CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Pui de cuc

FICTION

Un nou volum fascinant din seria *Fjällbacka*, foarte dens și incitant. – ALLAS

Traducere de Cristina Ekholm

Camilla Lăckberg

Puiul de cuc

Traducere din limba suedeză de Cristina Ekholm
COLECŢIE COORDONATĂ DE Magdalena Mărculescu
SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY: Virginia Lupulescu
EDITURA TREI
2024

Autor: Camilla Lăckberg
Titlul original: Gokungen
Copyright © 2022

First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN [print]: 978-606-40-2175-5
ISBN [EPUB]: 978-606-40-2236-3

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactare:
Alexandra Fus oi
Design copertă: Faber Studio (Alexia Nedeluţ)
Foto coperta: ©Mariam Djabari/unsplash.com ©Franz Schallmeiner/istockphoto.com
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Ofelia Coşman
Corectură:
Rodica Creţu Dusa Udrea-Boborel

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright (drepturi de autor], iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în

formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Lui Simon

Sâmbătă

Se uita la fotografii. Ştia că Vivian e supărată pentru că el hotărâse să nu meargă la petrecere, dar chiar nu era în stare.

Trecutul îl ajunsese în sfârşit din urmă şi îl obliga acum să caute adevărul. Poate ar fi trebuit s-o facă mai demult.

Întâmplarea îl apăsase ca o piatră de moară. Îi era frică de întrebări, de răspunsuri şi de tot ce îl înconjura. Alegerile făcute l-au format ca om. Şi ceea ce vedea acum în oglindă nu prea era onorabil. Nu prea e onorabil să alegi să-ţi trăieşti viaţa legat la ochi. Până la urmă, s-a silit să se smulgă din starea asta. Şi să treacă la treabă.

Încet şi cu grijă, a luat fotografiile înrămate, una după alta. Le-a pus de-a lungul peretelui şi le-a numărat. Erau 16. Le avea pe toate.

A făcut un pas înapoi şi le-a privit. S-a întors apoi către ramele mai simple pe care le avea. Cele ca nişte suporturi. Scrisese pe bucăţele de hârtie, cu litere mari şi inegale, numele fiecărei fotografii. Apoi prinsese hârtiuţele cu scotch de fiecare suport. Nu avea nevoie să vadă fotografiile când le muta cu imaginaţia pe pereţii albi ai galeriei. Fiecare fotografie a următoarei expoziţii îi era imprimată în memorie şi putea pur şi simplu să le vadă clar în faţa ochilor.

Va dura multe ore, probabil chiar şi o parte din noapte, să aranjeze expoziţia şi ştia că va avea un preţ de plătit mâine, pentru că nu mai era tânăr. Dar ştia şi că în ziua vernisajului se va simţi mai uşurat şi mai liber decât în

ultimii ani.

A ales să facă un lucru, iar consecinţele o să fie dramatice, dar nu putea să se gândească la ele; se gândise mult prea mulţi ani. Toţi au trăit în umbra neagră a minciunilor lor. Bineînţeles că acum riscau să fie distruşi, dar el tot voia să-şi dezvăluie adevărul. Şi pe al lor.

Niciodată nu se simţise mai liber ca acum, când prindea încet pe un suport hârtiuţa pe care era scris cuvântul *Vinovăţie.*

Nici măcar moartea nu-l mai speria.

Erica Falck se întinse. Căldura patului o îmbia să mai rămână, însă îi promisese lui Louise Bauer că se vor întâlni pentru un *powerwalk* peste vreo oră. Nici nu ştia de ce fusese de acord, dar Louise era sigur stresată cu pregătirile şi voia să se confeseze.

— Chiar trebuie să mergem astă-seară?

Patrik oftă lângă ea şi îşi puse perna pe cap. Erica i-o smulse şi îl lovi uşor cu ea.

— 0 să fie grozav! Mâncare bună, un vin bun, soţia ta în sfârşit aranjată...

Patrik închise ochii strâmbându-se.

— Nuntă de aur, Erica. Cât de grozav poate să fie? O grămadă de snobi şi discursuri nesfârşite. Ştii şi tu ce fel de oameni vin acolo.

Patrik oftă din nou.

— Oricum mergem, aşa că trebuie să suporţi şi să te porţi frumos, zise Erica.

Deja îi sărise somnul, aşa că se aplecă spre partea de pat a lui Patrik şi îl mângâie uşor pe piept. Inima îi bătea cu putere; greu de crezut că nu demult avusese probleme cardiace şi încă existau motive de îngrijorare.

— Louise ne aşteaptă. Şi, în plus, ador să te văd în costum. Eşti extraordinar de elegant, mai ales în cel bleumarin.

— Of, linguşitoareo!

Patrik o sărută uşor pe gură, apoi sărutul deveni pasional. O trase înspre el, aproape, şi Erica simţi, ca întotdeauna, cum soţul ei o face să se topească.

— Copiii, pot să apară copiii, îi şopti ea.

Patrik îi răspunse trăgând pătura peste ei. Se făcu repede cald, dar în afară de ei doi nu mai exista nimic în bula lor. Corpurile lor, buzele lor. Respiraţia lor.

Un bubuit puternic concretiză avertismentul de mai devreme al Ericăi.

— V-aţi ascunselea!

Noel ţipă bucuros în timp ce sărea în pat. Veni şi Anton ca o săgeată şi ateriză fix pe bijuteriile lui Patrik.

— Aaaa, la dra... începu el, apoi se abţinu, după ce Erica îi aruncă o privire. La naiba!

Noel şi Anton începură să râdă cu poftă, iar Erica oftă zâmbind. Avuseseră câteva secunde doar pentru ei; era bine şi aşa. Se aplecă peste băieţi şi îi gâdilă până ce începură să ţipe ca din gură de şarpe.

— Am încercat să-i ţin la televizor, dar au fugit sus când m-am dus să iau iaurt.

Maja era în uşa dormitorului, îmbrăcată cu cămaşa de noapte, şi ţinea un inorog în braţe, dând din mâini resemnată.

— Draga mea, nu trebuie să ai grijă de ei dimineaţa, pot să vină sus, o linişti Patrik, făcându-i semn să li se alăture.

Maja ezită. Întotdeauna ea era cea responsabilă. Apoi zâmbi şi se aruncă şi ea în pat, alăturându-se jocului lor. Erica îi întâlni privirea lui Patrik. Familia lor era perfectă. Pur şi simplu perfectă.

— Crezi că sună înainte sau trebuie să aşteptăm până joi? Doar ştim că uneori te anunţă dinainte.

Henning Bauer bătea cu degetele în masă. Era primul weekend din octombrie; toamna se instalase şi valurile

cenuşii cu dantelă albă se loveau de stâncile netede de pe mica insulă. Insula lor.

Se uită la Elisabeth, care stătea în faţa lui cu o cană de ceai.

— Ştim deja că eu sunt unul dintre cei cinci. Bineînţeles, nu înseamnă că voi şi câştiga. Nu am nicio garanţie. Dar, dacă e să calculam, am 20% şanse să câştig.

Degetele lui continuară să lovească în masă.

Soţia lui sorbea liniştită din ceai, iar Henning o admira pentru calmul ei.

Asta era dinamica din relaţia lor, care îl ajuta pe el să scrie. El se agita, ea îl calma. El se îngrijora, ea îl asigura că totul va fi bine.

Henning continuă să bată cu degetele în masă, aşteptând răspunsul ei. Avea nevoie să-i spună că totul o să fie bine.

După câteva guri de ceai, Elisabeth puse ceaşca pe farfuriuţă.

Erau aceleaşi ceşti din care băuseră de-a lungul întregii lor căsnicii, unul dintre nenumăratele cadouri de la nunta lor somptuoasă, dar Henning nu reuşea defel să-şi aducă aminte de la cine le primiseră.

Un val lovi ca o cascadă geamul panoramic care acoperea o latură întreagă a casei; apa sărată lăsa mereu urme care îi dădeau de furcă menajerei, Nancy. Arhipelagul era necruţător şi impulsiv, de parcă mereu încerca să înăbuşe civilizaţia şi să recucerească terenul pierdut.

— Nu-ţi face griji, dragule. O să sune azi sau mâine ori poate aşteaptă până joi. Sau nu sună deloc. Dar, şi dacă sună, pentru că eu sunt convinsă că vor suna, trebuie să te prefaci surprins. Să nu te dai de gol cumva că deja ştiam că eşti pe lista finală.

Henning încuviinţă, cu ochii aţintiţi pe geam.

— Bineînţeles că nu, draga mea. Bineînţeles că nu.

Bătea din degete un ritm neclar în timp ce studia cu privirea modelul pe care îl lăsase pe fereastră apa mării. Unul din cinci. Ar trebui să fie mulţumit, dar abia putea să respire când ştia ce veste poate primi în curând, când ştia ce-i poate aduce o singură convorbire telefonică.

— Haide, mănâncă puţin, îl îndemnă Elisabeth împingând spre el un coş cu pâine proaspăt scoasă din cuptor. Avem o zi lungă, ca să nu vorbim şi de o seară lungă, şi nu vreau să adormi la masă la ora **10**:**00**.

Henning întinse mâna să ia o bucăţică de pâine caldă. Ştia că trebuie să facă aşa cum îi spune soţia lui. Întinse un strat gros de unt care se topi imediat pe pâinea caldă.

— În seara asta dansăm, zise el cu gura plină şi îi făcu cu ochiul lui Elisabeth, care-i zâmbi.

— În seara asta dansăm.

*

— Dumnezeule, ce devreme ai adus barca! Şi pe o vreme ca asta?

Erica ţinea o mână în dreptul feţei, ca să se ferească de vântul puternic şi în acelaşi timp încerca să ţină pasul cu Louise Bauer. Ca întotdeauna, era o provocare. Indiferent cât de repede mergea ea, Louise mergea şi mai repede. Şi nu-i plăcea nici că simţea picăturile de apă aruncate de valurile care loveau ţărmul la doar câţiva metri de ele. Erau puţin ferite de căsuţele de lemn, dar parcă şi ele abia ţineau piept vântului.

— Ei, oricum mă trezesc în fiecare dimineaţă la 6:00, zise Louise.

Şi o să fie o zi lungă, sunt responsabilă cu petrecerea şi trebuia s-o iau de dimineaţă cu un *powerwalk.*

Erica îşi dădu ochii peste cap. Şi în acelaşi timp înţelegea că

Louise trebuie să-şi limpezească gândurile. Să fii

asistenta lui

Henning Bauer, socrul ei şi unul dintre renumiţii scriitori ai Suediei, nu era chiar aşa uşor.

— Niciodată n-am simţit că un *powerwalk* e o necesitate, mormăi Erica. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-am simţit niciodată că vreo formă de activitate fizică ar fi o necesitate.

Louise izbucni în râs.

— Eşti simpatică. Bineînţeles că îţi place să faci mişcare. Îţi dă energie pentru toată ziua!

Erica se chinuia să vorbească în timp ce urcau pe panta Galăr într-un ritm mult prea alert. Îşi strânse pe lângă ea geaca albastră

Helly Hansen. Bineînţeles că Louise avea haine de antrenament rezistente şi la vânt şi la apă, care îi veneau perfect.

— Îmi place senzaţia pe care o ai după aia, dacă asta vrei să zici.

Dar în timpul activităţii? Deloc. *No. Nada.* Chiar dacă ştiu că am nevoie de activitate fizică.

Erica se opri să-şi tragă sufletul, iar Louise încetini şi se uită la ea.

— Sinceră să fiu, nu m-am simţit prea bine în ultima perioadă, continuă Erica. Şi cred că e din cauza dietei haotice şi a lipsei de mişcare. Şi, în plus, mai şi îmbătrânesc. Să nu uităm că anii trec.

Deja am început să am simptome de menopauză. Tu nu ai?

Louise continuă să meargă.

— Sunt cu câţiva ani mai mare decât tine, dar…

Ezită puţin şi grăbi pasul când trecură pe lângă farmacie.

— Dar m-am operat de tânără şi am scos uterul. Cancer. Aşa că acum începe să fie o binecuvântare ce a fost atunci

o mare tristeţe.

— Oh, iartă-mă, n-am ştiut.

Erica se strâmbă. Numai ea putea să facă gafe de genul ăsta.

— Nu-i nimic. Nu e niciun secret, doar că nu povestesc prea des.

Bună, mă cheamă Louise şi nu am uter.

Erica râse cu poftă. Admira asta la Louise – felul ei de a spune lucrurile într-un mod sarcastic.

Se cunoscuseră prin intermediul copiilor lor. Maja se împrietenise cu băieţelul lui Louise, William, care era cu câţiva ani mai mare decât ea, în parcul de joacă de lângă piaţa Ingrid Bergman. Şi, dacă se jucau copiii, au început şi ele să vorbească.

Asta fusese vara trecută, iar acum se întâlneau de fiecare dată când Louise era în Fjällbacka cu familia.

Dar Ericăi îi plăceau mai mult serile în care stăteau la un pahar de vin decât prostul obicei al lui Louise să iasă la plimbare indiferent de vreme.

— Ce să mai zic? E ca de obicei. Părinţii mei vin cam într-o oră, dar au reuşit să închirieze o casă lângă Badis, aşa că sunt mulţumiţi. Şi mai avem şi petrecerea. Henning vrea să facem într-un fel, Elisabeth vrea altfel. Şi toţi ştim că o să fie cum vrea Elisabeth, dar întotdeauna trebuie să fiu *eu* cea care-i dă vestea lui Henning.

— 0 să fie distractiv diseară, comentă Erica.

Louise se întoarse către ea şi zâmbi.

— Zici şi tu aşa, ca să fii amabilă. Nu poţi să descrii o petrecere de nuntă de aur prin cuvântul *distractiv.* Dar măcar mâncarea e bună, am degustat personal meniul, şi o să fie vin din belşug. Şi m-am ocupat în mod special ca şi tu, şi Patrik să aveţi cele mai bune locuri. Patrik va avea onoarea să stea lângă mine la masă şi tu o să stai lângă fermecătorul meu soţ.

— Minunat!

Erica îşi duse mâna la abdomen – o supăra splina.

Începură să ocolească dealul, pe drumul de întoarcere trecând pe lângă o pantă abruptă pe partea dreaptă. În copilărie îi spuneau panta *Cele şapte cucuie.* Iarna, acolo prindeau o viteză năucitoare cu săniile. Erica încerca să calculeze cât mai aveau de mers şi constată că mai era mult prea mult.

În faţa ei se legăna coada de cal neagră a lui Louise, care mergea în pas alert, parcă fără niciun efort. Erica se aplecă şi luă o piatră pe care o strânse puternic în mână, în speranţa că o va ajuta să-şi aline durerea de splină.

Nu putea decât să constate că sportul nu era pentru ea.

*

— Ai vorbit cu ea?

Tilde îl privea cu ochii ei albaştri superbi, ţinând în faţa ei o rochie cu decolteu.

Rickard Bauer văzu că pe etichetă scrie D&G şi ghici că a costat în jur de 30 000-40 000. Dar asta nu o interesase pe Tilde, cel puţin până acum, când brusc nu mai erau bani fără limită pe cârdul ei Amex, cu care putea să facă shopping la Stockholm, Paris, Milano şi Dubai.

— O să vorbesc, răspunse Rickard, nereuşind să-şi ascundă frustrarea.

Vocea ei începuse să-l enerveze din ce în ce mai mult. Aşa de piţigăiată fusese mereu? Atât de copilărească?

— O să vorbesc cu ea după petrecere. Ştii cum e mama, se îngrijorează şi nu vreau să-i stric seara.

— Atunci promiţi să vorbeşti cu Elisabeth mâine? Sigur?

Tilde îi aruncă un pupic în aer şi îşi împinse pieptul înainte.

Abia ieşise din duş şi era goală, doar cu un prosop alb pe cap. Îl fascina cum, raţional, nu putea să o suporte, dar avea erecţie parcă la comandă numai când o vedea.

— Îţi promit, iubito! spuse el şi o trânti pe pat.

Ea ţipă strident şi chicoti.

— Vino, *baby*! îl chemă ea cu voce de copil. Vino!

Rickard îşi cufundă faţa între sânii ei mari, care îl făceau să uite de lume.

Elisabeth Bauer se uită la cerceii roşii, care fuseseră ai bunicii ei şi se potriveau perfect la rochia pe care o va purta la cină. Cea neagră, pe care o va purta după cină, la dans, atârna pe umeraşul de alături. Era mai uşoară şi putea să se mişte mai bine în ea decât în cea uşor voluminoasă cu care trebuia doar să stea la masă. Yves Saint Laurent şi Oscar de la Renta. Cumpărate de la Paris în primăvară, când ea şi Henning au stat câteva săptămâni în apartamentul de acolo. Dacă voiai ceva deosebit pentru o nuntă de aur, nu puteai să cumperi din altă parte.

Elisabeth puse cu grijă cerceii în cutia bleumarin de catifea.

Tresări când încă un val puternic stropi fereastra dormitorului.

Aici, pe Skjälero, aveau o casă cu un singur etaj şi valurile ajungeau la toate ferestrele. Era cea mai modestă casă a lor. Apartamentul din Stockholm, cel din Paris şi casa din Toscana erau mult mai luxoase. Dar ea iubea casa asta mai mult decât orice pe lume. De când se născuse, stătuse aici în fiecare vară. Numele Skjälero nu venea de la *suflet.* Venea de la cuvântul *Skjäler* din vechea limbă din Bohuslän şi însemna *midii.* Peste tot pe insulă erau mormane de scoici albastre. Pescăruşii le aruncau de la înălţime şi le spărgeau de granitul roz, ca să le poată mânca. Iar cochilia rămânea acolo şi îmbrăca insula stearpă în nuanţe de albastru.

Bunicul ei cumpărase insula şi acum era a ei. Locul ăsta în apropiere de Fjällbacka a avut întotdeauna un efect magic asupra ei. De fiecare dată când veneau, parcă

dispăreau toate problemele.

Nimeni nu putea să dea de ei aici. Erau inaccesibili.

Mulţi ani nici măcar nu au avut telefon pe insulă. Doar un telegraf. Dar asta era acum câteva decenii. Acum erau moderni.

Telefon, electricitate, Wi-Fi şi mult prea multe canale la televizor pentru nepoţii lor. Louise şi Peter erau foarte delăsători în privinţa asta. Copiii stăteau ore în şir şi se uitau la nişte figuri colorate care se băteau şi făceau o gălăgie groaznică. În loc să citească o carte bună. O să discute cu ei. Dar întotdeauna era foarte delicat să vorbeşti cu ei despre educaţia copiilor. Poate era aşa din cauza celor petrecute cu Cecily.

Elisabeth tresări la gândul ăsta groaznic şi băgă cu mare grijă rochiile în husele lor. Ştia că putea să o roage pe Nancy să se ocupe, dar adora să simtă materialele astea scumpe de calitate bună. Nimeni nu făcea rochii ca Oscar.

— Henning? strigă ea în timp ce se îndrepta către biroul lui, fără să se aştepte la mai mult decât un răspuns scurt.

— Hmm, se auzi de după uşa închisă.

— M-am gândit să luăm smochingul de la Savile Row. Cel pe care l-am ajustat nu de mult. E bine?

— Hmmm, se auzi din biroul lui şi Elisabeth zâmbi.

Smochingul era deja împachetat şi ea hotărâse de mult că pe acela îl va purta. Dar învăţase de-a lungul anilor că era foarte important ca soţul ei să se simtă implicat şi să i se ceară părerea.

Chiar dacă ea deja luase hotărârea. Ar putea să-i dea un sfat şi lui Louise în privinţa asta. Cu cele mai bune intenţii, bineînţeles.

Stockholm 1980

Pytte adora să o vadă pe Lola cum se găteşte pentru seară. Era ca o magie pentru ea. Devenise deja o rutină. Pytte stătea pe burtă pe perna mare de catifea,

sprijinindu-şi bărbia în palme, în timp ce Lola era aşezată la măsuţa de toaletă încărcată cu fel de fel de lucruri şi se făcea frumoasă.

— Cu ce te îmbraci în seara asta? întrebă Pytte uitându-se cu ochi strălucitori la şifonier.

Îi plăceau hainele Lolei.

— Ce zici de bluza roz cu şnur pe spate? Şi pantalonii pană tot roz? Apoi coc simplu şi cerceii mei cu diamante?

Lola se întoarse către Pytte, care aproba nerăbdătoare.

— Da, îmi place bluza roz! E favorita mea!

— Ştiu, draga mea.

Lola se întoarse iar către oglindă şi începu să se machieze. De obicei se machia la fel în fiecare seară. Dacă era vreo petrecere, putea să se machieze mai mult, iar Pytte adora serile cu petreceri.

Dar în seara asta era doar muncă şi atunci Lola îşi dădea cu nişte cremă, apoi pudră, creion de ochi, rimei, ceva maro pe sprâncene cu o pensulă şi, la sfârşit, unul dintre multele rujuri pe care le ţinea într-o cană de cafea pe măsuţa de toaletă. În seara asta era unul foarte roz.

Cu grijă, Lola îşi dădu cu ruj, potrivindu-l cu buzele, luă o bucăţică de hârtie cu care mai şterse puţin din el şi îşi mai dădu încă o dată. Apoi îşi alese peruca. Părul Lolei era roşcat şi strălucitor, dar la serviciu folosea de cele mai multe ori o perucă.

După ce se uită o clipă la cele cinci peruci care stăteau pe nişte capete din spumă de polistiren, alese una şatenă, lungă cam până la umăr. O puse peste părul ei, care era strâns cu grijă sub o plasă, o aranjă frumos şi îşi făcu fără efort un coc la spate.

Lola se îmbrăcă apoi cu bluza şi pantalonii roz, atentă să nu-şi agaţe unghiile lungi abia făcute. La sfârşit, luă o sticluţă de parfum de pe măsuţa de toaletă şi îşi dădu puţin după urechi şi la încheieturi.

Apoi veni în faţa lui Pytte.

— *Et voilâ!* Ce zici? Fac faţă la război?

— Faci faţă la război, răspunse Pytte şi râse cu poftă.

Când o să fie mare, voia să fie la fel de frumoasă ca Lola.

Lola smuci repede o geantă roz şi se îndreptă către hol.

— Draga mea, te descurci acum, nu? E mâncare în frigider. Poţi s-o încălzeşti în cuptor, doar să nu uiţi să-l închizi după aia. Şi să te culci cel mai târziu la ora 22:00, nu mă aştepta. Încui când plec, să nu deschizi nimănui. OK, draga mea?

Lola ieşise deja din apartament şi băgă cheia în broască.

— Te iubesc! îi strigă ea lui Pytte.

— Te iubesc, tată!

Apoi închise uşa şi în urma ei rămase pe hol doar o dâră de parfum.

— Mi se pare foarte ciudat. De ce să nu mergem?

— Pentru că aşa am zis eu.

Rolf Stenklo se uită iritat la soţia sa, Vivian. Pentru el, subiectul era închis de mult.

Vivian se uită la el din uşa localului luminos pe care el ar fi trebuit să îl umple cu toate visurile lui, cu tot ce-i făcea inima să cânte, dar şi să sufere.

— Dar, Rolf, sunt prietenii noştri cei mai buni, care-şi sărbătoresc nunta de aur. Nu te înţeleg. O să fie acolo toţi cunoscuţii noştri şi ne-ar prinde bine să-i vedem, *să-i vezi.*

Vocea lui Vivian urcă în falset, aşa cum se întâmpla când era nervoasă. Erau căsătoriţi de 20 de ani şi tonul ăsta al ei îl făcea să se gândească întotdeauna că au fost împreună cel puţin 19 ani mai mult decât era cazul.

— Nu vreau, pur şi simplu, e chiar aşa ciudat? Nu-mi plac petrecerile astea mari, doar nu e o surpriză pentru tine.

Rolf ridică pistolul de cuie şi fixă un cui în perete, apoi

înjură când acesta intră prea adânc. Pistolul era prea puternic.

— La dracu'!

Luă un ciocan şi trase cuiul din perete.

— Poate ar trebui să rogi pe cineva să te ajute, remarcă ea.

Rolf observă că privea curioasă fotografiile înrămate care stăteau sprijinite de peretele de la intrare. Era prima dată când nu o lăsase să se implice în organizarea expoziţiei. Îi spusese că e mult prea personal şi, spre surprinderea lui, ea acceptase.

— Ca Henning şi Elisabeth, vrei să spui? Care nu se pot şterge la fund fără ajutor? bombăni el.

— Dar ce-i cu tine azi? Doar îţi plac Henning şi Elisabeth, ştiu foarte bine. Întâi nu vrei să mergi să-i sărbătorim şi după aia vorbeşti despre ei într-un mod total nerezonabil. Chiar nu eşti deloc amabil acum!

Vivian îşi încrucişă braţele peste piept, iar Rolf se întoarse spre ea cu o privire obosită.

— Bineînţeles că, pentru tine, cel mai important lucru din univers e să fii amabil. Să nu faci vreo scenă. Să stai liniştit. Să nu vorbeşti niciodată despre probleme, despre ce e cu adevărat important.

— Eşti imposibil!

Vivian ieşi şi îl lăsă în sfârşit singur. Rolf se uită împrejur, la pereţii goi pe care îi va umple curând cu ce avea el mai frumos.

Luă pistolul de cuie. Şi mai bătu încă un cui. Apoi luă unul din suporturile pe care avea scris numele fotografiilor.

Îl agăţă în cui. Se dădu un pas înapoi. Şi simţi, ca întotdeauna, cum îl loveşte parcă un pumnal în inimă când citi numele pe care îl scrisese pe foaie.

De vină. De dragoste. De dor după un timp de mult apus. Dar în curând... în curând, cea mai luminoasă dintre

stele avea să strălucească din nou.

*

— Cum stăm?

Louise Bauer păşi neliniştită în marele salon care se numea Mamsell şi care se afla în partea dreaptă a intrării de la hotelul Stora. Podeaua de lemn scârţâia uşor sub picioarele ei. Când intră în grabă în salon, afară plafonul de nori era tot jos, iar valurile biciuiau stâncile.

Barbro, responsabila de la restaurant, se ţinea neliniştită după ea.

— Totul este conform planului, zise ea. Mâncarea e deja pregătită, avem tot ce ne trebuie pentru aranjat mesele, aşezăm totul imediat după *lunch*, personalul este pregătit şi avem băuturi din plin să servim. Şi am reuşit să facem rost de absolut tot ce aţi cerut.

— Bine, răspunse Louise şi se opri. Copiii. Avem mâncare pentru copii? Max şi William nu vor mânca acelaşi meniu ca adulţii.

Barbro încuviinţă:

— Avem hamburgeri pentru copii. Şi îngheţată cu sos de ciocolată la desert.

— Minunat! Da, se pare că totul este în regulă. Aţi primit cârdurile de plasare ale invitaţilor? Aţi comparat cu lista de invitaţi, să vedeţi dacă sunt toţi? Nu aveţi voie să greşiţi cu plasarea invitaţilor, mi-a luat câteva luni să iasă bine.

Louise văzu că Barbro deja avea broboane de transpiraţie pe frunte.

— Bineînţeles că am controlat, dar o să-l rog pe ospătarul-şef să se mai uite încă o dată, răspunse ea după ce-şi drese glasul.

— Bine.

Îşi dădu şi ea seama cât de înţepat răspunsese. Dar chiar nu avea răbdare cu toate defectele şi neajunsurile altora sau cu neglijenţa lor.

Se uită împrejur. Acum era răcoare în salon, dar, dacă avea să se facă mai cald când erau toţi invitaţii acolo, comandase deja ventilatoare pe care putea să le pună în funcţiune. Salonul era zugrăvit într-un verde-deschis cu nişte elemente exotice ca decor, care coincideau cu tema hotelului.

Louise îşi imaginã cum o mulţime de oameni îmbrăcaţi elegant vor dansa în seara aceea pe muzica de jazz a formaţiei plasate pe o mică scenă care era montată chiar acum într-un colţ al salonului.

O să fie un eveniment strălucitor. O să fie perfect. La fel ca tot ce făcea ea. Niciodată nu lăsa ceva la întâmplare.

Henning Bauer împinse cana de ceai şi se holbă la pagina goală de pe calculator. Cursorul clipea parcă doar ca să-i facă în necaz.

Ca un Nemesis. Vidul.

Auzi dincolo de uşa închisă zgomote şi mişcare. Ştia că Elisabeth era nerăbdătoare. La fel ca el. O să fie o seară minunată. Lista invitaţilor era impunătoare, exact aşa cum voia el, şi deja ştia că toate discursurile o să fie magnifice.

Numai dacă ar putea să scrie şi el câteva cuvinte! Stătea aici câteva ore bune în fiecare zi. Îşi bea ceaiul şi se holba la cursorul de pe ecran. Cuvintele, ştia, trebuie să fie pe undeva, la îndemână.

Toată viaţa trăise prin cuvinte, aşa că nu ar fi trebuit să fie ceva necunoscut pentru el, dar ceva îi scăpa în momentul ăsta.

Henning luă cana de ceai şi se duse spre fereastră. Se uită la peisajul sălbatic de afară. Vara arata ca o reclamă la Pripps Blå: cer albastru, stânci roz de granit care străluceau sub razele soarelui, veliere peste tot. Acum, în octombrie, valurile loveau stâncile de parcă voiau să le scufunde în adâncuri. Lui îi plăcea aşa, când natura îşi arăta forţa.

Strânse în mâini cana de ceai şi îşi blestemă soarta.

Ar trebui să poată scrie aici. Era mediul perfect. În spatele biroului mare, lângă fereastra panoramică, se vedea ca pe un personaj al lui Bergman, un singuratic într-un râu infinit de creaţie. Dar nu venea nimic. Absolut nimic.

O bătaie imprevizibilă în uşă îl făcu să tresară.

— Da? răcni el mai aspru decât avusese de gând.

— Scuze, tată, voiau băieţii să-i ajute bunicul cu ceva.

Trăsăturile lui Henning se îmblânziră. În mod normal, nu voia să fie deranjat în camera de lucru, dar nepoţii erau oricând bineveniţi.

— Intraţi, intraţi!

Uşa se deschise, iar în prag se aflau Peter şi băieţii lui.

Henning le făcu semn să intre şi inima i se topi când văzu cum feţişoarele lui Max şi William se luminară când le zâmbi. Nu prea fusese prezent când Peter şi Rickard erau mici, dar aşa era moda atunci. Cu Max şi William era altceva. Lor putea să le dăruiască toată dragostea pe care nu le-o dăruise băieţilor lui.

— Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate, bunicule.

Max, cel mare, mai precoce şi foarte serios, ţinea în mână trei cravate. William, cel mic, care făcea tot timpul câte o trăsnaie şi avea mereu părul ciufulit, întinse şi el trei cravate.

Lui William doar ce-i căzuseră trei dinţi, aşa că sâsâi zgomotos când repetă cuvintele fratelui său.

— Da, bunicule. Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate.

— Bineînţeles, bineînţeles, o să vă ajut. E o onoare. O distincţie de onoare. Şi ştii, William...

William se uită la el cu ochii pe jumătate închişi.

— Ştiu, mâine punem plasa de homari!

Henning îi ciufuli părul.

— Exact asta o să facem.

Peter zâmbi larg pe deasupra creştetelor băieţilor. Era un fiu bun.

Un fiu de care să fii mândru. În afară de faptul că alesese chemarea diavolului şi conducea acum o firmă de administrare de fonduri, era tot ceea ce-ţi puteai dori de la un fiu. Henning se uită la el.

Uneori i se părea că încă suferă după Cecily, dar azi era de-a dreptul radios.

— Ia să vedem, începu Henning şi se întoarse la cravate. În primul rând, trebuie să ştiu cu ce o să vă îmbrăcaţi. Cu ce asortăm cravata?

În ansamblul ţinutei, ea trebuie să fie ca punctul pe i.

Chiar atunci sună telefonul aflat pe masă, iar Henning tresări.

De obicei îl ţinea fără sunet când intra în camera de lucru, dar azi probabil că uitase. Se îndreptă iritat spre birou să închidă mobilul care făcea zgomot lângă calculator, dar se opri cu mâna în aer când văzu cine suna. Nu se cunoşteau, dar Henning avea numărul lui în agendă de câţiva ani. Pentru orice eventualitate.

Cu mâna tremurând, apasă întâi pe butonul verde şi apoi pe simbolul difuzorului. Îşi duse degetul la buze, pentru ca Peter şi băieţii să înţeleagă că trebuie să tacă. Apoi zise:

— Alo? Henning Bauer la telefon.

— Sten Sahlen, secretarul general al Academiei Suedeze.

— Da, bună ziua...

Inima îi bătea atât de tare în piept, încât avea impresia că o să leşine. Îi tremura mâna şi puse mobilul pe masă, ca să nu apese din greşeală ceva şi să-i închidă telefonul lui Sten Sahlen.

Urletul furtunii de dincolo de fereastră îl asurzea. Momentul ăsta îl aşteptase toată viaţa. Când interlocutorul

lui începu să vorbească, Henning se uită la Peter şi văzu că ştia şi el cât de important era momentul ăsta. Momentul în care numele lui Henning Bauer era scris în cărţile de istorie, nu doar în Suedia, ci în toată lumea.

— Henning, te anunţ cu bucurie că Academia Suedeză a decis să-ţi decerneze anul acesta Premiul Nobel pentru Literatură. O să primeşti mai târziu detalii despre procedura administrativă şi, bineînţeles, sper că nu e cazul să precizez că trebuie să rămână într-un cerc restrâns până facem anunţul oficial.

A râs scurt.

— Cei mai mulţi cred în continuare că-l anunţăm pe laureat chiar înainte să ies eu pe faimoasa uşă de la Borshuset.

Se lăsă tăcerea. Singurele lucruri pe care le auzea Henning erau vântul, valurile şi bătăile inimii sale. Peter rămăsese nemişcat, cu mâinile pe umerii lui Max şi ai lui William.

Henning trase aer în piept şi îşi îndreptă spatele.

— Mulţumesc pentru această onoare. Te rog să le transmiţi tuturor membrilor academiei că sunt foarte, foarte onorat.

După ce închise, se uită din nou la cursorul care pâlpâia în continuare pe foaia goală de pe ecran. Apoi închise laptopul.

— S-a trezit iubita mătuşii? şopti Erica prin uşa uşor deschisă.

— S-a trezit! Intră! urlă Anna din camera ei de lucru de la vila din Falkeliden.

Erica se dezbrăcă de geacă şi îşi împinse adidaşii în grămada de pantofi din hol.

— Cum merg lucrurile pe-aici?

Erica nu putu să se abţină şi izbucni în râs când o găsi pe Anna lângă o masă încărcată cu desene, mostre de

ţesături şi de culori.

Şi, pe lângă astea, o mulţime de jucării.

— Trebuie să predau o lucrare peste două zile, dar cineva din casa asta abia a început să meargă şi, dacă mi se părea că ajunge peste tot când se târa de-a buşilea, acum e mult mai rău...

— De-asta ai mormanul ăsta de jucării aici?

Erica se lăsă în patru labe şi încercă să-şi găsească nepoata în mulţimea de jucării împrăştiate pe podeaua din biroul Annei. O

descoperi după un urs mare de pluş şi Flisan zâmbi larg când o văzu. Erica era favorita Feliciei, sau Flisan cum o alintau toţi din familie. Fusese născută cu o lună înainte de termen, dar era foarte sănătoasă şi se dovedise cel mai vesel, dar şi cel mai activ copil.

Spaima prin care trecuse Anna când începuse să sângereze atunci era dată deja uitării.

— Parc-aş lucra în mijlocul unei tornade, oftă Anna ridicându-se şi aruncând o privire îngrijorată la debandada de pe birou.

— Dacă vrei, pot să o iau eu puţin, ca să lucrezi în linişte, îi propuse Erica gângurind cu Flisan, care acum se amuza trăgând-o de nas cât de tare putea.

— Ah, ar fi minunat dacă ai putea!

Anna gemu.

— Clientul ăsta este foarte pretenţios şi abia pot să ţin piept ideilor lui când vrea perdele cu faruri şi perne cu scoici.

— Clientul are întotdeauna dreptate, nu? comentă Erica şi o trase pe Flisan puţin de nas, iar fetiţa râse cu poftă.

— Nu, nu. Pot să-ţi spun că în cazul ăsta clientul are dreptate foarte, foarte rar.

Anna se scărpină în părul blond care acum îi ajungea până la umeri şi care ascundea toate cicatricile rămase

după accident.

Ericăi i se părea că sora ei mai mică strălucea, chiar dacă ea se tot văita. Anna, care parcă fusese urmărită de necazuri, era acum căsătorită cu Dan, iubirea din tinereţe a Ericăi, şi aveau o căsnicie solidă şi o minune mică, pe care se băteau toţi fraţii să se joace cu ea.

— Ai fost afară la antrenament? întrebă Anna suspicioasă când văzu pantalonii Ericăi.

— M-a târât Louise la un *powerwalk,* oftă ea.

— Normal. Bineînţeles că Louise trebuia să iasă la un *powerwalk,* comentă Anna şi Erica îi scoase limba, ceea ce o distră pe Flisan, care o imită imediat.

— Ce ai împotriva lui Louise, de fapt? întrebă Erica punând-o jos pe Flisan.

— Eh, nu am nimic cu ea propriu-zis. Şi ştiu că voi două vă înţelegeţi bine. Mi se pare doar că toată familia Bauer are o coadă de mătură înfiptă în cur. L-ai văzut pe Henning în emisiunea *Babei*? Doamne, Dumnezeule! Cât de evident a fost!

— Nu, n-am văzut emisiunea, răspunse Erica, ducându-se la bucătărie să ia punga cu pufuleţi pentru Flisan.

Era învăţată cu Noel şi Anton, care mereu fuseseră ca nişte incendii de vegetaţie, de nu puteai să-i laşi într-o încăpere mobilată. Acum se mai liniştiseră, dar va mai dura ceva până vor putea să scoată protecţiile de pe mobile.

— Poate sunt eu mai sensibilă. Cred că sunt sechele de pe vremea când stăteam în Stockholm cu Lucas – toate cinele alea cu oameni cărora li se părea că sunt mai buni şi mai importanţi ca alţii şi care aveau talentul să te facă să te simţi... prost.

— Louise nu e aşa, ştii foarte bine, zise Erica ferindu-se de Flisan, care încerca să-i bage în gură un pufuleţ deja bine morfolit.

— Poate că nu. Şi totuşi... trebuie să recunoşti că un pic cu nasul pe sus tot sunt.

— Da, nu ştiu ce să zic. Doar i-am salutat de câteva ori pe Elisabeth şi pe Henning şi pe băieţii lor. Dar copiii sunt drăguţi.

Max şi William. Maja şi William sunt în principiu nedespărţiţi. El o agită şi ea îl linişteşte.

— Tipic fetelor, să liniştească băieţii neastâmpăraţi, mormăi Anna răscolind mostrele de pe birou.

— De când ai devenit tu aşa feministă? întrebă Erica uitându-se la sora ei.

— Nu trebuie să fii feministă ca să înţelegi că lumea nu e corectă.

Văd cum e la şcoală la Emelie. Băieţii neastâmpăraţi se bucură de atenţia tuturor, pe când fetele liniştite nu primesc nicio atenţie şi nimeni nu are timp de ele.

— Ştiu, ai dreptate, zise Erica deschizându-şi braţele când Flisan veni în viteză spre ea ca s-o îmbrăţişeze. Of, draga mătuşii, ce frumoasă eşti!

— Apropo, cum merge cu scrisul?

Anna se întinse după o cutie cu biscuiţi dintr-un dulap de sus.

Biscuiţi de ovăz, bineînţeles. Biscuiţi de ovăz avuseseră mereu în copilărie.

— Of, să nu vorbim despre porcăria asta, protestă Erica luând un biscuit. N-am nicio idee. Nu am nicio noutate. Niciun caz nou, nu am găsit nimic şi nu m-a interesat nimic. Am urmărit toate rubricile cu crime din nord, în speranţa că o să găsesc ceva care să mă inspire, şi nimic. Editura mă tot vânează şi vrea să trimit măcar un rezumat în curând, dar nu pot să scriu despre ceva ce nu am.

Erica se scutură ca să scape de senzaţia neplăcută din corp.

— Putem să schimbăm subiectul? Altfel, intru în panică.

— Bineînţeles, răspunse Anna zâmbind. Ce zici de cina din seara asta?

Anna puse o mostră de culoare pe masă, se uită la ea şi mormăi, apoi luă alta, dar tot dădea din cap nemulţumită.

— Hai să bem o cafea, trebuie să mă deconectez puţin. Deci cina?

Erica o ridică pe Flisan pe şold şi se duse după Anna în bucătărie.

— 0 să fie... interesant. Patrik nu prea e încântat. Dar ne ducem, pentru că ne-a rugat Louise. E puţin aiurea, pentru că noi abia îi cunoaştem pe Elisabeth şi pe Henning.

— Dar tu eşti scriitoare, în lumea lor asta dă bine, nu-i aşa?

Întrebă Anna cu spatele la ea, în timp ce punea cafea în filtrul cafetierei cam vechi şi uzate.

— Nu ştiu dacă oameni ca Elisabeth şi Henning consideră că eu sunt scriitoare. Ce scriu eu e uşor de citit şi nu le place decât oamenilor de rând.

— Da, sigur, vânzările mari trebuie să fie coşmarul oricărui scriitor bun. Anna râânji când turnă apa pentru cafea.

— Cred şi eu, comentă Erica. Dar cu toate astea cred că o să fie frumos. Louise mi-a promis mâncare şi vin bun.

— Bun atunci. Ah, uite că vine Dan. A fost jos să ancoreze barca.

Când termini cu bandita asta, poţi să i-o dai lui Dan. De-acum, e fata lui câteva ore.

Erica îşi băgă nasul în părul lui Flisan, care stătea în poala ei, jucându-se cu cheile. Întotdeauna funcţiona chestia asta.

— Iubita mea, când mama e rea cu tine, să vii la mătuşa Erica.

— Ei, să mă pupi undeva! comentă Anna şi puse o cană de cafea în faţa surorii sale mai mari, dar la o distanţă

considerabilă de fetiţă.

Se aplecă şi o pupă pe Erica pe obraz.

— Te iubesc.

Erica înghiţi în sec. Anna mereu fusese zgârcită cu genul ăsta de gesturi tandre.

— Te iubesc, îi şopti şi ea.

Vivian Stenklo ezită. În mod normal, îl lăsa pe Rolf să decidă tot, nu-i prea plăcea să hotărască ea nimic. Dar asta era ceva ce nici nu înţelegea şi nici nu-i plăcea. De ce trebuia ea să stea acasă doar pentru că nu voia el să meargă? Era absurd, chiar ridicol. Timp de 20 de ani îl lăsase pe Rolf să decidă totul, iar ea se adaptase după programul lui, după expoziţiile lui, după călătoriile lui, după orele lui. De când îl întâlnise ştiuse că aşa voia el. Prima lui soţie, Ester, care murise cu un an înainte să-l cunoască Vivian, avusese grijă de tot pentru el. La fel fusese şi înainte să-l întâlnească pe Rolf. Fostul ei soţ fusese artist şi toată viaţa lor se adapta capriciilor lui. Era o viaţă care-i era familiară şi de aceea se simţea într-un fel şi în siguranţă.

De obicei găsea o logică în capriciile lui Rolf. Numai că de data asta era foarte ciudat. Şi acum erau alte vremuri. Obiceiurile generaţiei lor erau pe cale de dispariţie, ca nişte dinozauri. Nu mai trebuia să se adapteze după un bărbat. Putea să hotărască şi singură.

Vivian luă telefonul de pe măsuţa din living. Căsuţa pe care o închiriaseră în Sălvik era frumoasă, dar te cam trăgea curentul în ea.

Fiecare adiere de vânt se simţea prin pereţi şi Vivian îşi strânse puloverul pe lângă ea.

— Louise? Bună, sunt Vivian. Scuză-mă că te deranjez, sigur ai multe pe cap azi, dar ştiu că Rolf a anunţat că nu venim în seara asta. Da, foarte trist, dar voiam să te întreb, sper că nu deranjez îngrozitor, dacă aş putea să vin

singură la petrecere? Oh, e OK?

Mulţumesc mult Louise, eşti foarte drăguţă. Da, nu, nu ne-am simţit prea bine, dar eu acum sunt în regulă şi Rolf se descurcă singur o seară. Mulţumesc mult încă o dată.

Când închise telefonul, Vivian simţi că discuţia fusese de fapt o mare victorie. Primul pas către independenţă. Multe erau pe cale să se schimbe. Rolf se schimbase. Micile bucurii ale vieţii care o făceau să-l suporte dispăruseră. În ultimele luni devenise un bărbat sumbru şi apatic. Rolf îmbătrânea. Şi nu asta era viaţa pe care şi-o dorea ea.

Se îndreptă spre şifonier să vadă dacă îşi luase cu ea ceva haine de petrecere. În cel mai rău caz, dădea o fugă până la Udevalla.

Marea era agitată când Louise Bauer încerca să acosteze la mal cu *Elisabeth II.* Vechea barcă din lemn era în stare bună, iar ei avuseseră grijă de ea atâţia ani, dar tot scârţâia pe valuri. Însă asta nu o speria. Era un marinar cu experienţă şi văzuse furtuni mai mari de-atât. În schimb, era udă leoarcă după ce venise de la

Fjällbacka până la Skjälero. La petrecere aveau să meargă cu un vapor- taxi, pentru că altfel riscau să ajungă într-o stare deplorabilă.

Când sări pe mal, legă barca fără efort şi se grăbi spre casele de pe insulă. Părinţii ei, Lussan şi Pierre, se plânseseră că nu i-a întâmpinat când au ajuns la Fjällbacka, dar cum să aibă timp şi pentru asta? Erau o mulţime de schimbări din ultim moment, o mulţime de lucruri la care trebuia să se gândească. Convorbirea cu Vivian o enervase cumplit, dar bineînţeles că nu se dăduse de gol la telefon. Să o anunţe acum că vine risca să-i dea peste cap toate planurile minuţioase şi aşezarea la mese, dar se hotărâse să rezolve problema simplu, punând-o în capul unei mese, lângă Erica şi Peter. În fine. Nesimţire. Şi era foarte ciudat că Rolf nu venea. Nu a crezut nicio clipă

că era bolnav, anunţase de când a primit invitaţia că nu vine şi, fără un glob de cristal, chiar nu avea de unde să ştie că o să fie bolnav chiar atunci, în seara petrecerii. Rolf era oricum unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Henning şi Elisabeth.

Stâncile erau alunecoase şi îi scăpă piciorul, dar se redresă imediat. Era lumină şi la ea şi la Peter acasă, şi în casa mare unde stăteau Elisabeth şi Henning. La Rickard şi Tilde era întuneric; ca de obicei, dormeau mai mult. Câteodată dormeau până după prânz, ceea ce ştia că-l enervează pe Henning.

Se îndreptă spre casa ei, dar se răzgândi şi porni spre casa mare.

Ca de obicei, intră fără să bată la uşă, strigând doar, cum făceau pe insulă:

— Alo?

— Louise! Louise! Vino încoace! Suntem în camera de lucru! se auzi vocea agitată a lui Elisabeth, iar ea se grăbi să-şi scoată hainele ude şi pantofii.

Elisabeth era mereu discretă şi foarte calmă. Chiar glumeau că este exact ca desenul cu raţa care este foarte calmă la suprafaţă, dar sub apă dă agitată din picioare. Aşa că după tonul vocii, îşi dădu seama că se întâmplase ceva important.

Când intră în cameră, Elisabeth şi Henning stăteau fiecare în fotoliul lui, cu o sticlă de şampanie şi două pahare pe măsuţa dintre ei. Henning se ridică imediat, roşu la faţă, într-un contrast puternic cu părul lui alb-argintiu, şi luă încă un pahar de şampanie, pe care i-l întinse lui Louise cu mâna tremurând.

— Aţi început deja să sărbătoriţi? întrebă Louise luând paharul pe care Henning îl umplea cu şampanie.

Văzu ce marcă era. Un Henri Giraud, care costa cam 30 000 de coroane.

— Stai jos! Avem veşti mari.

Elisabeth avea privirea pierdută şi îi arată singurul loc liber, scaunul de birou a lui Henning.

— Acum chiar trebuie să-mi povestiţi ce s-a întâmplat. Mor de curiozitate.

Louise gustă cu grijă din şampanie. Era bună, dar nu merita banii.

Elisabeth se uită triumfătoare la Henning, apoi îşi îndreptă privirea spre Louise. Dădu din cap spre soţul ei, care trase adânc aer în piept.

— Am primit vestea.

— Vestea? întrebă Louise, chiar dacă ştia foarte bine ce vrea să zică.

Strânse mai puternic paharul de şampanie în mână.

— Da, vestea, confirmă Henning fericit. Sunt laureatul de anul acesta al Premiului Nobel pentru Literatură.

În cameră să aşternu tăcerea. Şi apoi se spulberă de zgomotul făcut de paharul spart al lui Louise.

— Când crezi că putem pleca acasă? o întrebă Patrik în şoaptă pe Erica în faţa hotelului.

O vreme, păruse că furtuna o să treacă, dar acum valurile biciuiau din nou stâncile. Erica avea impresia că putea să simtă gustul sării de mare în aer. Îi făcu semn lui Patrik să tacă şi se grăbi să intre înainte să-şi distrugă coafura. El continuă să bombăne în timp ce- şi lăsa haina la garderobă. *Dacă ar şti ce chipeş arată în seara asta!* îşi zise ea.

— Din câte ştiu, Louise te-a aşezat lângă o doamnă foarte drăguţă, zise ea. Şi uite ce primitor arată totul! O să fie o seară minunată.

Ceva nu era în regulă cu sacoul, pentru că Patrik se tot sucea în stânga şi-n dreapta, şi doar aruncă o privire scurtă spre masa frumos aranjată în restaurantul luminos.

— Le-ai spus lui Dan şi Annei să ne sune dacă nu

reuşesc să se descurce cu copiii?

Speranţa din glas îl dădu de gol.

— N-o să sune. Şi noi avem o seară fără copii şi mâine şi o dimineaţă tot fără ei. Nu uita asta. Nici nu mai ştiu când am avut parte de-aşa ceva.

— Aşa e, recunoscu Patrik şi o ciupi discret de fund. Şi ştiu exact cum să folosim timpul ăsta...

— Dormind? întrebă Erica făcându-i cu ochiul lui Patrik.

Cât de mult îl iubea pe omul ăsta!

Îl sărută pe obraz şi arătă cu degetul spre planul cu aşezarea oaspeţilor, aflate pe peretele de lângă intrarea în restaurant.

— Uite! Ai cel mai bun loc. O să stai cu Louise.

Patrik răsuflă uşurat şi Erica arătă apoi spre numele ei.

— Eu o să stau la masa de alături. Între soţul lui Louise, Peter, şi Ole Hovland.

— Pe Peter l-am cunoscut, dar Ole Hovland cine e? întrebă Patrik uitându-se spre masa Ericăi, unde era deja aşezat un bărbat îmbrăcat în costum închis la culoare şi cu părul pieptănat pe spate.

— E căsătorit cu Susanne Hovland, care e în Academia Suedeză.

Sunt buni prieteni cu Henning şi Elisabeth. Împreună cu Rolf Stenklo, ştii, ăla care e renumit pentru fotografiile cu peisaje, au un... da, cum să- i zic... un club de cultură în Stockholm. Blanche.

Se-adună acolo toată înalta societate. Cu alte cuvinte, eu nu o să fiu niciodată invitată. O să fie foarte distractiv să stau cu el la masă. E posibil să aibă nevoie de nişte săruri, ca să nu leşine când o să afle lângă ce persoană distinsă stă la masă.

— Te deranjează? întrebă Patrik sprijinind-o pe Erica în timp ce cobora scările cu tocurile ei înalte.

— Deloc, răspunse ea ţinându-se de braţul lui. Mi se

pare chiar distractiv.

— Foarte bine. Să te distrezi atunci, o îndemnă el şi se îndreptă către masa lui.

Louise ciocni într-un pahar şi rugă pe toată lumea să ia loc la mese.

— Bună, Erica!

Peter îi trase scaunul şi îi ură bun-venit cu un zâmbet larg. Erica îşi reaminti cât de mult îl plăcea pe soţul lui Louise.

Ole se întoarse spre ea când se aşează şi abia după ce o măsură din cap până în picioare fără nicio jenă, îi sărută mâna zicând, cu un puternic accent norvegian:

— *Enchanté.*

Erica îşi înăbuşi un hohot de râs. Seara asta chiar o să fie foarte interesantă.

Elisabeth Bauer se uită la sala împodobită. Aici avuseseră petrecerea de nuntă acum 50 de ani. Fusese furtună şi în seara aia şi era la fel de frumos aranjat cu feţe de masă albe, lumânări, decoraţiuni cu trandafiri de un roz-deschis şi oameni frumos îmbrăcaţi.

Se uită la Henning, care stătea lângă Lussan, mama Louisei, şi părea foarte fericit. Vorbea tare şi gesticula, râsul lui răsuna în sală, iar Lussan se lăsa fermecată de el. În momentul ăsta, Elisabeth îşi dădu seama că totul meritase. Chiar şi momentele grele, momentele care au rănit-o, chiar şi când a fost doborâtă la pământ şi credea că nu se va mai putea ridica niciodată.

Îi căută mâna lui Henning pe sub masă. El o prinse şi o mângâie cu degetul mare pe mâna acum pătată de bătrâneţe. Ce tineri erau acum 50 de ani! Ce naivi! Ce nepregătiţi pentru ceea ce avea să le ofere viaţa!

Dar acum erau aici, într-o încăpere plină cu membrii familiei, prieteni şi colegi. Flora asta bogată care forma viaţa lor. Multe dintre feţele de aici erau îmbătrânite. Erau

oameni pe care îi cunoscuseră în tinereţe şi nu mai erau nici măcar în floarea vârstei.

Henning împlinea în curând 80 de ani şi ea, 70. Iar în seara asta simţea că avusese o viaţă bogată. O viaţă care meritase fiecare rid şi fiecare cocoaşă din spate.

Îi strânse mâna lui Henning şi apoi îi dădu drumul. Cineva ciocni într-un pahar. Oscar Băring. Un prieten apropiat, dar şi unul dintre scriitorii al căror editor era de multă vreme. De-a lungul anilor primise multe premii literare prestigioase. În principiu toate, în afară de cel pe care îl va primi în curând soţul ei. Când Oscar îşi drese glasul pentru a-şi începe discursul, Elisabeth simţi din nou o bucurie enormă în piept. Şi nu numai bucurie. Triumf. Pentru că asta era de fapt seara aceasta: un triumf.

În sală se auzea un murmur şi Oscar îşi drese glasul încă o dată, puţin iritat. Când în sfârşit se făcu linişte, îşi înălţă bărbia, luă foaia pe care o avea în faţă şi începu să vorbească:

— Henning! Cum zicea Thomas Mann, cărţile sunt arterele sufletului. Nimeni nu poate să personifice asta mai bine ca tine. De mai bine de 40 de ani ne îmbogăţeşti sufletele cu operele tale.

Omagiul tău prezentat femeii a ajuns în toate colţurile lumii, a fost citit, discutat, studiat şi lăudat în nenumărate limbi...

Elisabeth luă o gură mare de vin. Îl iubea pe Oscar. Dar un discurs de-al lui, fără vin, era foarte greu de suportat.

Felul principal avea să se servească în curând şi Patrik Hedstrom se trăgea frenetic de cravată şi de gulerul cămăşii. Vecina lui de masă, Louise, nu prea stătuse pe acolo, dar femeia din cealaltă parte a lui se întoarse spre el, deoarece partenerul ei părea să fie interesat mai mult de vin decât de ea.

— La naiba, scoate-ţi cravata aia! îl îndemnă ea

zâmbind.

O chema Patricia Smedh şi se pare că scria şi ea romane care se vindeau bine şi erau lăudate de critici.

— Nu mă apropii deloc de vânzările soţiei tale, i se confesase ea lui Patrik.

— În compania asta nu scot nimic de pe mine, răspunse Patrik lărgindu-şi puţin cravata înainte să soarbă din vin.

Nici nu avea curaj să se gândească la al câtelea pahar era.

— Elisabeth nu s-ar supăra, îl asigură Patricia zâmbind şi mai larg, iar ridurile frumoase de la coada ochilor i se accentuară. Doar Henning a fost mereu mai… protocolar.

— Elisabeth e editorul lui Henning, nu-i aşa?

Patrik se străduia să-şi aducă aminte ce-i povestise Erica mai devreme, îşi iubea soţia, o admira pentru munca ei, dar când începea să-i vorbească despre cărţi şi edituri, deja nu mai asculta.

— Da, Elisabeth e o legendă. Familia ei a înfiinţat editura Bauer la câţiva ani după ce s-a înfiinţat Albert Bonniers. Ea i-a fost editor de la bun început, iar când s-au căsătorit, el a luat numele ei.

Patricia sorbi o gură de vin. Nu prea se atinsese de băutură până acum; părea că se mulţumise mai mult cu apă.

— Nu e greu? Să lucreze aşa împreună? întrebă el curios.

— E OK pentru ei. Aşa se pare, zise Patricia ridicând din umeri.

Deodată, Patrik simţi o mână mângâindu-l pe ceafă. Erica se întorcea la masă după ce fusese la toaletă. Din respiraţia ei şi din uşoara clătinare îşi dădu seama că şi ea băuse ceva vin. Noroc că mâine puteau să doarmă mai mult.

— Ai avut grijă de soţul meu aşa cum trebuie? întrebă

Erica ciufulindu-i părul.

— E un drăguţ, răspunse Patricia. Mă bucur să te văd şi acasă, nu numai pe la târguri de carte. Cum e cu Ole la masă?

Erica îşi dădu ochii peste cap.

— Are de gând să mă înveţe să scriu ca să-mi ating potenţialul, în loc să mai stric orzul pe gâşte.

Patricia râse înfundat.

— Asta, în timp ce îşi punea mâna pe piciorul meu, continuă Erica.

— Ce dracu'! exclamă Patrik dând să se ridice de la masă.

Erica îi puse mâinile pe umeri şi îl sărută pe obraz.

— Pot să-i fac faţă, iubitule, chiar e distractiv.

Îşi zâmbiră unul altuia şi apoi el se uită prin sală.

— Cine sunt ăia care stau lângă Henning şi Elisabeth? Ea parcă stă pe o furcă şi el parcă e din revista *Moşii şi boieri.*

— Spiritul tău de observaţie, chiar dacă e cam plin de prejudecăţi, e foarte precis, mormăi Erica. Sunt părinţii Louisei, Lussan şi Pierre. El e moştenitorul uneia dintre cele mai mari moşii din Skåne, cu tot ceea ce implică asta, şi sunt căsătoriţi de când erau tineri.

— Bârfe de la coafor? întrebă Patrik rânjind.

Erica pufni.

— Nu, mi-a povestit Louise. Ştii, noi chiar stăm de vorbă când mergem la plimbare. Dar acum trebuie să mă întorc la partenerul meu lipicios. Văd că băiatul mai mic al lui Henning şi al lui Elisabeth vrea să ţină un discurs.

Patrik se uită lung după Erica. În seara asta avea, fără doar şi poate, cea mai frumoasă soţie. Şi mâine puteau să rămână în pat până mai târziu.

Un clinchet în pahar confirmă spusele Ericăi. Încă un discurs.

Patrik deja le pierduse şirul după al doisprezecelea. Şi

mai fuseseră şi lungi toate.

— Bună seara tuturor!

Un bărbat cam la 40 de ani se ridică de pe scaun. Patrik parcă îşi aducea aminte că Erica îi spusese că îl chema Rickard. Prima lui impresie a fost că era un bărbat de bani gata. Freza pe spate, Rolex la mână şi nasul pe sus. Şi mai era şi băut bine. Abia se ţinea pe picioare când ridică paharul şi încercă să-şi privească părinţii.

Ridică două plicuri.

— Aici am două discursuri. Alege unul din ele, tată...

Rickard râse cu poftă la propria glumă şi apoi aruncă plicurile.

— Hai, că nu e aşa de rău. Şi ştiu că e ziua amândurora azi, şi a mamei, şi a tatei. Dar m-am gândit să încep cu tine, tată. Nu ai fost un tată prea bun...

Patrik se înecă cu vinul şi se uită îngrozit la bărbatul cu părul pieptănat pe spate. Ce avea să se întâmple acum?

Henning îşi încleştă pumnii sub masă. Rickard. Întotdeauna era Rickard. De când era mic se încăpăţâna să distrugă totul în calea lui. Nu ca Peter, care întotdeauna făcea totul bine.

Îi aruncă o privire fiului lui mai mare şi văzu că Peter era la fel de furios ca şi el. La masa copiilor erau Max şi William, cu cravatele lor cu dungi gri cu alb, pe care le aleseseră împreună mai devreme.

Stăteau şi-şi ascultau unchiul cu ochii mari.

Elisabeth puse o mână pe piciorul lui Henning. El nu înţelesese niciodată slăbiciunea ei pentru Rickard. Băiatul ăsta era punctul ei slab, îi ierta orice şi tot timpul îi oferea şanse noi.

— A băut cam mult, îi şopti lui Henning când se aplecă spre ea.

— Se face de râs, îi răspunse el tot în şoaptă. *Ne* face de râs.

Zări cu coada ochiului privirea îngrozită a lui Lussan şi se ruşină teribil. Ştia cât ţin la protocol părinţii lui Louise, iar în cercurile în care se învârteau ei un asemenea comportament era inacceptabil.

— Sigur o să-ţi ceară iertare mâine.

Elisabeth îl strânse de picior şi mai tare. Henning îşi încleştă maxilarul; îşi dorea să se poată ridica, să-şi ia fiul de guler şi să-l târască afară din restaurant. Dar toată lumea se uita la ei. Şi acum avea o responsabilitate şi mai mare. Nu mai era Henning Bauer, scriitor. Nu mai era Henning Bauer, soţ şi tată. În curând avea să fie Henning Bauer, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură.

Nu putea să facă o scenă. Aşa că, în timp ce fiul băut şi cu ochi sticloşi îl insulta, Henning zâmbi înţepat. Şi, după ce mult prea lungul discurs s-a încheiat, a fost primul care a aplaudat.

— Dumnezeule! izbucni Erica întorcându-se către Ole.

Desertul fusese deja servit şi localul se cam golise. Mulţi dintre invitaţi stăteau la acelaşi hotel şi plecaseră să se schimbe pentru dans, să-şi pudreze nasul sau pur şi simplu să-şi tragă sufletul după discursul lui Rickard. Atmosfera era încinsă şi Peter se scuză pentru a merge să vorbească cu părinţii lui.

— Chiar şi în cele mai bune familii... remarcă Ole încet făcându-i semn ospătăriţei că are paharul de whisky gol.

Vivian Stenklo se dădu mai aproape. Nu prea zisese nimic toată seara, dar acum era evident că discursul lui Rickard o afectase profund.

— Rickard a fost mereu un copil-problemă, zise ea. Îi tot cere bani lui Elisabeth. Trăieşte cu mult peste posibilităţile lui, schimbă mereu slujbele de care tot Elisabeth îi face rost sau deschide vreo firmă pe care, după ce tot Elisabeth investeşte, o bagă în faliment.

Dacă era Rolf aici, îl trăgea de urechi.

— Da, păcat că n-a putut să vină! comentă Erica.

Când Vivian îşi plecă privirea, adăugă:

— Sigur are multe de pregătit pentru expoziţie. Am văzut că o să fie la galeria de peste drum, abia aştept. Fotografiile lui sunt de mare clasă. Ce temă are de data asta? Borneo? Antarctica?

— Sincer, nu ştiu, răspunse Vivian. El zice că e o incursiune în trecut. Şi apropo de trecutul lui Rolf, chiar există un mister pe care ar merita să-l cercetezi cu atenţie. Un adevărat roman poliţist...

Zâmbi conspirativ în timp ce se ridica de la masă.

— Mă duc să mă aranjez puţin. Am luat o cameră la hotel în seara asta, ca să nu-l trezesc pe Rolf când ajung acasă târziu. Dar treci pe la galerie săptămâna viitoare şi sigur Rolf o să-ţi povestească mai multe.

— Bineînţeles. Mulţumesc, zise Erica.

Ce zisese Vivian? Un roman poliţist?

Ole îi întrerupse gândurile ca şi cum nu se sinchisise să asculte ce spusese Vivian.

— Ştii? întrebă el aplecându-se şi mai aproape de Erica.

Toată seara stătuse mult prea aproape de ea. Se întinse alene după paharul de whisky ca să ia o înghiţitură zdravănă.

— Ştii că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură?

Ole se apropie iar de ea cu buzele umede. Şi iar îi căută picioarele pe sub masă, iar ea îl respinse din nou.

— De unde ştii?

Erica nu prea îl luă în seamă, pentru că vorbea la beţie. Ştia toată lumea că secretul ăsta era păzit foarte bine de cei 18. Bineînţeles că circulau întotdeauna zvonuri, dar nu le acorda importanţă. Mediul cultural suedez adora bârfa.

Ole nu-i răspunse, dar mai sorbi o gură de whisky. În curând, paharul era aproape gol. Apoi se întoarse şi arătă

cu degetul spre soţia lui, care era la altă masă. Păr negru ca abanosul, pomeţi înalţi şi un ten perfect, evidenţiat de rochia de un mov ţipător pe care o purta în seara aceea.

— Susanne îmi povesteşte tot. Nu avem secrete. Mă iubeşte.

Ridică tot braţul în direcţia ei, aproape dărâmând toate paharele din jurului său.

— Azi l-au sunat, chicoti Ole.

Goli iar paharul de whisky şi făcu semn unei chelneriţe. Mâna îi ajunse apoi iar pe piciorul Ericăi şi începu imediat să urce încet.

Acum chiar se săturase de atitudinea lui. Se ridică, îşi luă poşeta şi îi mulţumi pentru seara frumoasă. Ole se uită dezamăgit după ea.

Când se duse spre toaletă, trecu pe lângă Henning, care discuta aprins cu Peter. Să fi fost adevărat? Pufni şi dădu din cap.

Bineînţeles că nu. Nicio informaţie de genul ăsta nu era divulgată de cei 18 înainte de vreme.

Îl durea tot corpul. Dar Rolf era în sfârşit mulţumit. Nu mai ştia de câte ori rearanjase fotografiile sau, mă rog, suporturile care le ţineau locul, dar sigur trecuse de sută. Nu era nimic neobişnuit.

Aşa făcea mereu. Dar niciodată nu fusese atât de important ca acum. Trebuia să iasă bine.

Se aşeză cu spatele spre uşă. Încerca să intre în rolul vizitatorului care vede fotografiile pentru prima dată. Începu să meargă încet prin galerie, oprindu-se lângă fiecare hârtiuţă, exact cum o să facă vizitatorii. În minte, vedea fotografia în locul suportului. Scopul era ca toate să transmită privitorului acelaşi sentiment pe care îl avuse el în momentul în care făcuse poza. De asta era aşa de importantă ordinea. Doar amatorii îşi puneau pozele aiurea.

Sentimentul trebuie să fie cel potrivit.

Murmurul şi muzica din hotel se revărsau şi în galerie. Rolf parcă îi vedea pe toţi. Elisabeth şi Henning în haine de gală, amândoi fericiţi că erau în centrul atenţiei. Bineînţeles că Ole era beat şi Susanne era cu ochii pe soţul ei. Şi Vivian, care spera că se simte bine, dar care sigur îl înjura în gând.

Era conştient că relaţia lor va avea nevoie de dragoste şi de atenţie când o să termine cu expoziţia. Nu avusese intenţia să o supere sau să o rănească pe Vivian. Pur şi simplu, se întâmplase. 0

iubea. Nu la fel de mult cât o iubise pe Ester, care fusese sufletului lui; el şi Vivian erau ca două corpuri cereşti în aceeaşi galaxie, învârtindu-se în jurul aceluiaşi soare. Şi soarele era arta lui. Dar ştia că ea e alături de el când are nevoie. Şi va mai avea nevoie de ea.

O bătaie puternică în uşă îl făcu să tresară. Abia ce aşezase fotografia numită *Vinovăţie* la locul ei. Era cea mai importantă din toată expoziţia şi era plasată central.

Se îndreptă fără tragere de inimă spre uşă. Nu-i plăcea deloc să fie întrerupt când lucra, dar bătăile erau insistente.

— Ah, bună! zise el când deschise uşa. Tu erai?

Apoi se dădu la o parte ca să-l lase pe vizitator să intre.

*

— Pot să dansez cu tine după aceea?

William o trase pe Erica de fustă, uitându-se la ea plin de speranţă. Inima Ericăi se topi.

— Bineînţeles! E o onoare! Primul dans, nu-i aşa?

— Primul dans i l-am promis lui Louise, răspunse William puţin îngrijorat, însă apoi se lumină. Dar pot să-ţi ofer al doilea dans. Al doilea e la fel de bun ca şi primul.

Erica se aşează pe vine în faţa lui William şi-l privi în ochi.

— Să nu spui nimănui, dar mie mi se pare că al doilea

dans e mult mai bun decât primul. La primul dans, nu prea ştii cum să faci, nu prea eşti sigur pe picioare. Dar al doilea dans e unic. Aşa că e al nostru.

— Minunat! exclamă William bucuros şi o luă la fugă.

Erica se ridică şi întâlni privirea amuzată a lui Peter.

— Cred că fiul meu e îndrăgostit de tine.

— E un dulce, răspunse Erica zâmbind. Se joacă tare frumos cu Maja, ar trebui să-i vezi. Sunt pe aceeaşi lungime de undă.

— Am auzit că ea îl linişteşte. Acasă e ca o tornadă.

— Serios? zise Erica râzând. Nu i-am văzut faţa asta, aşa că poate ai dreptate. Maja chiar îi linişteşte pe toţi din jurul ei.

— O calitate minunată, comentă Peter, sprijinindu-se de un stâlp din mijlocul sălii.

Erica îi dădu dreptate, dar nu putu să nu-şi amintească de spusele Annei, că era de aşteptat din partea fetelor să aibă grijă de băieţi.

În jurul lor se desfăşurau pregătiri febrile pentru transformarea sălii în ring de dans, dar grupurile de oaspeţi se răriseră şi nu mai era atât de cald. Erica trase aer în piept şi îşi aranjă rochia.

— Aşa era şi Cecily, continuă Peter uitându-se cu drag la William, care vorbea acum gesticulând cu membrii orchestrei. Era calmă în orice situaţie şi avea o energie pozitivă pe care o simţea toată lumea din jur. Era armonioasă, cred că ăsta e cuvântul potrivit.

Cecily răspândea armonie.

— Le e dor băieţilor de ea? întrebă Erica.

Ca întotdeauna, o durea sufletul când se gândea că William şi Max îşi pierduseră mama.

— Da. Şi încerc să-i las să le fie dor. Vorbim mult despre ea, ne uităm mereu la poze şi filme cu ea. E tot timpul cu noi. Şi atitudinea lui Louise a fost fantastică.

— Nu cred că îi e uşor, remarcă Erica încet.

— Să trăiască alături de o fantomă? Nu, nu-i e, răspunse Peter jucându-se cu paharul de vin pe care îl ţinea în mână. Dar este suficient de înţeleaptă ca să înţeleagă că sunt două lucruri diferite.

Faptul că mie şi băieţilor ne e dor de Cecily nu are nimic de-a face cu dragostea noastră pentru Louise.

— Ţii legătura cu părinţii lui Cecily? Bunicii băieţilor?

— Din păcate, au murit înainte să se nască băieţii. Iar Lussan şi Pierre nu prea pot să le ţină locul.

Zâmbi şi îi aruncă o privire sugestivă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu sunt chiar cei mai calzi oameni pe care i- am întâlnit.

— Nu pot să stea pe jos să se joace cu nepoţii. Au o altă mentalitate şi cred că Louise a avut o copilărie dificilă la moşia aia din Skâne.

— Se pare totuşi că s-a descurcat, comentă Erica ridicându-şi paharul către Louise, care tocmai intra în sală cu o privire îngrijorată.

— Lumea s-a împrăştiat prin tot hotelul, nu ştiu cum să fac să-i adun din nou pe toţi când o să înceapă dansul, se plânse ea când ajunse la ei. Rickard e supărat în cameră şi Ole e mort de beat şi a adormit pe scară, de a trebuit să-l zgâlţâi puternic. Doamne, iubitule, data viitoare când părinţii tăi o să mă roage să organizez aşa ceva te rog să mă împuşti.

— Dar ştiu că de fapt îţi place, zise Peter sărutând-o pe obraz. Să faci ordine în haos. Petrecerea e foarte reuşită. Lasă-l în pace pe Rickard. Mama l-a răsfăţat o grămadă de vreme, aşa că e vina ei.

— Ai dreptate, recunoscu Louise, trăgând adânc aer în piept.

Acum vreau să mă distrez şi eu. Primul dans e deja rezervat pentru cel mai elegant cavaler din seara asta.

— Am auzit, interveni Erica. Eu a trebuit să mă mulţumesc cu al doilea dans.

— *You snoozeyou lose,* replică Louise cu un zâmbet larg.

Se duse către orchestra care părea să fie gata să înceapă şi îi puse braţul peste umeri lui William.

— Când Dumnezeu îţi închide o uşă, îţi deschide un geam, câtă

Peter urmărindu-şi soţia cu privirea. Louise e fereastra mea. Şi a băieţilor. Poate e o expresie siropoasă, dar aşa e pentru mine. Şi nici măcar nu sunt credincios.

Erica nu-i răspunse. Doar îl strânse de mână. Ştia că nu doar el a avut noroc. Şi Louise avusese.

Se duse să-l caute pe Patrik. Primul dans trebuia să fie al lui.

Chiar dacă el nu voia.

Duminică

Curând. Fanny Klintberg putea să lase curând locul ăsta blestemat în urma ei. Ca să poată să plece, strânsese fiecare bănuţ câştigat de la slujbele de căcat pe care le avusese. Cei 18 ani în Fjällbacka erau mai mult decât suficienţi. Ierni nesfârşite cu doar 1 000 de locuitori, unde toată lumea ştia totul despre toată lumea şi unde nimeni nu avea voie să iasă în evidenţă. Şi apoi turiştii nesimţiţi vara, care aveau impresia că oraşul e al lor şi că puteau să se comporte oricum.

Fanny scoase produsele de curăţenie din portbagajul vechiului Fiat pe care îl primise cadou de la părinţii ei când împlinise 18 ani.

Nu era o maşină/ancy, dar ea o iubea, era micul ei *pericol roşu,* pentru că în orice caz maşina asta îi oferise libertate.

După ce se asigură că avea tot ce-i trebuie, închise portbagajul, oftă adânc şi căută în buzunar brelocul cu chei de la casele unde făcea curat.

Când o să ajungă în Bali, nu o să mai facă niciodată curat. Sau poate o să facă în bungalow-ul el. Să lucreze la bar, ăsta era planul. Deja începuse să studieze online cum se fac cocktailurile. Şi se uitase şi la filmul ăla vechi care se chema *Cocktail* şi pe care mama ei îl adora pentru că, fără nicio logică, era îndrăgostită de sectantul ăla care juca în rolul principal.

Deschise uşa şi puse găleata cu produsele de curăţenie în uşă, să nu se închidă în timp ce aducea ea aspiratorul. Era o muncă relativ uşoară. Galeria era de obicei goală, fără o groază de lucruri care să fie ridicate, şterse de praf sau ocolite. Intră cu aspiratorul şi luă de jos găleata cu mopul şi produsele de curăţenie, iar uşa se trânti cu un zgomot puternic. Apoi se întoarse.

Şi scoase un ţipăt asurzitor.

— Ai chef?

Vocea lui Patrik Hedstrom era răguşită, de parcă era măgar.

— Nu.

Vocea Ericăi nu lăsă nicio îndoială în legătură cu sinceritatea răspunsului.

— La naiba, de-asta nu mai mergem noi la petreceri?

— Asta şi trei copii, gemu Erica întorcându-se spre el.

Respiraţia ei îl făcu să se strâmbe. Şi apoi se strâmbă şi mai tare când realiză că şi respiraţia lui era la fel.

— Nu ştiu ce am avut în cap de am băut atât de mult, zise Patrik incapabil să-şi ridice capul de pe pernă.

— Eu dau vina pe Ole. Sigur a vrut să mă îmbete. Cum am ajuns acasă? Am venit pe jos?

Patrik încercă să-şi aducă aminte, dar nu reuşi. Dar erau acasă. În patul lor.

— Când trebuie să luăm copiii? întrebă el dregându-şi vocea puţin tabagică.

— Am zis că-i luăm la 11:00. Dar cred că va trebui să-i

rog pe Anna şi pe Dan să ne mai lase câteva ore să ne tragem sufletul.

Erica îşi trase pătura mai sus, către bărbie. Îşi simţea buzele uscate şi se întinse după sticla cu apă pe care o avea mereu pe noptieră. O goli pe jumătate şi apoi i-o dădu lui Patrik, care o acceptă bucuros.

— Sunt prea bătrân pentru asta, oftă el încercând să-şi dea seama dacă există vreo bucăţică din cap şi din corp care să nu-l doară.

— Oricum, a fost o seară frumoasă, trebuie să recunoşti. Poate nu chiar atât de reuşită ca să merite chinul ăsta, dar oricum...

— Ai dreptate, însă a fost datorită companiei plăcute de la masa mea şi discursului ăla de tip Noren al fiului.

— Îl bagi pe Noren în discuţie? Sunt căsătorită de-atâţia ani cu un intelectual?

Erica îi zâmbi. Părul ei blond şi creţ îi încadra faţa şi Patrik constată că, şi beat turtă, soţia lui tot i se părea extraordinar de atrăgătoare.

— Întotdeauna am fost foarte intelectual, răspunse el reuşind să se sprijine pe coate şi să se ridice uşor. Doar scriitorii de duzină ca tine nu înţeleg măreţia mea.

O pernă îl lovi direct în faţă şi toată camera parcă se învârti cu el.

Când se reculese, se răzbună gândilând-o pe Erica. Încet, parcă îi venea sufletul la loc şi, dacă lua un paracetamol şi un ibuprofen, sigur avea să revină la viaţă.

Când sună telefonul de pe noptieră, se gândi întâi să nu-l bage în seamă.

— Poate sunt Anna şi Dan, îi atrase atenţia Erica ridicându-se într-un cot, astfel că pătura alunecă de pe ea, dezvelindu-i un sân.

După ce o privi intens, Patrik se întoarse reticent către noptieră, după telefon.

— E de la serviciu, nu sunt Dan şi Anna.

Îşi drese glasul de câteva ori înainte să răspundă.

— Da, Patrik la telefon. Ce naiba zici? Bine, unde? Vin imediat.

Tehnicienii criminalişti sunt pe drum? Bine, îi aştept acolo.

Mahmureala îi trecu instantaneu şi Patrik aruncă pătura şi se dădu jos din pat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erica şi se ridică din pat cu încetinitorul.

Patrik îşi trase pe el o pereche de blugi şi un tricou, ce găsise în teancul de haine de lângă pat, şi acum căuta o pereche de şosete.

— A fost găsită o persoană decedată în galerie, cea din panta Galăr.

— 0 persoană? E Rolf? Vivian?

Erica începu şi ea să se îmbrace şi îi aruncă lui Patrik o pereche de şosete negre.

— Nu ştiu mai multe. Femeia de serviciu a găsit dimineaţă o persoană decedată, asta mi-a zis Annika adineauri. Mă duc direct acolo. Iei tu copiii?

— Da, rezolv eu, răspunse Erica şi-şi trase un hanorac peste cap. Să mă ţii la curent, strigă după Patrik, dar era prea târziu.

Uşa se închisese deja după el.

Stockholm 1980

Lola auzi cum Pytte se strecura încet pentru a nu o trezi. Lucrase până târziu, mai târziu ca de obicei; acum avea pleoapele grele şi îi era imposibil să deschidă ochii. Dar zgomotul făcut de Pytte cu picioruşele care tropăiau încet pe podeaua de lemn către bucătărie, o făcu să zâmbească cu ochii închişi.

Se întreba de multe ori dacă Pytte era conştientă că era toată lumea sa. Era lumina care se strecura prin perdelele

albe de la fereastră. Era zgomotul pietrişului de sub picioare după o iarnă lungă.

Lola se întinse. Fusese o seară agitată ieri la Alexas. În club veniseră mulţi bărbaţi beţi şi nervoşi şi făcuseră scandal. Noroc că nu se întâmpla prea des.

Clubul era un loc minunat. Îi plăceau munca ei şi colectivul de acolo. Să fie iubită. Simplu. Merita. Bărbaţii de ieri atâta ştiau. Erau nişte ignoranţi. Reduşi. Mici.

În bucătărie zăngăniră tigăi şi cratiţe. Lola simţi mirosul de cafea şi, fără să vrea, începu să se trezească la viaţă, chiar dacă ştia că putea să doarmă cât de mult voia. Pytte se descurca singură. Dar îi era dor de ea. Era mai important să fie cu fiică-sa decât să doarmă.

Dădu drumul la radio. *Don’t de me like that* cu Tom Petty & The Heartbreakers urlă brusc la volum maxim şi Lola se grăbi să dea mai încet, înainte să înceapă vecinul să bată în perete.

Când trase perdelele, văzu Stockholmul sclipind minunat în soarele verii, ale cărui raze cădeau peste acoperişuri. Avusese noroc să închirieze apartamentul ăsta cu două camere. O colegă de la Alexas plecase la Los Angeles pentru câţiva ani şi întrebase dacă nu vrea să-i închirieze apartamentul ei cu două camere în Vasastan.

Bloc de la începutul secolului. Ultimul etaj. Soare de dimineaţă. A acceptat imediat. Era perfect pentru ea şi Pytte. Mult mai bine decât în bordeiul întunecat în care locuiseră în Bandhagen.

Un halat alb curat atârna de un cuier de la picioarele patului.

Albul era culoarea ei preferată; aşa fusese dintotdeauna, de când era mică. Poate pentru că avusese un ponei alb. Sau poate că se potrivea aşa de bine cu părul ei roşcat. Vopsit, dar ce conta?

— Ce mic-dejun luxos îmi pregăteşti azi, draga mea?

Lângă masă, Lola aproape că se împiedică de ghiozdanul roz cu Bărbie al lui Pytte. Fata îl ducea cu ea peste tot şi Lola avea interzis să se uite în el. Oftă puţin dramatic şi puse ghiozdanul lângă perete înainte să se aşeze la masa uzată din lemn de pin şi să-şi aprindă o ţigară. Pytte îi puse în faţă o cană de cafea şi apoi îi prezentă foarte solemn meniul după prepararea căruia se afla acum în chiuvetă un maldăr generos de farfurii şi cratiţe.

— Omletă. Pâine cu caşcaval. Fără unt. Şi bacon. Atât de bine prăjit, că faci cancer doar uitându-te la el.

— Draga mea, de unde ai scos asta? Nu face nimeni cancer de la bacon. Nenorocitele alea de centrale nucleare sunt de vină.

Lola suflă nişte cercuri perfecte către Pytte, căreia, încă de când era mică, îi plăcea la nebunie să le înţepe cu degetul.

— Sunt gata. Să degustăm.

Pytte chicoti. Îi plăcea cuvântul.

— Să începi cu omleta, tată.

— Da, şefule, atunci încep cu omleta.

Gustă.

— Minunat! Dumnezeiesc!

Când Pytte se întoarse către aragaz, Lola scoase discret o bucăţică de coajă de ou din gură.

Vivian stătea în pat şi lăcrima mulţumită. Era mândră. În sfârşit, luase şi ea o decizie în căsnicia cu Rolf. Era o victorie mică, dar importantă.

Totul se învârtea în jurul lui Rolf. Expoziţiile lui. Călătoriile lui.

Prietenii lui. Clubul Blanche. În jocul ăsta ea era doar o piesă care ajuta ca totul să meargă ca pe roate. Dar seara de ieri fusese începutul unei noi vieţi. Chiar se distrase la petrecere. Fără să fie umbra lui Rolf.

Vivian se uită prin cameră. Ca în toate camerele de la hotelul Stora, designul interior era inspirat de unul dintre celebrele oraşe-port ale lumii şi de prostituatele de acolo. Un etaj cu oraşe, un etaj cu fete.

Camera ei era Tokyo. Pe perete, în faţa fiecărei camere erau scrisori fictive de la un căpitan numit Klassen, care-i scria surorii lui din oraşul respectiv. Fusese dezamăgită când aflase că scrisorile erau nişte falsuri. Dar camerele erau drăguţe.

De fapt, toate camerele din hotel fuseseră rezervate cu mult înaintea petrecerii, dar Vivian avusese noroc. Exact când se dusese să întrebe la recepţie, cineva tocmai suna şi anula rezervarea. Dar nu era deloc mirată. Actuala poziţie a lunii îi asigura noroc şi fericire în viaţă. Lui Rolf i se părea că e o tâmpenie, dar Vivian credea în asta.

Ieri după-amiază avusese parte de fluxuri de energie foarte puternice. Multe sentimente neînţelese, multe întâmplări pe care ea nu a putut să le înţeleagă. Bineînţeles că intuiţia ei se accentua când mai bea nişte alcool.

Vivian chiar spera că Elisabeth şi Henning se simţiseră bine. Îi îndrăgea. Ştia că fuseseră prieteni buni cu Rolf şi Ester, dar pe ea o primiseră mereu cu braţele deschise. Sigur aveau ei un apartament în hotelul asta. Îşi dorea să vină şi ea cu Rolf o dată să stea la într-un apartament din ăsta la hotel, dar Rolf nu avea niciun chef.

Zicea întotdeauna că a stat destul prin hoteluri, în toate colţurile lumii, datorită serviciului lui.

Rochia de ieri era frumos atârnată pe uşa de la şifonier, iar ea dormise într-un tricou vechi pe post de cămaşă de noapte. Avea cel puţin zece ani, dar, oricât încercase, nu găsise niciodată ceva mai confortabil pentru dormit.

Vivian se dădu jos din pat şi trase perdeaua. Nu putea să vadă cerul, din cauza ceţii dese. Avea vedere către

panta Galăr şi galeria era în apropiere, dar nu putea să o vadă nici dacă se uita mult spre dreapta. Cu toată ceaţa, reuşi totuşi să-şi dea seama că se întâmpla ceva în faţa galeriei. La ora aceea, de obicei, coborârea spre piaţa Ingrid Bergman era pustie, dar acum erau o groază de maşini şi oameni acolo. Nu putea să vadă exact ce e, dar simţi că e ceva în neregulă. Rolf nu-i dăduse niciun mesaj dimineaţă, lucru care nu era obişnuit, chiar dacă se certaseră înainte. De aproape 20 de ani, el îi trimitea în fiecare dimineaţă, la ora 7:00, mesajul *Bună dimineaţa, iubita mea,* în cazul în care nu dormiseră împreună. Însă azi nu primise nimic.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme, dar creierul ei funcţiona de obicei în reluare înainte de prima cafea. Simţi brusc cum o cuprinde îngrijorarea.

Îşi luă repede o pereche de pantaloni şi o bluză din geanta pe care o avea cu ea şi se îmbrăcă. Coada împletită cu care dormise era răvăşită, dar n-avea nicio importanţă. Ceva îi spunea că trebuie să ajungă la galerie.

Vivian coborî în grabă scările în timp ce îşi trăgea un pulover peste bluză şi trecu în fugă pe lângă recepţie. Una dintre fete încercă s-o oprească, dar ea trecu mai departe şi o luă spre deal.

Apoi se opri brusc. Uşa galeriei era deschisă. Afară, în mica parcare, sub un perete abrupt de stâncă, se aflau mai multe maşini de poliţie şi o ambulanţă. Vivian trecu strada alergând, fără să se uite în stânga şi-n dreapta, şi era să fie lovită de o maşină, al cărei şofer o claxonă nervos. Fără să reacţioneze, alergă spre galerie, dar fu oprită de un bărbat mai în vârstă, cu o faţă aspră.

— Nu poţi să intri acolo.

— Soţul meu? Rolf? întrebă ea cu vocea tremurândă, în timp ce picioarele ameninţau să-i cedeze.

— Soţul tău este proprietarul galeriei? se interesă

bărbatul cărunt.

— Nu, e fotograf. Are o expoziţie aici.

— Cel mai bine e să rămâi aici, cu mine.

Vivian se înfăşură în pulover. Dar nimic nu o putea apăra de gerul care venea dinăuntrul ei.

— Cât mai durează până ajung tehnicienii? întrebă Patrik când intră cu grijă în galerie.

Voia să vadă exact care e situaţia, dar fără să distrugă vreo urmă.

— Sunt pe drum, ajung imediat, răspunse Gosta din uşă, arătând spre o femeie blondă îmbrăcată cu un pulover gri şi pantaloni bleu, care-i privea insistent, ţinută de braţ de un localnic curios.

— Cred că e soţia lui. Dacă victima e fotograful care trebuia să aibă expoziţia aici.

— El e, confirmă Patrik încuviinţând. L-am văzut într-o poză. E Rolf Stenklo.

— Să rog pe cineva să aibă grijă de ea? întrebă Gosta întorcându-se către femeia căreia acum îi tremurau dinţii de frig în ceaţa de pe panta Galăr.

— Vine şi Martin?

— În cinci minute.

— Roagă-l pe el, ştie el cum să vorbească cu lumea.

— Să-i chem şi pe Paula şi pe Mellberg? întrebă Gosta, dar Patrik ştia că era doar de ochii lumii.

— Nu, prea multe moaşe. Nu mai avem nevoie şi de alţii la locul crimei. Am rugat-o pe Annika să-i cheme la secţie, ne aşteaptă acolo.

Gosta arată înspre pantă.

— Vin tehnicienii.

— Bine, răspunse Patrik ducându-se spre uşă.

Îşi scoase telefonul şi filmă în galerie cât putu fără să calce prea mult pe acolo. Suporturile cu hârtiuţe de pe pereţi. Pe Rolf Stenklo, mort pe podea, şi firicelul de sânge

care i se prelinsese lângă cap.

— Torbjorn şi echipa lui fac întotdeauna treabă foarte bună, zise el.

— Da, Patrik, replică Gosta ezitând puţin. Nu vine Torbjorn...

— Bună! Se pare că aici trebuia să ajungem!

O voce feminină, alertă, ajunse până la ei, în timp ce femeia le făcea nerăbdătoare semn cu mâna.

— Sunt Farideh Mirza. Am venit în locul lui Torbjorn Ruud.

— În locul lui Torbjorn? întrebă Patrik.

Apoi îşi aduse aminte că parcă văzuse ceva notat despre chestia asta pe undeva.

— A ieşit la pensie anticipat, îl lămuri Gosta punându-i o mână pe umăr. Patrik se abţinu.

— Cum e locul faptei? A umblat cineva pe acolo?

Farideh se uită la ei foarte serios şi, fără să vrea, Patrik se îndreptă de spate. Avea prestanţă femeia asta.

— L-a găsit dimineaţă femeia de serviciu. Am audiat-o şi din ce spune reiese că a intrat şi apoi a fugit afară, fără să-l atingă. Şi a fost şi medicul de gardă, ca să constate decesul.

— Bine. Şi voi?

Îi măsură pe amândoi din cap până în picioare. În spatele ei erau doi tehnicieni în costume de protecţie care aşteptau să poată intra.

— Eu am intrat puţin, recunoscu Patrik. Gosta a aşteptat aici, chiar la intrare.

— Minunat. Atunci începem bine.

Intră în galerie, apoi se întoarse către Patrik.

— Dar data viitoare să nu mai intri.

— OK, răspunse el, simţindu-se ca un băieţel luat la rost.

— Ea dracului, remarcă Gosta cu admiraţie.

— Îhm.

Lui Patrik îi lipsea Torbjorn. De ce nu puteau lucrurile să rămână neschimbate?

Îl văzu în depărtare pe medicul legist apropiindu-se.

Pastila efervescentă sfârâi gălăgios în apă. Sau poate că e exagerat să zicem gălăgios, dar pentru durerea de cap a Ericăi era ca o cascadă enormă. Luase deja un paracetamol şi un ibuprofen, dar încă nu-şi făcuseră efectul. Dumnezeule! Nu mai rezista. Bine, şi băuse o cantitate considerabilă de vin ieri, dar acum câţiva ani ar fi avut poate doar o durere vagă de cap. Acum avea o orchestră simfonică în cap. Cu instrumente de percuţie foarte gălăgioase.

Puse la loc cutia cu pastile efervescente, în dulapul de deasupra hotei, şi din greşeală răsturnă altă cutie. O ridică nervoasă. 0

primise de la soacra ei, Kristina, după ce se văitase cam mult şi cam des că şi-a pierdut tonusul. Nu se întâmplase treptat, ci brusc, parcă peste noapte sau, în fine, poate a durat câteva zile, ceea ce se pare că nu era ceva neobişnuit.

Premenopauză.

Numai gândul o făcu să tresară. În orice caz, ăsta era diagnosticul pe care i-l oferise Google, şi Kristina îl aproba dacă te gândeai că îi dăduse o cutie cu medicamente homeopate pentru menopauză.

Erica nu putea să înţeleagă de ce gândul ăsta îi provoca atât de mult disconfort. Nu era chiar atât de bătrână. Şi nici Patrik. Sau erau? Unde începea declinul?

Menstruaţia nu mai venea la timp, era veşnic transpirată şi îi era cald, parcă nu-şi recunoştea corpul. Nu ştia exact ce se schimbase, doar simţea o schimbare. Bărbaţii nu aveau problema asta. Treceau prin viaţă fără schimbări hormonale, singurele lor probleme fiind doar chelia şi o talie care se îngroşa. Observase la Patrik că devenise

foarte comod şi era tot mai reticent la orice schimbare.

Nu era ăsta un semn clar de bătrâneţe?

Puse repezit în dulap cutia cu tabletele care promiteau armonie şi fericire şi apoi închise uşa. Parcă o mai lăsase durerea de cap şi îşi puse un pahar mare cu apă, pe care îl bău pe nerăsuflate, chiar dacă de fapt nu îi era sete. Trebuia să-şi refacă echilibrul fluidelor din corp. Mai ales că se gândea să-şi ia o cafea şi să stea pe terasă.

Voia să profite de orele astea fără copii. Toată lumea îi spunea să se bucure de anii ăştia când copiii sunt mici, că o să le simtă lipsa când vor creşte, dar ea nu putea să fie de acord. Îşi iubea copiii mai mult ca orice pe lume, dar tânjea ca anii ăştia să treacă mai repede.

Era răcoare pe terasă, aşa că dădu drumul la un calorifer şi se înveli într-o pătură groasă înainte să se afunde în fotoliu. Abia acum începu să se gândească la ceea ce se întâmplase la galerie.

Patrik îi trimisese doar un SMS scurt în care scrisese: *Rolf ucis. Nu ştiu când vin acasă.*

Faptul că îi dădea detalii de la locul crimei încălca orice regulă poliţienească. Dar chestia asta nu mai conta de mult, Patrik o considera pe Erica o colegă cu care putea să discute cazurile.

Tresări când auzi soneria. Aruncă pătura de pe ea şi se duse să deschidă uşa. Era Louise, cu obrajii îmbujoraţi.

— Nu te-am întrebat dacă vrei să mergi la plimbare azi, m-am gândit că vreţi să dormiţi mai mult! Dar văd că v-aţi trezit! Mă serveşti cu o cafea?

— Intră, o invită Erica dându-se deoparte din uşă. Cât de devreme te-ai trezit?

Louise îşi agăţă în cuier geaca de fâs.

— Devreme. N-am putut să beau vin cu găleata ca voi, pentru că a trebuit să supraveghez spectacolul. Aşa că deja am fost la o plimbare de vreo oră. Mă simt foarte

bine! Şi, cu puţin noroc, părinţii mei au terminat deja micul-dejun când ajung eu înapoi.

M-am gândit să merg 10 kilometri azi!

Erica încuviinţă scurt. Îi venea să verse doar când se gândea să iasă la vreo plimbare.

— Eşti cam verde la faţă. Eşti mahmură? Şi Patrik unde e?

Louise se uită prin living şi bucătărie. Erica îşi dădu seama că prietena ei plecase de la hotel înainte să fie găsit cadavrul lui Rolf.

Oare putea să-i povestească? Sigur ar fi aflat când ajungea înapoi la hotel.

Pentru a câştiga puţin timp, Erica îşi umplu cana cu cafea şi îi dădu şi lui Louise una, aşa cum îi plăcea ei, neagră. Bineînţeles.

Erica nu înţelegea cum poţi să bei cafea fără lapte gras în ea.

— Haide să stăm pe terasă.

— Azi nu vezi nimic afară, zise Louise uitându-se prin ferestrele frumoase.

În mod normal, vedeai marea din terasă, dar acum era o ceaţă cenuşie care părea că devine din ce în ce mai deasă.

— Nu, vremea asta nu bucură pe nimeni.

Erica sorbi din cafea şi se întrebă cum să-i dea vestea lui Louise.

Nu ştia cât de bine îl cunoştea ea pe Rolf Stenklo, dar ştia că fusese foarte apropiat de Henning şi Elisabeth şi că erau implicaţi toţi în clubul Blanche. Şi, la cât de mult lucra Henning cu Louise, sigur avusese şi ea de-a face cu Rolf.

— Nu mi-ai zis unde e Patrik, remarcă Louise, oferindu-i ocazia să deschidă discuţia.

— E la serviciu. A fost chemat urgent adineauri. S-a... întâmplat ceva la galerie.

— La galerie? Unde are Rolf expoziţia? întrebă Louise

îngrozită. A fost vreo spargere? Oh, nu, au luat toate fotografiile lui Rolf! îşi dorea aşa de mult expoziţia asta în Fjällbacka, cred că e distrus.

— Rolf e mort.

Îşi dădu seama că se exprimase mult mai brutal decât intenţionase, dar cum poţi de fapt să dai o veste ca asta?

Louise tresări atât de tare, încât vărsă cafeaua şi apoi se holbă la ea.

Erica îi dădu un şerveţel să şteargă cafeaua. Îl luă cu încetinitorul, dar rămase cu el în mână, cu ochii cât cepele.

— Mort? A făcut infarct? Ştiu că Vivian era îngrijorată de greutatea lui. Chestia asta se poate întâmpla când te aştepţi mai puţin...

— A fost omorât.

Louise continuă să se holbeze la Erica. Încet, puse cana de cafea pe masă şi începu să se şteargă pe picior, acolo unde pata de cafea deja se impregnase în pantalonii ei deschişi la culoare.

— Trebuie să mă duc la hotel, zise ea şi se ridică brusc.

Fără să mai spună nimic, trecu prin living, îşi luă geaca din cuier şi dispăru.

— Martin! îl strigă de pe scara galeriei.

Martin Molin veni în grabă şi se uită la poliţistul în vârstă care se aplecase peste balustradă.

— Soţia victimei. Poţi să...?

Gosta îi arătă o femeie cu o coadă lungă împletită şi îmbrăcată într-un pulover, care stătea nemişcată şi tremura, urmărind cu privirea tot ce se întâmpla.

— Bineînţeles, răspunse Martin ducându-se spre ea.

Încercă să-şi între în rolul de poliţist. Îi lăsase pe Mette şi pe copii, Tuva şi micul Jon, la masă când îl sunase Gosta. Câteodată totul se întâmpla prea brusc.

— Martin Molin, de la poliţia din Tanumshede. Nu-i aşa că tu eşti soţia lui Rolf Stenklo?

Vivian Stenklo încuviinţă.

— Am auzit pe cineva spunând că a fost găsit mort, zise ea cu vocea tremurând. Dar nu-i aşa, nu?

Îşi întoarse privirea plină de speranţă către Martin, care dădu din cap. Era deja confirmat că decedatul era persoana care urma să deschidă expoziţia de la galerie. Îl identificase Patrik.

— Din păcate, s-a confirmat că este vorba de soţul dumneavoastră. A fost găsit mort.

Vivian începu să tremure violent şi părea că o să cadă din picioare, iar Martin o prinse de braţ.

— Nu vrei să intrăm la căldură?

Ţinând-o de braţ pe Vivian Stenklo, Martin se îndreptă către intrarea în hotelul Stora. Cele două femei de la recepţie tăcură când îi văzură intrând şi evitau să se uite la Vivian. Ştirea se răspândise repede şi în curând avea să ajungă în tot oraşul.

— Puteţi să ne daţi nişte cafea? le întrebă el pe recepţionere.

— E deja cafea înăuntru, puteţi să vă serviţi.

O ţinu pe Vivian puţin mai strâns când coborâră pe scara care ducea la sala de mese, unde personalul făcea curat după micul-dejun. Martin o aşeză pe Vivian la o masă lângă fereastra care dădea către port şi turnă două căni cu cafea.

— Lapte?

Ea clătină din cap, mută.

— Bea, o să te încălzeşti puţin.

Martin se uită la femeia din faţa lui. Şi el pierduse o soţie, de boală, nu ucisă, dar oricum putea să înţeleagă durerea pe care o simţea ea acum.

Vivian sorbi din cafea cu privirile pierdute în ceaţa care se întindea peste piaţa Ingrid Bergman. La faţa locului se adunau tot mai mulţi curioşi. Într-un oraş mic, aşa ceva lua

amploare mai mult ca într-un oraş unde maşinile de poliţie şi ambulanţele erau la ele acasă.

— Când l-ai văzut pe Rolf ultima dată? întrebă Martin luând şi el o gură de cafea.

Apoi se strâmbă. Stătuse prea mult în filtru şi parcă avea gust de ars. Semăna cu cafeaua de la secţie.

— Ieri după-amiază. Ne-am... ne-am certat.

— De ce v-aţi certat?

Vivian dădu din cap, iar coada care începuse să se despletească se mişcă.

— 0 prostie, nesemnificativ. Şi prostesc. Îmi pare rău, am zis deja că a fost o prostie.

Îşi duse la cap mâna care tremura şi-şi dădu deoparte o şuviţă de păr.

— Nu are nimic. Despre ce prostie era vorba? îmi pare rău dacă întrebările mele sunt personale. Este din păcate sarcina mea să pun chiar şi întrebări incomode, ca să aflăm mai repede cât mai multe informaţii. Deocamdată nu ştim ce e relevant în cazul ăsta şi ce nu este.

— Înţeleg, răspunse Vivian uitându-se la cana cu cafea de parcă nu înţelegea ce este. Ne-am certat pentru o petrecere. Prietenii noştri Elisabeth şi Henning Bauer şi-au sărbătorit nunta de aur ieri, chiar în sala asta. Nu ştiu de ce, dar Rolf nu a vrut să meargă. Şi, ca de obicei în căsnicia noastră, a presupus că nici eu nu o să mă duc.

Dar eu m-am împotrivit. Am sunat-o pe Louise, care e nora lui Elisabeth şi a lui Henning, şi e şi secretara lui Henning. Ea a organizat petrecerea şi am întrebat-o dacă pot să vin şi eu, aşa, în ultimul moment. Şi a rezolvat. Louise rezolvă tot. Şi, ca un fel de protest, am luat şi o cameră la hotel, ca să pot rămâne după petrecere. M-am gândit că Rolf o să stea singur acasă contemplân-du- şi... greşeala.

Vivian îşi cuprinse faţa cu mâinile. Martin a rămas

nemişcat, privindu-i trupul care se cutremura. După vreun minut, Vivian ridică privirea. Nu se uita la Martin, ci tot afară, la ceaţă.

Martin îşi drese vocea uşor.

— Deci de ieri după-amiază nu l-ai mai văzut şi nici nu ai mai vorbit cu el?

Vivian dădu din cap, privind tot pe geam.

— Nu, eram supărată pe el. Dar mi s-a părut ciudat azi-dimineaţă.

Întotdeauna îmi trimite un mesaj dimineaţa dacă nu dormim împreună. Chiar dacă suntem certaţi. Şi de dimineaţă nu a trimis nimic...

Martin îi urmări privirea, care parcă se îndrepta spre piaţă.

Furtuna de ieri se potolise, dar el prefera să vadă valurile înspumate, albe, care biciuiau portul în locul păturii ăsteia cenuşii care se aşternuse peste oraş.

O lăsă pe Vivian o clipă cu gândurile ei, în timp ce el se întreba în ce fază erau planurile pentru consolidarea digului. Fjällbacka era unul dintre oraşele de pe coasta Bohus construit pe sol argilos şi exista riscul de surpare. Sigur avea de-a face cu schimbările climatice şi cu nivelul în creştere al mării, dar Martin nu prea avea timp să se gândească la chestii de genul ăsta. Îi ajungeau inundaţiile pe care le avea acasă. Nu mai avea loc să se gândească şi că lumea e înghiţită încet-încet de oceane pe măsură ce se topesc gheţarii.

— Deci nu ştii de cât timp era Rolf în galerie? Când trebuia să deschidă expoziţia?

— Mâine. Luni. A tot stat vreo săptămână aici să facă pregătiri. Şi înainte, vreo jumătate de an acasă, în Stockholm. A ales tema, a ales pozele. Le-a developat. Pentru expoziţii, Rolf lucra numai cu imprimare în platină.

— Imprimare în platină? întrebă Martin.

Nu auzise cuvântul ăsta niciodată. Avea zero cunoştinţe despre fotografie. El le făcea poze fetiţei lui, Tuva, partenerei lui, Mette, şi băieţelului ei, micul Jon, cu camera de la iPhone şi i se părea că ies foarte bine. În ultima poză, Tuva ţinea mâna pe burta lui Mette.

Martin înghiţi cu noduri gândindu-se la ele.

— Nu sunt expertă, dar am mai prins câte ceva de la Rolf de-a lungul anilor. E un fel de a imprima fotografii folosind metale preţioase, cum sunt platina şi paladiul. Era scump, dar Rolf zicea întotdeauna că aşa pozele au cea mai bună calitate şi devin unice.

— Deci pozele din galerie sunt valoroase?

Martin ridică din sprâncene şi se aplecă în faţă. Era o informaţie importantă. Creşteau şansele să fi fost vorba despre o spargere eşuată.

— Da, dar nu doar pentru modul în care erau imprimate. Rolf e unul dintre cei mai cunoscuţi fotografi din lume. Fotografiile lui se vând cu sute de mii de coroane la licitaţii în toată lumea.

— Impresionant. Te rog să mă ierţi pentru ignoranţa mea.

— Nicio problemă. Bineînţeles că nu ştie toată lumea.

Vivian zâmbi pentru prima dată de când stăteau de vorbă. Faţa ei, până atunci crispată, se îmblânzi, şi Martin observă ce femeie frumoasă era.

Frumoasă şi fragilă.

— Deci ştia multă lume că în galerie se află obiecte valoroase?

— Da, se ştia că Rolf o să aibă o expoziţie. Sunt anunţuri peste tot, în tot oraşul, pe toată coasta. Dar nu a aranjat fotografiile până ieri. Eram şi eu acolo. Mai întâi lucrează cu hârtiuţe pe care scrie numele fotografiilor, ca să poată să le mute şi să vadă cum vin mai bine. Întotdeauna durează până poţi să creezi combinaţia perfectă, care să le

asigure vizitatorilor o experienţă plăcută. Nu-i trebuiau fotografiile în original. Avea imaginile întipărite în minte. Şi erau la fel de clare ca şi cum le-ar fi avut în faţa lui.

— Nu-i aşa că făcea fotografii cu... natură? întrebă Martin puţin ezitant.

— Da, natură şi oameni în natură. Fotografiile lui celebre sunt cele pe care le-a făcut în anul când a stat în Borneo cu tribul Penan.

— Şi la expoziţia asta? Ce temă avea?

Fără să vrea, Martin realiză că era fascinat. Îi plăceau oamenii care îşi iubeau meseria. Nu puteai să nu-ţi iubeşti meseria dacă erai dispus să stai un an întreg cu oameni din epoca de piatră în Asia de Sud.

Vivian clătină din cap.

— E foarte ciudat. De data asta nu ştiu prea multe. De obicei îmi arăta fotografiile, dar nu şi acum. Singurul lucru pe care îl ştiu e că era vorba despre trecut şi, dacă îmi aduc bine aminte, agăţase deja vreo 15 dintre hârtiuţele lui.

— Avea duşmani? Scuză-mă, cuvântul ăsta e foarte dramatic, dar ştii pe cineva care să-i fi vrut răul?

Vivian clătină ferm din cap.

— Nu, toată lumea îl plăcea pe Rolf. Nu avea niciun duşman.

— OK, dar, dacă îţi mai aduci aminte de ceva, ceva care să fie relevant pentru anchetă, sună-ne. Uite, ai aici numărul meu de telefon.

Martin îi dădu o carte de vizită, pe care Vivian o băgă în buzunarul de la pulover.

— Când pot să-l iau?

Când rosti cuvintele, Vivian realiză tragedia. Faţa i se schimonosi, parcă i se încreţi.

Martin îşi puse mâna spontan pe mâna ei.

— Cât de repede se poate, răspunse el. Şi ajunge acum.

Dacă îmi dai şi tu numărul tău de telefon, sunt mulţumit. Ai cu cine să stai acum?

Vivian încuviinţă. Îi dădu numărul de telefon şi se ridică de la masă.

— Trebuie să-mi fac bagajul, zise ea îndreptându-se spre recepţie, fără să-şi ia rămas-bun.

Martin se uită lung după ea. Uneori, durerea celor din jur era prea mult pentru el. Durerea lui abia acum se aşeza. O avea pe Tuva, care îi aducea aminte de tot ce iubise la Pia. Moştenise casa visurilor lui şi doar cu câteva luni în urmă primise vestea că el şi Mette aşteptau primul lor copil. Dar întâlniri de genul ăsta îi aduceau aminte cum moartea putea să-ţi ia brusc totul.

— Ce avem? întrebă Patrik mergând agitat în urma lui Farideh, care se îndrepta cu paşi grăbiţi spre maşină, scoţându-şi mănuşile.

Ajunsă la maşină, îşi scoase costumul de protecţie pe care îl împachetă şi-l puse frumos într-o pungă.

— Cineva l-a împuşcat pe Rolf Stenklo în ceafă, cu un pistol de cuie, zise ea până la urmă, după ce îl lăsase pe Patrik să aştepte cât timp se aranjase. Am prelevat probe de pe pistol şi am găsit şi nişte fibre lângă mâner.

— Şi cât durează până avem rezultatul? întrebă Patrik, chiar dacă deja ştia răspunsul.

— Nu ştiu. E imposibil de spus. Sunt cozi foarte mari la Laboratorul Criminalistic Suedez.

— Alte urme?

— Nu prea multe. Bineînţeles că sunt o groază de amprente, dar e o galerie şi a trecut multă lume pe-acolo, aşa că e ca şi cum ai căuta un ac în carul cu fân. Dar facem tot posibilul să găsim o urmă lăsată de criminal.

Patrik se uita nervos la curioşii care stăteau şi se uitau de după banda delimitatoare a poliţiei. Ulii. Văzu o persoană cunoscută.

Louise. Prietena Ericăi. Fusese oprită, dar el făcu semn din cap s-o lase să intre. Ea îl salută în grabă şi intră în hotel.

— Poţi să-mi zici cam la ce oră a murit Rolf Stenklo? o întrebă el pe Farideh, care dădu din umeri.

— Informaţia exactă vine mai târziu, dar, din ce a spus medicul legist, cam pe la miezul nopţii – plus / minus două ore.

— Medicul legist nu poate să ne dea o oră mai precisă? insistă el uitându-se la fereastra sălii unde avusese loc petrecerea.

Cu alte cuvinte, era foarte probabil ca Rolf să fi fost omorât exact când el se afla la doar câţiva metri distanţă.

— Nu, nu încă.

— Atunci o să mă mulţumesc cu atât.

Patrik o salută scurt. Nu avea nimic împotriva lui Farideh Mirza, dar el era obişnuit cu felul lui Torbjorn de a se exprima. După o grămadă de ani petrecuţi în poliţie, ştia cum să discute cu el despre locul crimei. Acum totul era... prea nou.

— Sper că vom putea colabora cum trebuie. Torbjorn îţi trimite salutări din Torrevieja, zise Farideh, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Colegii mei mai au câteva ore şi apoi sunt gata.

— Te rog să-mi spui dacă mai găsiţi ceva, îi ceru el, făcându-le semn lui Gosta şi Martin.

Când ajunseră la el, Patrik arătă spre ferestrele de la hotel.

— Cel mai probabil, Rolf a fost omorât exact când aici avea loc o petrecere, la care am fost şi eu. Va trebui să-i interogăm pe toţi invitaţii. Ca să obţinem mai multe informaţii, e suficient să fi ieşit la o ţigară sau vreunul dintre ei să se fi uitat pe fereastră şi să fi văzut ceva. Martin, tu ai vorbit cu soţia lui. A zis ceva important?

Martin îşi drese vocea.

— Fotografiile pe care urma să le expună Rolf erau foarte valoroase.

Deci putem avea de-a face cu un jaf eşuat. Avea acolo 15

fotografii, fiecare în valoare de sute de mii de coroane. Sunt mulţi bani.

— Nu e uşor să vinzi aşa ceva, dar poate erau nişte hoţi tâmpiţi; n-ar fi prima oară. Bine, Martin. Lucrăm cu ipoteza asta mai departe.

O să vorbesc cu Louise Bauer, care a organizat petrecerea, să-mi dea lista de invitaţi şi numerele lor de telefon; erau cam 80. Trebuie să începem deja să-i sunăm pe toţi dacă vrem să obţinem rapid nişte informaţii.

— Gosta şi cu mine mergem la secţie. Vii şi tu când ai lista?

Întrebă Martin pornind în sus pe panta Galăr spre maşină, care era parcată lângă biserică.

Patrik îi făcu semn că e OK şi se îndreptă spre hotel.

*

— Elisabeth? Henning? V-aţi trezit?

Louise gâfâia în faţa uşii de la camera lor din hotel. Încercă să-şi calmeze respiraţia. Bătu la uşă din nou şi auzi paşi, iar Henning deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el înnodându-şi cordonul halatului de baie.

Avea părul ud şi Louise îşi dădu seama că tocmai ieşise din duş.

În spatele lui era Elisabeth, şi ea în halat de baie. Şi cu părul ud. Cu alte cuvinte, îi deranjase în timp ce făceau baie în imensa lor cadă turcoaz de la etajul doi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă şi Elisabeth.

Şi ea, şi Henning o priveau miraţi. Louise respiră încet de câteva ori ca să-şi recapete glasul şi apoi spuse:

— Rolf e mort. Ucis.

Elisabeth suspină. Faţa lui Henning păli. Îi făcură semn să intre în cameră şi închiseră uşa. Aveau doar o canapea micuţă în cameră, sub scară, şi Louise se cufundă în ea în timp ce Henning şi Elisabeth rămăseseră ca două stane de piatră.

În jurul lui Henning începu să se formeze o baltă, dar el nu părea să observe.

— Acum am auzit, e lume multă afară. E şi poliţia aici.

— Afară? Vrei să spui la galerie? întrebă Elisabeth ducându-se spre fereastră şi încercând să se uite mult în dreapta.

— A fost omorât în galerie? întrebă Henning.

— Da, aşa se pare.

Louise îşi privi mâinile. Erau vinete de frig de la plimbarea pe care tocmai o făcuse. Era mirată că nu-i tremurau. Ar fi trebui să tremure. Pentru că înăuntrul ei tremura.

— Mă duc sus să mă îmbrac, zise Henning pornind spre scară.

Elisabeth rămase pe loc. Îi întâlni privirea lui Louise. O clipă, păru că vrea să spună ceva. Apoi îşi strânse halatul mai bine şi îl urmă pe Henning sus pe scară.

— Louise!

Patrik ridică glasul când o văzu pe Louise Bauer în capul scărilor.

— Oh, bună Patrik! răspunse ea, coborând grăbită spre el. Am auzit. De Rolf. Erica... Mi-a spus Erica.

Ezită puţin, pentru nu ştia dacă era OK că-i zisese, dar el zâmbi pentru a o linişti.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, zise el.

Patrik arătă spre sala de mese.

— Deja au făcut curat aici, continuă el când se aşezară la o masă lângă perete. Apropo, mulţumesc pentru

petrecerea de aseară.

— Şi eu îţi mulţumesc.

Vocea lui Louise era politicoasă, dar distantă.

— Despre ce voiai să discutăm?

Louise era foarte directă. Concisă. Dar el observă că era şi şocată.

— Lista de invitaţi. Credem că Rolf a fost omorât în timpul petrecerii. Aşa că am vrea să-i contactăm pe toţi, poate a văzut cineva ceva.

— Bineînţeles. Dă-mi o adresă de e-mail şi ţi-o trimit imediat ce ajung la un calculator.

— 0 să vrem şi numerele lor de telefon.

— Toţi invitaţii au numere de telefon, adrese de e-mail, adresa de acasă şi adresa de aici. E acolo tot ce aveţi nevoie.

— Mulţumesc. O să ne ajute.

Patrik se îndreptă către cafetiera de pe bar şi constată că era goală. Vremea ăsta închisă îl făcea să tremure până în măduva oaselor şi parcă îl dureau şi încheieturile când era vreme proastă.

Să fi fost semn de bătrâneţe? Totuşi, credea că e doar în mintea lui.

În orice caz, aşa zicea Erica. Ipohondru, spunea ea.

— Ştiţi... ceva?

Louise îl privi plină de speranţă, dar el clătină din cap.

— Nu pot să dau informaţii în timpul anchetei. Dar suntem la început. Aşa că nu.

— Rolf era un om tare bun, spuse Louise. El şi soţia lui au fost foarte buni prieteni cu Elisabeth şi Henning. N-am cunoscut-o pe Ester, a murit de cancer acum mulţi ani, dar mie îmi place foarte mult Vivian. Cum... cum se simte? Aţi vorbit cu ea?

Louise strânse câteva firimituri rămase pe masă.

— Am vorbit cu ea. Şi e şocată. Bineînţeles.

— Bineînţeles, aprobă Louise scurt.

Câţiva turişti germani cam gălăgioşi intrară în sala de mese, dar făcură stânga împrejur când văzură că mesele erau strânse. Îi auzi spunând *polizei* şi îşi dădu seama că vorbeau despre ceea ce se întâmpla afară.

Amândoi tresăriră când sună telefonul lui Louise.

— Scuză-mă. E OK dacă răspund? întrebă ea în timp ce scotea telefonul din buzunarul de la geacă.

— Bineînţeles. Te rog.

— Louise Bauer! Da... da, nu, nu avem nimic de declarat. Nu.

Abia ce am primit vestea şi familia Bauer nu are nicio declaraţie de făcut acum. Da. Nu. Nu. Nu. Da, înţeleg, bineînţeles. Dar deocamdată nu avem nimic de declarat.

Închise telefonul şi dădu nervoasă din cap.

— Presa? întrebă Patrik retoric.

— Da, *Goteborgs-Posten.* Nu înţeleg cum au aflat atât de repede.

Cred că e lume care îi sună să-i anunţe şi speră să ia vreo recompensă.

— Recompensă sau doar satisfacţia de a vedea un articol în ziar cu informaţia dată de ei, comentă Patrik neutru. Ciudat comportament, oricum.

Deja nu-l mai mirau comportamentul şi reacţiile oamenilor când era vorba de o crimă. Empatia nu mai era la modă. Dacă fusese vreodată. Spera ca Farideh şi echipa ei să termine treaba repede. În curând avea să apară şi presa şi, chiar dacă de obicei nu aveau curaj să intre chiar până la locul faptei, nu prea ştiai la ce să te aştepţi din partea ziariştilor. În orice caz, erau mereu deranjanţi.

— Aş vrea să vorbesc şi cu Henning şi Elisabeth. Acum, dacă se poate, spuse Patrik amabil, dar cuvintele lui reuşiră să pară mai mult un ordin decât o dorinţă. Erau apropiaţi de Rolf şi, împreună cu Vivian, poate ne dau

informaţii preţioase.

Louise încuviinţă.

— Sunt tot la hotel, îşi fac bagajul. Pot să-i sun.

— Mulţumesc, răspunse Patrik ridicându-se.

Şi, chiar când să iasă din sala de mese, văzu o chelneriţă care tocmai aducea cafea proaspătă. Tipic.

— Ăştia de la presă sună ca nebunii.

Annika, secretara de la poliţie, era stresată şi roşie ca racul la faţă.

Arătă spre telefonul care suna neîncetat.

— Spune-le că nu avem nimic de declarat acum, dar că o să-i chemăm la o conferinţă de presă, zise Martin, uitându-se la Gösta, ca să vadă dacă e de acord. Unde e Mellberg?

— Pe drum. Era cu Rita şi cu nepoţii la bazin în Strömstad când l-am sunat.

— Mulţumesc.

Martin intră în secţie înaintea lui Gösta. Din partea lui, Mellberg ar fi putut să rămână la bazin în Strömstad. Cum de-l puseseră iar şef, după dezastrul de anul trecut din Tanumshede, era un mister.

Dar şefilor din Göteborg sigur le era teamă să nu ajungă să lucreze cu ei. Era singura explicaţie.

— Bună, Paula!

Martin se opri în uşa biroului Paulei Morales, în timp ce Gösta se îndreptă către biroul lui. Paula avea în continuare cel mai mic birou, fiind ultima angajată din secţie, dar nu părea s-o deranjeze.

Avea o ordine militărească în jur, spre deosebire de Martin, în biroul căruia aveai mereu impresia că au intrat nişte hoţi care habar nu aveau ce căutau.

— Bună! Ce face Mette?

El se strâmbă. Dimineaţă, Mette dăduse fuga la toaletă când pornise el cafetiera.

— Aşa şi aşa. Vomită ca un viţel toată ziua. Şi mai vomită şi noaptea. Dacă o să continue aşa, va trebui să o internăm, să stea pe perfuzii.

— Of, la naiba!

Paula se strâmbă şi ea cu compasiune, ca mai apoi să-şi ridice sprâncenele întrebătoare.

— De ce se zice că *vomiţi ca un viţel*? Viţeii vomită mult?

Martin se gândi o clipă, apoi clătină din cap. Nu avea răspuns la întrebarea asta.

— Chiar nu ştiu. Aşa se zice, pur şi simplu.

— M-am apucat să citesc despre Rolf Stenklo, că nu aveam altceva de făcut. Ai să-mi dai ceva de lucru? Când vine Patrik?

— Ar trebui să fie pe drum. O să primim imediat o listă cu potenţiali martori. Şi presa deja a început să sune. Annika nu mai face faţă la recepţie.

— Da, am auzit. N-a trecut mult până au aflat.

— Apropo, Torbjorn a ieşit la pensie.

— Torbjorn, tehnicianul de la criminalistică? Vai, şi Patrik cum a primit vestea? întrebă Paula zâmbind.

Aversiunea lui Patrik faţă de schimbare creştea pe zi ce trece, şi era un subiect mereu actual între ea şi Martin.

— Nu prea bine, cred. E o femeie acum. Destul de tânără. Farideh nu- ştiu-cum.

— Destul de tânără? Ce înseamnă destul de tânără? se interesă Paula râzând.

Martin roşi.

— Păi, poate 35-40 de ani?

— Deci eu sunt destul de tânără?

— Da, da, tânără...

Roşi şi mai tare, aşa cum i se întâmpla de obicei.

— Şi, în cazul ăsta, şi eu sunt destul de tânăr.

Paula zâmbi larg.

— Martin, tu o să fii mereu tânăr!

Ştia ce vrea să spună. Înfăţişarea lui, cu părul uşor roşcat şi cu pistrui, de parcă era băiatul din poza de pe tubul de caviar, îl făcea să arate cu mult mai tânăr decât era. Uneori era o binecuvântare, alteori nu.

Martin primi o notificare pe mobil. Un mesaj de la Patrik. Citi mesajul şi se întoarse spre Paula.

— Patrik vine de îndată ce vorbeşte cu cei doi sărbătoriţi de ieri, care erau cei mai buni prieteni ai lui Rolf. Şi a primit şi lista cu invitaţii de la petrecerea de ieri şi ne-a trimis-o pe e-mail.

Paula verifică e-mailul.

— Da, a venit.

— Excelent, poţi să împărţi lista între mine, tine şi Gosta? Şi începem deocamdată cu asta.

Martin se îndreptă oftând către biroul lui. Era timpul să înceapă să sune martorii mahmuri.

Rickard Bauer se trezi cu o senzaţie ciudată, că nu-şi aducea aminte ceva, ceva important. Mai avusese el sentimentul ăsta, dar azi parcă era mai accentuat.

Bâjbâi după Tilde, care dormea pe partea stângă a patului. Fără să ştie cum şi de ce, era mereu foarte excitat când era mahmur şi o ejaculare rapidă l-ar fi ajutat foarte mult. Ea nici nu trebuia să facă ceva. Doar să stea acolo. Oricum, orice mişcare bruscă îl excita şi mai mult decât era deja.

Dar patul era gol.

— Tilde?

Niciun răspuns, însă auzi apa la baie. Sigur face duş. Se afundă înapoi între perne.

Îi veneau în minte frânturi de amintiri de la petrecerea de ieri, apoi dispăreau ca în ceaţă. O auzi pe Tilde ieşind din baie. În curând nevoile lui carnale o să fie satisfăcute.

— Ah, eşti treaz?

Speranţa unei partide, aşa mahmur cum era, pieri imediat ce-i auzi tonul.

— Da...? zise el încet, în speranţa că o să afle de ce era nervoasă Tilde.

Sau poate că era mai bine să trăiască în incertitudine. Dar asta oricum nu dura prea mult. Aşa că mai bine lua direct taurul de coarne.

— Eşti supărată?

Tilde oftă adânc în timp ce-şi ştergea părul cu un prosop; era complet dezbrăcată. Rickard se lupta cu sentimentele lui, care pendulau între excitare şi anxietate. Semnalele clare că e ceva în neregulă încă nu ajunseseră la penisul lui, care luase poziţie de drepţi sub pătură.

— Da, ce dracu' credeai? Te-ai făcut de râs ieri! Şi m-ai făcut de râs şi pe mine, şi pe părinţii tăi! Nu înţelegi cât de penibil ai fost?

Părinţii tăi îşi sărbătoresc nunta de aur şi tu te ridici şi îl iei pe taică-tău la rost? Ai menţionat, timp de 20 de minute fututе, fiecare nedreptate pe care ai considerat tu că ţi-a făcut-o de-a lungul anilor. Şi asta faci când suntem în căcat şi avem nevoie de ajutorul mamei tale! Crezi că ne mai ajută acum? Şi cine ne-a băgat în căcat? Tu!

Erecţia îi dispăru în timp ce ea îl mustra şi se ridică în şezut, nervos, sprijinindu-se de tăblia patului.

— M-a ajutat cineva în povestea asta, că doar tu nu aduci vreun ban în casă! ripostă el. Cât crezi tu că ai cheltuit în ultimul an? Şi toate călătoriile? Dubai, Paris, Marbella, Ibiza. Îţi place să trăieşti pe picior mare şi să fii întreţinută. Atunci eşti foarte mieroasă. Dar, când lucrurile nu mai sunt aşa cum vrei, e vina mea! E corect?

Tilde tăcea. Rickard se dădu nervos jos din pat, punându-şi papucii de la hotel. Penisul lui primise mesajul acum şi se făcuse mic între picioare.

— OK, poate nu trebuia să spun ce am spus ieri, dar

moşul merita.

Fiecare cuvânt l-a meritat. Chiar dacă nu mai ştiu exact ce am spus. Şi apoi mama nu e singura noastră variantă, chiar dacă de la o vreme ceilalţi nu mai sunt atât de binevoitori. O să vorbesc cu ei şi ştiu eu cum să o iau şi pe mama, nu-ţi face griji. Am făcut prostii mai mari şi m-a iertat.

Îşi luă pe el o pereche de blugi şi un tricou.

— Sunt copilul ei favorit.

— Da, şi nu înţeleg de ce, mormăi Tilde, care parcă nu mai era aşa nervoasă.

— E imposibil să nu mă iubeşti, zise el cu un zâmbet de Don Juan.

Tilde pufni, dar cumva el zări un zâmbet pe chipul ei.

O trase spre el şi-şi simţi penisul trezindu-se din nou la viaţă. Îşi descheie pantalonii şi-i împinse capul în jos.

Erica rămăsese pe terasă după ce plecase Louise. Ceaţa nu voia să se dea bătută, dar calmantele începeau să-şi facă efectul.

Pe măsură ce o lăsa durerea de cap, începu să se gândească la ce-i spusese Vivian cu o seară înainte. Că trecutul lui Rolf era ca un roman poliţist. Oare chiar era adevărat? Se duse hotărâtă în hol şi îşi luă pe ea geaca Helly Hansen şi o căciulă. Îi era mai frig ca de obicei, şi asta pentru că era mahmură. Aşa că îşi băgă în buzunar şi o pereche de mănuşi.

Erica ştia ce casă închiriaseră Rolf şi Vivian în Sălvikân perioada asta. În oraşul ăsta se ştia totul. Porni cu pas grăbit, dar trebui să se oprească după doar câteva sute de metri, pentru că gâfâia îngrozitor şi plămânii parcă mai aveau un pic şi explodau.

Plimbările cu Louise nu avuseseră niciun efect.

În curând văzu căsuţa galbenă, care avea de fapt o privelişte minunată, dar azi era totul învăluit în ceaţa

cenuşie.

Erica era din ce în ce mai ezitantă pe măsură ce se apropia şi se opri în faţa uşii cu mâna ridicată să bată în ea. Habar nu avea cum reacţionase Vivian la vestea morţii lui Rolf şi nici nu ştia dacă e acasă. Dar mâna ei luă decizia de a bate cu putere în uşa de lemn.

Se dădu un pas înapoi şi aşteptă. Linişte. Nu era nimeni acasă?

Dar apoi se auziră paşi care se apropiau încet. Uşa se deschise şi apăru Vivian.

— Intră! zise ea ca şi cum parcă o aştepta.

Casa era aşa de joasă, încât Erica trebui să se aplece, chiar dacă n-avea mai mult de 1,68 metri.

— N-am cafea. Dar am ceai.

Vocea îi părea complet lipsită de intonaţie.

Erica o urmă într-o bucătărie foarte mică, mobilată parcă prin anii 1950.

— Rooibos?

— E perfect.

Erica dădu să se aşeze la masa mică acoperită cu o muşama uzată, dar Vivian o opri.

— Aşază-te pe terasă. Avem nevoie de lumină în anotimpul ăsta cenuşiu. Vin şi eu cu ceaiul imediat.

Erica se aşeză pe unul dintre scaunele de ratan de pe terasă. Şi ele erau uzate şi se gândi că sigur această casă se închiria doar vara şi nu mai era locuită de cineva căruia să-i pese cum arată. Sigur o să o pună la vânzare în curând. Poate o vor lua nişte nemţi sau norve-gieni care o vor dărâma şi vor construi apoi ceva luxos. Poate o să se ocupe Anna. Ea era singurul designer din oraş.

Podeaua scârţâi uşor când Vivian se apropie cu cana fierbinte de ceai pe care o puse pe masă în faţa lor, împreună cu un bol cu zahăr cubic.

— Ia zahăr dacă vrei. Vrei lapte?

— Doar zahăr.

Erica aşteptă să se aşeze şi ea, şi apoi o întrebă cu glas răguşit:

— Cum te simţi?

Vivian clătină din cap.

— Am vorbit cu poliţiştii, dar în afară de ei nu pot să mai discut cu nimeni despre asta. Nu pot să vorbesc despre moartea lui Rolf.

Dar dacă vrei, pot să-ţi povestesc despre viaţa lui. Presupun că asta te interesează.

Erica încuviinţă.

— Ai zis ieri ceva când eram la masă. Despre un mister legat de trecutul lui Rolf?

— Trebuie să recunosc că am sperat că aşa o să-ţi trezesc curiozitatea. M-am gândit că, dacă te-ar interesa, ar fi o reclamă bună pentru expoziţia lui Rolf.

— M-ai făcut foarte curioasă. Dar eşti sigură că poţi să vorbeşti despre asta acum?

Erica înghiţi cu noduri. Simţea că pătrunde fără voie în sufletului unei femei care îşi jelea pierderea, care era în stare de şoc. De cele mai multe ori, nu prea ştia să se sincronizeze, iar Patrik îi atrăgea mereu atenţia.

Vivian întinse mâna îmbătrânită şi mângâie mâna Ericăi de câteva ori.

— Nu ştiu exact ce temă avea Rolf la expoziţia asta. I-am spus şi poliţistului ăluia tânăr şi drăguţ. Dar acasă, la Stockholm, l-am văzut în ultimul an uitându-se la o poză de-a Lolei pe care o făcuse acum mulţi ani.

— Cine e Lola?

Erica sorbi din ceai. În afară de gustul de rooibos simţi şi aromă de ghimbir. Bun. Adăugă o bucăţică de zahăr şi amestecă.

— Lola a fost o prietenă din tinereţe a lui Rolf. Nu ştiu prea multe.

Nu prea vorbea despre perioada aia din viaţa lui. Dar o dată a spus că ea şi fetiţa ei locuiau în Vasastan şi că au fost ucise. Au fost arse de vii în casă. Şi că ucigaşul n-a fost găsit niciodată.

— Groaznic!

Vivian îşi ţinea cana în mână fără să bea din ea.

— Cred că da. Cred că i-a marcat pe toţi, într-un fel sau altul.

— Pe toţi?

Vivian tresări.

— Rolf şi prietenii lui. Henning şi Elisabeth. Ole şi Susanne.

Câteodată mă întreb dacă nu cumva din cauza Lolei au deschis ei Blanche.

Vivian clătină din cap.

— Scuze, sunt doar o femeie bătrână care trăncăneşte mult, zise ea încet.

— Care era numele de familie al Lolei? întrebă Erica. Şi despre ce an vorbim? Anii 1980?

Vivian confirmă dând din cap.

— Da, începutul anilor 1980. Şi nu-mi aduc aminte alt nume în afară deal Lolei. Parcă Rolf zicea ca fetiţa ei avea o poreclă de genul Mini, Micuţa sau cam aşa ceva. Dar pot să-ţi arăt fotografia.

Ţi-am spus că e acasă pe peretele din dormitorul nostru?

Vivian se opri după ce pronunţă cuvintele *dormitorul nostru* şi parcă se făcu mai mică. Închise ochii câteva secunde şi se îndreptă.

— Am un exemplar din *Case frumoase* cu un articol despre apartamentul nostru. Unul dintre puţinele lucruri pe care am reuşit să-l conving pe Rolf să le facă. Ştia cât de mult suflet am pus să aranjez apartamentul şi a fost de acord să facem articolul, chiar dacă de fapt ura chestiile

de genul ăsta. Îl am pe noptieră.

Vivian intră în casă, iar Erica se uită la marea învolburată şi-şi lăsă gândurile să zboare. Ce-i povestise Vivian era captivant şi parcă trezea scriitoarea din ea. Îşi ridică privirea când podeaua începu să scârţâie din nou. Vivian veni pe terasă cu o revistă în mână.

— Uite aici fotografia.

Erica luă revista. Într-una dintre fotografiile din articol, în care era prezentat dormitorul lui Vivian şi Rolf, se vedea o poză alb-negru pe perete. Era mică, dar Erica văzu clar o femeie frumoasă cu păr lung, ondulat, cu un machiaj perfect. Era îmbrăcată cu o bluză deschisă la culoare, descheiată la câţiva nasturi, astfel că în decolteu se întrezărea un sutien.

Erica se uită mai bine la fotografie. Ceva îi atrase atenţia – văzu că sutienul avea mult burete.

— Lola era bărbat? întrebă ea.

Vivian dădu din umeri şi se aşeză la loc.

— Era frumoasă, zise ea. Asta, dacă e să ne luăm după fotografia asta, care e şi singura pe care am văzut-o cu ea. Rolf numea poza asta *Nevinovăţie.*

— Deci numele Lola şi faptul că locuia în Vasastan, atât ştii? Şi că a fost omorâtă împreună cu fetiţa ei?

— Da, din păcate. Dar, chiar dacă Rolf nu mi-a povestit niciodată, am înţeles că moartea ei l-a afectat mult. Am trăit împreună aproape 20 de ani şi în atâta timp înveţi să-l citeşti pe celălalt. Lola a fost o persoană importantă pentru el.

— De ce crezi că a numit fotografia asta *Nevinovăţie*?

Erica se uită cu atenţie la poză, simţind cum îi vine cheful de scris. Avea aici o adevărată poveste de descoperit. Aşa îşi începuse toate cărţile. Cu un destin şi cu pofta ei de a-i descoperi misterele şi de a le povesti. O femeie şi fetiţa ei fuseseră omorâte, iar ucigaşul lor nu

fusese niciodată tras la răspundere. Era o nedreptate pe care Erica voia să o repare.

— Nu ştiu, răspunse Vivian luând câteva guri de ceai. Cum ţi-am mai zis, Rolf nu prea vorbea despre perioada asta din viaţa lui.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

— Rolf era ca un fulger. Era un artist. Un creator. M-am obişnuit să trăiesc cu capriciile lui. Nu mai puneam de mult întrebări. Dar m-am întrebat întotdeauna ce era cu Lola.

— Chiar că mi-ai trezit interesul pentru ea. O să văd ce pot să aflu despre ea şi cum a murit, zise Erica. Pot să te sun sau să trec pe la tine dacă mai e ceva? Cât mai stai aici?

Femeia din faţa ei părea foarte mică. Erica ar fi vrut să o îmbrăţişeze, dar nu ştia cum o să reacţioneze.

— Nu... nu ştiu. Am închiriat casa pentru o lună. Dar n-o să stau atât. Trebuie să aflu când mi-l dau înapoi...

Vocea i se stinse.

— Ai pe cineva care să stea cu tine?

Vivian dădu încet din cap.

— M-a sunat Henning şi a zis că pot să stau pe insulă cu el şi Elisabeth câteva zile. Cred că îmi fac bagajul şi mă duc acolo. Asta, până mai aflu câte ceva.

— Cred că aşa e mai înţelept, spuse Erica, uşurată că Vivian avea unde să se ducă.

Se ridică.

— Mulţumesc. O să mă interesez de Lola.

— Să mă ţii la curent, îi ceru Vivian cu vocea gravă. Nu ştiu exact, dar am impresia că Rolf şi-ar fi dorit asta.

Erica plecă spre casă cu multe gânduri. La jumătatea pantei se întoarse. Vivian era tot pe terasa casei galbene, uitându-se la marea cenuşie.

— Am chemat vaporul-taxi, ne ia de jos, de la informaţii turistice, peste un sfert de oră, anunţă Elisabeth.

— Bine, răspunse Henning punându-şi în geantă pantofii de la costumul de ieri.

Abia o auzea pe soţia lui.

— Se murdăresc hainele dacă pui pantofii aşa în geantă, îi atrase ea atenţia.

Henning se uită la ea.

— Contează acum?

— Nu, deloc, oftă ea.

— Am invitat-o pe Vivian câteva zile pe insulă cu noi. Şi pe Ole şi pe Susanne.

— De ce, Doamne iartă-mă? întrebă Elisabeth întorcându-se spre el. Henning respiră adânc, ca să nu se enerveze, deschise uşa şi luă restul bagajului.

— Mi s-a părut corect şi uman să o invit pe Vivian. Şi trebuie să vorbim cu Ole şi Susanne. Despre Blanche. E cel mai bine să vorbim acolo, în linişte.

— În linişte? 0 să iasă un circ. Nu puteai să mă întrebi şi pe mine?

Şi unde o să doarmă?

Elisabeth trecu pe lângă el ca o ghiulea.

— Pot să stea în casa lui Rickard şi Tilde, şi rămân ei aici.

Totul trebuia să fie întotdeauna complicat.

— Exclus. Rickard era beat şi nu ştia ce spune. Sigur îi pare rău şi o să-ţi ceară iertare.

— O să cred când o să văd...

Henning închise uşa după ei şi o încuie. Se chinuiră cu bagajul în jos pe scări. Louise era la recepţie cu Pierre şi Lussan şi se grăbi înspre ei când îi văzu.

— Staţi să vă ajut.

Îi luă geanta lui Elisabeth şi o duse jos, după care se întoarse şi luă şi geanta lui Henning.

— Am încercat să vă sun. Un poliţist vrea să stea de vorbă cu voi, tocmai a plecat încolo.

Făcu semn cu capul către sala de mese aflată vizavi de recepţie.

— Vaporul-taxi vine în cinci minute, spuse Elisabeth oftând.

Henning se aplecă s-o pupe pe Lussan pe obraz şi să dea mâna cu Pierre. Îi plăcuse de la bun început pe părinţii lui Louise. Erau oameni buni şi aveau origini de mai multe generaţii. Aşa ceva nu puteai cumpăra; de-asta o plăcuse şi pe Louise.

— Am auzit, e îngrozitor, zise Pierre dând din cap cu amărăciune.

Era cu un cap mai scund ca Henning, dar avea un spate atât de drept, de parcă avea mereu sacoul apretat.

— Îngrozitor, îl aprobă Henning luând-o pe Elisabeth în braţe.

Plecaţi în Skâne acum?

— Nu, mai rămânem în casa pe care am închiriat-o de la bunii noştri prieteni Gugge şi Jojja, răspunse Lussan. Stau chiar deasupra vechiului hotel Badis. Mi-nu-nat! Şi au fost atât de generoşi încât să ne ofere să închiriem locuinţa lor când au auzit că venim aici să vă sărbătorim. Da, ei acum sunt în Marbella, la casa lor de acolo.

— Grozav, o aprobă Henning. Atunci să veniţi la noi pe insulă la cină. Vorbiţi cu Louise şi găsim o dată care se potriveşte pentru toţi. Dar acum parcă era un poliţist care ne aştepta, nu?

Henning se întoarse către sala de mese.

— Toată chestia asta e îngrozitoare, comentă Lussan.

Părul ei negru şi foarte bine coafat era atât de ţeapăn de la fixativ, că nu se mişca deloc când dădea din cap.

— Louise, vrei, te rog, să le spui tu să mai aştepte puţin cu vaporul-taxi?

Louise încuviinţă şi Henning îşi luă soţia cu grijă de braţ şi o conduse în sala mare. Acolo, un bărbat serios cu păr

închis la culoare stătea singur la o masă şi Henning bănui că el este cel care îi căuta.

— Patrik Hedstrom, poliţia din Tanumshede, se prezentă el.

Henning se uită discret la ceas când se aşeză la masă. Spera să nu dureze foarte mult. Voia să ajungă pe insulă.

Stockholm 1980

Pytte făcuse planuri pentru ziua de azi. De fapt, făcea planuri des. Tatăl ei era bun. Iar Pytte alegea mereu acelaşi lucru. Locul de joacă din parcul Vasa. Era aproape de casă şi se jucase acolo de când era mică.

Parcul era plin de copii şi de mame. Dar nicio mamă nu era la fel de frumos îmbrăcată ca tatăl ei. Ele aveau haine urâte. Gri. Sau maro. Niciuna nu avea haine mai frumoase ca tatăl ei. Şi niciuna dintre ele nu avea păr mai frumos.

Tatăl ei le cunoştea cam pe toate mamele din parc; nu doar ei veneau aici de mult timp. La început, copiii se holbau la tatăl ei.

Când lui Pytte i se părea că se holbează cineva prea mult, se ducea direct, faţă în faţă cu copilul respectiv, şi întreba direct: „Te mai holbezi mult?” Şi cu asta se potoleau. S-a întâmplat şi ca vreun copil să înceapă să plângă şi să fugă la mama lui şi atunci tatăl ei îi interzicea să mai zică aşa.

— Nu e vina lor, spunea Lola. Sigur aud ceva acasă şi devin şi ei curioşi. Trebuie să fim buni cu toţii.

Pytte asculta. Voia să facă aşa cum îi spunea tatăl ei. Doar că nu înţelegea cum putea, cu bunătate, să facă pe cineva să nu se mai holbeze.

— Ce mare s-a făcut!

Pytte trăgea cu urechea când femeia cu care vorbea de obicei tatăl ei arătă înspre ea.

— E ireal, răspunse tatăl ei. Timpul trece mult prea repede. Parcă ieri a venit acasă, şi era cât o vrăbiuţă.

Era o descriere pe care Pytte o auzise de multe ori. Că mama ei a murit la spital şi că era să moară şi ea în burtica mamei, dar s-a născut, deşi cât o vrăbiuţă. Pytte nu prea credea. Niciun bebeluş nu putea să fie atât de mic încât să încapă într-o palmă. Chiar dacă tatăl ei avea mâinile foarte mari.

Se duse la leagăne. Era locul ei preferat din parcul ăsta. Nimeni nu avea curajul să se dea în leagăn mai tare ca ea. Acum se dădea tare, parcă ajungea la cerul albastru, şi când ajungea cel mai sus se gândea că aşa e mai aproape de mama ei din cer. Nu pentru că îi simţea lipsa. Tatăl ei era şi mamă, şi tată. Nici măcar nu putea să-şi imagineze o lume în care mai era altcineva în afară de ei doi.

Tatăl ei vorbea mereu frumos despre mama ei. Şi mereu zicea că

Pytte îi seamănă. Aşa că puţin curioasă tot era. Şi când leagănul era atât de sus, încât degetele picioarelor aproape că atingeau norii, atunci parcă o putea vedea.

— Pytte! Nu te mai da atât de tare!

Pytte ignoră vocea îngrijorată a tatălui ei. Era liberă. Era invincibilă. Nu i se putea întâmpla nimic rău când era în aer. Văzu cu coada ochiului că tatăl ei o privea. Îşi făcu vânt şi mai tare şi, chiar când era sus de tot, sări. Şi zbură. Simţea vântul în părul ei lung.

Şi zbură, zbură, zbură. Era ca o pasăre care cădea liber din cer.

Apoi ateriză cu zgomot, cu picioarele înfipte în nisip. Zâmbi larg spre taică-su, care dădu din cap şi strânse la piept ghiozdanul de care trebuia să aibă grijă cât se dădea Pytte în leagăn. Apoi se aplecă spre mămica de lângă el, pe bancă.

— Copilul ăsta! Jur că o să fac un infarct într-o zi.

Apoi îi întâlni privirea lui Pytte. Şi atunci totul redeveni perfect.

— Va trebui să tratăm cancerul destul de agresiv, Rita.

Bertil Mellberg se holba la doctorul din faţa lui. I se dusese caşul de la gură? Avea măcar 30 de ani? Avea dreptul să trateze oameni, când nici măcar nu avea experienţă? Şi cum putea să vorbească aşa despre boală, fără să-i tremure vocea? Cancer de sân. Triplu negativ. Era ca o sentinţă de condamnare la moarte.

Rita şterse ceva de pe biroul mult prea mare al doctorului.

— Ce înseamnă tratament agresiv? întrebă ea copilăreşte.

Bertil nu înţelegea cum poate să fie atât de calmă. Lumea lor tocmai se prăbuşise. Viaţa lor fusese frumoasă. Asta, până când Rita a început să tuşească. O tuse care nu mai trecea. Şi oboseală.

Când Rita şi-a descoperit nodului la sân, Bertil era să leşine.

— Radioterapie. Şi chimioterapie. Şi înainte, şi după operaţie.

Cred că ştii deja efectele secundare. Greaţă. Căderea părului. Şi altele. Nu e plăcut. Dar e singurul lucru care poate să omoare celulele canceroase.

— Când începem?

Rita îşi ţinea strâns geanta, iar Bertil se uită la ea îngrozit.

— Doar nu vrei să facem ce zice el? Arată de parcă ieri a terminat şcoala. Trebuie să mergem şi la Göteborg, la un spital mai mare, la cineva cu experienţă...

— Am 15 ani de experienţă, interveni doctorul, care, după tonul vocii, nu părea ofensat. Bineînţeles că poţi să mai ceri şi alte opinii, dar te asigur că o să primeşti acelaşi răspuns şi o să ia ceva timp, iar acum nu prea ai timp. Recomandarea mea este să începi direct tratamentul.

Bertil îşi coborî privirea spre mâini. Îi ţiuiau urechile. Nu

voia să audă ce spunea doctorul. Nu putea să fie adevărat, nu avea voie să fie adevărat. Nu Rita a lui. Nu petrecuseră destul timp împreună.

Rita puse mâna pe mâna lui. Nu i se părea rezonabil să-l consoleze ea pe el. El trebuia să fie cel care o consolează. Dar prăpastia asta era atât de adâncă, încât nu putea să iasă din ea.

— Începem imediat, hotărî Rita.

Doctorul încuviinţă şi îşi drese vocea.

— Sunt mulţi care se rad pe cap, înainte să înceapă să le cadă părul. Dar bineînţeles că asta e o alegere personală.

— O să vedem, răspunse Rita scurt. Acum vreau să facem un plan de tratament şi să începem.

— Atunci aşa facem.

În cabinet se lăsă o linişte apăsătoare. Bertil nu putea să respire.

Îşi minţise colegii spunându-le că e cu Rita şi cu copiii Paulei la un bazin în Stromstad. Acum îşi dorea să fi fost adevărat.

Trase aer în piept şi o luă pe Rita de mână. Avea mâna caldă. N-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

*

Erica zâmbi mulţumită şi închise soneria telefonului. Anna fusese de acord să-i mai ţină câteva ore pe copii, ca să poată ea să lucreze puţin la noul ei proiect.

Se aşeză în faţa laptopului şi îşi trosni degetele înainte să intre pe Google. O mare parte din succesul obţinut cu biografiile unor scriitoare şi documentarele unor crime se datora talentului ei de a descoperi detalii neştiute. Dar cazul ăsta cu Lola chiar era o provocare. Erica nu avea foarte multe informaţii. Stockholm, începutul anilor 1980, un incendiu în apartament şi o persoană născută bărbat, care trăia ca femeie şi se numea Lola şi care murise împreună cu copilul ei. Nu erau prea multe informaţii. Cel

mai probabil cazul nici nu fusese mediatizat, îşi spuse ea cu cinism. Nu era uşor să fii transsexual în zilele noastre, aşa că putea să-şi închipuie cum era în anii 1980, cu prejudecăţi şi ură faţă de asemenea persoane.

Căutarea pe Google nu prea dădu multe rezultate. Şi nimic relevant pentru cazul ei. Şterse cuvântul *crimă* şi căută aspecte generale despre Stockholm şi lumea transsexualilor în anii 1980. Şi de data asta se miră cât de puţine rezultate erau. Chiar nu era nimic de pe vremea aia? Crezuse că o să găsească poze, poveşti, oameni care dădeau o faţă vremurilor şi vieţii de atunci. Dar rezultatul căutărilor era foarte slab.

Continuă să caute pe Google şi dădu peste nişte fotografii ale lui Christer Stromholm. Ca multor altora, şi ei îi plăceau pozele lui din Place Pigalle din Paris, făcute în anii 1950-1960, când trăise în comunitatea transsexualilor de acolo pentru a putea cunoaşte mai bine oamenii pe care îi fotografia. Din punctul ei de vedere, imaginile astea erau cele mai frumoase din lume. Poza Lolei făcută de Rolf avea ceva din stilul lui Stromholm, dar în acelaşi timp era şi unică. Erica nu putea să o uite.

În acelaşi timp, fotografiile lui Christer Stromholm o făcură să-şi analizeze şi propriul interes pentru cazul ăsta. Existau deja precedente, de-a lungul timpului, de persoane care priviseră comunitatea transsexualilor din exterior, ca pe un spectacol, o fereastră spre ceva exotic, interesant. Nu voia să fie şi ea cineva care-i exploatează pe oamenii ăştia. Era conştientă că acest caz nu o interesa pentru că Lola era o femeie transsexuală. Dar era pregătită să întâmpine criticile care aveau să vină.

Se ridică şi începu să se plimbe prin micul el birou. Priveliştea de la etaj îi tăia răsuflarea mereu, iar ceaţa de nepătruns începuse deja să se risipească.

Scrisul era ceva ce făceai singur. De-a lungul anilor,

Erica petrecuse multe ore singură cu anxietatea creaţiei. Dar se liniştea când se uita la mare, îi dădea o stare de calm, o senzaţie că face parte din ceva măreţ.

Şi, într-un mod ciudat, avea tot mai mult nevoie de liniştea asta. Cu cât vindea mai multe cărţi, cu atât era mai căutată, atacată. Cereri să fie prezentă la interviuri televizate şi la radio, turnee de marketing în străinătate, târguri de carte, autografe. Atât de multe lucruri care îi distrăgeau atenţia de la ceea ce voia ea să facă de fapt, să scrie şi să-şi petreacă timpul cu familia.

Se întoarse la calculator şi se gândi cum să facă să găsească informaţiile de care avea nevoie. Cine era această misterioasă Lola?

Cine o omorâse şi pe ea, şi pe copilul ei? Cât de bine o cunoştea Rolf când fusese omorâtă?

Cu energie nouă, scrise noi cuvinte de căutare pe Google.

*

în camera galbenă în care-şi beau cafeaua în pauză nu se schimbase nimic de foarte mult timp. Nici bani nu erau, dar nici interes din partea cuiva. Annika mai bombănea din când în când că ar trebui să mai *împrospăteze camera asta,* dar nu o băga nimeni în seamă.

Colegii ei erau mulţumiţi şi nu-şi doreau nicio schimbare. Poate doar cafeaua ar fi putut să fie mai bună.

— De cât timp e făcută? întrebă Paula Morales uitându-se sceptic la ibricul cu cafea.

— Chiar vrei să ştii? replică Martin.

— Probabil că nu.

Paula îşi puse totuşi o cană cu cafea şi se aşeză în faţa lui la masa din bucătărie, unde se afla o farfurie cu prăjituri, pe care o împinse spre Martin.

Martin clătină din cap.

— Am început să mă îngraş doar pentru că Mette e

însărcinată.

— Aşa se întâmplă, îl asigură Paula râzând.

Se bucura că îl vedea din nou fericit. La un moment dat, îi fusese teamă că tristeţea din ochii lui nu va dispărea niciodată. Dar timpul vindecă toate rănile, măcar cât să nu te pierzi în amintirile neplăcute.

— Am auzit că Mellberg e la Stromstad şi face baie cu copiii. Îţi dai seama ce privelişte. Mellberg în slip.

Martin nu reuşi să se abţină şi luă o prăjitură, pe care o mâncă din două îmbucături.

Paula coborî privirea spre masă. Ura să-l mintă pe Martin, dar Bertil insistase să nu spună nimic despre vizita la medic a Ritei şi ea îi dădea dreptate. Nu voia compasiune din partea colegilor. Mai ales a lui Martin, care chiar trecuse prin aşa ceva cu cineva drag. Şi poate vestea de azi era bună, nu? Atunci chiar nu trebuiau să mai spună nimănui nimic.

Se uită la telefonul mobil. Nu primise nimic, nici de la mama ei, nici de la Bertil. Dar la doctor mereu dura mult.

— Cum merge cu lista? întrebă Martin strângând nişte firimituri de pe masă.

După ce le aruncă în chiuvetă, luă un şerveţel şi-i dădu şi ei unul. *E foarte ordonat,* se gândi Paula. *Sigur e meritul lui Mette.*

— E bine, dar n-am obţinut nimic deosebit. A fost o petrecere, lumea s-a îmbătat, toţi au amintiri vagi şi nu am putut să obţin mai multe despre orele exacte. Dar, în orice caz, până acum nimeni nu a văzut nimic ieşit din comun, nimeni a avut nicio reacţie.

— La fel şi la mine, zise Martin aşezându-se şi mai luând o prăjitură.

Parcă se mai rotunjise la faţă de la o vreme, dar Paulei i se părea că i se potriveşte.

— Cred că există o explicaţie simplă. O spargere, un jaf

eşuat. Rolf era acolo, a avut loc o încăierare, el a murit şi, cuprinşi de panică, hoţii au fugit fără să ia nimic.

— Nu prea se potriveşte, pentru că în Fjällbacka nu sunt hoţi de artă, îi atrase atenţia Paula, luând şi ea o prăjitură. Ştim care-s vedetele locale printre spărgători şi n-au cunoştinţe de fotografie.

Luă o firimitură care căzuse pe şerveţel, iar Martin o aprobă.

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu ştim cum s-a dus vestea. S-a tot scris în ziar despre expoziţia asta şi succesul lui Rolf în arta fotografiei. Şi să nu uităm spargerea de la muzeul Munch din Oslo.

Hoţii ăia nu erau nişte cunoscători de artă.

Paula fluieră.

— Hopa, eşti expert în spargeri cu caracter cultural!

Martin roşi, iar mulţimea de pistrui de pe faţă deveni mai puţin vizibilă.

— Am văzut un documentar la televizor.

— Aha!

Paula zâmbi şi se uită la farfuria cu prăjituri: mai era una. Împinse farfuria către Martin.

— Ia-o tu. Trebuie să ajungi la dimensiunile soţiei tale gravide.

— Mersi, răspunse Martin sarcastic, dar tot luă prăjitura.

Paula se ridică să se uite la telefon. Nimic. Încă nu primise niciun mesaj de la mama ei şi era deja îngrijorată. Dar singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să lucreze. Şi avea o listă de rezolvat.

— În primul rând, condoleanţe, zise Patrik încet.

Henning şi Elisabeth dădură din cap fără să spună nimic. Erau obosiţi. După petrecerea de aseară era şi normal, dar în toată oboseala asta nu era nicio urmă de mulţumire că petrecerea ieşise bine. Priveau amândoi în gol.

— A fost o spargere?

Tonul vocii lui Elisabeth era tăios, iar prezenţa ei avea o autoritate care îl intimida.

— Nu ştim încă. Şi, chiar dacă am fi ştiut, tot nu aş fi putut să dau informaţii acum.

— Înţeleg.

— Poliţia trebuie să-şi facă treaba, interveni Henning punând o mână pe mâna soţiei lui şi privind apoi spre Patrik.

— Vă ajutăm cât putem. Rolf a fost un prieten bun mulţi, mulţi ani.

— De ce nu a fost la petrecere?

Patrik se încruntă. Dacă fuseseră aşa buni prieteni cum zicea Henning, ar fi trebuit să fie acolo să-i sărbătorească, nu?

— Rolf era mai singuratic. Cu trecerea anilor, a devenit şi mai singuratic. Toţi suntem aşa.

Henning căută din priviri sprijinul soţiei lui.

— Rolf a devenit din ce în ce mai singuratic cu timpul, confirmă

Elisabeth. Voia să fie în spatele camerei de fotografiat, dacă se putea la capătul pământului. Ne privea tot mai dispreţuitor pe noi, cei care trăiam în lumea asta.

— Poate că exagerezi puţin, zise Henning întorcându-şi privirea de la Patrik către Elisabeth.

Soţia lui se holbă la el.

— E adevărat şi ştii şi tu. Mai ales în ultimul timp, când era împotriva tuturor. Să fim sinceri, nu am fost foarte miraţi când a refuzat invitaţia la petrecere.

Patrik lua notiţe în agendă în timp ce ei vorbeau.

— Dar soţia lui a fost la petrecere.

— Da. Am auzit de la Louise că a acceptat invitaţia în ultimul moment. Sigur, fără voia lui Rolf. Un semn de normalitate. Rolf era foarte dominant şi aproape 20 de ani biata Vivian a făcut doar ce a zis el.

Elisabeth pufni.

— Se certau? întrebă Patrik.

— Nu cât să-l omoare, dacă asta te interesează.

— Aveau şi ei probleme, ca toată lumea, încercă Henning Bauer să mai îndulcească afirmaţia ei, iar Patrik se întrebă dacă aşa făcea de obicei.

— Dar nimic serios?

— Nu, nimic serios, insistă Henning.

— Cum l-aţi cunoscut pe Rolf? Ai zis că sunteţi prieteni de mult timp.

Henning se uită iar la Elisabeth, care părea că priveşte cu interes oamenii de la mesele aflate mai departe. Din cauza ceţii, nu ieşea prea multă lume din casă.

— Îl cunoaştem pe Rolf de prin anii 1970, răspunse Henning în cele din urmă. Eram o mână de oameni uniţi prin dragostea noastră pentru toate formele culturale de exprimare.

— Forme culturale de exprimare?

— Literatură, fotografie, artă, muzică, tot ce diferenţiază omul de maimuţă, zise Henning râzând, iar Patrik îşi dădu seama asta era o glumă pe care sigur o mai spusese şi altă dată.

— Şi de-atunci aţi continuat să vă întâlniţi?

— Da, şi în familie, şi profesional, interveni Elisabeth, care-l privea din nou pe Patrik acum. Rolf e naşul fiului nostru cel mic, Rickard. Şi avem şi un club împreună, de foarte mulţi ani. Blanche.

— Da, am auzit de el. Ce fel de club e?

Henning se aplecă spre el.

— Să zicem că Blanche ne ajută să dăruim. *Pay itforward,* ştii tu.

Noi, fondatorii clubului Blanche, suntem oameni de succes în domeniu şi ştim cât de greu este să te remarci, aşa că prin clubul ăsta oferim noilor talente o şansă de a

se dezvolta şi de a se afirma.

— Ce fel de talente?

— În toate domeniile pe care le-am înşirat. Literatură, fotografie, artă, muzică. Organizăm des recepţii în care prezentăm expoziţii, poate cineva recită o poezie, cântă ceva. Chiar şi dans am avut.

— Oferim un loc unde talentele pot să întâlnească lumea culturală, unde pot să crească, să-şi facă noi cunoştinţe, completă

Elisabeth.

Patrik se scărpină în cap; nu înţelesese nimic. Parcă era şi mai în ceaţă.

— Cine sunt fondatorii?

Henning păru deodată entuziasmat.

— Eu, Elisabeth şi Rolf şi Susanne şi Ole Hovland. Ştii cine sunt Susanne şi Ole?

Patrik încuviinţă, pentru că tonul lui Henning sugera că nu-i convins că- i ştie.

— Cineva i-a pomenit ieri. Susanne e la Academia Suedeză şi Ole e soţul ei.

— Da, exact. Ole e cel care se ocupă de Blanche.

— Şi cum a funcţionat colaborarea dintre voi?

Elisabeth pufni din nou, iar Henning îi puse o mână pe braţ.

— Colaborarea a funcţionat foarte bine, răspunse ea. Nu înţeleg ce legătură au întrebările astea cu moartea lui Rolf. Este evident că trebuie să fie vorba de o spargere. Ce legătură are Blanche cu chestia asta?

Patrik explică gesticulând.

— În primă fază, încercăm să aflăm totul despre victimă.

— Lasă-i să-şi facă treaba, Elisabeth, interveni Henning mângâind-o pe mână pe soţia sa.

Elisabeth îşi trase mâna şi îşi întoarse privirea.

— Avea duşmani? Sau probleme cu cineva?

Henning dădu ferm din cap.

— Nu, nu, Doamne fereşte, Rolf nu avea duşmani. Cine are duşmani? Sună extrem de dramatic. Bine, avea ideile lui, mai ales în ultimii ani, şi concurenţa era mare în branşa asta a lui. Dar duşmani? Nu, exclus.

Elisabeth se uită la ceas. Era un ceas frumos, argintiu, şi Patrik îşi dădu seama că a costat o avere.

— 0 să vă las să plecaţi imediat, zise el. Am o ultimă întrebare despre ziua de ieri. Aţi văzut sau auzit ceva care vi s-a părut ciudat sau care credeţi că ar putea avea de-a face cu crima?

— Deci s-a întâmplat în timpul petrecerii? întrebă Elisabeth.

— Am zis şi mai devreme că nu pot să spun nimic în legătură cu ancheta. Dar e ceva de la petrecerea de ieri care credeţi că e relevant?

Henning şi Elisabeth se uitară unul la altul, apoi dădură din cap.

— Nu, nu am observat nimic ieşit din comun, zise el.

— Bine, atunci am terminat şi puteţi pleca, dar cu siguranţă o să vă mai contactăm.

Henning Bauer se ridică.

— 0 să vorbesc cu Louise să vă dea numerele noastre de telefon.

Patrik se uită lung după ei. Avea senzaţia că nu spuneau adevărul. Dar nu ştia ce ascundeau. Nu încă.

— Ştie toată lumea unde îi e bagajul?

Louise se uită la mica mulţime de oameni de pe chei. Trebuise să comande un vapor-taxi mai mare ca să ajungă la Skjälero, pentru că Henning se hotărâse brusc să-i invite şi pe Vivian, Ole şi Susanne.

— Cum te simţi? o întrebă pe Vivian, care era lângă ea cu o geantă în mână.

Vivian privea marea. Ceaţa se risipise, dar valurile

aveau crestele înspumate. O să fie o călătorie agitată către insulă.

— Ce aş putea să răspund? zise Vivian cu vocea slăbită. Parcă nu e real. Nu pot să simt nimic pentru ceea nu e real.

Louise o mângâie pe braţ fără să zică nimic.

— Susanne, Ole! V-aţi luat bagajul?

Susanne confirmă din cap şi Ole îi făcu cu ochiul. Oftând, Louise se duse să stea de vorbă cu căpitanul care trebuia să-i ducă pe insulă.

— Trebuie să plecăm cât mai repede, s-a înteţit vântul, o avertiză el arătând spre larg.

— Plecăm imediat ce ajung Henning şi Elisabeth, îl asigură ea uitându-se spre panta Galăr şi intrarea hotelului.

— Chiar e o idee bună să invite tata atâta lume acum? şopti Peter uitându-se după Max şi William, care stăteau cam aproape de marginea cheiului, dar aveau veste de salvare.

— Nu, e o idee cretină, îl aprobă Louise. Dar ce putem face? Vrei să-i spui tu?

Făcu un semn cu mâna, iar Peter îşi luă privirea de la băieţi şi o mângâie tandru pe obraz.

Louise împietri. Peter nu făcea gesturi de genul ăsta în public.

Bine, nici ea. Nu aveau tipul ăla de relaţie; preferau să rămână privată.

— Nu, nu vreau şi ştii foarte bine. Nu are niciun sens să încerci să-l convingi când s-a hotărât deja. Poate aşa gestionează el durerea pierderii lui Rolf? Să se înconjoare cu cei care l-au cunoscut. Poate tata are dreptate, şi nu noi.

— Nici Elisabeth nu părea prea încântată de idee.

— E vreodată încântată de ceva?

Peter zâmbi înainte să se îndrepte în grabă spre marginea cheiului, unde băieţii începuseră să se împingă unul pe altul.

— Ce faceţi aici?

Îi luă pe amândoi de gulerul de la vesta de salvare, ca să-i despartă.

— El a început. A zis că sunt bebeluş, că am vestă de salvare de bebeluş.

William arată cu degetul, plângând, la vesta de salvare portocalie cu guler enorm pe care o avea pe el. Max îi scoase limba. El avea o vestă bleumarin, mult mai comodă. O variantă mai mică a celor pe care le purtau adulţii.

— Nu e nicio vestă de bebeluş. Nu-l mai necăji, Max.

— Vin! strigă Louise şi arătă către pantă. Mă duc să-i ajut cu bagajul. Urcaţi pe vapor până atunci, ca să putem pleca direct!

— Am înţeles, căpitane! strigă Ole bucuros, salutând-o milităreşte. Nimeni nu schiţă vreun zâmbet.

Când urcă toată lumea la bord şi vaporul plecă din portul din Fjällbacka, Louise se putu relaxa puţin, pentru prima dată de când aflase că Rolf fusese găsit mort. Marea o liniştea. Apa era elementul ei şi aşa fusese dintotdeauna. Se duse încet către prova, ţinându-se de balustradă. Vaporul se clătina pe valuri, dar ea ştia cum să-şi ţină echilibrul.

Când ajunse în faţă, lăsă vântul rece să o ciupească de obraji şi se bucură de apa care o stropea în cascadă. Avea gust de sare în gură, dar senzaţia asta de libertate îi dădea puterea să respire şi ar fi vrut s-o prelungească cât mai mult timp posibil. La orizont se vedeau nori negri; venea furtuna. Şi n-aveau cum să scape.

— Bertil!

Gosta Flygare îl strigă pe şeful de secţie Bertil Mellberg,

dar comisarul se duse direct în biroul lui şi închise uşa.

Gosta oftă. Mellberg era nervos azi. Şi, dacă stai să te gândeşti că era dificil şi într-o zi obişnuită, faptul că era nervos azi nu era tocmai de bine.

Ciocăni în tocul uşii lui Martin Molin.

— Mellberg e pe baricade, îl anunţă pe colegul lui, care stătea la birou.

— Minunat, minunat, răspunse acesta, întorcându-şi gâtul, care trosni zgomotos.

— Nu e bine să faci aşa.

— E un obicei prost. Cum merge cu lista?

Gosta se rezemă de tocul uşii. Toţi din secţie, în afară de Bertil, aveau uşile de la birouri deschise; era şi atmosfera mai plăcută, şi parcă era şi mai uşor de lucrat aşa.

— Merge, răspunse el sec. Am sunat câteva zeci de invitaţi. Dar toţi zic acelaşi lucru. Nimeni n-a văzut nimic ieşit din comun la petrecere sau pe lângă galerie. Dar, la cât de mahmuri erau toţi, mă gândesc că nu prea putem avea încredere în ce spun. Se pare că s-a băut mult.

— Îl întrebăm pe Patrik. A fost şi el acolo.

— Da, şi el era cam palid la faţă, râse Gosta. Şi tu? Ai descoperit ceva? Martin arătă spre o listă unde erau nume bifate.

— La fel. Nimeni nu a văzut ori auzit ceva.

— Vecinii. În casele de pe pantă stau turişti sau localnici?

— Localnici, din câte ştiu eu. Ar trebui să mergem să le facem o vizită.

— Personalul? De la hotel?

— Am rugat-o pe Paula să facă o listă şi cu personalul.

Martin oftă şi îşi roti umerii ca să se mai relaxeze puţin.

— Eu aş zice să vorbim şi cu derbedeii noştri locali. În caz că i-a trecut ceva prin cap vreunui geniu local.

— N-avem niciunul violent. E cam mare pasul de la

spargerile lor la crimă.

— Aşa e. Dar şi tu ştii la fel de bine ca mine că în situaţii de genul ăsta se poate întâmpla orice. Şi, pentru că se pare că pistolul folosit la crimă se afla deja în galerie, am sentimentul că nu a fost ceva plănuit, ci dimpotrivă. O crimă impulsivă.

Gosta se uită la colegul lui mai tânăr. Chiar se îngrăşase în ultimul timp.

— Poate ai dreptate. Dar vorbim cu Patrik mai întâi, nu? Ca să fie de acord cu cine vorbim şi în ce ordine.

— Trebuie să vină în curând, zise Martin ridicând telefonul, ca să sune mai departe persoanele de pe listă. Sigur vrea un raport când vine.

— Bineînţeles. Hai să vedem acum pe ce parte s-a trezit Bertil, zise Gosta aruncând o privire către uşa închisă din capătul coridorului.

Ar fi fost mult mai bine dacă rămânea Patrik şef. Dar asta e, nimic nu era perfect pe lumea asta.

— Ce faci aici? întrebă Erica mirată când îl văzu pe Patrik intrând în casă.

Abia ce-şi făcuse o cafea şi voia să-şi continue căutările pe internet.

— O vizită scurtă doar. Mă gândeam să iau un paracetamol, un ibuprofen şi nişte mâncare şi apoi plec la secţie.

— Ai timp şi de o cafea, zise Erica punându-i şi lui într-o cană.

— OK, cinci minute, acceptă Patrik, ducându-şi mâinile la cap şi închizând ochii.

Erica luă pastilele din dulapul de deasupra hotei şi i le dădu împreună cu un pahar cu apă.

— Încă n-au ajuns copiii acasă? întrebă el uitându-se prin casă.

— O să-i iau la ora 15:00, răspunse Erica aşezându-se în

faţa lui la masă şi privindu-l cu interes. Cum merge treaba?

— Nici nu ne-am apucat bine, zise el uitându-se în cana cu cafea.

— Deci încă nimic. Am fost la Vivian; era surprinzător de calmă.

Dar cred că încă e în stare de şoc.

Patrik o privi întrebător.

— Vivian? De ce ai fost la ea?

— Îmi povestise ceva... despre o crimă din trecutul lui Rolf.

— O crimă? Ce vrei să spui?

Patrik căscă ochii. Cunoştea talentul Ericăi de a-şi băga nasul unde nu-i fierbe oala şi mai ales în anchetele lui.

— Acum foarte mulţi ani. O prietenă foarte bună a lui Rolf şi fetiţa ei au fost omorâte în Stockholm. La începutul anilor 1980, crede Vivian, dar nu e sigură. Chiar căutam o idee nouă de carte şi ăsta e un caz de care nu am auzit niciodată. O crimă, o femeie transsexuală şi fetiţa ei. O poveste adevărată.

— Femeie transsexuală?

— Da, pe victimă o chema Lola. Am început deja să caut informaţii, dar deocamdată n-am găsit nimic. Rolf i-a făcut demult o poză. Vivian avea acasă o revistă de design interior unde apăruse un articol cu o poză din dormitorul lor.

Patrik îi zâmbi. Era impresionat de ideile ei sau erau doar pastilele care-şi făceau efectul?

— Tu, care eşti aşa o persoană cultă, ce ştii despre clubul ăsta, Blanche, de care ai vorbit ieri? întrebă el.

— Nu sunt o persoană cultă. Nu a fost evident ieri, la petrecere, că oamenii de genul ăsta nu mă consideră una de-a lor? Dar Vivian chiar mi-a povestit de Blanche când am fost la ea. A zis că moartea Lolei i-a determinat să

deschidă clubul.

Erica se încruntă. Dacă aşa era, poate că fusese de rău augur?

— În fine, Blanche e un club în Stockholm care e exact cum îţi închipui, de căcat, pentru snobi. Exact aşa cum sună şi numele.

Undeva la un subsol, unde câţiva fericiţi aleşi cu grijă sunt arătaţi publicului în seri de poezie, muzică, tot felul de constelaţii acolo...

— Mi se pare mai degrabă o pedeapsă, gemu Patrik.

— Nu-mi pare rău că n-o să fiu niciodată invitată. Dar presupun că mă întrebi despre asta pentru că Rolf a fost unul dintre fondatori.

Patrik încuviinţă şi se strâmbă. *Deci nu îi trecuse durerea de cap,* îşi zise ea.

— Da, le-am pus câteva întrebări şi lui Henning şi Elisabeth despre club. Din câte am înţeles, e încă activ, şi îl înfiinţaseră cu Rolf, Ole şi Susanne.

— Da, datorită lui Susanne a devenit Blanche celebru. Toată lumea vrea să fie în compania unuia dintre cei 18.

— De ce? Scuze dacă ţi se pare o întrebare tâmpită.

— Aşa cum le zicem şi copiilor, nu există întrebări tâmpite. Dar e greu de explicat. În lumea asta, în special în lumea culturală din Stockholm, Academia Suedeză are statut regal. Şi Susanne Hovland e regina neîncoronată a Academiei. Cu strălucirea ei şi relaţiile lui Henning, Elisabeth şi Rolf, nu e de mirare că Blanche a fost atâţia ani ca o oază pentru cei ce îşi doreau să intre în lumea asta, care de fapt e de nepătruns.

Erica luă o gură de cafea şi se uită la soţul ei. Ca de obicei, avea fluturi în stomac când o privea.

— Şi Ole? Ce rol are el în toată afacerea asta? Parcă Henning a zis că el se ocupa de Blanche?

— Ole a intrat în lumea asta datorită lui Susanne. El e un

aşa-zis regizor care, din ce spune lumea, petrece cam mult timp cu fete tinere. Şi, mă rog, am auzit că nu are nimic nici împotriva femeilor mai în vârstă.

— Cum acceptă soţia lui aşa ceva?

— Toată lumea se întreabă. Dar sunt împreună de mulţi, mulţi ani şi nu au copii. Cine ştie ce înţelegere au. Dacă nu ştie că Ole se culcă cu tot ce are puls şi vagin, atunci înseamnă că e şi oarbă, şi surdă.

Patrik pufni, iar Erica se uită la el. Să-i spună ce aflase? Da, trebuia să ştie.

— Ole a zis ceva ieri. Poate că a zis aşa doar la băutură...

— Ce?

Patrik păru imediat interesat. Afară vântul şi ploaia biciuiau fereastra, iar Erica îşi strânse tremurând puloverul pe ea.

— A zis că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură.

Patrik izbucni în râs.

— Vai, am crezut că o să-mi spui ceva care are legătură cu moartea lui Rolf. OK, foarte bine pentru el.

— Asta nu e o informaţie pe care poţi să o divulgi înainte. Este unul dintre cele mai bine păzite secrete din Suedia. Şi din lume.

— OK, poate e ceva important în lumea voastră. Dar în lumea mea mică, unde trebuie să investighez o crimă, informaţia asta cu cine ia Premiul Nobel pentru Literatură nu-mi trezeşte niciun interes.

— Aşa e, bineînţeles. Dar mie mi s-a părut interesant că Ole pretindea că ştie secretul ăsta. E un secret valoros, şi ca bani, şi ca putere.

Patrik dădu din cap şi se ridică. Ocoli masa şi o sărută drăgăstos pe obraz.

— Cum ţi-am zis, în lumea mea, informaţia asta n-are

nicio valoare. Te pup, iubito, o să vin târziu diseară.

— Bineînţeles. Iau eu copiii.

Erica îi făcu semn cu mâna şi urcă iar în birou. Nu-şi pierduse speranţa că va găsi informaţii despre Lola.

— De ce să ne mutăm noi? se răţoi Tilde.

Rickard clătină din cap în timp ce ea îşi înghesuia hainele într-o geantă de voiaj Louis Vuitton.

— Doamne Dumnezeule, le dă casa doar pentru o noapte sau două, zise el. Nu trebuie să-ţi iei toate hainele. Lasă-le aici şi vii şi-ţi iei dacă îţi trebuie ceva.

— Nu-mi place să-şi bage lumea nasul în hainele mele.

— Cred că Vivian se gândeşte acum la altceva şi nu o interesează hainele tale.

— Nu pare foarte supărată.

Tilde se uită la o rochie Valentino minusculă şi o îndesă şi pe ea în geantă.

— Lumea reacţionează în feluri diferite. Vivian a fost mereu rece... şi distantă; nu e credincioasă, dar cred că are un gen de *ghid sufletesc.*

Rickard zâmbi când auzi de *ghid sufletesc.* Mereu îl fascinase chestia asta cu spiritualitatea. Şi cei care pretindeau că nu le pasă de bani. Ei erau cei care nu înţeleseseră că banii decideau cum erai privit şi judecat ca om. Nici măcar părinţii lui nu înţeleseseră – ei chiar credeau că inteligenţa şi capacităţile lor intelectuale îi propulsaseră în societate. Dar capacitatea lor intelectuală nu valora nimic. Dacă nu ar fi avut bani şi un nume cunoscut, ar fi fost acum nişte artişti muritori de foame, exact tipul ăla de om pe care cei cu bani îl dispreţuiesc. Talent, inteligenţă, măiestrie – nimic din toate acestea nu te ridicau aşa cum te ridicau banii.

El înţelesese asta de mult. Dacă avea bani, nu trebuia să se mai chinuie cu altceva. Nu trebuia să muncească, nu trebuia să fie talentat. Nu trebuia nici măcar să fie amabil.

Banii deschid orice uşă. Oamenii care citeau în globuri de sticlă nu aveau cum să înţeleagă lucrul ăsta.

— Îţi plăcea Rolf?

Rickard se uită mirat la Tilde. Era o întrebare cu multe înţelesuri.

Şi era cam mirat că ea putea să pună astfel de întrebări.

— Dacă îmi plăcea? Nu ştiu... Trebuie să-ţi placă prietenii părinţilor tăi? A fost dintotdeauna prezent în viaţa mea. Ştiam că e naşul meu şi asta însemna că de Crăciun şi de ziua mea primeam cadouri mai frumoase decât Patrik. Şi-mi plăcea.

Tilde oftă, dar părea mulţumită. Cel puţin pentru moment.

— 0 să fie groaznic să stăm cu familia lui Peter. Şi copiii ăia sunt foarte obositori.

— Nu, Max şi William sunt foarte drăguţi. Haide, Tilde! Nu te mai plânge atât! Acceptă lucrurile aşa cum sunt, mai ales că doar ştii că trebuie să o rog pe mama să ne ajute. Poţi să fii şi tu cooperantă?

Tilde închise geanta de voiaj şi bombăni.

— OK, ai dreptate. O să fiu cooperantă. Dar trebuie să vorbeşti cu mama ta mai repede. Mai ales acum, că şi planul de rezervă a eşuat. Nu vreau să anulez excursia de la Nisa, o să meargă toată lumea.

— Nu o să anulăm excursia de la Nisa. Mama mă ajută mereu.

Trebuie doar... să mă certe puţin. Să simtă şi ea că e o mamă responsabilă. Şi mie o să-mi pară rău şi o să promit că nu-i mai cer bani niciodată. Aşa se face. Nu-i aşa, *baby!* Mergem la Nisa peste două săptămâni.

Luă bagajul lui Tilde şi ieşiră din dormitor. Totul o să fie bine.

Trebuia să fie bine. Lucrurile se rezolvau întotdeauna cu bine.

— Nu a fost o idee bună.

Elisabeth scormoni cu vătraiul în foc. Nancy îl aprinsese când îi văzuse că acostează, dar acum se cam stingea.

— Ba da, e o idee minunată, răspunse Henning punându-şi un pahar cu vin roşu şi punându-i unul şi ei.

Nu înţelegea de ce e atât de sceptică.

— Le-am spus tuturor că masa e gata într-o oră. Nancy ştie deja şi am rugat-o pe Louise să pregătească tot.

Elisabeth se aşează pe canapea cu paharul de vin în mână.

— Nu pot să accept că nu mai e, spuse ea.

— Da, e greu de înţeles. Abia aşteptam să-i spun de premiu. Ştiu că s-ar fi bucurat.

— Da, cu siguranţă.

Se lăsă o clipă liniştea. Henning avea o stare de bine în tot corpul când se gândea la premiu. Avea să ia în curând Nobelul, cel mai prestigios premiu pe care putea să-l ia un om.

— Crezi că asta...

Elisabeth ezită puţin înainte să continue.

— Crezi că asta o să încurce lucrurile?

— Să încurce lucrurile? Te referi la presă? N-au ce să facă. Bârfe şi minciuni, atât. Noi nu suntem de nivelul ăsta.

— Nu ştiu...

Soţia lui luă o gură de vin. Un Châteauneuf-du-Pape din 2009, ales cu grijă de Henning. Fusese vinul favorit al lui Rolf. *Are picioare bune,* obişnuia să spună când bea vinul ăsta.

— S-au instalat cu toţii.

Henning tresări la auzul vocii lui Louise şi se întoarse către ea.

— Are toată lumea unde să doarmă?

— Da, Rickard şi Tilde o să stea în camera băieţilor la noi, iar băieţii o să doarmă cu noi. Vivian, Ole şi Susanne o

să stea la Rickard.

— Minunat. Ai rugat-o pe Nancy să facă friptură de căprioară?

— Bineînţeles. Cu piure şi sos de vin roşu. Şi diseară fructe de mare. Şi avem chiar şi stridii proaspete.

— Minunat! Sunt de la Âsa, de la Stridiile Kalvos? întrebă Henning aproape salivând.

— Nu. Azi sunt de la Lotta Klemmings, răspunse Elisabeth.

— E foarte bine că avem atâtea femei care fac afaceri pe insulă, zise Henning bucuros. Da, circumstanţele nu sunt cele mai fericite, dar trebuie să vedem şi partea pozitivă. Şi o să luăm multe decizii împreună, în legătură cu Blanche.

Louise încuviinţă.

— Să-mi zici dacă pot să vă ajut cu ceva.

— Ne ajuţi întotdeauna, o asigură Elisabeth ridicând paharul în cinstea nurorii ei.

— Aşază-te! Ia un pahar, o îndemnă Henning făcând semn spre locul liber pe canapea lângă el.

Louise păru că ezită şi apoi refuză.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat. Staţi voi liniştiţi aici. Masa e gata peste o oră şi musafirii se simt bine. Să le spun că pot să vină mai devreme să vă ţină companie, dacă vor?

— Bineînţeles, răspunse Henning ignorând privirea obosită a soţiei lui.

Ridică paharul înspre ea şi văzu flăcările din şemineu care se reflectau în vinul roşiatic din paharul de cristal.

— Pentru Rolf!

Elisabeth ridică şi ea paharul.

— Pentru Rolf!

— Poţi să-i rogi pe toţi să vină în sala de conferinţe?

Annika încuviinţă, iar Patrik bătu cu palma în semn de

mulţumire în biroul de la recepţie când trecu grăbit.

Nu era stresat, dar nu se simţea bine; din cauza băuturii de ieri, i se făcuse greaţă pe drum între Fjällbacka şi Tanumshede.

Intră la toaletă şi abia apucă să ridice capacul de la WE, că începu să vomite. Rămase pe jos cam jumătate de minut şi apoi se ridică încet. Se simţea mai bine şi îşi dăţi gura cu apă, se spălă pe faţă cu apă rece şi reuşi să se convingă că nu se vedea atât de rău că are ochii roşii.

Cu pas nu prea sigur, intră în sala de conferinţe, unde aşteptau deja majoritatea. Gosta, Martin şi Paula. Şi secretara secţiei, Annika. Avea cei mai buni colegi. Dar lipsea o persoană.

— Annika, vrei, te rog, să-l cauţi tu pe Mellberg?

Paula îşi drese glasul. Şi ea era palidă, poate fusese şi ea la petrecerea de aseară.

— Vine mai târziu, are ceva important de rezolvat.

— Ceva important de rezolvat, mormăi Patrik.

Ştia ce înseamnă asta. Că Mellberg avea nevoie de un pui de somn. Dar nu insistă. Era mai bine dacă nu era acolo.

— OK, să vedem ce informaţii avem până acum.

Patrik luă un marker şi începu să noteze pe *whiteboard.*

— Rolf Stenklo, fotograf care urma să aibă o expoziţie în galeria de pe panta Galăr, a fost găsit mort de către femeia de serviciu Fanny Klintberg, care a sunat la poliţie la 8:05 şi a precizat că între momentul în care l-a găsit şi cel în care a telefonat au trecut doar câteva minute. Rezultatul autopsiei ştim că o să dureze, dar, conform spuselor medicului legist, Rolf a murit undeva pe la miezul nopţii. Însă trebuie să ne gândim şi că este o estimare preliminară care poate să fie greşită.

Annika se uită la cei de la masă.

— Am auzit că e vorba de un pistol de cuie. Arma crimei,

aşa e?

Patrik încuviinţă şi scrise pe tablă *pistol de cuie.*

— Aşa e. Un pistol de cuie care, cel mai probabil, era deja în galerie. De-asta cred că nu e vorba de o crimă planificată, ci ceva de moment.

— Împuşcat o singură dată, zise Gosta ridicând o mână.

Patrik încuviinţă din nou.

— Nu există niciun semn că uşa ar fi fost spartă, dar era în orice caz neîncuiată când a venit femeia de serviciu de dimineaţă.

Patrik scria tot ce se spunea.

— Ce mai avem? Vreo informaţie de la invitaţii la petrecere?

— Nimic până acum, răspunse Paula. Nici eu, nici Martin sau Gosta nu am obţinut vreo informaţie de la ei.

— Propun să vorbim şi cu derbedeii de prin oraş, i se adresă

Martin lui Patrik. Am discutat deja cu Gosta, dar voiam să ne sfătuim cu tine întâi. Însă putem să ne ocupăm noi.

— Da, e bine. Fă o listă cu ei şi vezi cu care trebuie să vorbiţi primii. Am încredere în voi că ştiţi cum reacţionează ei şi ce le poate pielea. Crezi că e o spargere care n-a mers conform planului?

Gosta îşi trosni degetele.

— Nu crezi?

Patrik ezită puţin până să răspundă.

— E cel mai probabil. Fotografiile erau foarte valoroase. Probabil că una dintre vedetele noastre locale a aflat asta, dar nu a priceput cât de greu e să le vinzi. Numai că nu cred că lipseşte vreo fotografie.

— Din spusele soţiei lui, numai Rolf ştia ce fotografii vor fi expuse. Patrik gândi cu voce tare.

— 0 putem ruga să se uite, însă nu putem să ne rezumăm la o singură pistă. Sunt multe anchete unde

răspunsul a părut evident la început şi apoi s-a dovedit că lucrurile erau mult mai complicate.

Paula îi împinse lui Martin farfuria cu prăjituri. El se strâmbă la ea, dar tot luă una.

— Şi atunci, avem şi alte ipoteze?

Martin dădu din cap.

— Rolf şi Vivian s-au certat cu o seară înainte de petrecere, dar nu pare să fi fost mai mult decât o ceartă obişnuită în familie. În rest, am înţeles că Rolf a fost mai obtuz în ultimele luni, dar nu am informaţii că l-ar fi vrut cineva mort.

Patrik scrise cu litere mari cuvântul *motiv* pe tablă, punând un semn de întrebare după el şi încercuindu-l.

— Deci nu avem niciun indiciu că ar exista un motiv personal, concluzionă el.

Annika ridică mâna ca să le atragă atenţia.

— Cum facem cu presa? Sună întruna. Ce vreţi să le spun?

— Spune-le că o să avem o conferinţă de presă mâine. Nu că am avea ce să le spunem atunci, dar îi mai amânăm puţin.

— Să le zic la ora 11:00?

— Da, e perfect. Vorbeşte cu Mellberg înainte să faci comunicatul.

Sigur vrea el să ţină conferinţa de presă.

— Cu siguranţă, zise Annika sec.

Paula tuşi.

— Nu pot să spun mai multe, dar aş vrea să vă rog... să-i lăsaţi timp liber lui Bertil.

Se uitară toţi miraţi la ea. Gosta fu primul care vorbi.

— Timp liber? A avut întotdeauna timp liber. Ce ştii şi nu zici?

— Nimic.

Paula lăsă capul în jos pentru a le evita privirile.

— Doar... doar lăsaţi-l în pace.

— OK.

Patrik se uită mirat la Annika, dar şi ea dădu din umeri. În mod normal, ştia tot ce se petrecea în secţie, însă de data asta părea să n-aibă nicio idee.

Faţa Paulei era încordată, iar Patrik se uită la ea cu blândeţe. Se întâmplase ceva, dar era evident că Paula încă nu putea să spună.

Dar o să vorbească, la timpul potrivit.

Annika puse o mână pe umărul Paulei, care părea că e pe punctul de a începe să plângă.

— Trebuie să mai adunăm informaţii despre victimă, reluă Patrik.

Paula clipi rapid de câteva ori.

— Deja am început.

— Bine. Ce mai avem?

— Nimic până nu primim rezultatul de la LES şi de la tehnicieni, răspunse Gosta.

— Am pe telefon un filmuleţ de la locul crimei. Haideţi să ne uităm toţi la el.

Patrik luă telefonul şi i-l dădu Annikăi, singura din secţie care se pricepea să se conecteze la ecranul din sala de conferinţe.

— Aici vedem galeria. E doar o cameră şi e uşor de observat, explică Patrik. După cum ştiţi, Rolf urma să deschidă expoziţia mâine, luni.

— Ce e pe pereţi? întrebă Gosta aplecându-se să vadă mai bine.

— Din spusele lui Vivian, Rolf a petrecut mult timp ca să se decidă cum să aşeze pozele, răspunse Martin. Şi, ca să nu mute originalele, care erau şi grele, dar şi valoroase, folosea nişte suporturi în care punea hârtiuţe cu numele fotografiilor.

— Ceea ce înseamnă că fiecare suport din ăsta

reprezintă una dintre fotografiile care trebuiau să fie expuse, zise Patrik.

— Exact, confirmă Martin.

— Fotografiile sunt acolo.

Patrik arătă spre nişte fotografii frumos înrămate, aliniate în spatele galeriei.

— Nu prea e mult sânge, remarcă Paula.

— Nu, cuiul a rămas în cap şi nu a împroşcat prea mult în jur.

Patrik se uită la ceilalţi.

— Ştie toată lumea ce are de făcut?

Toţi confirmară, îşi strânseră lucrurile şi se pregătiră să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile. Afară, vântul bătea şi mai tare; sigur venea curând furtuna. Patrik rămase singur în cameră. Era ceva care îl rodea. Ceva ce văzuse sau poate auzise şi care nu prea se potrivea.

Dar nu-şi aducea aminte ce. Şi avea şi o migrenă îngrozitoare.

Îşi băgă telefonul în buzunar şi se duse spre recepţie, unde ştia că

Annika are întotdeauna o mică farmacie în sertar.

Stockholm 1980

Lola era mereu îngrijorată când trebuia să o lase pe Pytte singură acasă în serile în care lucra. Dar nu avea altă soluţie. Nu mai avea pe nimeni: erau doar ele două.

— Ai întârziat zece minute.

Jack, şeful ei, se holba nervos la ea. Ea se strâmbă şi trecu pe lângă el. Jack lătra, dar nu muşca.

— Se vine la timp, Lola! ţipă el după ea.

Ea se întoarse şi îi trimise un pupic.

— Şi eu te iubesc!

— Avem multă treabă în seara asta, zise Maggie când Lola intră în bar.

Maggie avea dreptate. Era plin de lume. Alexas era

clubul unde voiau toţi să vină şi toţi erau bineveniţi. Clientela era la fel de colorată ca şi personalul şi era palpitant, pentru că niciodată nu ştiai peste cine poţi să dai acolo. Cineva din familia regală, vreo vedetă internaţională, vreun criminal celebru, un politician cunoscut. Toţi veneau la Alexas.

Lola îşi lăsă geanta sub bar şi începu să o ajute pe Maggie să ia comenzi.

Maggie era *drag queen* şi avea o pasiune pentru rochii cu sclipici.

În seara asta strălucea într-o creaţie turcoaz. Făcea cocktailuri cu o viteză ameţitoare şi îi aruncă o privire scurtă Lolei.

— Frumoasă bluză!

— Ehh, cârpa asta veche...

Lola trase de materialul de mătase al bluzei în timp ce clipea repede. Se bucura pentru complimentul primit. Găsise bluza într-un magazin second-hand din Soder şi o cumpărase cu un preţ de nimic. Nu era uşor să te îmbraci ca o regină având un salariu de servitoare, dar, datorită relaţiilor pe care şi le făcuse pe la magazinele second-hand, reuşea cu brio. Arăta superb şi ştia şi ea.

— Lola, dă-mi un Tequila Sunrise şi un zâmbet!

Kent, unul dintre clienţii obişnuiţi la Alexas, se aplecă peste bar, uitându-se drăgăstos la ea.

— Un zâmbet costă în plus, răspunse ea prefăcându-se foarte serioasă şi începu să facă cocktailul.

De la o vreme, putea să facă cocktailuri şi în somn şi oricum clienţii comandau de obicei acelaşi lucru seară de seară. Băutura roşiatică era gata şi ea luă un pahar de shotân care puse cafea şi Galliano, apoi frişcă pe deasupra. Apoi împinse către Kent paharul împreună cu cel de cocktail.

— Shotul e din partea casei, zise ea oferindu-i şi

zâmbetul comandat. Kent era unul dintre cei drăguţi; erau alţii pe care îi evita cât putea.

— Când pot să te scot la o cină?

Kent era tot la bar şi nu-şi lua privirea de la ea, iar Lola clătină din cap. Kent era chiar OK. Era drăguţ şi întotdeauna foarte bine îmbrăcat. În seara asta purta un sacou gri cu mânecile ridicate, ca să se vadă căptuşeala lucioasă, blugi de la Gul & Blâ şi pantofi maro din piele întoarsă, cu ciucuri. Dar avea cam 70 de ani şi bineînţeles că era mult prea în vârstă pentru ea. Lucru pe care de fapt i-l spusese de nenumărate ori. Dar speranţa moare ultima.

— O cină mică, mică măcar, insistă el uitându-se la ea cu capul într-o parte.

Lola salută un alt client care comandă o bere şi se duse să ia una din frigider.

— Kent, poţi să-mi fii tată, zise ea apoi. Găseşte pe cineva de vârsta ta. Mie nu-mi trebuie unul pe care să-l ajut să-şi ridice puţa cu manivela.

Kent râse zgomotos. Parcă îl atrăgea şi mai mult când îl insulta aşa.

— Haide, du-te la o masă şi admiră-mă de-acolo. Trebuie să mă ocup de clienţi.

Bărbatul îşi luă paharul fără prea multă tragere de inimă şi se duse la o masă. Băuse deja shotul, iar Lola luă paharul gol şi-l puse pe tejgheaua din spatele ei.

— Trebuie să ies curând la ţigară, şopti Maggie în timp ce deschidea o bere.

— Du-te, mă descurc singură, o asigură Lola, arătând spre coada formată la bar.

Era obişnuită şi ştia ce face.

— Mulţumesc, *darling.*

Maggie plecă în grabă lăsând în urmă un miros de parfum *Poison* de la Dior.

— Lola!

O voce bine cunoscută se auzi printre tonurile melodiei „Rivers of Babylon” a lui Boney M. Rolf Stenklo venise la bar şi îi oferea zâmbetul lui hollywoodian.

— Aţi venit toţi? întrebă ea şi Rolf încuviinţă.

— Stăm acolo! 0 să ieşim să mâncăm ceva, dar putem să venim după aia să te luăm. Până la cât lucrezi în seara asta?

— La 1:00 termin. Putem să mergem la mine acasă.

— Minunat! Bem un pahar aici, dar după aia te luăm şi pe tine!

— Vă trimit la masă două sticle de vin şi pahare.

— Eşti o dulceaţă, Lola!

Lola îi urmări ciuful blond în timp ce se îndrepta cu paşi iuţi, caracteristici, către masa rotundă din colţ. Zâmbi şi făcu cu mâna.

Gaşca îi răspunse bucuroasă, iar ei îi crescu inima. Deja era nerăbdătoare să termine lucrul. Nu prea era adevărat ce-şi spusese când plecase de acasă. Nu era singură. Alinie şase pahare, ca să le trimită şi shoturi împreună cu vinul.

— Alo! Avem vreo mamă mahmură pe aici?

Din hol se auziră strigătele vesele ale Annei, iar Erica închise laptopul şi coborî în grabă pe scară. Fu întâmpinată de corul bucuros al copiilor, care, după ce primiră câte o îmbrăţişare, fugiră fiecare în camera lui să se joace.

— Hai să bei o cafea, o invită Erica. Din păcate, n-am nimic bun cu care să te servesc. M-am îngrăşat câteva kilograme şi nu am nimic cu zahăr în casă.

— Eşti foarte bine, Erica. Curele tale de slăbire... n-au niciun rost.

— Da, tu vorbeşti! Care ai moştenit genele lui tata. Ştii că mama avea obiceiul să-l oblige să mănânce frişcă la micul-dejun, pentru că-i era teamă să nu zică lumea că nu-i dă de mâncare?

— Nu, asta nu am auzit-o niciodată, râse Anna începând să se uite prin dulapuri ca la ea acasă. Stai jos tu, ai nevoie să te relaxezi. Fac eu cafeaua.

Se întoarse către Erica cu o faţă foarte serioasă.

— Ai mai auzit ceva de moartea fotografului?

— Rolf Stenklo? Nu. Patrik a trecut puţin pe-acasă în drum spre secţie, apoi n-am mai auzit nimic. Dar am fost eu şi am vorbit cu soţia lui, Vivian. Au închiriat o casă aici, în golf.

— De ce te-ai dus la ea? întrebă Anna mirată, apoi clătină din cap.

Tu nu poţi să te abţii...

— Nu m-am dus să vorbesc despre crimă. Vivian a stat la masa mea la petrecere şi a pomenit la un moment dat despre o crimă neelucidată de prin anii 1980.

— Şi ţie ţi s-a părut că e o idee bună să te duci să vorbeşti cu ea despre asta, tocmai în dimineaţa în care soţul ei a fost găsit mort?

Când auzi întrebarea Annei, parcă i se păru şi ei că nu prea fusese potrivit. Cea mai mare calitate a ei ca scriitoare —

curiozitatea – poate nu era chiar cea mai bună calitate umană.

Dar nu i se păruse că Vivian s-a supărat.

— Despre ce crimă era vorba?

— O femeie transsexuală, Lola. Şi fetiţa ei. Stau de câteva ore şi încerc să găsesc ceva informaţii, dar nu e nimic pe internet.

— Care e legătura cu Rolf?

— Din spusele lui Vivian, erau prieteni. Dar asta s-a întâmplat când trăia fosta lui soţie. Vivian nu a întâlnit-o niciodată pe Lola.

Anna se uită întrebătoare la Erica.

— Eşti sigură că nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala?

— Ce vrei să spui?

Erica se uită mirată la sora ei. Anna fusese cel mai mare susţinător al ei, indiferent de situaţie.

— Păi, Marianne...

Erica îşi dădu seama despre ce vorbea Anna. Ştia foarte bine cine era Marianne, o prietenă a Annei. Acum zece ani făcuse vâlvă mare în Stockholm când, fiind directoarea uneia dintre cele mai mari bănci din Suedia, a anunţat că din momentul ăla nu mai e Kjell Sundholm, director, ci Marianne Sundholm, directoare.

— Am aflat multe de la Marianne. Multe la care nici nu mă gândisem înainte, adăugă Anna parcă încercând să găsească cuvintele potrivite. Sunt foarte multe prejudecăţi. Foarte multe precedente. Şi lumea asta e văzută de cele mai multe ori ca un teatru. Ca un fenomen. Ca un spectacol. Şi ceva prin care oamenii care nu fac parte din ea câştigă totuşi bani pe seama ei. Când vorbeşti despre Lola, tot spui că era o femeie transsexuală. De ce nu zici doar *femeie?*

Erica tăcu, pentru că îşi dăduse seama că Anna are dreptate. Se gândise şi ea la asta.

Totuşi, ştia că ea n-are intenţii ascunse; dacă făcea ceva aiurea, era pentru că nu ştia de fapt nimic despre lumea asta.

— Mă dau bătută, nu am cunoştinţe în domeniul ăsta. Dar îţi promit că o să abordez povestea cu cel mai mare respect posibil. Şi mă voi documenta înainte să trimit ceva la tipar. OK?

— OK, răspunse Anna şi o luă de mână zâmbind.

Erica oftă.

— Problema e că nu găsesc nicio informaţie pe internet.

— Du-te la Stockholm.

Erica se încruntă. Apoi arătă spre copiii care se jucau în living.

— Cu un bărbat care e implicat într-o anchetă şi o gaşcă de copii, nu prea văd cum pot să strecor o excursie până la Stockholm acum.

— Ei, Kristina tot spune că vrea să stea mai mult cu copiii. Roag-o să te ajute. Oricum trebuie să ajungi la Stockholm, ca să te întâlneşti cu cei de la editură. Du-te câteva zile. O ajut şi eu dacă e nevoie. Rezolvăm.

— Eşti sigură?

Erica nu era convinsă că e o idee bună. Îşi iubea soacra, dar asta putea să fie o greşeală mare, să-i rămână datoare. De obicei, preţul pe care trebuia să-l plătească era vreo sărbătoare petrecută cu ei.

Dar poate acum chiar merita.

Anna turnă cafea pentru amândouă.

— Sun-o pe Kristina acum, roag-o să ţină ea copiii câteva zile şi du-te la Stockholm.

Erica încuviinţă.

— Ştii ceva, chiar aşa o să fac. Şi pot să profit de ocazie să mă interesez şi de Blanche.

— Blanche?

— Da, un club în care a fost implicat şi Rolf. Am auzit tot felul de zvonuri şi aş vrea să aflu dacă e adevărat.

— Crezi că are vreo legătură cu crima? întrebă Anna.

Erica se dădu în spate şi îşi aruncă un ochi spre living.

— Poate că da, poate că nu. Dar e bine să mă interesez. Şi eu nu cred în coincidenţe.

— Ai de unde să începi?

— Cred că pot să încep la editura mea. Lumea culturală din Stockholm e mică.

— Şi cum poţi să afli mai multe despre Lola?

— Deja i-am trimis un e-mail lui Frank, prietenul meu poliţist din Stockholm, şi i-am povestit că am nevoie să găsesc informaţii despre o anchetă din 1980. Apoi să văd dacă pot să mai aflu câte ceva de la vreo persoană care a

cunoscut-o pe Lola. Cineva care e în lumea asta a transsexualilor, de exemplu.

— Se pare că deja te-ai hotărât să faci o excursie la Stockholm, remarcă Anna zâmbind.

Erica se înroşi. Da, probabil că deja se hotărâse.

Maja intră în bucătărie ţinându-se de nas.

— Flisan pute a caca, anunţă ea nazal şi Anna o privi cu subînţeles pe Erica.

— Da, ea e iubita mătuşii...

Erica oftă şi se ridică. Să schimbe mahmură un scutec plin de caca.

Exact de asta avea nevoie acum.

— Mă simt foarte plină, abia am mâncat, zise Susanne întinzându-se pe canapea.

Vântul lovea cu putere ferestrele mari, iar valurile veneau unul după altul pe insuliţă. Henning îi avertizase pe toţi că stâncile sunt alunecoase şi că trebuie să meargă cu grijă pe drumul dintre case.

— Nu trebuie să mâncăm dacă nu vrei, o linişti Louise.

William adormise la ea în braţe şi picioarele începuseră să-i amorţească sub greutatea lui. Peter fusese cu el să pună plasa de homari, pentru că- 1 bătuse la cap toată după-amiaza. Acum Peter juca şah cu băiatul cel mare, care, după ce figură avea, se părea că o să câştige.

— Nu, nu, mâncăm acum.

Elisabeth se ridică şi-l îmboldi pe Henning, care începuse să sforăie pe fotoliul de lângă şemineu.

— Henning, la masă!

— Ehh, ce? N-am mâncat? Cât e ceasul?

— E trecut de ora 20:00. Se face prea târziu pentru băieţi dacă nu mâncăm acum.

— Da, da, să mă ridic doar. Fotoliul ăsta e foarte comod, dar abia pot să mă ridic din el.

Gemu când îşi luă avânt, dar apoi se puse pe picioare.

— Aşadar, domnilor, haideţi la masă!

— Dar, bunicule, o să câştig!

Max se uită dezamăgit la Henning.

— Continuaţi după masă. Lasă piesele aşa cum sunt şi ţineţi minte cine era la mutare, îl sfătui Louise pe William, mângâindu-l uşor.

Era greu să-l ridici de-acolo, dar o rugase pe Nancy să le facă băieţilor paste cu carne în loc de fructe de mare şi, pentru că asta era mâncarea preferată a lui William, se gândi că de data asta o să fie mai uşor să-l ademenească la masă.

— Vai, ce masă regală!

Ole bătu încântat din palme când intră în sala de mese. Băuse whisky toată după-amiaza şi avea deja nuanţe roşiatice vizibile în obraji, mai pronunţate din cauza puloverului bej pe gât pe care-l purta.

Louise trase un scaun şi se aşeză lângă Peter. Chiar era o masă regală. Homari, raci, crabi, stridii. Şi alături aveau pâine proaspătă, lămâie, sos *aioli,* caşcaval şi sosul ăla bun cu icre de la magazinul de peşte din Fjällbacka.

— Poate cineva să o cheme şi pe Vivian?

Elisabeth se aşeză în capul mesei şi se uită la toţi.

— Sunt aici, anunţă Vivian din uşă.

Avea semne de la pernă pe faţă, dar se schimbase într-o rochie bleu şi-şi împletise părul frumos pe o parte.

— Vino! Stai aici!

Louise făcu semn spre scaunul de lângă ea. Vivian se aşeză şi Louise o mângâie uşor pe braţ.

— Eşti sigură că poţi să stai aici? Putem să o rugăm pe Nancy să-ţi aducă de mâncare în cameră dacă vrei, şopti ea.

Vivian clătină din cap.

— Nu, am nevoie să mă înconjor cu energie.

— OK.

Atmosfera de la masă era încărcată şi parcă nimeni nu voia să stea acolo mai mult decât era necesar. Subiectele de discuţie erau cam forţate, aşa că aproape singurul lucru care se auzea era sorbiturile musafirilor când îşi mâncau fructele de mare.

Louise reuşi să mănânce o jumătate de homar şi câţiva raci. Mai mult nu putea. Prea multe gânduri îi dădeau târcoale. Peter mâncă mai mult; el mânca indiferent de circumstanţe, şi faptul că alerga 10 kilometri pe zi îl ajuta să nu se îngraşe.

Louise îi privi pe ceilalţi. Henning şi Elisabeth erau în capul mesei. Ca regii de pe vremuri. Susanne şi Ole. Perechea ciudată.

Frumoasa şi Bestia. Nu puteai să înţelegi dragostea dintre ei, dar era vizibilă şi tangibilă. Vivian. Fragilă în durerea ei. Pierdută fără

Rolf, care fusese ancora din relaţia lor. Rickard şi Tilde. Egoiştii.

Incapabili să iubească pe altcineva în afara lor. Lipitorile care trăiau pe spatele altcuiva. Se întrebă cum sunt oare percepuţi ea şi

Peter. Peter şi Cecily fuseseră o pereche frumoasă. Îi comparau cu ea şi Peter acum? Cu siguranţă.

Ea era cu totul altfel decât Cecily, care fusese micuţă, slabă şi blondă, în timp ce ea era înaltă şi brunetă. Băieţii îl moşteniseră mai mult pe Peter, cu părul închis la culoare, aşa că semănau mai mult cu ea decât cu mama lor. Ca şi cum ar fi fost predestinat să fie copiii ei, şi nu ai lui Cecily. Louise nu voia să se gândească la asta. Nu putea să se gândească la asta.

Henning bătu în masă de câteva ori.

— Mergem în bibliotecă? Avem o mulţime de lucruri de discutat în legătură cu Blanche, aşa că vă rugăm să ne lăsaţi singuri. Îmi cer scuze, Vivian, dar presupun că nu

vrei să te implici în treburile noastre anoste.

— Mă duc să mă culc, îl asigură Vivian ştergându-se pe mâini.

Louise observă că nu se atinsese de mâncarea din farfurie.

— Bine, bine. Louise, poţi să rămâi? în caz că avem nevoie să notăm ceva.

— Bineînţeles, răspunse ea, deschizând un pachet de şerveţele umede ca să se şteargă pe mâini. Peter, culci tu băieţii? Nu uita că dorm la noi în cameră.

— Bineînţeles. Mă culc şi eu cu ei, aşa că să intri încet când vii.

O sărută pe obraz. Îi chemă pe băieţi, care veniră în fugă, iar Max aruncă o privire plină de speranţă spre bibliotecă.

— Ai zis că pot să termin jocul după ce mâncăm.

— Mâine, iubitule, răspunse ea, cuprinzându-i obrajii în palme.

Mâine.

Îl sărută pe obraz şi apoi se întinse către William.

— Să fii cuminte!

— Sunt cuminte.

— Da, eşti un băiat foarte cuminte. Îmbrăţişează-l pe bunicul şi apoi fuga la culcare!

Amândoi băieţii o ascultară şi îl îmbrăţişară pe Henning. Louise se uită la ei. Ce bine semănau cu el! Câteodată avea impresia că nu semănau decât cu el. Şi în seara asta, la fel.

Când plecară cu Peter, le aruncară şi lui Louise şi lui Henning câte un pupic în zbor.

Henning îşi drese vocea.

— Aşa! Avem de rezolvat nişte lucruri.

*

— Doamne Dumnezeule, nici nu avem loc în paturile

astea!

Tilde dădea din mâini frustrată şi Rickard o aprobă când se uită în camera băieţilor. Băuse cam mult vin la masă sau, mă rog, toată seara, de fapt, şi mişcările agitate ale lui Tilde îl ameţeau.

William intră îmbrăcat într-o pijama cu *Patrula căţeluşilor* şi cu o periuţă de dinţi în gură.

— Dormiţi aici? întrebă el cu ochii mari.

Rickard se ţinea de un scaun, încercând să nu-i arate nepotului cât de beat era.

— Da. Tilde şi cu mine dormim în camera voastră la noapte.

— Din păcate, bombăni Tilde, smucind pătura care se asorta perfect cu pijamaua lui William.

Rickard se strâmbă la William, iar el începu să râdă cu poftă, scuipând pastă de dinţi.

— Du-te şi te spală pe dinţi şi să vii după aia să ne spui noapte bună. OK, dragule?

Îl ciufuli pe William, iar el râse şi fugi la baie.

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit şi acum vrei şi tu unu' de-ăsta, comentă Tilde băgându-se sub pătura cu *Patrula căţeluşilor.* Pentru că n-o să se întâmple.

— Nu-ţi face griji, răspunse Rickard în timp ce îşi scotea cămaşa.

N-am considerat niciodată că ai calităţi de mamă.

— Bine. Deci suntem de acord.

Tilde se ridică iar din pat, cu pătura trasă peste sâni.

— Despre ce crezi că au de vorbit? Pare ceva serios.

— Cât de serios crezi că poate să fie?

Rickard îşi scoase pantalonii fără să-şi piardă echilibrul şi îi puse pe un scaun în miniatură.

— Mimul şi-a rupt piciorul? Poetul ceh a vândut cam 1 000 de exemplare şi şi-a pierdut credibilitatea?

Tilde zâmbi, dar reveni repede serioasă.

— Dar dacă e ceva de bani? Dacă mama ta nu ne mai poate ajuta?

De ce n-ai vorbit cu ea în seara asta?

— O să *vorbesc* cu mama, dar nu ştiu dacă ai observat că de ieri încoace s-au întâmplat şi alte lucruri.

— Despre ce să vorbeşti cu mama? Bani? Iar?

Peter era în uşa camerei, cu William şi Max lângă el.

— Băieţi, duceţi-vă să vă culcaţi în patul meu şi al lui Louise.

Trebuie să vorbesc ceva cu unchiul Rickard.

— OK, noapte bună!

William făcu vesel semn cu mâna, după care dispăru, împreună cu Max, spre dormitorul lui Peter şi Louise.

Expresia lui Peter se schimbă imediat ce se îndepărtară băieţii.

Privirea i se întunecă.

— Nu o să-i mai ceri mamei niciun ban. Şi ar trebui să fii recunoscător că nu i-am spus lui tata câţi bani ai primit în ultimii ani, Rickard. Ştiu exact cât ai înşelat-o pe mama cu minciunile tale şi cu promisiuni deşarte.

Peter făcu un pas în cameră şi Rickard se dădu înapoi fără să vrea. Era să cadă şi se blestemă că băuse atât de mult. Nu-l văzuse niciodată pe Peter nervos. El fusese mereu cel calm, stabil, care nu-şi arăta emoţiile.

— Nu am înşelat-o... începu Rickard, dar se opri când fratele lui se apropiase atât de mult, încât putea să-i simtă respiraţia.

Peter îl împinse cu un deget în piept şi Rickard gemu.

— Ce dracu'?

— Îţi mai spun o singură dată: nu-i mai cere bani mamei. Ştiu exact situaţia finanţelor lor. O să văd dacă îţi dă bani din nou. S-a închis robinetul. Ar trebui să... nu ştiu... să munciţi?

Peter îl ţintui cu privirea pe fratele lui mai mic. Apoi se

întoarse şi ieşi din cameră.

Rickard îşi dădu jos şosetele nervos. Tilde se uită la el cu ochi mari, înfricoşaţi. Buzele îi tremurau.

— Rickard...

— Să nu scoţi o vorbă, că fac explozie! Nicio vorbă.

Ocoli patul lui Tilde şi se duse spre celălalt. Smuci pătura cu *Omul Păianjen* şi se întinse, trăgându-şi-o pe cap. Îl auzea pe Peter, care le citea băieţilor o poveste în camera alăturată.

— Ce devreme ai venit acasă!

Erica îl privi mirată pe Patrik când intră în bucătărie, unde ea tocmai strângea masa. Copiii erau la televizor, îmbrăcaţi în pijamale.

— N-am mai făcut nimic azi, aşa că am vrut să ajung acasă până se culcă copiii.

Îi vuia capul, dar parcă se mai linişti puţin când o văzu pe Erica.

— Abia am mâncat. Dacă ştiam, te aşteptam şi pe tine, îl anunţă ea. Dar mai e mâncare, dacă vrei.

— Am mâncat la secţie.

— Vrei să-i culci tu?

— Cu drag, răspunse Patrik şi se duse în living.

Băieţii îl întâmpinară bucuroşi, dar bucuria dispăru brusc când le spuse că e ora de culcare.

Când coborî, după 20 de minute, Erica aprinsese deja lumânări şi pregătise ceaiul în living.

— Vino şi aşază-te. Pari foarte obosit.

Patrik se cufundă în canapea.

— Parcă e din ce în ce mai greu.

Erica se aplecă spre el şi îl mângâie pe braţ.

— De-asta eşti un poliţist atât de bun, Patrik. Că îţi permiţi să te laşi impresionat când mor oamenii.

— Da, cred că da. Dar nu devine mai uşor.

— Aţi ajuns la vreo concluzie?

— N-aş zice. De fapt, nu ştim mai mult decât ştiam dimineaţă. Şi presa ne termină cu telefoanele. Mâine avem conferinţă de presă şi nu am nimic să le spun.

— Nu ţine Mellberg conferinţa?

— Nu, şi e ciudat. A stat închis în biroul lui toată ziua şi apoi a plecat acasă fără să zică nimic. Nici nu ştiu când a plecat. Şi Paula a fost distrusă azi. Cred că s-a întâmplat ceva, dar nu pot să mă bag dacă ei nu spun nimic. Şi, în plus, trebuie să mă concentrez pe ancheta asta.

Erica îl mângâie pe obraz, iar el o prinse de mână.

— Bea nişte ceai. E de tei, o să dormi mai bine.

— Mulţumesc, iubito!

Sorbi din ceai şi se întoarse către ea. Cârlionţii ei blonzi străluceau în lumina lumânării.

— Ce ai făcut azi?

Erica păru brusc îngrijorată.

— M-am hotărât să plec la Stockholm câteva zile.

— Stockholm?

— Am vorbit cu Kristina. O să se ocupe de copii, nu trebuie să-ţi faci griji. Aş vrea să aflu mai multe despre Lola. Şi pot... pot în acelaşi timp să mă interesez şi de Blanche.

— Erica.

— Ştiu că nu-ţi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar n-are ce să strice. Ancheta ta în legătură cu moartea lui Rolf e aici, nu mă amestec în niciun fel şi trebuie să recunoşti că Vivian a sugerat că există nişte secrete care poate te ajută şi pe tine.

— Da, dar...

— 0 să fiu atentă, o să fiu diplomată, o să fiu discretă. O să fiu tot ce nu crezi tu că pot să fiu...

Îi zâmbi lui Patrik cu drag.

— Acum nu joci corect, replică el. Să-mi zâmbeşti aşa. E dopaj.

Mită.

— Stai să vezi ce mai am în repertoriu, îl îmbrăţişă, dar îi dădu drumul brusc.

— Dacă nu eşti prea obosit...

Patrik o trase mai aproape.

— Niciodată nu sunt prea obosit.

— Mincinosule!

O sărută. În seara asta avea nevoie mai mult ca oricând să fie cu soţia lui.

Peter nu avea nicio explicaţie, dar în seara asta, pentru prima dată de când murise Cecily, le citi băieţilor o poveste pe care le-o citea ea mereu. *Şuieră marea.* Era o carte veche, uzată, care fusese a lui Cecily de când era mică.

De cele mai multe ori, ea le citea băieţilor. El lucra mereu până târziu şi ajungea foarte rar înainte să se culce ei. La sfârşit de săptămână, ea mergea în parc cu băieţii sau la vreun bazin ori făceau vreo excursie la Muzeul Tehnic sau la muzeul Junibacken.

De când murise ea, se schimbase totul. El îşi modificase priorităţile în momentul în care un necunoscut dăduse cu maşina peste ea. Toate orele suplimentare, toate bonusurile, toată cursa spre succes se transformaseră într-o secundă în ceva fără niciun sens. Acum nu mai contau decât băieţii.

Cel mai greu lucru din viaţa lui a fost să le explice ce s-a întâmplat cu mama lor. William avea doi ani şi era prea mic, dar Max avea cinci ani şi a înţeles ce le-a povestit Peter. A urlat ca un animal rănit. Un urlet primordial de durere.

După ce s-a consultat cu psihologul de la spital, Peter fusese sfătuit să lase copiii să-şi ia rămas-bun de la ea. Cecily era în spital, cuplată la aparate, dar fără vreo speranţă că se va mai trezi.

Personalul de la spital fusese foarte drăguţ. O pregătiseră pentru venirea băieţilor. Acoperiseră cât se putuse firele, şterseseră urmele de sânge şi o pieptănaseră. Arăta liniştită şi împăcată.

Băieţii se urcaseră în pat, lipindu-se de ea ca doi căţeluşi care căutau căldura şi siguranţa pe care putea să le-o dea mama lor.

După o oră, Peter îi luase din salon. Apoi îi dăduse doctorului acordul de a o deconecta de la aparatele care o ţineau în viaţă.

În primele luni, nu crezuse că va putea să trăiască fără ea. Că va putea din nou să simtă bucurie în suflet. Louise schimbase situaţia.

La început, fusese prietena lui cea mai bună. Apoi, o certitudine în viaţa băieţilor. Apoi a venit şi dragostea. Şi el, şi băieţii o iubeau.

Nu era Cecily. Nu era mama lor. Ea era Louise.

— Să nu vă obişnuiţi să dormiţi aici, le atrase el atenţia cu un zâmbet ghiduş.

— Promitem! răspunse Max serios.

Peter îl gâdilă. Max fusese mereu serios. Şi această trăsătură se accentuase de când murise Cecily.

— 0 să sforăi?

— Eu nu sforăi, tată, se apără Max. Eu sunt un copil.

— Aşa e, tată. Noi nu sforăim, noi suntem copii, adăugă William.

— Ce? Ce ziceţi acolo? Păi, cine sforăie în fiecare noapte de dărâmă pereţii?

— Tu, tată. TU!

— Ce? Nu! Eu?

— Da, tu!

Amândoi băieţii râseră cu poftă.

Peter închise cartea şi o puse pe jos, lângă pat. Îi înveli şi stinse veioza.

— Vă iubesc.

— Şi noi te iubim, tată.

Peter zâmbi în întunericul care învăluia camera. Nu era credincios. Dar cumva era sigur că Cecily era cu ei în momente ca acesta.

— Dacă îmi spunea cineva acum câţiva ani că o să fiu recunoscătoare pentru existenţa lui Bertil, ziceam că e nebun.

Paula avea un nod în gât. Rita îi adunase pe toţi în bucătărie şi, cu o voce monotonă, le povestise ce aflase de la doctor. Liniştea care urmă avea parcă ecou, iar Bertil părea foarte mic.

Nu vorbise cu Johanna de când aflaseră vestea. Dăduseră năvală copiii, care se jucaseră, se certaseră, cu energia pe care doar copiii o au, şi nu putuseră să stea de vorbă serios. Dar acum, când erau în pat, fiecare cu cartea ei, încercând cu disperare să nu se gândească la cancerul Ritei, nu mai puteau să se prefacă. Johanna puse cartea deoparte şi îşi scoase ochelarii. Se întoarse către Paula şi o mângâie pe obraz.

— 0 să fie bine. Ai auzit ce a spus Rita, o să înceapă tratamentul imediat. Nu ar fi făcut asta dacă nu avea nicio şansă.

— Ştiu, şi totuşi...

Paula îşi şterse lacrimile care se încăpăţânau să-i curgă pe obraji.

Nu-i plăcea să plângă. Nu-i plăcea să fie slabă, să-i fie frică.

— Iubito...

— Nu te uita la mine aşa. Nu-ţi fie milă de mine, pentru mama e greu acum. Mie mi-e... Mie mi-e doar frică.

— Bineînţeles că ţi-e frică, aşa e când e bolnav cineva drag, răspunse Johanna şi îi şterse câteva lacrimi. Am văzut că şi lui Bertil îi e frică.

Paula respiră adânc; trebuia să-şi recapete controlul. Mama avea nevoie de ea.

— Da, nu m-am gândit niciodată cât de mult înseamnă mama pentru Bertil.

— Vai, dar ea e lumea lui! Ea şi copiii noştri.

Johanna îi zâmbi.

— Ai dreptate, ştiu că ai dreptate. Dar ce vom face acum? Crezi că poate să facă faţă? Nu prea e genul care ştie să facă faţă greutăţilor.

— Uneori, oamenii te surprind.

— Crezi? Mie mi se pare că oamenii mă surprind foarte rar. Şi mi-e teamă că e prea mult pentru el.

— Cred că greşeşti. Dar, *dacă* e aşa, o s-o ajutăm noi pe Rita.

Oricum ar fi, nu e singură.

— Ştiu. Dar...

Johanna o mângâie din nou pe obraz.

— Niciun *dar.* O să înnebuneşti dacă ţi-e frică de lucruri care nu s-au întâmplat. Poate Bertil te va surprinde.

Paula oftă şi stinse veioza.

— Putem să dormim acum? Nu mai pot să vorbesc.

Johanna stinse şi ea lumina şi îşi trase pilota până la bărbie. Apoi şopti:

— Te iubesc.

Paula nu răspunse, dar îi căută mâna pe sub pilotă. Şi nu îi dădu drumul până adormi.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Nici nu s-a răcit bine Rolf!

Elisabeth îşi învârtea încet paharul cu vin.

— Mi se pare că nu avem de ales, răspunse Susanne şi se ridică să-şi umple paharul.

Îşi scosese pantofii cu toc şi era desculţă. Când se mişca prin cameră, rochia lungă de mătase de la Rodebjer cădea în valuri peste corpul ei zvelt.

— Putem să începem cu ceva mai vesel, propuse Henning.

Îşi auzi bucuria din voce. Cu cât înţelegea mai bine ce se întâmplase, cu atât mai mult creşteau bucuria şi aşteptările.

— Da, cum a fost când te-a sunat Sten cel Bun? bolborosi Ole, care acum se întinsese cu capul în poala lui Susanne.

Henning strânse din buze. Bineînţeles că Susanne şi Ole vorbiseră despre asta acasă.

— Meriţi din plin, spuse Susanne ridicând paharul în cinstea lui.

Toţi am fost de acord.

Ole se ridică, mai luă un pahar cu whisky şi închină şi el în cinstea lui Henning. Acesta se uită la soţia lui, care ridică şi ea paharul.

— 0 să fie minunat pentru Blanche, comentă Ole întinzându-se din nou cu capul în poala lui Susanne, care îl mângâie blând pe păr.

— Tocmai de-asta trebuie să vorbim. O să fim vizaţi. În legătură cu moartea lui Rolf şi cu anunţul câştigării premiului. Trebuie să vedem cum rezolvăm anumite probleme.

— Bârfe. Rahat. Gelozii, bolborosi Ole.

— Ştim că mulţi ne au în vizor, că au Blanche în vizor, continuă Henning. Mulţi care vor să dărâme ce am construit. Oameni toxici.

— Nemernicii dracului! înjură Ole, iar Susanne îl mângâie pe obraz.

— Linişteşte-te, iubitule!

— Nu o să le dăm ocazia.

Henning se aplecă pentru a da mai multă greutate cuvintelor lui.

— De cât timp ne cunoaştem, 45 de ani? Mai mult? Nu

putem să lăsăm pe nimeni să ne despartă.

Se întoarse spre Louise.

— Îţi dai seama? Ne cunoaştem de aproape 50 de ani.

— Incredibil! comentă Louise.

Lui Henning i se păru că era cam obosită.

Louise îşi drese vocea.

— Eu ce zic dacă poliţia mă întreabă despre... anumite lucruri?

Susanne îi aruncă o privire ucigătoare. Avusese întotdeauna talentul de a-şi transforma privirea în gheaţă.

— Nu e nicio problemă, Susanne. Sunt de partea voastră. Vreau doar să ştiu exact ce vreţi să fac.

— Îngroapă căcatul. Asta vrem să faci, Louise.

Ole râse şi îşi mai turnă un pahar cu whisky.

— Nu asta vrem să spunem, interveni Elisabeth linguşitor. Doar că e inutil să dăm informaţii fără sens poliţiei, iar ei să nu se mai concentreze la anchetă. Şi ar fi o tragedie dacă Henning ar fi acuzat de ceva care nu e adevărat şi care i-ar afecta cariera.

— Înţeleg, zise Louise. Bineînţeles că nu voi divulga informaţii irelevante poliţiei.

— Irelevant! Ăsta e cuvântul! Irelevant! bolborosi Ole.

Se întinse iar după sticla de whisky, dar Susanne i-o luă din mână.

— Nu mai bei acum.

— Oh, iubito, ador când eşti aşa hotărâtă.

Ole îşi băgă capul între sânii ei şi dădu din cap.

Susanne râse şi îl dădu la o parte.

— Păstrează-te pentru când ajungem în cameră.

— Eu zic să închinăm un pahar pentru Rolf, propuse Elisabeth pe neaşteptate. Nici n-am vorbit despre el. De ce nu vorbim despre el?

Henning ridică imediat paharul.

— Pentru Rolf!

— Pentru Rolf! repetară ceilalţi în cor.

Câteva secunde se auzi doar cum sorb din pahare, apoi Elisabeth izbucni în râs.

— Lui Rolf chiar nu-i plăcea să bea whisky.

— La naiba, am uitat! zise Ole. După o jumătate de pahar, adormea într-un colţ.

Se uită întrebător la Susanne, care îi făcu semn din cap. Bucuros, Ole îşi mai turnă un pahar.

— Săraca Ester! A trebuit să-l care acasă de multe ori. Şi mai era şi masiv!

— Unde vă duceaţi de obicei? întrebă Louise.

Se aşezase într-o parte pe canapea şi se uita la ei cu interes.

Afară vijelia era în toi şi câteva rafale zguduiră casa.

— Una dintre oazele noastre era un loc care se numea Alexas, răspunse Henning. Cam ca Studio 54 în varianta Stockholm. Toată lumea se ducea acolo la sfârşitul anilor 1970, începutul anilor

1980. Au fost vremuri periculos de nebune. Era înainte de telefoanele mobile. Nu era niciun risc să te filmeze cineva.

Îi făcu cu ochiul lui Louise.

— Era minunat, bolborosi Ole. Homosexuali, curve, transsexuali şi *drag queens* se amestecau cu bancherii şi instalatorii din Bagarmossen. Toată lumea era binevenită acolo.

— Da, ce vremuri! încuviinţă Henning.

Se uită în pahar. Culoarea vişinie i se părea liniştitoare. Dar îi trezea şi amintiri. Amintiri ale unui timp pierdut. Simţi că

Elisabeth se uita la el, dar nu voia să-i întâlnească privirea. În seara asta, ceva îi dădea o senzaţie ciudată, ireală. Planuri care se încrucişau. Amintiri îngropate care voiau să iasă la lumină.

Până la urmă, ridică privirea şi se uită la Louise.

— Eşti ca o fiică, ştii asta, nu? Eşti mai mult decât o noră.

Henning rămase surprins de cuvintele lui. Sigur era mai beat decât credea. Dar, oricum, asta simţea.

Louise nu-i răspunse, dar rămase cu privirea pironită la el.

— Eu zic să ciocnim un pahar pentru Lola, propuse Ole. În cameră se lăsă o linişte apăsătoare.

Henning ezită. Apoi văzu că Elisabeth ridică paharul şi făcu şi el la fel.

— Pentru Lola!

— Cine e Lola? întrebă Louise.

Henning se uită prin cameră şi întâlni privirile celorlalţi. Le văzuse ochii îmbătrânind de-a lungul timpului. Ochi care treptat îşi pierduseră naivitatea, inocenţa.

— Lola a fost Lola.

Nu spuse decât atât; nu mai era nimic de zis.

— Pun nişte muzică.

Elisabeth se îndreptă spre pick-upul de lângă bibliotecă.

Henning îl primise cadou de ziua lui când împlinise 70 de ani, după ce se plânsese neîncetat că nu putea să se conecteze la sistemul avansat cu boxe pe care îl instalase Peter.

Vocea lui Nat King Cole pluti prin living, cu scârţâiturile caracteristice unui disc vechi. Petrecură o oră cu discuţii despre lucruri neimportante. Lucruri irelevante. Nu despre Rolf. Nu despre Lola. Nici despre secrete pe care trebuiau să le păstreze.

Când se ridică, Henning, simţi că nu prea are echilibru. Nu era singurul: Ole se ţinea de Susanne.

— Louise a adormit, şopti Henning arătând către nora lui.

Sforăia încet aşa cum stătea pe-o parte pe canapea, iar

Elisabeth luă o pătură şi o înveli.

— Nu o trezim? întrebă Henning.

Elisabeth clătină din cap.

— Lasă-o să doarmă. Peter are şi copiii în pat. Doarme mai bine aici.

— Atunci aşa să fie. Hai să ne culcăm, draga mea!

El îi oferi braţul şi ea îl acceptă. La fel ca altădată. Afară vântul umfla valurile mării din ce în ce mai mult.

— Nu poţi să dormi?

Rita se întrezărea ca o siluetă întunecată în uşă. Bertil stătea pe fotoliul din piele de oaie din living, pe care îl întorsese către fereastră, încercând să vadă prin întuneric.

Ernst stătea cu capul pe picioarele lui. Câinele mare simţise starea de spirit a lui Bertil şi venise alături. Ernst va sta cu Rita de acum înainte; avea mai multă nevoie de el.

— E furtună. O să smulgă din rădăcini mulţi copaci în noaptea asta, zise el.

Rita veni în spatele fotoliului şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Am mai trecut prin furtuni. Şi o să mai vedem furtuni.

— Nu ca asta.

Niciunul dintre ei nu mai vorbea despre vreme.

Ea îl sărută pe chelie.

— 0 să faci faţă?

Lui Bertil i se opri respiraţia.

— Nu tu trebuie să mă întrebi asta, zise el punând mâna pe mâna ei. Eu trebuie să te întreb.

— Şi totuşi tu eşti cel care stă aici în toiul nopţii, în timp ce eu chiar dormeam bine...

— Scuză-mă dacă te-am trezit.

— Nu m-ai trezit. A trebuit să mă duc la toaletă. Haide să ne culcăm acum.

— Vin imediat.

— Trebuie să dormi. Ai de condus o anchetă.

— Chiar crezi că-mi pasă acum?

Rita îl lovi uşor peste umăr.

— Acum vorbeşti prostii. Crezi că am nevoie de tine dacă eşti în starea asta? Bertil Ruffus Mellberg, uită-te la mine!

Rita ocoli fotoliul şi se opri în faţa lui cu mâinile încrucişate.

Ernst plecă oftând şi se aşeză pe covorul din living.

— Acum te duci şi te culci. O să dormi câteva ore. Apoi o să faci un duş, te îmbraci, te duci la serviciu şi-ţi faci treaba. Şi când am nevoie să vorbesc cu cineva, o să mă asculţi. Când am nevoie de o îmbrăţişare, o să-mi dai o îmbrăţişare. E simplu. Lasă furtuna şi hai la culcare. Furtuna îşi vede de treaba ei, indiferent dacă stai sau nu aici.

— Da, da, vin.

Mellberg mai rămase în fotoliu câteva minute. Apoi se ridică.

Rita avea dreptate. Ca întotdeauna.

Luni

Ericăi îi plăcea perioada asta a zilei. Copiii erau la grădiniţă, Patrik, la serviciu; era doar ea, cu o cană cu cafea şi o zi de muncă întreagă de care să se bucure.

Primul lucru pe care îl făcea era să-şi verifice e-mailul.

Răspundea imediat la ceea ce era urgent şi păstra restul pentru a răspunde în cursul zilei. Unul din e-mailurile de azi îi atrase atenţia imediat. Era de la Frank, prietenul ei poliţist din Stockholm. Dar constată dezamăgită că doar îi confirma că a primit mesajul ei şi promitea să încerce să afle ceva. Erica ştia că în momentul ăsta era greu să găsească informaţii, mai ales cu puţinele detalii pe care le avea. Dar spera.

Se uită pe biletul de tren şi controlă încă o dată la ce oră

e plecarea din Dingle. Slavă Domnului, Kristina putea să-i ia pe copii de la şcoală după-amiază.

Ora de plecare din Dingle era OK, constată ea. Avea destul timp.

Controlă din nou şi rezervarea de la hotel, să fie sigură că scrisese corect zilele când o să fie acolo. Ca de obicei, făcuse rezervare la hotelul Haymarket, care era chiar în centru.

Auzi un zgomot afară, la cutia poştală. *A venit devreme azi,* se gândi ea coborând scările. După ce constată că nu era nimic important, doar reclame şi o factură, scoase telefonul şi se uită pe ştiri. Moartea lui Rolf era pe prima pagină, alături de anunţul despre conferinţa de presă de la ora 11:00. Accesă un articol şi văzu omagiile pe care colegii şi prietenii i le aduceau lui Rolf Stenklo.

Erica îşi dădu seama că de fapt nu înţelesese cât de mare fusese el în lumea asta; ea nu se pricepea deloc la fotografie. Era menţionat şi Blanche, dar numai în trecere, cu precizarea că Rolf fusese unul dintre fondatori.

Îi trimise un mesaj Louisei, ca să-i mulţumească pentru petrecere şi să o întrebe cum se simte Vivian. Spera că au grijă de săraca femeie acolo, pe insulă.

Apoi deschise frigiderul, dar îl închise repede la loc. Deja o strângeau pantalonii şi citise că acum era la modă postul intermitent. Vechea ei dietă nu o mai ajuta deloc. Făcuse exact ce trebuie în ultimele săptămâni, calculase punctele bine şi totuşi kilogramele o luaseră razna. Iadul hormonilor. La femei, dacă nu era una, era alta. Bărbaţii habar n-aveau ce bine o duc.

Luă două dintre pastilele homeopate pe care le primise de la Kristina şi le înghiţi cu puţină apă.

Apoi se uită la telefon. Niciun răspuns de la Louise. Ciudat, întotdeauna răspundea repede, dar poate avea treabă. Sigur presa era insistentă şi voia să ajungă la

Henning. Băgă telefonul în buzunar şi se îndreptă spre scară. Putea să mai lucreze o oră, apoi trebuia să plece la gară.

Elisabeth puse manuscrisul deoparte, pe măsuţa de lângă fotoliul din camera de zi. Avea potenţial, asta era clar, dar scriitorul trebuia să mai schimbe câte ceva.

Când intră Henning, Elisabeth îi făcu semn spre canapea.

— Încă doarme? şopti el.

— Las-o în pace. A muncit nonstop cu organizarea petrecerii, cred că e terminată.

— Şi ceilalţi dorm? E aproape 9:00. Nu înţeleg cum poţi să-ţi pierzi ziua dormind.

Elisabeth se uită la el peste ochelari.

— Nu toată lumea e pensionară ca noi. Dar Vivian s-a trezit de ceva vreme. A venit şi a luat ceva de mâncare şi după aia s-a retras iar în camera ei.

— Ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ce am vorbit ieri. Crezi că toţi înţeleg seriozitatea problemei? Elisabeth îşi scoase ochelarii şi îi puse peste manuscris.

— Au de ales?

— Eu zic că nu. Toţi suntem în acelaşi rahat. Dar unii mai sunt şi proşti. Şi fuduli.

— Adevărat, răspunse ea, apoi se uită la Henning. N-o să las pe nimeni să distrugă ce am construit noi.

Soţul ei veni spre ea şi o mângâie pe obraz. Mâna lui Henning.

Mâna pe care o iubea de 50 de ani. Era adevărat că dragostea poate muta munţii; dragostea ei aşa făcuse. La bine şi la greu. Asta îi promisese, în faţa lui Dumnezeu. Nu era foarte credincioasă, dar considerase întotdeauna că dragostea e ceva dumnezeiesc. Şi ei primiseră darul ăsta.

Aşa fusese. Aşa o să fie întotdeauna.

— Noi putem face orice. Nu-i aşa? zise Henning mângâindu-i obrazul.

Ea îi luă mâna şi se înduioşă de căldura dragostei lui.

— Orice, Henning. Orice.

Se auziră zgomote de pe canapea. Louise se întinse, căscă şi se uită nedumerită împrejur.

— Ce caut aici? întrebă ea cu voce răguşită.

— Ai adormit aici aseară. Şi n-am vrut să te mai trezim. Oricum aveaţi şi băieţii în pat la voi.

Henning se aşeză pe un fotoliu şi luă un ziar pe care îl cumpărase cu o zi înainte din Fjällbacka.

Louise se ridică încet şi se scutură somnoroasă.

— Da, a fost o decizie bună. Cât e ceasul? S-au trezit toţi?

— E trecut de 9:00, răspunse Elisabeth, îndreptându-se către bucătărie. Vivian s-a trezit, dar pe restul nu i-am văzut încă. Se pare că Peter şi băieţii încă dorm.

— Niciodată n-au dormit atât de mult, zise Louise ridicându-se de pe canapea. Mă duc să-i trezesc.

— Zi-le că micul-dejun e gata. Le-am promis băieţilor că le dau cereale Start.

— Alea nu sunt cereale, sunt bomboane deghizate în cereale, bombăni Henning.

— Aşa e, dar azi au voie, râse Louise strângând pătura şi punând-o pe spătarul canapelei.

Plecă şi în câteva secunde se îndreptă peste stânci către casa de oaspeţi în care stătea cu Peter. Furtuna se domolise şi singura dovadă că trecuse pe-acolo erau bucăţile de lemn aduse din larg, care acum se legănau la mal.

Elisabeth se aşeză în fotoliu cu o cană fierbinte de ceai. Băieţii o să fie fericiţi când o să vadă castronelele cu cereale Start. Nu mâncau des aşa ceva. Henning avea

dreptate – era ca şi cum ai mânca zahăr cu linguriţa direct din pungă. Dar ăsta era privilegiul ei de bunică, să-şi răsfeţe nepoţii şi să nu ţină cont de reguli şi de principii.

Uşa casei de oaspeţi se deschise şi apăru Louise. Elisabeth se uită pe fereastră, dar nu-i văzu nicăieri nici pe băieţi, nici pe Peter. Dar probabil trebuiau să se îmbrace.

Ceva din felul cum se mişca Louise o făcu pe Elisabeth să încremenească. Nora ei parcă mergea în reluare. Nu-şi mai ţinea braţele în jurul trupului ca să se ferească de frig, ci le lăsase atârnate pe lângă ea şi mergea împiedicat, târşindu-şi picioarele.

— Henning! strigă Elisabeth ridicându-se. Vino încoace!

— Ce? Ce e?

Henning lăsă ziarul şi se ridică greoi din fotoliu. De la o vreme, îi trebuia ceva timp să-şi pună articulaţiile în mişcare dimineaţa.

— S-a întâmplat ceva cu Louise.

Elisabeth se apropie de geam şi îi făcu semn soţului ei să vină, iar el se apropie şi se uită la silueta de afară.

— Ce e? Nu e nimic care...

Henning înlemni şi Elisabeth trase aer în piept. Louise parcă era pătată pe haine. Şi pe mâini.

După câţiva paşi, Louise se opri şi ridică mâinile spre ei şi văzură amândoi că era plină de sânge. Deschise gura, cu privirile spre ei.

Apoi veni urletul. Urletul care săgetă cerul cenuşiu şi cutremură pământul sub ei.

Patrik se ridică fără tragere de inimă. Se temea de ceea ce îl aştepta; nu se obişnuise cu conferinţele de presă. Privirile. Mâinile ridicate. Jurnalişti care se întrerupeau unul pe altul ca să pună întrebări.

Se duse încet către bucătărie. Avea nevoie de cafea ca să facă faţă. Gosta şi Annika erau lângă cafetieră când intră în cămăruţa galbenă care vara era ca o saună.

Gosta îl bătu pe umăr; ştia că nu-i plac conferinţele de presă.

Patrik tocmai ce-şi umpluse cana cu cafea când auzi paşi repezi venind spre el. Mellberg intră în bucătărie cu paşi săltăreţi care-i făceau părul să fluture.

— Stăm în sala de conferinţă?

Patrik se uită mirat la Gosta.

— Ţii tu conferinţa de presă?

— Da, de ce nu?

— Da, nu, doar ne gândeam...

Patrik îşi drese vocea şi se abţinu de la alte comentarii. Nu prea puteai să-l înţelegi pe Mellberg.

— Foarte bine. A venit toată lumea?

Annika încuviinţă.

— Au venit toţi. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Eu am totdeauna ce-mi trebuie, pufni Bertil.

Nimeni nu zise nimic.

Patrik şi Gosta îl însoţiră îndeaproape pe Mellberg. Era înghesuială în sala de conferinţe, dar nu aveau altă soluţie.

Clădirea era mică şi prost gândită.

Văzu mirat că, pe lângă presa locală, era acolo şi presa naţională.

Reporteri de la *Expressen,* TV4, *Aftonbladet* şi SVT se înghesuiseră în încăperea cea mică.

Întrebările începură să curgă direct, dar Patrik ridică o mână şi, spre surprinderea lui, se făcu linişte.

— Bertil Mellberg, şeful poliţiei din Tanumshede.

Patrik nu îndrăzni să se uite. Se aşeză aproape de Gosta şi îi şopti.

— E măcar la curent cu ceea ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse el sumbru. Aflăm imediat.

Unul dintre jurnaliştii din spate ridică mâna. O faţă cunoscută.

Kjell de la ziarul *Bohuslăningen.*

— Poţi să începi cu un rezumat în legătură cu ancheta? Aveţi vreun nume interesant până acum?

Mellberg îşi drese vocea şi se îndreptă pompos de spate. Părul îi căzu pe-o parte, dar şi-l aşeză prompt la loc.

— După cum ştiţi, nu pot să vă dau detalii din anchetă. Putem să confirmăm că Rolf Stenklo a fost găsit mort în galeria de pe panta Galăr. A fost văzut ultima dată sâmbătă seara şi cadavrul a fost descoperit ieri-dimineaţă, deci a fost omorât cândva în cursul nopţii de sâmbătă spre duminică.

— A fost împuşcat? întrebă reporterul de la *Expressen.* Am auzit că aşa ar fi.

Mellberg făcu o pauză teatrală, iar Patrik îşi ţinu respiraţia.

Conferinţele de presă ale lui Mellberg erau ca un accident de maşină desfăşurat cu încetinitorul.

— În momentul ăsta, nu putem să dăm nicio informaţie despre modul în care a murit. Din motive de confidenţialitate a anchetei în desfăşurare, nu putem să ne pronunţăm în legătură cu modul în care a murit. Autopsia nu s-a încheiat, raportul nu a venit, aşa că e prea devreme să putem preciza cauza morţii.

Patrik răsuflă uşurat. În mod surprinzător, Mellberg era foarte alert, mai ales dacă te gândeai la absenţa lui de ieri. Dar Patrik nu era deloc mirat că zvonurile circulau deja. Se pare că e ceva omenesc să speculezi când e vorba de o crimă.

Reporterul de la *Aftonbladet* dădea zelos din mâini. Un bărbat tânăr pe care Patrik îl recunoscuse după *byline.*

— Există vreo legătură între moartea lui Rolf şi faptul că era implicat în Blanche? S-au tot vehiculat zvonuri despre clubul ăsta în ultima vreme.

Mellberg se uită buimac la jurnalist. Era evident că nu avea nicio idee despre ce vorbea acesta, iar Patrik înjură în

sinea lui. Se aplecă spre Gosta pentru a-i şopti ceva, dar se opri când o văzu pe Annika în uşă. Ea făcu un pas, îl luă pe Gosta de braţ şi îl trase afară, în timp ce îi făcu semn lui Patrik să vină după ei. Martin şi Paula îi aşteptau deja afară; ei nu voiseră să fie prezenţi la conferinţa de presă. Şi, dacă te uitai la feţele lor, îţi dădeai seama că se întâmplase o nenorocire.

— Trebuie să încheiem conferinţa de presă, zise Annika, roşie ca focul la faţă.

Patrik simţi un junghi în stomac. Pe Annika nu puteai să o impresionezi uşor.

— Am pregătit maşinile, trebuie să plecăm imediat, adăugă Martin serios.

Apoi trase aer în piept.

— S-a întâmplat ceva pe Skjälero.

Martin îi povesti lui Patrik ce aflaseră, iar lui i se uscă gura de groază.

— Porneşte maşinile. Mă duc să închei conferinţa şi vin imediat.

Cu paşi împleticiţi, intră în camera îngustă, îi şopti lui Mellberg ceva la ureche şi apoi anunţă cu glas tremurat:

— Trebuie să întrerupem acum. Avem o urgenţă care necesită prezenţa noastră imediată.

În sală se stârni un zumzet, toţi jurnaliştii devenind interesaţi. 0

să fie un haos la secţie, dar nu prea aveau ce face. Trebuiau să plece toţi spre Skjälero, unde îi aştepta un coşmar.

Stockholm 1980

Lola îi iubea. Erau o gaşcă pestriţă – erau gălăgioşi, zurbagii, certăreţi, inteligenţi, nerezonabili, rezonabili, cu vederi largi şi înguşti la minte. Erau împreună de când îi adusese Rolf la Alexas.

Din prima seară, după ce s-a închis clubul, au ajuns în

bucătăria ei şi de atunci ăsta devenise locul lor de întâlnire.

— Chiar vrei să spui că Ted Hughes a fost motivul sinuciderii Sylviei Plath? Nu îi dai mai multă importanţă decât are? Sylvia nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat să fie motivul unei decizii atât de importante.

Elisabeth avea sentimente şi păreri foarte ferme.

Lola văzu că privirea ei era cam pierdută din cauza băuturii, dar numai atunci ieşea la iveală adevărata ei faţă, când uita de povara numelui ei, devenind sălbatică şi indisciplinată intelectual.

Ole făcu un gest de dispreţ şi luă o gură de bere.

Lola ştia că el adora să o enerveze pe Elisabeth şi era imposibil de spus dacă părerile lui chiar erau ale lui sau doar le folosea să o aţâţe pe Elisabeth.

— E un fapt indiscutabil ca Ted Hughes a fost cauza sinuciderii ei.

Au fost văzuţi cu câteva zile înainte să moară ea, iar influenţa lui era atât de mare, că, la întâlnirea aia, ea chiar l-a rugat să părăsească ţara, pentru că nu putea trăi în aceeaşi ţară cu el.

— Aşa zice el, ripostă Elisabeth, dându-şi la o parte părul blond care mereu îi atârna pe faţă. Bărbaţii se cred întotdeauna mai importanţi decât sunt de fapt.

— Eu aş spune că e invers, o contrazise Ole rar.

Henning se uita amuzat la ei. Era ca un teatru continuu şi toţi se distrau. Cu cât Elisabeth se enerva mai rău, cu atât discuţia devenea mai interesantă.

— Câte femei nu au trăit de-a lungul istoriei pe spinarea bărbaţilor lor? Chiar şi literar. Sylvia Plath nu era o excepţie. Întâi

Rickard Sassoon, apoi Ted Hughes. Nu cred că a fost o coincidenţă că a dat peste bărbaţi din lumea literară când şi ea voia să se afirme în domeniul ăsta. Şi chiar ea sare la

gâtul bărbaţilor în *The Colossus.*

— Şi sare la gâtul femeilor în *Ariei,* ripostă Elisabeth, acum roşie la faţă de nervi.

— Eu ţin cu Elisabeth aici, interveni Ester cu voce caldă. Ted Hughes chiar a încercat să manipuleze povestea vieţii ei după ce a murit. Dacă nici asta nu înseamnă că era manipulator, atunci nu ştiu ce ar putea fi.

— Aşa e! Aşa e! aprobă Elisabeth cu înverşunare.

Henning puse o mână pe umărul ei.

— Calmează-te, iubito! Vorbim despre literatură, nu despre viaţă şi moarte.

Elisabeth se întoarse spre el cu o privire fulgerătoare.

— Literatura este viaţă şi moarte. Oamenii vin şi pleacă. Trăim.

Murim. Dar ceea ce creăm rămâne.

— Elisabeth are dreptate, se băgă Susanne, aşezându-se pe genunchii lui Ole.

Lolei i se păruse întotdeauna că Susanne era leită Aii MacGrawân *Love Story,* cu ochii ei sentimentali şi cu părul lung, drept şi închis la culoare, şi cărare pe-o parte. Coafura ei nu era chiar modernă, acum părul trebuia să fie umflat, înfoiat, făcut permanent, dar o frumuseţe ca Susanne era dincolo de timp şi de modă.

Rolf se uită liniştit la Lola şi îi făcu semn.

— Tu ce zici? Tu ai cele mai pertinente păreri. De ce taci?

Lola îi zâmbi; o cunoştea atât de bine! Ezită şi apoi răspunse cu glas blând:

— Pentru că amândoi aveţi dreptate. Şi amândoi greşiţi. Ted şi Sylvia. Bărbat şi femeie. Deja i-am redus la ceva mai mic decât au fost. Oameni. Scriitori. Suflete chinuite. Cred că trebuie să ne ghidăm după creativitate şi dragoste, nu după termenii „bărbat” şi

„femeie”. Creativitatea şi dragostea le-au definit relaţia,

ca şi creaţiile. Şi bune, şi rele. Creativitatea aduce cu ea tendinţa de a distruge. Dragostea aduce ură.

— Cuvinte înălţătoare, cu care merită să încheiem seara asta, interveni Henning ridicându-se. Fără îndoială, literatura pe care o creăm o să trăiască mai departe. Şi perspicacitatea asta te face pe tine, Elisabeth, să fii un editor sclipitor. Şi acestea fiind spuse, trebuie să ne retragem imediat. Mâine avem o lansare de carte.

— Da, chiar! Felicitări! izbucni Rolf ridicându-şi paharul cu vin.

Ceilalţi îi urmară exemplul şi ciocniră paharele cu Susanne în mod festiv. Fotografiile lui Rolf erau deja cunoscute pe plan internaţional, Henning era de mult văzut ca un autor care promitea, iar acum Susanne lansa un nou roman.

— Ce titlu i-aţi pus? întrebă Ester curioasă. Am auzit că nu eraţi hotărâte.

— Până la urmă i-am zis *Umbra,* răspunse Elisabeth.

Discuţia despre Plath şi Hughes era deja uitată şi ochii îi străluceau de fericire.

— Părerea mea e că e cel mai bun roman al tău de până acum, Susanne, adăugă ea. De departe.

— Deci crezi că primele n-au fost bune? întrebă Susanne tachinând-o.

— Au fost sclipitoare. Dar ăsta… ăsta are ceva în plus. Ai creat un peisaj literar unic, folosind un limbaj unic. Puţini editori au putut să fie martori, în umbră, la crearea unei astfel de magii.

— Ei, hai! Ai fost mai mult decât în umbră, Elisabeth. *Tu* eşti sclipitoare.

— Sclipitoare, sclipitoare, sclipitoare! Acum închidem clubul ăsta de complimente, sări Henning râzând. Susanne are dreptate.

Mâine e zi de lansare. Şi presupun că Lola vrea să scape

de noi. Are copii mici de care trebuie să aibă grijă.

— Şi noi avem, protestă Elisabeth supărată, arătând spre paharul cu vin pe care Ole tocmai i-l umpluse.

— Da, dar noi avem bonă, iubito. Lola n-are.

Încheiară gălăgios seara pupând-o pe Lola, înainte de a o lăsa cu un morman de pahare, sticle şi chiştoace în bucătărie. Dar pentru ea nu conta. Strângea cu plăcere după ei şi întotdeauna făcea curat înainte să se culce, ca să nu fie nevoită Pytte să vadă debandada a doua zi dimineaţă.

După ce puse toate la locul lor, se duse în dormitor. Pytte era culcată la ea în cameră, ca de obicei. Dormea liniştită pe partea stângă a patului, cu o girafă ponosită în braţe. O avea de când era bebeluş şi nu voia nici în ruptul capului să adoarmă fără ea. Lola se dezbrăcă atentă, îşi luă cămaşa de noapte şi se aşeză pe marginea patului. Deschise sertarul de la noptieră cât de încet putu, dar tot scârţâi uşor, iar Pytte se mişcă puţin în somn, fără să se trezească.

Caietul albastru era în fundul sertarului, în spatele cutiei de catifea roşie. Cele pe care le terminase deja le ţinea în şifonier, dar voia să-l aibă aproape pe cel în care scria acum. Îl scoase, luă pixul de pe noptieră şi se rezemă de pernă. Cu zâmbetul pe buze, începu să scrie. Cuvintele veneau de la sine, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era fericită. Şi acum era fericită. Ceea ce nu ar fi crezut că e posibil.

Călătoriile cu trenul aveau ceva relaxant. Nu cât s-o facă să adoarmă. Erica n-avea obiceiul să doarmă în tren sau în avion, spre deosebire de Patrik, care adormea încă înainte de plecare. Dar faptul că putea să călătorească în siguranţă către destinaţie în timp ce se uita la câteva episoade din serialul preferat era fantastic.

Acum era fascinată de *Real Housewives Beverly Hills* şi

era minunat că putea să se uite liniştită fără să se plângă Patrik întruna de cât de lipsit de sens e să te uiţi la o gaşcă de femei care ţipă una la alta.

Peisajul se derula în viteză şi urmele furtunii de aseară se vedeau peste tot. O mulţime de copaci căzuţi, unul peste celălalt. Îşi dădu seama că era norocoasă că trenul nu avea întârzieri din cauza furtunii. Dar nu ajunsese încă şi poate era bine să nu cobească. În zilele noastre, să mergi cu trenul şi să nu aibă întârziere era ca şi cum ai fi câştigat premiul cel mare la loto.

Începu să se simtă rău. Chiar dacă rezervase loc cu faţa în sensul de mers al trenului. De obicei i se făcea rău, dar parcă de data asta începuse mai devreme şi mai şi transpira. Ai naibii hormoni! Poate ar trebui să profite că e la Stockholm şi să facă şi nişte analize. Cu cât mai repede afla un rezultat, cu atât mai repede putea să rezolve problema. Citise într-un ziar de nişte plasturi pe care putea să-i folosească şi un gel pentru pulpe.

Putea să pună pariu că şi pentru asta o să i se recomande yoga şi meditaţie. Încercase de vreo două ori, dar nu avea răbdarea necesară. După cinci minute de meditaţie, creierul ei deja trecuse în revistă ordinea succesiunii la tronul britanic, toţi soţii lui Elizabeth Taylor şi toate felurile de paste Barilla. Deci asta nu era meditaţie.

Auzise de femei care îşi scoseseră uterul, ca să nu treacă prin aşa ceva, dar parcă era prea drastic. Ea avea atacuri de panică şi când îşi tundea vârfurile, pentru că intra într-o anxietate de separare.

Mai bine o cremă, pastile pe care să le roadă sau poate vreun plasture.

O voce din difuzor anunţă că se apropiau de Göteborg, iar călătorii care merg la Stockholm trebuie să schimbe trenul. Eri ca îşi puse tableta în rucsac. Kyle, Lisa şi Denise

trebuiau să-şi întrerupă cearta până schimba ea trenul.

Ajunsă pe peron, scoase telefonul. În continuare, niciun mesaj de la Louise. Deja o îngrijora tăcerea asta. Dar n-avea ce face, nu putea decât să aştepte. Intră în lista cu ultimele convorbiri şi apăsă pe numele lui Patrik. Sună şi sună, dar niciun răspuns. Se uită la ceas – conferinţa de presă ar fi trebuit să se termine până acum.

Scrise repede un mesaj.

Schimb trenul în Göteborg acum. Sună-mă când poţi. Te pup.

Vaporul de salvare se îndrepta în viteză către insulă. Personalul medical era deja pe drum. Farideh Mirza şi tehnicienii ei trebuiau să vină cu următorul vapor, aveau mai mult de mers din Uddevalla şi încă nu ajunseseră în Fjällbacka.

Gösta se uita la marea cenuşie şi nu schiţa niciun gest când apa îl stropea pe faţă. Avea un nod în gât la gândul nenorocirii pe care trebuiau să o înfrunte. Primiseră nişte informaţii la telefon, dar n-aveau nicio noimă şi erau încurcate. Dar ce era important aflaseră.

— Mi-e rău, zise Martin.

Gösta tresări. Cu zgomotul făcut de valuri, nu-l auzise pe colegul lui apropiindu-se.

— Şi mie.

Niciunul dintre ei nu vorbea despre răul de mare.

— Tocmai ce am vorbit cu căpitanul. Echipa tehnică a ajuns în port şi o să sosească pe insulă cam la un sfert de oră după noi.

— Bine. Deci sarcina noastră e să păzim locul crimei. Şi să audiem martorii.

— Aşa a zis şi Patrik.

Tăcură şi se uitară împreună la mare. După furtună, aerul era mereu curat şi marea, liniştită, de parcă se prefăcea că nu avusese niciodată valuri mari. Era linişte pe

insulele pe lângă care treceau.

Turmele de turişti plecaseră de mult, iar pe stânci nu mai era nimeni la picnic, cu mâncare şi bere. Nicio barcă acostată. Cei care se mai aflau pe insule erau puţinii oameni care locuiau acolo permanent. Oameni puternici, care puteau să facă faţă unui mediu pe cât de frumos şi fascinant, pe atât de brutal şi respingător.

Mai treceau pe lângă câte o barcă de pescari, pe care îi salutau din inerţie.

— A început sezonul de homari? întrebă Martin.

Cuvintele păreau banale şi fără sens. Dar Gosta profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

— A început. De-acum câteva săptămâni.

— Pescuieşti?

— Pescuiam înainte. Aveam câteva plase. Dar nu merită. Lumea fură homarii din plase, ştiai? Până la urmă, mi-am dat seama că e pierdere de timp şi de bani.

— Of, la naiba! Lumea nu mai are respect pentru nimic. Nici măcar când e vorba de pescuit homari.

— Mai merg cu frati-miu câteodată şi mai prindem macrou.

Amândoi îşi doreau discuţia asta, ca să nu se mai gândească la ce-i aşteaptă.

În curând se ivi la orizont şi Skjälero. Vaporul se îndrepta cu viteză spre destinaţie şi Gosta îşi dădu seama că se ţinea de balustradă atât de strâns, încât începuseră să i se albească încheieturile.

— E timpul.

— Da, încuviinţă Martin. E timpul.

Patrik păşi cu grijă pe stânci; ştia cât de înşelătoare pot fi. Îl strigă cineva şi se întoarse în direcţia din care venise vocea.

Henning Bauer venea spre ei, iar Patrik trase aer în piept când îl văzu. Mai rămăsese doar o umbră din

bărbatul cu care vorbise abia ieri. Avea faţa palidă şi-i clănţăneau dinţii, iar când ajunse lângă ei, începu să se bâlbâie.

— Louise... ea i-a găsit...

Henning s-a cutremurat şi a urlat când Patrik l-a prins, iar poliţistul s-a tras repede înapoi. Apoi Henning s-a adunat, şi-a dat seama cine era în faţa lui şi l-a lăsat să-i pună o mână liniştitoare pe braţ. Personalul medical ajunsese deja la faţa locului, iar el fusese informat despre cele trei victime pentru care nu se mai putea face nimic. Acum era important să-şi facă treaba exemplar, calm şi raţional. Chiar dacă nu-şi dorea decât să poată face cale întoarsă şi să nu vadă ce îi aştepta.

În spatele geamurilor mari, o văzu pe Elisabeth. Stătea nemişcată ca o statuie, ţinându-şi mâinile încrucişate.

— A doua cameră la stânga, direct din hol.

Cu mâna tremurând, Henning arătă spre casa din stânga.

— Du-te înapoi la ceilalţi, îl îndemnă Patrik. Ne ocupăm noi acum.

Îl strânse pe Henning de umăr şi le făcu semn colegilor lui să-l urmeze. Când se îndepărtară de el, le aduse aminte poliţiştilor care-l însoţeau:

— Din informaţiile pe care le avem de la personalul medical, sunt trei decedaţi. Să fiţi atenţi la tot ce faceţi, în cazul că se dovedeşte că e vorba de o crimă.

Încuviinţară toţi resemnaţi şi se grăbiră spre casă.

La intrare era un covoraş pe care scria *Bine aţi venit,* ceea ce lui Patrik i se păru absurd în situaţia dată şi intră fără să calce pe el. Îşi trase în jos mâneca şi apăsă clanţa folosind haina. Era important să nu lase amprente, pentru că asta n-ar fi făcut decât să complice ancheta.

Deschise uşa şi îi lăsă şi pe ceilalţi să intre, dar le făcu semn lui Martin, Gosta şi Bertil să rămână în hol cu el.

Rămaseră acolo câteva secunde şi traseră aer în piept. Personalul medical ieşi din cameră cu măşti parcă împietrite, grăbindu-se să plece din casa care se transformase în iad.

Patrik simţi cum începe să-l doară stomacul. Îi văzu înaintea ochilor pe Maja, Noel şi Anton. Nepoata Ericăi, Flisan. Apoi alungă imaginile din minte. Nu putea să amestece viaţa privată cu munca, cel puţin nu acum, nu aici.

Schimbă câteva priviri cu ceilalţi şi se îndreptară cu grijă spre dormitorul de unde ieşise personalul medical. Rămaseră blocaţi în uşă. Patrik trase aer în piept zgomotos când văzu paturile pline de sânge. I se urcă inima în gât şi gândul i se duse din nou la Maja, Noel şi Anton.

Nu putea să alunge imaginile astea, nu putea să uite ceea ce tocmai văzuse.

Îl văzu cu coada ochiului pe Martin cum îşi duce mâna la gură, după care simţi cum îl strânge de braţ.

— Nu pot. Trebuie să ies.

Patrik încuviinţă şi Martin ieşi în fugă. Şi Patrik ar fi vrut să plece. Ar fi vrut să fugă până când nu mai putea, voia să fugă pe apă, peste insule. Voia să fugă până nu mai vedea ceea ce era în faţa lui, dar era prea târziu. Imaginea era acum întipărită pe retină.

Şi, stând acolo împietrit de groază, în el s-a rupt ceva.

Când a ajuns Erica la Stockholm, era deja după-amiază. Starea de rău o însoţise tot drumul şi acum se opri pe peron ca să tragă aer în piept înainte să meargă mai departe. Făcu marea greşeală să ia liftul spre viaductul Klaraberg. Starea de rău reveni imediat ce simţi mirosul de urină amestecat cu parfumul de vanilie de la produsele de curăţenie. Se aruncă din lift de îndată ce ajunse la etajul superior.

Taxiurile stăteau pe un rând la intrare şi Erica avu grijă

să ia unul de la firmele cunoscute. După ce-i spuse şoferului numele hotelului, se uită iar la telefon. Niciun răspuns, nici de la Patrik, nici de la Louise. Dădu din cap, dar se hotărî să nu se mai gândească la asta şi o sună în schimb pe Kristina să verifice că totul e în regulă cu copiii. Totul era minunat, conform soacrei ei, şi acum erau în drum spre magazinul Coop, de unde cel mai probabil o să le cumpere ceva inutil. Erica lăsase garda jos de mult în privinţa asta. Şi, cum copiii nu aveau bunică maternă, o lăsa pe Kristina să-şi facă de cap. Părinţii Ericăi muriseră într-un accident de maşină înainte să se nască ei, iar tatăl lui Patrik era amabil, dar nu prea era prezent în viaţa copiilor. Drept care Kristina trebuia să ţină locul multora.

Taxiul se opri şi Erica îşi dădu seama cât de penibilă era pentru că uitase cât de mică era distanţa de la viaductul Klaraberg la hotel, aşa că- i lăsă şoferului un bacşiş puţin mai mare, ca o compensaţie pentru cursa scurtă.

Greta Garbo o întâmpină cu un zâmbet larg dintr-o poză aflată în foaierul hotelului. Ericăi i se părea incredibil cum fosta clădire PUB se transformase într-un hotel în stil Art Deco ce punea în evidenţă stele ale filmului de odinioară. Lui Patrik îi plăceau hotelurile mai moderne, cu sticlă multă şi suprafeţe strălucitoare, aşa că atunci când călătorea singură profita de ocazie şi alegea ceva pe placul ei.

După ce intră în camera de hotel, Erica se aşeză pe pat şi se uită pe lista cu lucrurile pe care le avea de făcut în Stockholm. Pleca acasă peste două zile, nu voia s-o oblige pe Kristina să stea mai mult cu copiii, aşa că trebuia să fie înţeleaptă şi să-şi folosească timpul cu cap.

Îi trimise un mesaj lui Frank, ca să-l întrebe cum merge cu căutarea vechiului dosar despre Lola şi primi imediat răspuns.

Găsise informaţii şi hotărâră să se vadă la o cafea în

barul hotelului, la ora 17:00. Erica afişă un zâmbet larg. Intrase în joc.

Ştia, din experienţa cărţilor anterioare, că nu putea să înceapă mai bine decât cu un raport al anchetei. De acolo putea să obţină detaliile de început. Căi de urmat. Nume. Informaţii pe care să le dezvolte apoi. Faza asta de creaţie a unei cărţi îi plăcea cel mai mult. Îi plăcea şi să scrie, dar cel mai mult o fascina să-şi facă o idee, să înţeleagă derularea evenimentelor, să înţeleagă oamenii implicaţi.

Se duse la fereastră. Trebuia să mai programeze o întâlnire. Rolf era legătura cu Lola, dar el avea legătură şi cu Blanche, iar Vivian sugerase că acolo existau secrete.

Erica îşi deschise laptopul şi intră pe pagina de internet a clubului Blanche. Era foarte săracă în informaţii, sugera elitismul şi puterea, dar dădea foarte puţine detalii. Mottoul era *Cine ştie ştie.*

Zâmbi când văzu în calendar că în seara aceea era programat un eveniment. Nu trebuia să mai discute cu editorul ei. Găsise o intrare la Blanche.

— Deci ce s-a întâmplat? De ce au întrerupt conferinţa de presă aşa brusc?

Paula tresări când în uşa biroului apăru un bărbat la vreo 30 de ani. Îl recunoscu, ştia că e jurnalist, dar nu ştia de la ce ziar era.

— Markus Reberg, de la *Aftonbladet.*

Paula puse un ziar peste hârtiile la care lucra şi închise şi laptopul, pentru orice eventualitate.

— Nu am nimic de declarat. Şi parcă aţi fost rugaţi să părăsiţi clădirea. Tonul ei aspru nu păru să-l deranjeze.

— Am fost la toaletă, n-am auzit.

— Acum ştii.

Paula se încruntă cât de tare putea la Markus Reberg. Nu prea agrea ziarele şi deja era într-o dispoziţie proastă. Nu numai din cauza îngrozitoarei veşti că mama ei avea

cancer. Mellberg îi ordonase să rămână la secţie, în timp ce toţi ceilalţi plecaseră deja spre Skjälero. Lucra la poliţia din Tanumshede de câţiva ani, cât timp trebuia mai să fie ea *cea nouă*? Le spusese celorlalţi să-l lase în pace pe Mellberg, dar ea voia... Nu ştia de fapt ce voia, singurul lucru pe care îl ştia era că nu voia să fie aşa.

— Dacă tot sunt aici, pot să-ţi spun nişte întrebări?

— Nu am nimic de declarat, ţi-am mai zis.

Se miră şi ea cât de nervoasă părea.

— Are de-a face cu moartea lui Rolf Stenklo?

Markus Reberg se încăpăţâna să nu plece şi Paula oftă. Să scapi de un jurnalist era la fel de greu cum era şi să scapi de o bucată de hârtie igienică lipită de talpa pantofului.

— Nu am nimic de declarat.

El o ignoră şi intră, aşezându-se pe scaunul din faţa biroului ei.

Paula era cât pe ce să o strige pe Annika, să-l ia de ureche şi să-l dea afară. Dar Annika era armamentul greu, pe care-l păstra pentru ocazii speciale.

— Poate am informaţii care să vă ajute. În legătură cu Rolf Stenklo şi implicarea lui în clubul Blanche, zise jurnalistul.

— Aşa, şi?

Paula se chinuia să nu pară interesată, dar ziaristul îi captase deja atenţia.

— Ziarul nostru face de ceva timp o anchetă despre Blanche.

Avem suficient ca să publicăm un articol. Avem multe informaţii care v- ar ajuta în anchetă.

— Şi mă gândesc că vrei ceva la schimb. Sau eşti atât de onest şi omenos, încât vrei să ne oferi informaţii relevante pentru rezolvarea crimei?

Markus Reberg dădu din mâini.

— Ştim amândoi că lumea nu e aşa.

— Cred că vedem lumea diferit, replică Paula scurt.

— Asta nu înseamnă că nu putem colabora.

Paula se lăsă pe spate pe scaun. Nu putea să nege că o tenta. Una dintre temele importante în ancheta uciderii lui Rolf Stenklo era să afle mai multe despre Blanche. Şi acum i se ivise o scurtătură care ducea la informaţiile de care avea nevoie. O parte din ea îi spunea că scopul scuză mijloacele. În acelaşi timp, dacă era să fie cinstită, nu prea avea ce informaţii să-i dea la schimb. Doar... încă ezita.

Apoi respiră adânc.

— Ai un rezumat al materialului?

Markus Reberg îi făcu un semn de *OK* cu mâna, iar ea îşi dădu seama, după privirea lui, că ştie deja că a prins-o în capcană.

— Avem un rezumat al întregului articol, aşteptăm doar confirmarea unor surse.

— Şi am acces la tot rezumatul articolului?

— Dacă îmi dai ceva bun, da, îţi ofer tot. Dar eu iau decizia, după ce îmi dai tu informaţii.

Paula se uită la laptopul închis. Aveau foarte puţine detalii. Şi nu era uşor să obţii informaţii despre o firmă din Stockholm. Se hotărî.

— Nu ştim dacă urgenţa de acum are vreo legătură cu Rolf Stenklo, zise ea, dar aş crede că sunt mari şanse. Am fost alertaţi asupra unei crime pe Skjälero.

— Skjälero? Insula lui Henning Bauer?

Paula confirmă. Markus Reberg se gândi o clipă, apoi se ridică.

— Îţi trimit rezumatul imediat.

— Mulţumesc. Şi rămâne între noi.

Paula nu putea să se uite în ochii lui.

— Da, eşti sursă protejată, aşa că da.

Markus Reberg zâmbi şi se grăbi să plece. Paula se

rezemă de spătarul scaunului. Se simţea murdară şi deja îi părea rău.

Stockholm 1980

Pentru Pytte nu era nicio problemă că nu avea mulţi prieteni.

Ajungea unul. Tatăl ei îi spusese că o să-şi facă mai mulţi prieteni când o să înceapă şcoala, dar ea nu-l voia decât pe Sigge.

— Număr!

Ţipă din bucătărie şi-l auzi pe Sigge râzând înfundat. Pytte ştia deja unde o să se ascundă. Se ascundea mereu în acelaşi loc. În cufărul cel mare unde-şi ţinea tatăl ei hainele de vară iarna şi hainele de iarnă vara. Acum era gol şi era cel mai bun loc din apartament unde puteai să te ascunzi.

— Vin!

Ţipă, ca s-o poată auzi prin pereţii groşi de lemn ai cufărului. Şi ea stătuse acolo cu capacul închis şi ştia că era greu să auzi ceva dinăuntru. Păşea teatral prin apartament în căutarea lui Sigge.

— Uuunde e Sigge? Uuunde e Sigge?

El ridică puţin capacul şi se uită la ea, iar ea, bineînţeles se făcu că nu vede. Jocul de-a v-aţi ascunselea avea multe reguli nescrise, iar ea şi Sigge le respectau cu stricteţe. De-aia se distrau aşa de bine.

Dădu la o parte perdelele, se uită sub canapea, în cămară, dădu un şut într-o pernă.

— Nuuu, nu e niciun Sigge aici! Cred că s-a dus acasă! zise ea cât de tare putu.

Cu exact aceeaşi tonalitate în voce ca a unei tanti din parc. Se strecurase împreună cu Sigge în nişte boschete şi o auzise vorbind cu nişte copii. Tatăl ei îi spusese că e un grup de joacă, dar Pytte nu înţelegea de ce îţi trebuie aşa ceva. Puteai să te joci şi singur.

— Piiiip, se auzi din cufăr şi Pytte sări de pe canapea.

— Ce-a fost asta? Un şoricel? Sau avem şobolani?

— Piiiiip!

— Vai, vai cred că e un şobolan mare! Unde să fie? Poate e închis în... CUFĂRUL CEL MARE!

Pytte deschise rapid capacul cufărului şi văzu ochii lui Sigge, care străluceau de bucurie. Îl ajută să iasă de acolo.

— Ia gândeşte-te dacă aduceam cursa de şoareci.

— Chiar am făcut ca un şobolan? întrebă Sigge fericit.

— Ca un şobolan mare şi înfricoşător, confirmă Pytte luându-l de mână. Vrei să ne jucăm de-a mama, tata şi copilul?

Îl trase spre dormitorul tatălui ei şi deschise uşa de la şifonier.

Sigge ezită.

— Nuu, nu e...

— Ba da, vino!

Pytte ştia că poate să-l convingă să facă tot ce voia ea. Şi ea adora să se joace de-a mama, tata şi copilul.

— Eu sunt mama şi tu eşti tata, zise ea dându-i un lanţ de-al tatălui ei.

Era unul dintre preferatele ei. Tatăl ei îi spusese că e din Finlanda şi că e făcut din bronz.

— OK, răspunse Sigge sec şi şi-l puse de gât.

Medalionul rotund cu model îl lovea pe burtă, aşa că îl băgă în pantaloni.

Pytte se uită printre hainele tatălui ei. Ce să-i mai dea lui Sigge?

Nu era sigură că are voie să se joace cu hainele tatălui ei, dar era mereu foarte atentă să le pună la loc în ordine şi până acum tatăl ei nu-i spusese nimic.

Şi în al doilea rând, tatăl ei trebuia să se întâlnească azi cu nenea ăla. Asta nu-i spusese tatăl ei, dar ea îl auzise vorbind la telefon.

— Ia şi fusta asta, îl îndemnă Pytte, scoţând o fustă cu volane care se legăna când o purta tatăl ei.

Îi plăcea şi culoarea. Era cam la fel cu ghiozdanul ei cu Bărbie.

Fusta nu stătea pe Sigge, aşa că i-o prinse cu un elastic să nu cadă de pe el. Că şi aşa îi ajungea până la glezne.

— Eşti aaaaşa de frumos, tată.

— Şi tu? Tu cu ce te îmbraci? întrebă Sigge.

La început i se păruse ciudat că tatăl ei purta rochii, dar acum ştia că tatăl lui Pytte arăta ca o mamă şi era bine aşa.

— 0 să-mi pun asta, zise Pytte, luând o rochie înfloratăde pe un umeraş. A fost a mamei. Înainte să moară.

Îşi luă rochia pe ea. Era mult, mult prea mare, dar o ridică suficient ca să nu se împiedice şi o prinse cu o curea.

— Şi mama mea a murit, zise Sigge aranjându-şi lanţul ca să nu se mai prindă în curea.

— Nu, ripostă Pytte. Mama ta nu e moartă. Mama ta e curvă.

Luă un ruj roşu şi dădu cu grijă pe buzele lui Sigge.

— De unde ştii? întrebă el întorcându-se şi mânjindu-se de ruj.

— Am auzit-o pe bunica ta zicând aşa. Că mama ta e o curvă şi nu mai poate fi salvată.

— Ce e aia curvă, de fapt? se interesă Sigge gânditor.

Pytte îi şterse rujul de pe faţă.

— Nu ştiu. Dar cred că mai bine curvă decât moartă. Ca mama mea.

— Da, bineînţeles.

Sigge nu era foarte convins, dar se bucură, iar când Pytte îl întoarse şi se văzu în oglinda cea mare, exclamă:

— Nu arăt ca un tată. Arat ca un clovn.

Pufniră în râs amândoi. Pytte făcu un pas înapoi şi îl

studie din cap până în picioare.

— Da, chiar aşa e. Arăţi ca un clovn. Un tată clovn!

Râseră amândoi cu lacrimi, apoi Pytte îl îmbrăţişă. Medalionul era tare şi rece între ei, aşa că îl dădu la o parte. Nu-i trebuiau alţi prieteni. Îl iubea pe Sigge. Şi îşi dorea ca şi mama ei să fie o curvă, şi nu moartă.

— Nu vreau calmante! urla o femeie când Martin, Gosta şi Patrik intrară în casă.

Martin încercă să nu se simtă ca un intrus. Sentimentul ăsta era iraţional, dar durerea se simţea în aer şi parcă intrau cu bocancii în lumea sângerândă a celor îndureraţi.

Mellberg rămăsese afară. Găsise scuza că trebuie să întâmpine cineva patrulele chemate pentru a cerceta toată insula, dar adevărul e că era mult prea mult de muncă la locul crimei.

— Louise, te-ai simţi mai bine dacă...

Vocea lui Henning Bauer era insistentă şi îngrijorată, dar Martin o văzu pe Louise dând din cap cu înverşunare când intrară ei în cameră.

— Trebuie să pot să gândesc limpede, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat! Şi nu pot să am încredere în niciunul dintre voi!

Suntem pe o insulă, cel mai probabil unul dintre voi e criminalul!

Vocea ei isterică răsuna în cameră.

— Nu vorbi aşa, Louise! interveni Elisabeth Bauer tăios.

Bineînţeles că nu e unul dintre noi. Sigur a venit cineva pe furiş azi-noapte cu vreo barcă.

Louise nu-i dădu niciun răspuns, doar se afundă în fotoliu suspinând, iar Elisabeth se aplecă spre ea.

— Nu vrei să te duci să te culci puţin?

Singurele semne care arătau că tocmai primise vestea că fiul şi nepoţii ei au fost găsiţi morţi era un contur roşu în jurul ochilor şi nişte zvâcniri ale gurii.

— Ne cerem scuze că vă deranjăm în aceste momente de suferinţă, zise Patrik. Dar o să trebuiască să vorbim cu fiecare în parte.

— Acum? întrebă Henning foarte mirat. Trebuie să vorbiţi cu noi acum? Nu puteţi să aşteptaţi? Abia ce ne-am pierdut...

Nu reuşi să continue şi se mulţumi să dea din mână, iar lângă

Martin, Gösta se foi neliniştit.

Cei doi asistenţi medicali îi priviră întrebători pe poliţişti.

— Se pare că nu mai e nevoie de voi aici, zise Patrik. Să vă lăsaţi amprentele pantofilor pentru comparaţie şi apoi puteţi pleca.

Cei doi încuviinţară şi ieşiră, iar Patrik tuşi uşor.

— După cum am spus, trebuie să vă luăm declaraţiile.

— Pot să încep eu.

Louise se şterse la nas şi se îndreptă în fotoliu.

Elisabeth se apropie de ea, dar nora ei o privi tăios.

— Da, aşa propun şi eu, zise Patrik. Dar trebuie să ne împărţim.

Louise, să mergem să ne aşezăm undeva unde să nu fim deranjaţi, iar tu, Elisabeth, vorbeşti cu Gösta, şi Henning, cu Martin.

— Da, bine, încuviinţă Henning.

În cameră se lăsă tăcerea. Martin observă că fiecare dintre cei prezenţi făcea faţă altfel stării de şoc. Ole şi Susanne stăteau îmbrăţişaţi pe o canapea, Vivian era aşezată pe un fotoliu şi se uita la focul din şemineu, iar Rickard şi Tilde stăteau pur şi simplu în picioare într-un colţ din cameră.

Martin simţea cum i se face tot mai rău. Nu avea să mai fie niciodată cel care a fost. Voia doar să ajungă acasă şi să le îmbrăţişeze pe Tuva şi pe Mette şi burtica ei. Voia să le ia în braţe şi să nu le mai dea drumul niciodată. Dar

acum trebuia să lucreze.

Şi el, şi colegii lui aveau în faţă multe ore grele, cu oameni care poate erau victime sau poate autori ai unei crime.

De fapt, îi dădea dreptate lui Louise. Explicaţia logică era că unul dintre cei prezenţi a împuşcat brutal un tată şi pe cei doi copii ai lui. Doi copii mici.

Totuşi, niciunul nu arăta ca un criminal. Toţi erau copleşiţi de durere. Dar Martin învăţase de-a lungul anilor că răutatea era greu de recunoscut.

— Întâi Rolf. Apoi Peter şi băieţii. Nu poate să fie o coincidenţă.

Vocea lui Vivian se auzi de lângă şemineu şi atrase privirile tuturor. Elisabeth dădu să zică ceva, apoi se răzgândi.

Afară se auzea un elicopter, iar Martin se uită pe fereastră, spre cer. La naiba! Deja ajunsese presa. Cum dracu' au aflat atât de repede?

— Povesteşte-mi cu cuvintele tale. Ce s-a întâmplat?

Patrik vorbea calm şi clar. Erau în biroul lui Henning, pe singura canapea din încăpere. Ochii lui Louise parcă erau sălbatici şi mâinile îi tremurau. Încercă să se abţină, dar parcă era ceva neomenesc.

— Eu... noi am stat mult aseară, s-a băut mult vin şi eu am adormit pe canapea. Elisabeth şi Henning m-au lăsat să dorm şi m-au învelit. Era oricum înghesuială în pat cu... — vocea îi tremură din nou, dar continuă – ... cu băieţii acolo.

Se uită insistent la Patrik.

— Toţi au presupus că dorm şi eu acolo. Deci trebuia să mor şi eu.

— Încă nu putem trage concluzia asta, zise Patrik, care încerca să ignore zgomotul făcut de elicopter.

Nu putea nici el să înţeleagă cum a putut să afle atât de

repede presa. Singura explicaţie era că le-a vândut cineva pontul.

Deocamdată era doar un elicopter, dar sigur mai veneau şi altele. Şi vapoare. O să fie un circ.

Strânse din dinţi. Hienele dracului! Sau, ţinând cont de elicopter, puteau fi comparaţi mai degrabă cu nişte vulturi care dădeau târcoale în zbor prăzii.

— Dar e probabil? întrebă Louise.

Luă o pătură de pe canapea şi se înveli cu ea. Femeia mai în vârstă, despre care Patrik bănuia că e menajera, intrase discret cu o tavă cu ceai. Nici el, nici Louise nu se atinseseră de el.

— Nu pot să fac speculaţii, Louise. Dar, te rog, continuă. Ai adormit pe canapea?

— Da, m-am trezit pe la prânz. Nu ştiu ce s-a întâmplat, de obicei mă trezesc devreme. Da, ştii şi tu...

Patrik afişă un zâmbet forţat.

— Da, am auzit. Erica te mai bombăne din cauza asta.

— Dar cum ziceam, ne-am culcat târziu, am băut şi vin, au fost şi nişte zile stresante, întâi petrecerea, apoi moartea lui Rolf. Cred că am fost extenuată şi pur şi simplu aveam nevoie de odihnă.

— La ce oră te-ai trezit?

Louise dădu din umeri.

— Întreabă-i pe Henning şi pe Elisabeth, ei s-au trezit primii. Nu înţeleg cum pot să facă faţă atât de bine la băutură. Cred că e doar datorită zecilor de ani de beţii pe care le-au tras.

Louise zâmbi în colţul gurii şi apoi suspină din nou.

— E... e ca şi cum creierul meu nu vrea să priceapă.

Patrik îi puse o mână pe braţ şi o mângâie prin pătură.

— Hai să încercăm să rezolvăm asta repede, ca să poţi să te odihneşti. Te-ai dus direct la casa voastră? Imediat ce te-ai trezit?

— Da, mi s-a părut ciudat că Peter şi... copiii nu se treziseră încă.

Max poate să doarmă mai mult, dar William se trezeşte... — vocea îi tremură din nou – ... se trezea mereu devreme. Aşa că m-am dus să-i trezesc.

— Te-ai întâlnit cu cineva pe drum? Mai era cineva treaz în afară de Henning şi Elisabeth?

Louise se şterse la ochi.

— Nu... ba da... am auzit pe cineva în bucătărie, cred că era Nancy. Dar nu am văzut şi nici n-am auzit pe altcineva. Rickard şi Tilde au dormit în camera copiilor şi, când am trecut pe-acolo, uşa era închisă.

Începu iar să tremure şi se înveli mai bine cu pătura.

— Apoi... Apoi i-am văzut. Era atât de mult sânge! Ochii lui William erau deschişi. M-am dus şi i-am zgâlţâit, să se trezească, dar...

Capul i se lăsă în piept şi începu să suspine, tremurând toată.

Patrik aşteptă un minut, apoi o întrebă cât de calm putu:

— Ai văzut vreun pistol pe undeva?

— Nu, răspunse Louise, clătinând încet din cap. Dar nu ştiu, nu m-am uitat de fapt...

Începu să respire mai greu şi Patrik îi puse din nou mâna pe braţ.

— Să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat apoi?

— M-am întors la casa mare. Henning şi Elisabeth m-au văzut pe geam şi mi-au ieşit înainte. Apoi a fost doar haos... Toţi m-au auzit ţipând şi au ieşit... Haos... doar haos...

Pătura căzu de pe ea. Lui Patrik îi era greu să se uite la cămaşa plină de sânge, dar realiză că era de fapt o probă la dosar.

— Trebuie să te rog să ne dai hainele cu care eşti îmbrăcată. Cred că vrei şi tu să te schimbi. Şi nu te spăla

pe mâini şi nu face duş până nu prelevăm nişte probe.

— Probe? întrebă Louise uitându-se nedumerită la mâinile ei.

— 0 să facem teste pentru resturi de praf de puşcă pe mâini. Pe mâinile tuturor.

— Înţeleg.

— E cineva pe insulă care-i purta pică soţului tău? Vreun lucru care ar fi putut să ducă la aşa ceva?

— Pică?

Louise clătină din cap.

— Nimeni nu avea pică pe Peter. Toţi îl iubeau. Şi de ce să le facă rău băieţilor?

— Chiar tu ai zis mai devreme că şi tu ai fost vizată. Aşa că îţi pun şi ţie întrebarea asta. Îţi purta ţie cineva pică?

Louise râse. Un râs scurt, îndurerat.

— Mie? Nu. Nu-s chiar aşa de importantă în familia asta.

— Care era relaţia lui Peter cu fratele lui? Rickard parcă era în aceeaşi casă când a fost împuşcat Peter, nu?

— Relaţia lor era OK. Nu era bună. Rickard avea conflicte cu Henning.

— Da, mi-am dat seama sâmbătă. Despre ce e vorba?

— Bani.

— În ce sens? întrebă Patrik.

Louise ezită. Se lupta să fie loială familiei Bauer şi în acelaşi timp se lupta şi cu dorinţa de a ajuta în anchetă. Într-un final, luă o decizie.

— Rickard e risipitor. Aruncă cu banii. Caută întotdeauna cele mai simple soluţii să câştige bani şi n-a fost niciodată interesat să muncească. Şi Elisabeth îl ajută. Mereu. L-a întreţinut toată viaţa.

Acum cred că o întreţine şi pe Tilde...

Vocea ei era serioasă.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce îl ajută Elisabeth?

Louise era din ce în ce mai obosită şi parcă se întuneca la faţă.

Patrik ura din tot sufletul partea asta a muncii lui. Dar era necesară, mai mare dar pe care putea să-l dea celor rămaşi erau răspunsurile.

— Dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru Rickard. Ultimul născut, copilul ei iubit. Peter a fost mereu cel ordonat, care face întotdeauna ce trebuie. Sau, mă rog... făcea ce trebuie...

Se răsuci pe canapea.

— Terminăm imediat. Şi conflictul cu Henning era din cauza asta? Că îl ajuta Elisabeth?

— Cred că Henning se cam săturase. A bombănit mulţi ani, dar în ultimul timp parcă vorbea serios. Şi picătura care a umplut paharul fost sâmbătă. Iar Rickard ştie.

— OK. Mulţumesc, ne oprim aici. Dar o să trebuiască să mai vorbim. O să trimit un tehnician să-ţi ia probe de pe mâini şi ce mai trebuie. Apoi poţi să te odihneşti.

— Nu pot să mă odihnesc, zise Louise uitându-se la mâinile însângerate. Sunt morţi. Cum să mă odihnesc?

Patrik nu ştia ce să zică. Avea în faţa ochilor imaginea băieţilor morţi în pijamalele lor frumos colorate. Îşi strânse pumnii. Nimeni nu putea să se odihnească până nu găseau făptaşul.

— Trebuia să mă luaţi şi pe mine, spuse Paula supărată. Aveţi nevoie de mine.

Starea de nervi i se amplificase pe drumul spre Skjälero şi, când îl văzuse pe Gosta, răbufnise.

— Dar acum eşti aici, îi răspunse el.

Îi salută şi pe colegii veniţi de la Uddevalla cu câini de patrulare şi câini de detectare a armelor. Le trebuia tot personalul posibil ca să poată controla în amănunt, chiar dacă insula era de fapt mică.

În primul rând, căutau arma. Dar şi eventualele urme ale criminalului.

— Bănuim că e cineva de aici, de pe insulă? întrebă Paula acoperindu-şi ochii din cauza soarelui.

O rază de soare începuse să străpungă norii care se împrăştiau.

Deasupra lor era elicopterul cu sigla unui ziar. Markus Reberg e rapid, îşi zise Paula sec. I se întoarse stomacul pe dos de dispreţ.

— Nu bănuim nimic încă, preciză Gosta. Acum îi audiem pe toţi ca martori, poţi să ne ajuţi cu asta. Tehnicienii au sosit şi iau probe din dormitor, apoi o să ia şi din restul casei. Şi trebuie să împărţim insula în secţiuni, ca să putem căuta mai uşor. Nu putem să presupunem că e cineva de aici, poate a venit cineva azi-noapte cu vreo barcă.

Paula îi dădu dreptate. Încerca să nu se uite spre elicopter. Avea remuşcări şi parcă simţea un gol în stomac pentru că încă nu primise materialul promis de jurnalist. Nu ştia ce să facă în cazul în care o păcălise şi ea îi dăduse informaţiile degeaba.

Gosta făcu semn spre case.

— Du-te în casa mare şi întreabă-l pe Patrik sau pe Martin care dintre martori urmează. Am făcut o listă cu priorităţi. Eu mă duc acum să le dau undă verde la căutări.

— Unde e Bertil?

Paula se uită împrejur; Mellberg nu se vedea nicăieri.

— Habar n-am. Sigur a găsit vreo scorbură unde să tragă un pui de somn. Probabil şi-a dat seama, de îndată ce a venit aici, că e prea mult de muncă pentru gustul lui. Mă mir că încă nu s-a întors la secţie.

— Ţi-am mai zis, lasă-l în pace, ripostă Paula şi fu întâmpinată de o privire mirată.

Imediat îi păru rău că a vorbit. Nimeni din familie nu era

încă pregătit. Stăteau împreună, fără să vorbească unul cu celălalt, fără să pomenească nimic despre ceea ce de fapt era imposibil să pomeneşti. Însă vedea în ochii lui Bertil aceeaşi îngrijorare ca a ei, şi pentru asta îi ierta tot. Nu avea nicio îndoială cât de mult o iubea pe mama ei.

— E ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă Gosta.

Paula dădu din mâini.

— E bine doar să-l lăsam în pace acum.

Gosta nu prea era impresionat de explicaţie, dar nu mai insistă.

Paula plecă în grabă către casa din mijloc. Nu mai auzise despre Skjälero până acum. Nu era genul de persoană căreia să-i placă plimbările cu barca prin arhipelag. Poate mergea o dată pe an şi atunci abia aştepta să ajungă la mal. Nu se simţea în elementul ei pe apă. Nici nu era în stare să-şi imagineze cum putea cineva să vrea să trăiască aşa. Izolat, pe o insulă stearpă, de unde nu poţi ajunge la mal decât cu barca. Claustrofobie.

Ştia că mulţi visau la aşa ceva, iar casele din arhipelagul din

Fjällbacka costau o avere. Deunăzi, un artist cumpărase o casă cu 16 milioane. O nebunie.

Nu prea ştia nimic nici despre familia Bauer. Nu avea nicio idee despre lumea asta literară şi nu putea să spună numele vreunui câştigător de premiu August sau Nobel nici dacă de asta depindea viaţa ei. Citea doar în concediu, şi atunci doar cărţi uşoare, cărţi poliţiste, nimic ce familia Bauer ar fi numit literatură.

Zgomotul elicopterului se estompă când ea intră pe uşa casei.

Martin stătea de vorbă în hol cu Patrik şi amândoi se înseninară când o văzură.

— Ce bine că ai putut veni atât de repede! o întâmpină Patrik.

Trebuie să ne ajuţi să luăm declaraţii de la martori.

— Ai văzut elicopterul? întrebă Martin arătând nervos spre tavan.

Cine le-o fi spus? O să ne invadeze acum. Nimic nu mai e sfânt.

Paula îşi coborî privirea în pământ, apoi îşi drese vocea şi se uită la Patrik.

— Cu cine vrei să vorbesc?

— Am vorbit cu Louise, Henning şi Elisabeth. Nu avem nimic concret până acum. O să stau eu de vorbă cu Rickard. Poţi să discuţi tu cu Tilde, iar Martin cu Vivian? Sunt toţi în living.

Paula se îndreptă spre livingul care se zărea din hol, în timp ce afară elicopterul zumzăia mai departe.

Bărbatul din faţa lui Patrik părea pe punctul să vomite. Celelalte camere erau ocupate, aşa că propusese să meargă în dormitorul lui Henning şi Elisabeth. Era foarte ciudat să stai să interoghezi un martor într-un pat, dar trebuiau să se folosească de spaţiul pe care îl aveau la dispoziţie.

— Pot să deschid fereastra?

Rickard era verde la faţă. Băiatul cel mic al familiei Bauer nu era încă foarte sigur pe picioare când se ridică să deschidă geamul.

Apoi se cufundă în pat.

— Încercăm să aflăm dacă a auzit sau a văzut cineva ceva, începu Patrik. Rickard îşi aranjă părul ciufulit, care părea şi nespălat.

— Nu pot să înţeleg cum de nu am auzit nimic. Am dormit în camera de alături. Trebuia să ne fi trezit. Dar am băut ca dracii ieri, toţi am băut cam mult şi, da... cel puţin eu, parcă am dormit somnul morţii.

Rickard se miră de propriile cuvinte. Se abţinu să râgâie şi se scărpină la ochi. Băutura de ieri nu doar se vedea,

dar se şi simţea după mirosul care-l lovi pe Patrik.

— Poate au folosit un amortizor? sugeră Rickard.

— Nu ştim nimic încă, răspunse Patrik şi se întrebă în sinea lui de câte ori repetase lucrul ăsta în ultimele ore.

— Nu înţeleg cum de nu am auzit nimic, repetă Rickard.

Dădu din cap, dar imediat regretă mişcarea făcută.

— La ce oră v-aţi culcat? Şi v-aţi culcat în acelaşi timp? Tu şi Tilde?

— Da, ne-am culcat în acelaşi timp. Eu nu am putut să adorm la început şi am crezut că o să ne distrăm puţin, dar nu mi s-a sculat.

Nu am mai avut probleme de genul asta la băutură, dar cred că nu mai sunt aşa de tânăr...

Zâmbi în colţul gurii, dar zâmbetul îi dispăru rapid când îşi dădu seama cât de nepotrivit fusese comentariul.

Patrik încercă să lase deoparte sentimentele, dar era greu. Ura oamenii de genul ăsta, iar discursul lui Rickard de sâmbătă încă îi răsuna în minte. Un mucos răsfăţat, asta era descrierea cea mai bună, numai că Rickard era prea în vârstă ca să fie numit mucos.

— Pe la ce oră? întrebă Patrik.

Bretonul îi căzu în ochi, dar Rickard îl aruncă peste cap cu un gest lejer.

— Chiar nu ştiu. Totul e în ceaţă. Dar tata şi ceilalţi au vrut să vorbească ceva despre Blanche, aşa că a trebuit să plecăm. Mama şi tata le-au dat casa noastră lui Vivian, Ole şi Susanne, aşa că noi am fost obligaţi să dormim în camera băieţilor, în casa lui Peter şi Louise. Aşa că, sincer vorbind, nu prea era altceva de făcut decât să ne culcăm. Tilde nu a fost deloc mulţumită, iar eu sigur o să am nevoie de cineva să-mi trosnească oasele spatelui ca să pot să mă pun pe picioare.

Patrik îşi muşcă limba ca să nu spună ceva nepotrivit. Durerea de spate a lui Rickard îl lăsa rece.

— Cum era relaţia cu fratele tău? întrebă el în cele din urmă.

Expresia lui Rickard era lipsită de sentimente. Patrik încercă să găsească măcar o fărâmă de sentiment, dar singurul lucru pe care îl afişa Rickard era mahmureala. Încercă să-şi spună că nu e bine să judece lumea. Durerea unui om putea să fie exprimată în multe feluri. Şi un şoc putea chiar să întârzie starea de tristeţe, de durere.

— Eram foarte diferiţi. Peter era cel deştept, cel responsabil. Pe mine mereu m-au considerat oaia neagră a familiei.

— Şi tu cum te simţeai?

— Era cam nedrept. Peter nu risca niciodată. Eu risc. Câteodată e bine, câteodată nu. Trebuie doar să ai puţină răbdare. Mama înţelege asta. Dar tata şi Peter... Suntânguşti la minte.

— Şi asta a dus la conflicte cu fratele tău?

Afară elicopterul se apropie şi vibraţiile zgâlţâiră fereastra. Dacă nu ar fi fost prinsă cu un cârlig, sigur ar fi zburat de tot.

— Nu ştiu dacă pot să le numesc conflicte, răspunse Rickard. Peter nu se certa niciodată. El doar te privea dezamăgit. Tata era mai nervos.

Lui Patrik îi venea să îl scuture puţin. Era mult prea nonşalant.

— Nu ştiu. Spre final parcă Peter avea mai mult tupeu. Se mai certa. Sigur din cauza lui Louise, care parcă nu are sentimente. Nu cred că-i place de mine, dar, asta e, nu poţi să le faci pe plac tuturor...

Zâmbi către Patrik.

— Nici nu înţeleg cum a făcut faţă la toate discuţiile despre Cecily din ultimul an. Peter avea o idee fixă să-l găsească pe cel care a omorât-o.

— Care a omorât-o? întrebă Patrik. Nu a fost un accident

de maşină?

— Da, unu’ care a fugit de la faţa locului. Un idiot, sigur beat, a dat peste ea când alerga.

— Şi zici că Peter încerca să găsească vinovatul?

— Da, în primul an a fost paralizat de durere. Louise l-a pus pe picioare din nou. Şi abia acum cred că a avut puterea să se gândească la asta. Ştiu că suna la poliţie în fiecare săptămână şi cred că şi angajase pe cineva să se ocupe.

— I-auzi! Ştii dacă aflase ceva?

— Habar n-am.

Rickard arăta din ce în ce mai rău, în ciuda aerului curat de mare care intra prin fereastra deschisă.

— Ştii cumva dacă avea cineva ceva împotriva fratelui tău?

— Împotriva lui?

Rickard pufni în râs.

— Nu. Cum ziceam, Peter şi-a trăit viaţa în obscuritate. Evita conflictele, nu avea păreri ieşite din comun. Aşa că nu. N-avea nimeni nimic împotriva lui.

Înghiţi în sec şi zâmbetul îi pieri.

— Trebuie să vomit. Putem să facem o pauză?

— Bineînţeles.

Îl urmări pe Rickard cu privirea când aceasta fugi către baie.

Putea să fie chiar el criminalul? Se îndoia, dar nu puteai să ştii niciodată.

Erica ieşi din lift şi se îndreptă grăbită către bar. Se întinsese să se odihnească puţin şi se trezise panicată cu cinci minute înainte de întâlnire. Frank ajunsese deja şi o aştepta. Ştia cât de punctual era el. Bine, era foarte meticulos cu tot ceea făcea, lucru care era un atu pentru el. De multe ori îi dăduse nişte detalii decisive, importante, cele care împlineau povestea ei şi o făceau să fie mai mult

decât ceea ce citeai în ziar. Dar niciodată nu-l rugase să divulge mai mult decât putea. Dacă voia mai mult, trebuia să caute alte surse.

— Scuză-mă, am adormit.

Frank ridică paharul.

— Nu-i nimic. Mi-am terminat programul de azi, aşa că am comandat o bere. Tu o plăteşti.

Era mai mult tipul de bancher decât stereotipul poliţistului. Slab, cu un început de chelie şi genul de ochelari purtaţi de birocraţi prin anii 1960.

Fusese persoana ei de contact mulţi ani, dar nici acum nu ştia nimic despre viaţa lui personală. Se distra gândindu-se că ori încă locuia cu mama lui undeva la subsolul casei ei, ori că avea o viaţă dublă şi trăia izolat, cu o cameră de tortură sexuală cu tapiţerie din piele. Bine, puteau să fie şi ambele variante.

— Ai văzut ştirile? întrebă el arătând spre telefon.

— Nu.

Erica nu se mai uitase de mult pe telefon.

— Se întâmplă lucruri în Fjällbacka, o informă el sec, sorbind din bere.

— Da, moartea lui Rolf Stenklo, replică ea nedumerită.

Se uită după un ospătar. Voia să profite de zilele astea şi să îmbine utilul cu plăcutul. Undeva acolo, în spatele barului, exista un pahar cu şampanie pe care era inscripţionat numele ei.

— Nu, nu, nu moartea lui Rolf. Masacrul de pe Skjälero.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

Mâna cu care Erica îi făcea semn barmanului împietri în aer.

— Un masacru pe Skjälero? Câte beri ai băut?

Frank deschise un link pe mobil şi îi arată articolul din *Aftonbladet.* Titlul cu litere negre parcă urla la ea.

Crimă pe Skjälero! Număr necunoscut de morţi!

Erica se străduia să înţeleagă. Îşi scoase telefonul şi deschise articolul. Era o transmisie în direct, o poză dintr-un elicopter care survola insuliţa. Înţelese imediat tăcerea lui Patrik şi Louise.

Doamne, Dumnezeule! Louise şi copiii. O cuprinse ameţeala şi privirea i se înceţoşă pentru câteva secunde.

— Ce naiba faceţi voi acolo în provincie, de fapt? Parcă sunteţi în Vestul Sălbatic, comentă Frank laconic.

Îi făcu semn unui ospătar şi se întoarse către Erica.

— Ce voiai să bei?

— Şampanie? zise ea cu o voce stinsă şi ospătarul dispăru imediat.

Continuă să citească. Nu prea erau informaţii concrete, mai mult de umplutură. Era menţionată şi uciderea lui Rolf şi o groază de speculaţii.

— Nu poate să fie o coincidenţă. Două întâmplări similare atât de apropiate în timp şi oameni din acelaşi cerc, zise Frank, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu... pare puţin probabil.

Erica îi trimise un mesaj lui Patrik. *Am văzut ştirile. Sună când poţi.*

— E vreo legătură între moartea lui Rolf şi ce m-ai rugat să-ţi găsesc? Frank luă un pumn de alune din castronelul de lângă paharul cu bere.

— Nu am nimic care să sugereze aşa ceva, dar văduva lui Rolf zicea că el era tot mai acaparat de crima asta, a Lolei. Mai ales în ultimul timp. Însă oricum mi-a trezit şi mie interesul. Şi m-am gândit să mă interesez puţin de Rolf şi de Blanche, dacă tot sunt aici. Am tot auzit zvonuri că ar avea probleme. O crimă din trecut şi problemele din ziua de azi pot duce la altă crimă.

— Eu am văzut motive mult mai nesemnificative pentru crimă, oftă Frank şi mai luă o gură de bere.

Ospătarul veni cu şampania Ericăi şi Frank mai comandă

o bere.

— Odată, unul şi-a omorât vecinul pentru că pisica lui făcuse pipi pe gardul lui. Ce oameni...

— Mi-ai adus ceva? întrebă Erica, încercând din răsputeri să nu se uite la telefon întruna.

Ştia că Patrik nu-i va răspunde ore bune, dar nu putea să se abţină. Simţi brusc cum canapeaua pe care stătea devenise prea moale, iar lumina de la lustra de sus, prea puternică.

— Am găsit dosarul vechi. Poliţistul responsabil a murit şi încă nu am putut să iau legătura cu cineva care să-şi mai aducă aminte ceva, aşa că doar asta am.

Îi întinse un dosar îngrijorător de subţire, pe care Erica îl luă şi-l puse pe masă. Deja băuse o jumătate de pahar de şampanie.

Frank o urmărea în timp ce răsfoia hârtiile. Mormăia încet, aşa cum făcea când citea câte ceva, şi din când în când mai ridica câte o sprânceană.

— Tu ai auzit de cazul ăsta? întrebă ea în timp ce continua să răsfoiască.

— Chiar nu. Ar fi trebuit. E foarte interesant. Şi sunt o mulţime de semne de întrebare. Dar nu. Nu am auzit niciodată. Cred că a fost închis imediat.

— De cine? se interesă ea ridicând privirea din hârtii.

— Greu de zis, însă ordinul ăsta sigur a venit de undeva de sus.

Frank îşi goli paharul în grabă când veni ospătarul cu comanda.

Apoi se uită la Erica neaşteptat de grijuliu.

— Eşti sigură de ce faci? în ce te bagi?

— Habar n-am. Dar, după atâţia ani, cineva trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Lola şi fetiţa ei. Şi presupun că eu sunt aceea.

— Ai grijă doar, zise Frank.

— Am întotdeauna.

Ceva din privirea lui îi spunea că deja ştia că ea minte.

Insula forfotea de poliţişti care cercetau fiecare milimetru. Nu mai apăruse nici un alt elicopter, doar câteva ambarcaţiuni care acostaseră destul de aproape şi erau pline cu fotografi care ţineau camere cu obiective enorme.

— De ce e atât de mult interes? întrebă Farideh Mirza arătând spre ambarcaţiuni.

— N-ai auzit de familia Bauer? zise Patrik.

— Nu, n-aş putea spune.

— Elisabeth Bauer e moştenitoarea familiei Bauer, care are cea mai mare editură din Suedia, după Bonniers. Şi soţul ei, Henning Bauer, e un autor recunoscut în toată lumea, care, din ce spune nevastă-mea, se pare că o să ia Premiul Nobel pentru Literatură.

— Aha, n-am ştiut.

Farideh nu era deloc impresionată.

— Voi ce faceţi? întrebă Patrik şi trase în piept aerul curat.

Avea nevoie de câteva minute de pauză şi să se desprindă de durerea din casa mare, aşa că profitase să vadă care era situaţia cu tehnicienii. Se întâlnise cu Farideh în faţa casei lui Peter.

— Suntem în curând gata cu dormitorul, medicul legist a fost aici, a luat probele necesare şi acum pregătesc cadavrele pentru a fi ridicate, zise ea scurt, iar Peter înghiţi în sec.

Numai gândul că nişte copilaşi sunt băgaţi în saci negri pentru cadavre îi provoca o stare de rău şi îi întorcea stomacul pe dos.

— Ceva interesant?

Farideh clătină din cap. Îşi dăduse jos gluga de la costumul de protecţie, scoţând la iveală părul brunet prins

cu grijă într-o coadă de cal.

— Am adunat şi am documentat tot ce am putut şi sper să aflam ceva după ce analizează LES totul. Dar deocamdată nimic care să sară în ochi.

— Vreo armă?

— Nu în dormitor.

— Vreo idee ce fel de armă e?

— Nu pot să zic cu siguranţă, dar dacă e să mă iau după glonţul înfipt în tăblia patului, e un pistol calibrul 7.65.

— Deci o armă obişnuită. Sunt multe în Suedia.

— Da, nu prea ne ajută. Dar când găsim pistolul, putem să vedem dacă glonţul se potriveşte. Şi oricum o să mai găsim gloanţe la autopsie, n-au ieşit toate din corpurile lor.

Patrik înghiţi din nou în sec.

— Continuăm cu dormitorul de alături, zise Farideh. E o pată mică de sânge pe tocul uşii.

— Poate să fie de la asasin, când a plecat după crimă?

— Da.

Îşi puse din nou gluga pe cap. În spatele lor se deschise o uşă şi ieşiră doi tehnicieni care duceau un sac negru. Un sac mic. Lui Patrik i se făcu rău din nou. Îi dădură lacrimile de efortul de a nu vomita şi se strădui să facă faţă. Dar când văzu al doilea sac mic, nu se mai putu abţine.

Abia reuşi să ajungă la colţul casei, că stomacul i se întoarse pe dos. Un bărbat de pe o ambarcaţiune îl fotografia cu interes.

— Trebuie să aibă legătură cu Rolf, zise Vivian.

Se uita la Martin fără să clipească. Stăteau în sala de mese, la unul dintre capetele mesei lungi.

— Nu ştim în momentul de faţă.

Martin luă o gură de ceai. Era bun, pusese trei linguriţe de miere în el ca să fie foarte dulce.

Vivian nu se atinsese de ceaiul ei.

— Dar nu poate să fie altceva. Să fie doar o coincidenţă

că mai întâi e ucis Rolf şi apoi Peter şi băieţii?

— Ai dreptate şi o să investigăm. Dar în momentul ăsta, nu putem să ne concentrăm doar pe o teorie.

— S-a schimbat ceva în ultimul an, se vedea. Rolf era mai îngrijorat. Mai îngândurat. Şi avea cumva legătură cu familia Bauer. Şi cu Blanche.

— Da, ai spus şi când am vorbit după... după ce s-a întâmplat cu Rolf. E ceva mai concret de-atât? Ceva care ar putea fi un motiv pentru crimele astea? Ori s-a comportat diferit? A zis ceva?

Vivian dădu din cap.

— Nu ştiu. Mi-e greu să spun mai exact. Era mai tăcut. Câteodată dispărea şi nu spunea unde pleacă. Parcă nu era el. Înainte, ne puneam de acord şi făceam împreună planuri. Împărţeam totul.

Până într-o zi, când nu am mai făcut nimic împreună. Uneori se îndepărta ca să vorbească la telefon, lucru pe care nu-l făcuse înainte. Niciodată nu am avut secrete unul faţă de celălalt.

Tăcu. Părea foarte obosită şi parcă îmbătrânise cu zece ani de când o văzuse ultima dată.

— Despre ce erau convorbirile telefonice?

Martin întoarse cana ca să-i poată vedea modelul floral.

— Nu ştiu. Era frustrat. Am auzit doar câteva cuvinte. Rolf a zis ceva de Blanche şi ştiu că am auzit numele lui Ole. Şi al lui Henning. Şi apoi era obsedat de expoziţia asta, care avea o altă temă decât cele care-l făcuseră cunoscut. Am avut impresia într-un fel că în ultimul timp începuse să trăiască în trecut.

Vivian dădu din cap şi luă o gură de ceai.

— Eh, bat şi eu câmpii, dar parcă nu-l mai recunoşteam. Şi picătura care a umplut paharul a fost când a refuzat să meargă la petrecerea lui Henning şi Elisabeth. A fost...

— Da, şi încă un lucru. Primea plicuri prin poştă. Fără

expeditor.

Doar numele şi adresa lui pe plic. Era să deschid unul odată. N-aveam obiceiul să ne deschidem corespondenţa unul altuia, dar l-am luat din greşeală şi am început să-l deschid, fără să mă uit cui i era adresat. Şi Rolf s-a înfuriat! Ceea ce nu se mai întâmplase. El nu era aşa.

— Nu ştii cine a trimis scrisoarea pe care era să o deschizi? Sau ce conţinea?

Vivian clătină din cap.

— N-am idee.

— E posibil să mai fie în apartament?

— Nu cred. N-am mai văzut-o după aceea.

— OK, zise Martin cu speranţele zdrobite. Dar, dacă îţi aduci aminte de ceva, sună-mă imediat.

— 0 să te sun. Apropo, pot să plec acasă?

— Nu putem să te reţinem.

— Mulţumesc. O să mai stau câteva zile în casa din Sălvik şi apoi plec acasă. Şi Rolf o să vină mai târziu.

Tremură.

— Înţeleg. Până pleci acum, poţi, te rog, să-mi povesteşti puţin despre ziua de ieri?

— Nu prea e nimic de zis. Ceilalţi s-au culcat târziu, dar eu m-am retras devreme. Au fost atât de multe zilele astea... cu tot ce s-a-ntâmplat. De mult nu am mai dormit atât de adânc ca azi-noapte.

— Deci nu ai auzit nimic? Nu ai văzut nimic?

— Nu, cred că m-am trezit pe la 8:30 şi m-am dus în bucătăria din casa mare. Aveam gura uscată şi nu aveam apă în cameră. Am luat puţină cafea şi un sandvici, pe care l-am mâncat în picioare în bucătărie. Dar nu am observat nimic special atunci. Toţi dormeau, în afară de Henning şi Elisabeth, cu care am vorbit puţin. Louise dormea pe canapea şi pe altcineva n-am văzut. Nancy era în bucătărie, bineînţeles.

— OK, mulţumesc.

Martin închise agenda în care îşi luase notiţie.

— Am terminat?

— Da, deocamdată nu mai am întrebări.

— Atunci mă duc să văd ce face Elisabeth, zise Vivian ridicându-se.

În capul lui Martin se învârteau o grămadă de întrebări. Ce îl schimbase pe Rolf? La ce se tot gândea? Ceva îi spunea că o parte din răspunsuri le va găsi aici. Dar nu ştia cum să le afle.

— Aloo? Ce faceţi?

Anna intră în casa Ericăi şi a lui Patrik fără să bată la uşă. Niciun răspuns. Singurul zgomot pe care îl auzea era o bătaie ritmică.

— Aloooo?

O mută pe Flisan pe şoldul celălalt şi îşi aruncă pantofii în hol.

Zgomotul ritmic continuă. Nu era nimeni în bucătărie, nu era nimeni în living, nu era nimeni pe verandă. Se duse spre terasa din spatele casei, care dădea spre apă şi avea uşa deschisă.

— Bună, Anna!

Maja veni în fugă şi se agăţă de picioarele ei. Gemenii făcură şi ei la fel, dar picioarele Annei nu puteau duce greutatea celor trei copii. O puse pe Flisan pe iarbă şi se uită în jur.

Kristina veni spre ea cu un zâmbet larg.

— Vai, bună! Ce mă bucur că ai trecut pe la noi! Şi micuţa Fia!

— Flisan, o corectă Anna şi o îmbrăţişă pe Kristina.

O plăcea pe soacra Ericăi, dar aşa, în doze mai mici.

— Ce faceţi? întrebă ea uitându-se în colţul grădinii, unde îşi făcea de lucru soţul Kristinei, Gunnar, numit în familie şi Meşterul Drege-Tot.

Pe iarbă erau împrăştiate bucăţi de lemn şi el era în genunchi, cu un aparat mare în mână.

— Să nu ne pârăşti, zise Kristina cu un zâmbet poznaş. Ne-am gândit să le facem o surpriză Ericăi şi lui Patrik. Să facem nişte îmbunătăţiri. Muncesc mult, au şi copiii mici şi ştim că nu e uşor să ai grijă de o casă aşa de mare. Bine, ei oricum nu au grijă. Dar au noroc că ne au pe noi, pensionarii! Avem tot timpul din lume să-i ajutăm puţin!

Anna se uită sceptic la Kristina. Era sigură că Erica şi Patrik nu vor nicio „îmbunătăţire" în casă. Dar ştia că nu putea să o oprească pe Kristina când intra în priză. Nu voia să se bage; sora şi cumnatul ei trebuiau să ducă războiul ăsta.

— Şi ce faceţi?

Anna aruncă un ochi către peluza unde Flisan se juca deja cu Maja şi cu gemenii, apoi se îndreptă spre Gunnar. Meşterul Drege-Tot se uită bucuros la ea şi îi făcu semn cu mâna; nu putea să vorbească, pentru că ţinea nişte cuie în gură.

— Doar o prelungire a terasei. M-am gândit să instalez un uscător de rufe acolo, să nu mai pună prosoapele peste tot vara, apoi

Gunnar o să facă şi nişte lăzi pentru flori. Nu ai văzut aşa ceva, zici că e deşertul Sahara aici, ce-or zice vecinii?

Kristina arătă spre grădina care într-adevăr nu spunea nimic la capitolul flori.

Anna se abţinu să nu râdă şi zise linguşitor:

— Da, Dumnezeule, ce-or zice vecinii? Cel mai bine ar fi să faceţi nişte lăzi foarte mari. Erica o să prindă gustul grădinăritului imediat ce va începe să planteze.

Adevărul era că Erica nu putea să aibă grijă nici de un cactus mai mult de-o săptămână.

Kristina bătu din palme bucuroasă.

— Când găseşti bucuria de a sădi plante, nu mai ai cale

de întoarcere!

— Adevăr grăieşti! răspunse Anna serioasă, dar râzând cu lacrimi în sinea ei.

Ştia că nu ar trebui să continue, dar nu se putea abţine.

— Şi ce mai aveţi de gând să faceţi? Şi ce o să zică Patrik când o să vină acasă?

Kristina deveni brusc serioasă.

— Da, Patrik a sunat şi a zis că rămâne să doarmă la secţie cât e plecată Erica, au foarte mult de lucru cu tot ce s-a întâmplat zilele astea. Aşa că avem destul timp să le facem o surpriză frumoasă.

Kristina se lumină la faţă din nou.

— Am avut noroc şi am găsit uşi care se potrivesc exact pe dulapurile lor de la bucătărie, aşa că nu mai pierdem timpul cu asta, doar le schimbăm pe cele pe care le au deja. Eu vopsesc şi Gunnar se ocupă de tâmplărie. O să le fac roz-somon, cu o nuanţă de teracotă. Nu-i aşa că e frumos? Şi Gunnar poate să facă o arcadă între bucătărie şi living, ca să dea un aer mediteraneean. Am fost cu Gunnar în Positano astă-vară şi am fost copleşiţi de stilul şi de arhitectura de acolo, aşa că ne-am refăcut toată casa în stilul ăla.

Trebuie să vii cu Dan la noi la masă să vedeţi. O să-ţi placă la nebunie perdelele mele cu lămâi. Ştii ceva, cred că mi-a mai rămas nişte material...

— Bineînţeles, zise Anna muşcându-şi limba. Teracotă. Arcadă ca la pizzerie.

Ar fi trebuit să oprească nebunia asta, dar era mult prea amuzant.

Apoi întrebă curioasă:

— Ce a mai zis Patrik când a sunat? Am văzut ştirile. Ce s-a întâmplat pe Skjälero?

Kristina dădu din cap.

— Asta l-am întrebat şi eu, dar n-a scos un cuvânt. Este

îngrozitor, şi aşa, imediat după fotograf! Ai zice că locuim în Stockholm, nu în mica Fjällbacka!

Dădu din cap.

Anna se uită spre terasă şi se repezi afară când descoperi că gemenii, unindu-şi forţele, o ridicaseră pe Flisan şi încercau să fugă cu ea de Maja.

— Băieţi, băieţi, lăsaţi-o jos!

Băieţii alergară şi mai repede, râzând, dar picioarele lor erau scurte, aşa că Anna îi ajunse din urmă şi putu să-şi recupereze cu grijă fata. Care fată era de fapt foarte fericită.

— Mătuşă Anna, sunt imposibili, zise Maja supărată, iar Anna pufni în râs şi o mângâie pe Maja pe păr.

— Sunt mici. Nu ca tine. Fată mare.

— Şi noi suntem mari, ripostară băieţii supăraţi.

Se uitară urât la Anna câteva secunde, dar apoi fugiră către Meşterul Drege-Tot, ca să-i admire opera de artă.

Anna se aplecă spre Maja.

— Pregătim o gustare?

Maja încuviinţă bucuroasă.

Anna o luă de mână după ce o puse pe Flisan pe şold şi plecară împreună spre bucătărie. Bucătăria care în curând avea să fie roz- somon.

*

Erica aşează pe pat hârtiile din dosar, pagină cu pagină, în ordine.

Erau îngrijorător de puţine. O crimă, o femeie transsexuală şi copilul ei ar fi trebuit să aibă parte de o anchetă mai serioasă.

Chiar dacă acum se vorbeşte mai mult despre lumea asta şi despre ura faţă de ea, ar fi trebuit totuşi, chiar şi în 1980, să fie mai mediatizată.

Oricum, faptul că avea măcar hârtiile astea în faţă era o mină de aur. Era cam ameţită de la cele două pahare de

şampanie pe care le băuse şi acum încerca să se concentreze. Patrik încă nu răspunsese şi ea dădu telefonul mai tare, să audă în caz că ar suna sau ar trimite mesaj.

Citi mai întâi toate informaţiile din dosar, pentru a-şi face o idee generală. Apoi luă pixul şi începu să noteze lucrurile interesante de care avea nevoie mai târziu în căutările ei.

Mai întâi notă numele anchetatorului responsabil şi lângă el, *decedat,* în paranteză. Informaţia asta o avea de la Frank. Oricum numele lui poate îi era de ajutor mai târziu, poate găsea colegi de-ai lui sau alte persoane care ştiau ceva. Apoi notă numele real al Lolei. Faptul că pentru prima dată îi vedea numele scris pe o foaie o impresionă profund pe Erica.

Lola nu-şi dorise numele cu care se născuse. Ea era Lola. Nu *Lars Christer Berggren,* cum scria în acte.

Erica îşi promise să folosească numele acela cât de puţin va putea.

Să nu-l folosească nici măcar în gând.

Notă şi CNP-ul. Notă şi numele fetiţei şi CNP-ul ei*. Julia Berggren.*

Avea şase ani când a murit.

Citi raportul autopsiei. Erau indicate două cauze ale morţii. Lola murise împuşcată în cap de două ori. Fetiţa murise pentru că inhalase fum. Lola nu avea fum în plămâni, deci era moartă când pornise incendiul, în timp ce fetiţa fusese ucisă de fumul din casă.

Erau şi câteva fotografii de la locul crimei, dar era greu să distingi ceva. Pe de o parte, calitatea pozelor era proastă şi, pe de altă parte, apartamentul era atât de afectat şi cadavrele atât de carbonizate, încât era greu să vezi ceva. Dar Erica îşi dădu seama din fotografii şi din câteva informaţii din dosar că Lola fusese găsită pe jos în

bucătărie, lângă aragaz, în timp ce fetiţa fusese găsită într-un cufăr mare, model american, în living.

Arma nu fusese recuperată şi Erica se tot gândea la diferite scenarii. Ceva îi spunea că felul în care fusese ucisă, împuşcată în cap, dezvăluia un motiv personal. Îi era de ajutor să-şi facă o imagine asupra cazului, ca să ştie pe ce cale s-o apuce, chiar dacă putea oricând să revină şi să-şi reevalueze presupunerile. Se mai întâmplase să nu aibă dreptate. Câteodată lucrurile nu erau atât de evidente cum i se păreau ei.

Continuă să noteze detaliile în agendă. Ştia bine unde era apartamentul. Stătuse în apropiere când locuise în Stockholm şi ştia exact despre ce bloc era vorba. În schimb nu auzise niciodată că fusese vreun incendiu acolo.

Câţiva vecini fuseseră audiaţi ca martori. Nimeni nu văzuse nimic, nu auzise nimic, dar Erica îşi notă totuşi numele lor, poate îşi mai aduceau aminte ceva. Învăţase de-a lungul timpului că oamenii aveau nenumărate motive să nu spună tot adevărul şi să ascundă detalii, dar timpul îi făcea să se răzgândească. Un nume o făcu să tresară. Unul dintre martori fusese Rolf Stenklo. Fusese ultimul care o văzuse pe Lola în viaţă. Fusese la o zi de naştere acasă la ea, dar şi Lola, şi fetiţa ei erau în viaţă când plecase el.

Erica se ridică şi se duse la fereastră. Vânzătorii din Hotorget începuseră să-şi strângă tarabele şi strigau în gura mare *jumătate de preţ la toate produsele.* Nu era ciudat? Că Rolf fusese ultimul care o văzuse pe Lola în viaţă şi acum, 40 de ani mai târziu, era el mort, după ce în ultimul an începuse să readucă la viaţă amintirea Lolei.

Erica nu credea în coincidenţe. Lola şi Rolf erau legaţi prin ceva.

Morţile lor erau legate între ele. Trebuia doar să afle cum.

Stockholm 1980

Era aproape ora închiderii şi pe Lola o dureau picioarele, în pantofii ei cu toc. Fusese o seară liniştită la Alexas. Era seara dinainte de salariu, banii se terminaseră şi nimeni nu-şi mai permitea să cheltuie pe bere şi cocktailuri.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea când îl văzu pe Rolf venind spre bar.

— Ce vrei să spui, că eu nu sunt de ajuns?

Zâmbi, ca să-i arate că nu era supărat, iar ea îşi puse mâna pe mâna lui. Unghiile ei lungi, de un roz aprins, se reflectau în lumina neonului din spatele barului.

— Întotdeauna eşti de ajuns. Întrebam doar. Voi sunteţi mereu împreună.

Rolf atrăgea întotdeauna privirile tuturor, bărbaţi şi femei. Era un aventurier. Un spirit liber. Putea să fie căpitanul de pe Kon-Tiki sau să escaladeze muntele Everest. Era genul Bond, cu ochi albaştri strălucitori şi cu un bronz perfect. Parcă locul lui ar fi fostântr-un film de la Hollywood din anii 1940.

— Ne-am gândit iniţial să venim toţi, dar se mai schimbă lucrurile. Peter a făcut otită, aşa că Henning şi Elisabeth au rămas acasă. Ole şi Susanne s-au certat. Sigur poţi să ghiceşti de ce. De fiecare dată e acelaşi lucru.

— Şi Ester?

Zâmbetul lui Rolf pieri. Se uită pierdut în paharul cu bere pe care tocmai îl comandase. A trecut o vreme până să-i răspundă, dar Lola aşteptă răbdătoare. Oricum nu mai avea alţi clienţi de care să se ocupe.

— A pierdut sarcina ieri.

— Of, Doamne, te rog să mă ierţi că am întrebat!

Îşi puse instinctiv mâna pe a lui. Şi, fără să se uite la ea, puse şi Rolf cealaltă mână pe a ei şi o strânse călduros. Apoi îi dădu drumul şi bău o gură mare de bere.

— Ne-am obişnuit deja, e a opta oară. Dar Ester e

supărată, bineînţeles. Şi eu. Vine în seara asta sora ei şi a vrut să scape de mine...

Cuvintele lui se pierdură în zumzetul din club.

— 0 să mai încercaţi?

Lola luă o lavetă şi începu să şteargă tejgheaua.

— Nu ştiu. Ester cred că vrea. Dar e chestia asta că pendulăm mereu între speranţă şi disperare.

Oftă.

— Să fii bucuroasă că o ai pe Pytte. Chiar dacă situaţia e aşa cum e.

— Da, sunt. Bucuroasă. Dar mi-aş fi dorit s-o poată vedea şi maică-sa acum.

— Înţeleg. Mie mi se pare că Ester şi cu mine putem avea o viaţă bună şi fără copii. Însă nu ştiu cum vede ea lucrurile. Ea n-are nicio pasiune, aşa cum am eu. Într-un fel, fotografiile mele sunt copiii mei, urmaşii mei. Dar o iubesc pe Ester. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să fie fericită.

— Atunci las-o pe ea să hotărască.

— Eşti înţeleaptă.

Rolf mai luă o gură de bere, apoi puse hotărât paharul jos.

— În seara asta nu sunt o companie plăcută. Mă duc acasă.

— Barul se închide în curând, aşa că o să plec şi eu acasă. Ne vedem altă dată.

— Te pup, zise el aruncându-i în zbor un pupic.

Lola se apucă să facă curat. Nu erau multe de făcut, fusese o seară atât de liniştită, încât termină în câteva minute. Îşi luă geanta, salută restul personalului şi ieşi pe uşa din spate.

Era o seară caldă de vară, iar Lolei îi făcea plăcere să simtă aerul de iulie cum îi mângâie faţa pe drum spre casă. Cerul nu se întuneca niciodată de tot în perioada

asta a anului. Când era cel mai întunecat, era o lumină gri-lila, care oricum în seara asta parcă avea şi o nuanţă de roz.

Iubea Stockholmul. Şi, orice-ar fi fost, îi plăcea viaţa ei. Toată întristarea, toată durerea, tot ce fusese rău în trecut se scursese din ea în momentul în care se uitase în ochii lui Pytte, în ziua în care se născuse fetiţa. Totul devenise uşor. Chiar şi ce era complicat.

— Bună!

Afară era un bărbat care fuma şi o privi pe sub breton. Timid, dar parcă şi cu un aer... misterios.

Lola îi zâmbi. Fusese în club cu nişte prieteni şi comandaseră băuturi toată seara, iar ea îi simţise privirea. Nu era prima dată când venea la Alexas, dar era prima dată când o studia intens. Nu-i plăcuse cum o priviseră câţiva din gaşca lui, dar îi ignorase. Erau mulţi ca ei şi era mai bine să nu-i bage în seamă.

— Bună! îl salută ea ducându-se spre el. Ai o ţigară şi pentru mine?

El zâmbi şi îi întinse un pachet de Marlboro.

— Nu mi-o aprinzi?

Îi făcu cu ochiul şi clipi cu genele ei lungi. Nu avea de gând să continue cu flirtul, ea era deja îndrăgostită. Şi era mult prea loială şi corectă să facă ceva. Dar îi plăcea să fie curtată. Şi el era drăguţ, ca un băieţel.

Fără să-şi ia privirea de la ea, îi aprinse el ţigara şi apoi i-o dădu.

Lola trase câteva fumuri şi apoi ridică sprâncenele şi-şi mişcă senzual buzele. Bărbaţilor le plăcea la nebunie.

— Eşti frumoasă, zise el.

— Mulţumesc.

Lola se mai apropie cu un pas. Oamenii ieşeau din club, veseli, în continuare cu chef de petrecere, pregătiţi să se ducă acasă sau să continue petrecerea la altcineva. Ea

trebuia să se ducă în curând la Pytte.

De îndată ce termina ţigara.

Bărbatul o mângâie pe obraz.

— Îmi dai numărul tău de telefon?

— Poate.

Chiar era drăguţ foc. Putea să-l mai lase o clipă să creadă că ar putea să- i dea numărul ei de telefon.

— Hei! Tobbe! Ce dracu’ faci? Stai să o vrăjeşti pe aia? N-ajunge că ai cumpărat o grămadă de băuturi de la ea?

Un glas tunător îi făcu pe amândoi să tresară. Bărbaţii cu care fusese el la masă ieşiră din club, iar de pe chipul lui dispăru orice aer copilăresc. Nu mai rămăsese decât spaimă. Şi încă ceva cu care Lola era obişnuită. Ruşinea.

Înainte să poată să reacţioneze, pumnul lui îi zdrobi ceva în maxilar, iar ea căzu la pământ.

Şi toţi se îngrămădiră pe ea. O loviră cu pumnii, cu picioarele, o scuipară. Răcniră la ea.

Lola se întoarse pe o parte şi încercă să se ghemuiască pentru a se proteja. Simţea asfaltul rece şi zgrunţuros pe obraz şi cu fiecare lovitură faţa i se julea pe suprafaţa dură.

— Al dracului avorton!

Lola încercă să se ridice. Bărbaţii urlau şi mai tare. Unul dintre ei avea ceva negru în privire, ceva ce recunoştea. Văzuse privirea asta de multe ori. Câteodată la cei pe care îi iubise, la cei care ea crezuse că o iubesc.

— Ticălos nenorocit, poponarule!

O loveau în piept. Următorul şut, de la cel care avea faţa aia drăguţă, o nimeri atât de tare în spate, încât îşi pierdu răsuflarea.

Încercă să ţipe, dar nu putu să scoată niciun sunet.

Vocile erau din ce în ce mai puternice. Oamenii treceau în grabă pe lângă ei, dar nu se opri nimeni să o ajute. Deja nu mai auzea ce spuneau. Loviturile erau atât de dese,

încât nu mai putea să le distingă una de cealaltă.

Lola văzu faţa lui Pytte înaintea ochilor. Pytte, care era acasă dormind în cămaşa ei de noapte cu căluţi. Se resemnă cu gândul că nu mai avea să-şi vadă fetiţa niciodată. Îşi pierduse vlaga, luptase prea mult timp şi credea că e în siguranţă. Se minţise că putea să fie fericită.

Se lipi de asfalt şi simţi frigul în timp ce tresărea la fiecare lovitură.

Apoi. O voce. O voce minunată, cunoscută. O voce care urlă atât de tare, că ajunse la Cer şi o auziră îngerii. Pentru că nu o mai lovea nimeni.

Când se aşeză lângă ea şi o luă în braţe, Lola începu să plângă de fericire.

— M-am oprit la o ţigară, altfel nu aş fi...

Era vocea lui Rolf, care o legăna în braţe.

Lola îşi ridică braţele cu greu şi îl luă de gât. Până la urmă, era în siguranţă.

Fusese o greşeală să vină cu ei. Cu trecerea anilor şi influenţat de Rita, Bertil Mellberg devenise conştient de neajunsurile lui. Nu prea ştia cât poate să schimbe. Era ce era şi schimbarea nu era deloc ceva uşor pentru el.

Bănuia că şi colegii lui credeau că a plecat ca să scape de muncă.

Şi chiar ar fi putut fi adevărat. Dar nu acum. Nu putea să facă faţă morţii azi, nu acum, când îi sufla în ceafă şi îl ameninţa că îi va lua tot ce are mai de preţ.

De-asta stătea acum pitit după case, îngheţat de frig. Auzea în depărtare toate zgomotele, vocile, uşile care se închideau şi se deschideau. Câţiva colegi din Uddevalla îl priviseră ciudat când dăduseră peste el în timp ce verificau zona. El îi ignorase, dându-se câţiva metri la o parte ca să-i lase să-şi vadă de treabă.

Când plecaseră de acolo, îi auzi cum şuşoteau între ei.

Nu-l interesa. Nimic nu mai avea importanţă, ştia doar că, dacă va intra în casă, va fi faţă în faţă cu moartea şi va trebui să facă faţă durerii altora, iar asta îl va distruge.

De fapt, ar trebui să ia o barcă şi să plece de acolo. Să părăsească insula. Dar membrele nu-l ascultau. Când se aşeză, nu mai putu să se ridice. Vedea toate ambarcaţiunile în jurul insulei, auzea jurnaliştii care făceau poze cu camerele lor foto enorme. Un elicopter survola deja insula de câteva ore. În apă era o singură plasă de homari, dată de gol de geamandura roşie de care era legată.

Simţi granitul aspru cu mâinile reci. Avea să fie în acelaşi loc generaţie după generaţie. Era singurul care va persista. Bertil nu putea să rămână singur. Nu putea să trăiască fără Rita. Se cutremură şi privi marea cenuşie, unde se întrezăreau la orizontul infinit câteva insuliţe. În momentul acela se hotărî că dacă o va pierde pe Rita, atunci putea să-l ia marea.

Răsuflă uşurat. Aşa, nu trebuia să rămână singur, fără ea. Se ridică şi îşi scutură pantalonii. Spera să poată pleca imediat cu vreo barcă de salvare. Nu voia să mai rămână nicio secundă pe insula asta părăsită de Dumnezeu. Peste Skjálerö plutea moartea.

— Gösta? Gösta Flygare?

Gösta ieşise să ia o gură de aer după ce vorbise a doua oară cu Elisabeth Bauer; prima dată trebuise să facă o pauză, deoarece Elisabeth ameţise brusc în timpul discuţiei. Se întoarse şi o văzu pe Farideh Mirza venind spre el dinspre casa de oaspeţi. Era agitată.

— Am găsit ceva, îl anunţă ea.

Pulsul lui Gösta crescu atât de mult, încât auzea bubuitul în urechi.

Se grăbi spre casa mare şi se uită după Patrik. Nu era în living, nu era în birou, nu era în dormitor. Deschise uşa de

la bucătărie şi îl văzu împreună cu menajera Nancy, care spăla cănile de cafea şi linguriţele.

— Patrik!

Ochii lui Patrik parcă străluciră la auzul tonului lui Gosta şi se duse înspre el.

— Da?

— Avem o cămaşă plină de sânge.

— Oh! Unde?

Gosta se uită la Nancy, care se oprise din spălat.

— Vino! îl chemă el şi ieşiră amândoi în hol.

Se aplecară amândoi pentru a-şi lua pantofii în picioare şi Gosta îi şopti:

— Cămaşa lui Rickard era în coşul cu rufe murdare din baie, cu pete de sânge pe ea.

— Oh, la naiba! exclamă Patrik clătinându-se.

— Îl arestăm? întrebă Gosta.

Patrik se gândi câteva secunde.

— Sun imediat la procuror, răspunse el.

Când ieşi din casă, scoase telefonul mobil din buzunar. Când s-a întors, Gosta şi-a dat seama după expresia lui ce decizie luase procurorul.

— Unde e Rickard? întrebă Gosta. Nu l-am văzut de ceva vreme.

— La toaletă. Mahmur.

Se uită la casa din stânga.

— Vreau doar să verific ceva cu Farideh. Apoi îl arestăm. Barca e gata de plecare.

— Vin şi eu cu tine, zise Gosta.

Patrik porni grăbit, iar colegul lui făcu tot posibilul să se ţină după el. Picioarele nu prea îl ascultau, deşi jucase multe runde de golf astă-vară.

Patrik ciocăni la uşă şi vorbi încet cu un tehnician îmbrăcat în echipament de protecţie. După câteva minute ieşi şi Farideh. Se vedea că e obosită şi stresată; orele de

muncă concentrată lăsaseră urme.

— Da, ai auzit, zise ea în timp ce îşi scotea gluga şi mănuşile de cauciuc.

— Da, mi-a spus Gosta. Am vorbit cu procurorul şi am permisiunea să-l arestez, dar vreau să-ţi mai pun câteva întrebări înainte.

Farideh îşi desfăcu părul negru şi lung. Avea broboane de transpiraţie care străluceau la rădăcina părului şi le şterse cu mâneca.

— Suntem siguri că e cămaşa lui Rickard?

— Dacă ne uităm la firmă şi la mărime, este o cămaşă bărbătească şi se potriveşte cu descrierea cămăşii pe care o purta Rickard Bauer.

— Şi petele de sânge?

Patrik se legăna pe picioare, iar Gosta asculta cu interes din spatele lui. Hedstrom ştia cum să-şi facă treaba. Punea întotdeauna întrebări relevante.

— În momentul ăsta, pot spune că se potrivesc cu petele de sânge care au ajuns pe cămaşă în momentul în care persoana care o purta a împuşcat victima de la o distanţă mică. Dar trebuie să se pronunţe laboratorul. Însă din experienţa mea, asta e ipoteza corectă.

— OK, zise Patrik, apoi tăcu şi după o vreme reluă ezitant: Singura chestie e că... Chiar aşa neglijent să fie? Să pună o cămaşă plină de sânge în coşul cu rufe?

— Din ce spune el, era foarte beat aseară, răspunse Gosta.

De-a lungul carierei lui, văzuse cât de neglijenţi pot fi oameni. Şi ştia că văzuse şi colegul lui.

Patrik încuviinţă.

— Da, e adevărat. Îl arestăm. Şi trebuie să mai vorbim încă o dată cu Tilde. Doar au fost în aceeaşi cameră.

*

Erica îşi aşeză hainele pe patul de hotel. Era o provocare

să se îmbrace elegant. Pe de o parte, toate hainele îi erau strâmte din cauza kilogramelor pe care le luase în ultima perioadă şi, pe altă parte, nu ştia cu ce să se îmbrace. Negru era bineînţeles o carte câştigătoare, dar oare trebuia să-şi o bluză sau un tricou cu guler?

Se hotărî să-şi pună o bluză şi o pereche de pantaloni cu elastic comod în talie. Apoi se aranjă repede în oglindă – puţină cremă, rimei şi ruj. Mai mult de atât chiar nu putea.

Se uită din nou la oră şi la adresa din telefon. Expoziţia începuse la ora 19:00 şi făcu socoteala că îi trebuie un sfert de oră să ajungă la adresa aflată aproape de Odenplan.

Avusese noroc. Lenora, cea care expunea în seara asta la Blanche, era o veche cunoştinţă. Când Erica studia Literatura la Universitatea din Stockholm, Lenora studia Arta şi drumurile lor se întâlniseră la barul universităţii. Câţiva ani fuseseră de nedespărţit, apoi viaţa le dusese pe căi diferite. Dar Erica îşi aducea aminte cu drag de momentele în care ea şi Lenora beau vin ieftin discutând despre viaţă şi despre dragostea imposibilă.

Se simţea puţin aiurea că nu-i spusese Lenorei adevăratul motiv care-o adusese la expoziţie. Bucuria ei evidentă o împiedică să recunoască adevărul, dar de fapt chiar era curioasă să-i vadă creaţiile.

Când încă mai petreceau timp împreună, Lenora modela în lut şi provoca de multe ori cu lucrările ei. Dacă era să creadă ce scria pe pagina de internet a clubului Blanche, Lenora continuase în aceeaşi direcţie. Era descrisă ca *o Judy Chicago postfeministă, care arată cu degetul în viteză spre obsesia neomaterialistă a scenei artistice.*

Erica nu pricepuse nimic din descrierea asta. Şi nu înţelegea nimic nici din recenzia din ziarul *DN* pe care o găsise când o căutase pe Lenora pe Google. Creaţia ei era descrisă ca fiind *o fantezie postapocaliptică bine*

coregrafiată, care dă peste cap tot ceea ce crede scena artistică suedeză că ştie despre neomaterialism şi în acelaşi timp loveşte în cea mai dureroasă rană a antropocenului. Credea că e o recenzie pozitivă, dar nu era foarte sigură.

Se mai uită încă o dată în oglindă, îşi luă geanta şi plecă. Ieşi din hotel şi făcu stânga spre staţia de taxiuri de pe Kungsgatan, unde de cele mai multe ori aşteptau multe maşini.

După ce-i spuse adresa şoferului, se cufundă în pernele banchetei şi scoase telefonul să vadă dacă Patrik îi dăduse vreun semn.

Nimic. Se uită la titlurile din ziare. Nimic nou, doar speculaţii.

Nimeni nu ştia cine erau victimele, dar erau poze cu tehnicienii în costume albe cărând trei cadavre. Ce s-o fi întâmplat pe insulă?

Erica se uită pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau. Văzu coada lui Louise legănându-se în faţa ei când mergeau la un *powerwalk.* Nu i se întâmplase nimic, nu?

Se smulse din gânduri când taxiul opri şi trebui să plătească.

Totuşi, se simţea ca în ceaţă.

Văzu privirea mirată a şoferului în oglinda retrovizoare. Singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să afle eventualele secrete ale clubului Blanche.

Îşi netezi pantalonii şi ieşi din maşină. Intrarea era discretă şi scara ducea într-un spaţiu aflat la subsol, cu ziduri de cărămidă. 0

fată frumoasă, undeva la vreo 20 de ani, controlă lista de oaspeţi şi o lăsă să intre cu o privire milostivă.

Erica nu se simţea în largul ei. Era cât se poate de elegant şi la ocazii de genul ăsta nu era invitată de obicei.

Oameni îmbrăcaţi în general în haine negre vorbeau în surdină în jurul ei. Câţiva nu reuşiră să-şi ascundă mirarea când o văzură.

Prin paharul de vin, Erica zări câţiva membri ai Academiei Suedeze, un cântăreţ de operă cunoscut pe plan internaţional, mulţi politicieni şi un văr de-al regelui.

— Bună!

Lenora ţipă de bucurie când o văzu pe Erica şi îi sări de gât.

Rămaseră îmbrăţişate mult timp. Erica îşi reaminti cum de multe ori îşi promisese să ţină legătura cu oamenii importanţi din viaţa ei. Dar era greu să păstreze relaţiile cu prietenii din Stockholm, când ea stătea în Fjällbacka şi pe deasupra mai avea şi serviciu şi copii mici. Lenora era căsătorită, ştia deja, dar ea şi soţia ei nu aveau copii. Cel puţin din câte ştia Erica.

— Arată-mi ce ai făcut, zise Erica arătând cu degetul curioasă spre expoziţia din spatele localului.

Lenora îi arătă, cu ochii sclipind de bucurie, fiecare piesă în parte, explicându-i şi gesticulând. Printre altele, era expusă o vulvă din ceramică, având un copac crescut între labii şi un penis în erecţie care scuipa monede euro.

Erica o urmă politicoasă şi făcu tot ce îi stătu în puteri să fie la fel de entuziasmată ca ea. Dar îi era extrem de greu să înţeleagă arta asta. Nu avea nici cunoştinţe şi nici nu era în elementul ei.

Dar nu era nicio îndoială că Lenora era talentată.

— Putem să stăm de vorbă puţin mai târziu? întrebă Erica după ce se uită la toate obiectele expuse.

Lenora ridică o sprânceană.

— Ştiam eu că nu creaţiile mele în ceramică sunt cele care te interesează.

O bufni râsul când văzu faţa Ericăi.

— Deja am vorbit cu lumea vreo oră. Merit un pahar de

vin la bar.

— Ah, chiar speram că există un bar, răsuflă Erica uşurată.

Lenora îşi scutură capul în aşa fel încât coama de păr negru creţ parcă zbură.

— Aici e Blanche. Clubul decadenţei. Normal că există un bar.

Îşi făcură loc printre oamenii de cultură care socializau, până la un bar aflat în colţ. O altă fată frumoasă, care semăna izbitor cu cea de la intrare, servea la bar.

— Două pahare cu vin roşu, comandă Lenora fără să o întrebe pe Erica, pentru că ştia deja ce-i place.

Se aşezară la bar cu paharele cu vin.

— Văd că tot personalul arată într-un anumit fel, remarcă Erica gânditoare, arătând discret către frumuseţea din spatele barului.

— Genul lui Ole.

— Exact opusul lui Susanne, comentă Erica, iar pe Lenora o bufni râsul.

— Da, am putea discuta mult pe tema asta. Totuşi, nu înţeleg unde le găseşte. Parcă are undeva o fabrică numai a lui, unde face pe bandă fete blonde, cu picioare lungi, doar pentru Blanche.

— Deci aventurile lui nu prea mai sunt un secret?

Luă o gură din vinul roşu. Era foarte prost, dar asta se servea, aşa că asta bea. Murmurul din jurul lor era plăcut.

— Ce zic ceilalţi coproprietari ai clubului?

— De aventurile lui Ole? pufni Lenora. Aşa face de foarte mulţi ani, deci nu cred că-i mai pasă cuiva. Blanche are mai multe apartamente şi tot circulă zvonuri despre cum sunt folosite.

Susanne se descurcă de minune să facă pe surda.

— Poate au o căsnicie deschisă?

— Pe jumătate. Nimeni nu a auzit ceva despre Susanne

şi vreun alt bărbat. Ole e cel care are o căsnicie deschisă, nu ea. Şi nimeni nu înţelege de ce acceptă ea.

— 0 căsătorie din interes? La Hollywood circulă multe zvonuri despre actori care s-au căsătorit doar pentru a-şi ascunde homosexualitatea.

Lenora îşi aranjă părul care strălucea nenatural de frumos în lumina magică a localului.

— Chiar nu ştiu cui i-ar păsa dacă Susanne ar fi gay. Ca scriitoare, e mai degrabă un atu şi o reclamă bună dacă eşti lesbiană. Nu mai sunt vremurile Selmei Lagerlof şi ale lui Karin Boyes. Oricum, i-am văzut des împreună aici şi sunt convinsă că îl iubeşte. Poate prea mult.

— Şi ceilalţi? Henning şi Elisabeth? Rolf? Ce părere ai despre ei?

— Bănuiesc că Rolf e motivul pentru care îmi pui întrebările astea.

S-a tot bârfit în legătură cu moartea lui şi au fost chiar discuţii să amâne expoziţia mea. Dar am auzit că ceilalţi coproprietari au cerut ca activitatea să se desfăşoare normal.

Erica îşi dădu seama că Lenora nu văzuse ştirile despre crimele de pe Skjälero, dar preferă să nu spună nimic încă. Voia să se concentreze pe Rolf.

— Şi ce se spune despre Rolf? Ce teorii sunt în legătură cu moartea lui?

— Rolf era iubit. În ciuda felului său dur câteodată. El vedea oamenii. Nu-i păsa de averi sau de statut.

— Dar celorlalţi le pasă?

— Da, aş spune că li se pare că sunt mai presus de oamenii de rând. Însă Rolf nu era aşa.

— Deci nu avea duşmani?

Erica descoperi cu stupoare că vinul din pahar se terminase. Cam repede. Lenora îi luă paharul, se duse la bar şi apoi veni înapoi cu el plin.

— Ţi-e dor de viaţa de adult?

— Nu glumi, gemu Erica. Dar în curând copiii se fac mari. Trebuie doar să mai rezistăm puţin. Doar că acum am început să intru la menopauză. Nu credeam că o să se întâmple înainte să împlinesc 50 de ani.

— Premenopauză, o căină Lenora. E neplăcut.

Erica mai luă o gură de vin. Parcă acum era mai bun decât la primul pahar.

— M-ai întrebat de duşmani, reluă Lenora. Din câte ştiu, Rolf nu avea duşmani. Ai lui Ole, în schimb, stau la coadă. Sunt alte vremuri acum. Bărbaţii nu mai pot să se comporte cum vor. Nu ştiu detalii, dar am auzit că au fost probleme între coproprietari.

Louise a avut o perioadă groaznică.

— Louise?

— Da, a continuat să se ocupe de administrarea clubului şi după ce a devenit asistenta lui Henning. Când s-a aflat că presa a început să sape în trecutul şi istoria lui Blanche, a avut zile grele aici. Şi, sinceră să fiu, nu mă miră interesul presei. Vezi şi tu cine vine aici. Şi prin Susanne există şi o legătură cu Academia Suedeză.

Nu poate să fie ceva mai delicios decât un scandal cu persoane din instituţia cu care ne mândrim ca naţiune pe plan internaţional.

— Adică Louise a lucrat la Blanche înainte să lucreze pentru Henning? întrebă Erica.

Nu-şi aducea aminte s-o fi auzit spunând vreodată ceva despre Blanche. Nu vorbea decât de rolul ei de mână dreaptă a lui Henning.

— Da, aşa l-a cunoscut pe Peter. El lucra aici de când era căsătorit cu Cecily şi după accident ea i-a fost alături. L-a sprijinit. Şi apoi l-a sprijinit şi pe Henning.

— Aha, OK. Niciodată nu m-am gândit să o întreb cum s-a cunoscut cu Peter.

— Sunt o pereche frumoasă şi Louise a fost minunată cu băieţii.

— Sunteţi prietene?

— De fapt, sunt prietenă cu Peter. Am început să petrecem mai mult timp împreună după ce te-ai mutat tu. Dar, da, mă împac bine şi cu Louise. Nu ştiu ce s-ar fi făcut familia Bauer fără ea.

— Ne întâlnim şi noi cu ei când vin în Fjällbacka.

Văzu în faţa ochilor poza cu cei trei saci cu cadavre căraţi de tehnicieni în costume de protecţie albe. Parcă nu era corect să nu spună nimic.

— Se pare că s-a mai întâmplat ceva, zise ea rar. Pe Skjälero. Aşa spun ziarele. Dar încă nu sunt detalii despre ce s-a întâmplat exact.

Lenora trase adânc aer în piept.

— Cum adică?

Luă repede telefonul mobil şi căută ştirile.

— Dumnezeule!

Lenora se uita cu mână la gură la poza cu cei trei saci de cadavre.

Erica nu scoase niciun cuvânt cât prietena ei citi articolul. Auzi în murmurul din jur cuvinte ca *îngrozitor* şi *teribil* şi îşi dădu seama că zvonul se împrăştia acum şi prin local.

— Soţul meu sigur e acolo, adăugă Erica. Dar n-am reuşit să vorbesc cu el până acum, aşa că n-am niciun detaliu.

Încercase să nu facă speculaţii în legătură cu cine era în sacii ăia, dar încă o dată văzu în faţa ochilor chipul lui Louise şi îi dădură lacrimile.

— Nu poţi să mai încerci să dai de el? întrebă Lenora.

Erica ezită, dar apoi scoase iar telefonul. Ştia că Patrik ţinea la integritatea anchetei, însă îngrijorarea devenise parcă dureroasă şi nu putea nici să înfrunte privirea

Lenorei.

Îmi pare rău că te deranjez. Dar trebuie să ştiu. Cine a murit?

Trimise mesajul repede. Puse telefonul în faţa ei, uitându-se la punctele care îi arătau că Patrik scrie ceva. După câteva secunde, primi un mesaj.

Aproape că rămase fără suflare când îl citi. Nu putea să priceapă ce scrie acolo. Nu putu să scoată niciun cuvânt şi îi întinse telefonul Lenorei.

Patrik se îndepărtă de case şi privi marea fără să vadă de fapt priveliştea. Simţea oboseala venind în valuri. Era seară şi ei erau pe insulă doar de pe la prânz, dar orele de concentrare intensă îl lăsaseră fără energie. Şi totuşi ştia că trebuie să mai reziste câteva ore.

Colegii lui luaseră o pauză şi aşteptau în curtea dintre case. Avea nevoie de câteva secunde de linişte înainte să se întoarcă şi să continue.

Până să se întoarcă în casa mare, Patrik luă o gură de aer curat pentru a nu ştiu câta oară azi. Îi lăsă pe Paula şi pe Gosta afară, iar el şi Martin intrară. Nu prevedea că o să fie probleme, aşa că nu era nevoie de toţi patru acolo.

— Rickard. Tilde. Am dori să veniţi cu noi la secţia din Tanumshede.

— La dracu'! De ce noi?

Rickard se ridică rapid. Îşi aranjă părul pe-o parte. Arăta în continuare mahmur şi obosit, cu ochii roşii şi broboane de sudoare pe frunte, deşi în cameră era răcoare.

Toţi ochii erau aţintiţi către el. Louise se ridică încet de pe canapeaua unde se odihnise.

— Ce se întâmplă? întrebă ea somnoroasă.

Apoi îşi dădu singură seama şi respiră adânc. Patrik înghiţi în sec. Încercă să nu se uite la Henning şi Elisabeth, dar le simţea privirile.

— Rickard, avem decizie de arestare pe numele tău, iar

pe Tilde trebuie s-o audiem.

Nu se mai auzeau decât vocile lor şi focul care trosnea în şemineu. Apoi Henning întrebă cu o furie reţinută:

— Ce înseamnă asta? Trebuie să fie o greşeală.

Patrik strânse din dinţi. Nu i se întâmpla des în faţa unei familii îndurerate şi nu avea decât să amplifice tragedia pentru toţi cei implicaţi. Dar treaba lui era să afle adevărul şi în momentul ăsta dovezile îl indicau pe Rickard. Erau dovezi. Dovezi clare.

— Avem decizia procurorului. Trebuie să mergi cu noi, Rickard. Pe tine, Tilde, nu putem să te obligăm să ne însoţeşti, dar e în interesul tuturor să putem investiga totul, aşa că ar fi bine să colaborezi cu noi.

Elisabeth îi căută mâna lui Henning, cenuşie la faţă.

— Du-te cu ei! îl îndemnă ea repede pe Rickard. Du-te cu ei, ca să putem clarifica greşeala asta.

— Îl sun pe avocat, zise Henning.

Îi dădu drumul mâinii lui Elisabeth şi se duse în birou.

— Mamă, ăştia sunt doar poliţişti proşti de la ţară. O să se rezolve totul. Rickard îşi îndreptă umerii, dar Patrik observă o urmă de panică în privirea lui.

— Merg şi eu, nu-l las pe Rickard singur.

Tilde îşi luă geanta şi ieşi în hol.

— Mă întorc în câteva ore, spuse Rickard şi plecă după Tilde, îşi puse o pereche de pantofi şi geaca, apoi dădu din mâini.

— Aşa? Mergem sau nu?

Patrik se uită la Martin. Mândria pe care o afişa Rickard acum era un avantaj pentru ei. Cu cât voia să arate mai mult că le e superior, cu atât era mai bine pentru ei.

— 0 să vă pară rău, îi avertiză Rickard când închise uşa după el.

Nu ştiţi că avem cunoştinţe sus-puse? 0 să ajungeţi să daţi amenzi în parcare la Jokkmokk când o să terminăm cu

voi.

Continuă să bălmăjească în timp ce se îndreptau spre barcă, iar Tilde alerga neliniştită după el. Alunecă pe tocurile înalte care nu erau deloc potrivite pe stâncile alea, dar Martin o prinse de braţ în ultima secundă.

— Mulţumesc, îi spuse ea, iar Rickard se uită la ei nervos.

— Fratele meu e mort. Şi nepoţii mei. Chiar nu putem să-i plângem în linişte?

— Trebuie să ne facem treaba, îi explică Patrik.

— Da, normal că aşa sunt folosiţi banii noştri din impozite, mormăi Rickard în timp ce se urca în barcă.

Tilde era chiar în spatele lor.

— Nu-şi face niciun serviciu aşa, şopti Martin în spatele lui Patrik.

Paula şi Gosta trebuiau să rămână pe insulă până terminau tehnicienii. Şi, în plus, colegii din Uddevalla cercetau încă zona, aşa că avea nevoie de oameni acolo.

— Cretinul ăla cu elicopterul a plecat, remarcă Martin.

Patrik mormăi. Încă se întreba cum de a reuşit presa să afle atât de repede că s-a întâmplat ceva acolo. Dar avea o bănuială.

Stockholm 1980

Lui Pytte îi plăcea să locuiască la casă şi îi plăcea la Rolf şi Ester.

Vila gri din Enskede avea o grădină mare în spate, cu o grămadă de căpşune, rubarbă, morcovi şi mazăre. În fiecare după-amiază se ducea cu Ester în grădină şi culegea într-un coş mare legume pentru cină. Nu ştia că morcovii şi roşiile pot fi atât de bune. Tatăl ei nu era prea încântat de legume şi nu cumpăra des. Şi, când cumpăra, nu aveau niciun gust. Cele care creşteau în grădina lui Ester şi Rolf erau altfel.

— Vrei tartă cu rubarbă în seara asta după masă? o

întrebă Ester mângâindu-i părul.

Pytte dădu din cap bucuroasă. Gustase tartă cu rubarbă prima dată la ei şi fusese cel mai bun lucru pe care-l mâncase vreodată. Îi plăcea să mănânce şi cozile de rubarbă, pe care punea zahăr.

Numai gândul la gustul acrişor amestecat cu dulceaţa zahărului o făcea să o doară dinţii.

— Când vine tata acasă? întrebă ea întinzându-se după o căpşună mare şi coaptă.

Se prefăcu că nu era aşa de important, deşi era cel mai important lucru din lume. Şi Ester, şi Rolf se uitau cu tristeţe la ea de fiecare dată când le punea întrebarea asta, aşa că încerca să nu întrebe prea des.

— Rolf a sunat şi a zis că doctorul a decis că poate să vină acasă sâmbătă!

— Câte zile mai sunt până sâmbătă? întrebă Pytte.

Inima îi bătea cu putere. Îi era atât de dor de tatăl ei, încât nu ştia cum dorul ăsta are loc în corpul ei micuţ.

— Mai sunt patru zile. E OK? Să mai stai cu noi patru zile?

Ester o privi cu blândeţe. Lui Pytte îi plăcea de ea. Îi plăcea şi de Rolf. Erau buni. Bineînţeles, nu la fel de buni ca tatăl ei – nimeni nu era ca tatăl ei –, dar îi îndrăgea şi îi plăcea să stea la casă cu grădină.

— E OK.

Ester se lumină la faţă.

— Atunci trebuie să profităm cât stai aici. Trebuie să facem toate felurile de mâncare care îţi plac. Începem în seara asta cu tartă cu rubarbă şi mâine, îngheţată de vanilie cu căpşune. Şi mâine la micul- dejun poate vrei să încerci cremă de agrişe? Bunica mea m-a învăţat să fac şi se mănâncă cu lapte.

— Cred că e bună, zise Pytte repetând încet.

Cremă de aaaaagriiişeeee. Un cuvânt foarte amuzant. Şi

tot ce-i făcuse Ester fusese bun. Aşa că sigur o să-i placă şi crema de aaaaagriiiişeeee.

Luă de mână, dar, spre surprinderea ei, Ester nu se bucură. În schimb,

se înlăcrimară ochii. Pytte luă căpşuna cea mai mare şi i-o întinse.

— Ia-o! E cea mai mare. E a ta.

Ester ezită. Apoi luă căpşuna. Şi zâmbi, iar Pytte o strânse mulţumită de mână. Nimeni nu putea să fie trist când avea o astfel de căpşună.

Bucuria explodă în sufletul lui Pytte. Tatăl ei venea în curând acasă.

Erica se opri la un magazin 7-Eleven, pentru că-i era brusc poftă de ceva dulce. Ai naibii hormoni, îşi băteau joc de ea.

Mersese pe jos de la Blanche spre hotel. Vremea era plăcută şi ea chiar fusese înţeleaptă că îşi luase pantofi comozi în loc de tocuri.

Atmosfera la Blanche devenise sumbră după ce se răspândiseră veştile despre Skjălero. Se făceau tot felul de speculaţii despre cine erau victimele şi ce anume se întâmplase de fapt. Versiunea care prinsese cel mai bine era că Elisabeth şi Henning fuseseră ucişi de Rickard, care apoi s-a sinucis. Erica ştia adevărul. Şi acum ştia şi Lenora. Dar jurase că nu va spune nimic până când poliţia nu va dezvălui presei numele victimelor. Patrik spusese foarte clar în mesaj că informaţia nu trebuie să se răspândească.

Erica se uită prin fereastra magazinului 7-Eleven. Chiar trebuia să intre? Dar avea nevoie de ceva care să o distragă, trebuia să se uite la un film sau ceva de genul ăsta, ca să nu se mai gândească la ce se întâmplase pe insula familiei Bauer. Şi, dacă se uita la un film, trebuia să aibă ceva dulce.

Se duse ca teleghidată la raftul cu bomboane, de unde

îşi luă o pungă cu Dumle, una cu bomboane gumate şi una cu bomboane sărate cu gust de lemn-dulce.

Când intră în cameră, Greta Garbo îi zâmbi din frumosul tablou alb-negru. Se schimbă rapid în ceva mai comod şi îşi făcu un coc în vârful capului. Voia să se culce devreme, ca să poată să rezolve cât mai multe a doua zi, dar era încă devreme şi mai spera că Patrik va avea puţin timp să o sune.

Îşi făcu un bufet de bomboane pe pat şi începu să schimbe canalele la televizor. Într-un final, găsi o comedie cu Jennifer Aniston şi se aşeză comod între perne. Dar tot îi era greu să se concentreze la film; se gândea numai la cei trei saci negri şi la treburile ei din Stockholm.

Nu avea niciun plan. Indiciile erau cam puţine şi putea doar să-şi urmeze intuiţia. De obicei, curiozitatea o făcea să meargă înainte.

Ce voia să afle acum? îşi luă agenda şi un pix şi începu să scrie.

În mijlocul foii din agendă scrise *Rolf,* apoi trase o linie. Lângă linie scrise *Lola, 1980, Incendiu, Blanche, Zvonuri, Academia Suedeză, Expoziţie, Fotografii, Skjälerd, Peter, Masacru.*

Roase puţin capătul pixului înainte să ia câteva bomboane. În momentul acela sună telefonul. Era Patrik. Încercă să mestece repede, dar avea încă gura plină când răspunse la telefon.

— Eşti beată? întrebă Patrik mirat.

Erica râse.

— Nu, nu, am dat iama în nişte bomboane.

Imediat redeveni serioasă.

— Ce faceţi? Eşti bine?

Se făcu linişte destul de mult timp, apoi Patrik oftă.

— Este foarte, foarte greu. Pentru toţi. Sunt la secţie acum, am... am arestat o persoană.

Erica reuşi să înghită ultima bomboană, iar acum putea să vorbească normal.

— Cine... ce poţi...?

— Îţi povestesc mai multe mâine. Nu pot acum. Mai lucrez câteva ore şi apoi o să dorm aici, la secţie. Mama ştie, stă la noi cu copiii.

Nu pot să-i văd acum. M-ar durea prea tare.

— Iubitule...

Erica lăsă cuvintele să plutească în aer.

— Ţie cum îţi merge? întrebă Patrik după o clipă de tăcere.

— Vorbim mâine sau când poţi tu. Fă ce trebuie, voiam doar să-ţi aud vocea. Şi să-ţi spun *noapte bună.*

— Ştiu, răspunse el şi ea îl simţi prin telefon că zâmbeşte. Noapte bună, iubito! Te iubesc şi pe tine, şi pe copii.

— Ştiu. Şi noi te iubim. Noapte bună.

Erica rămase o clipă cu telefonul în mână. Realiză apoi că nu înţelesese nimic din filmul de la televizor, dar nu conta. Era doar un fundal pentru gândurile ei.

Îşi luă din nou agenda ca să continue. Băgă mâna în punga cu bomboane şi îşi dădu seama că deja se terminaseră. Mâncase totul în timp-record.

Se strâmbă în sinea ei şi mototoli zgomotos punga. Apoi încremeni. Deschise mâna încet şi se uită la punga care îşi relua încet forma iniţială.

Punga cu Dumle.

În minte i se strecura încet o bănuială. Şi, cu cât se întorcea mai mult în trecut, cu atât bănuiala începea să se transforme în certitudine. Se holbă la pungă.

La naiba!

*

— Vrei să-ţi aştepţi avocatul? întrebă Patrik când se aşeză în faţa lui Rickard.

Martin era în sala de-alături, cu Tilde; voiau să-i interogheze separat, ca să nu aibă posibilitatea de a vorbi între ei.

— Jakobsson vine de la Stockholm. O să dureze şi eu nu am nimic de ascuns.

Rickard îşi puse picior peste picior şi îşi aranjă părul. Patrik nu putu să nu remarce că era un gest pe care Rickard îl făcea des, dar nu-l cunoştea atât de bine încât să ştie dacă era un semn de nervozitate sau doar un tic.

— Povesteşte-mi din nou despre seara şi noaptea de ieri.

— Deja am vorbit despre asta, oftă Rickard.

Patrik aşteptă.

— OK, spuse în cele din urmă. Din nou deci. După cină, mama, tata şi ceilalţi au vrut să vorbească despre ceva. Cred că am băut foarte mult, pentru că am doar o amintire vagă că eu şi Tilde ne-am dus să ne culcăm. Ne-au dat afară din casa noastră, aşa că a trebuit să dormim în camera copiilor.

— Te-ai trezit în cursul nopţii? Ai auzit ceva?

Rickard clătină din cap.

— Nu, am dormit buştean. M-am trezit când a început să ţipe Louise... îşi aranjă părul din nou. Acum îi stătea fix în sus.

— S-a trezit şi Tilde atunci sau era deja trează?

— Atunci s-a trezit şi ea.

— OK...

Patrik se gândi cum să continue. Voia cât mai multe detalii incriminatorii de la Rickard, înainte de a-i arăta ce găsiseră tehnicienii.

— Zici că nu-ţi aduci aminte exact cum aţi ajuns în dormitor, dar ştii dacă v-aţi dezbrăcat înainte să vă culcaţi?

— Eu m-am trezit în chiloţi şi Tilde era goală, aşa că, da,

cred că ne-am dezbrăcat.

— Şi v-aţi pus hainele pe scaunul de la biroul din camera băieţilor?

— Habar n-am. E totul în ceaţă. De obicei nu mă îmbăt aşa, dar m-am luat cu Ole, cred. El poate să bea cu găleata. Şi Tilde era şi ea beată moartă. Dar înţelegi şi tu că asta are legătură cu tot ce s-a întâmplat, cu moartea lui Rolf şi tot... te afectează.

— Da, aşa e.

Patrik notă ceva în agendă. Tot interogatoriul era înregistrat, dar notiţele astea îl ajutau să-şi ţină gândurile în ordine.

— Când am vorbit ultima dată, ai zis că aveai o relaţie bună cu fratele tău, dar că existau nişte conflicte în familie din cauza situaţiei tale financiare. Poţi să-mi povesteşti ceva despre asta?

Rickard pufni.

— Nu înţeleg de ce e atât de important. Nu e nicio chestie. Am nişte datorii, dar am şi nişte investiţii, aşa că trebuie doar răbdare.

Totul o să fie bine. O să am mai multe parale ca Peter!

Râânji. Apoi îi pieri râânjetul.

— La naiba, tot uit...

Se aplecă şi-şi cuprinse faţa între palme. Se şterse la ochi câteva secunde şi apoi se uită la Patrik din nou. Ochii îi străluceau, dar Patrik nu ştia dacă era din cauza lacrimilor sau pentru că era mahmur.

— Nu înţeleg de ce pierdeţi timpul cu mine. De ce nu-l căutaţi pe cel care a făcut asta? Peter era pe cai mari în lumea financiară, sigur a descoperit el ceva aiurea. În afacerile astea mari sunt mulţi bandiţi, sigur ăsta e motivul crimei. Sigur au venit pe insulă cu o barcă azi-noapte, când dormeam noi.

Îşi aranjă iar părul. Patrik bătu cu pixul în agendă, apoi

rămase nemişcat.

— Şi cum explici faptul că am găsit cămaşa ta plină de sânge în coşul cu rufe?

Rickard se holbă la el. Vru să-şi aranjeze părul din nou, dar se opri.

— Ce aţi găsit?

— Am găsit cămaşa ta plină de sânge în coşul cu rufe, repetă Patrik rar.

— În coşul cu rufe?

Rickard înghiţi zgomotos.

— Da.

Patrik tăcu. Un poliţist bun ştie că tăcerea e cel mai de preţ aliat.

Toţi oamenii au o nevoie interioară de a umple tăcerea. Chiar dacă e în dezavantajul lor.

— E imposibil.

Rickard dădu din cap.

— A pus-o cineva acolo. Nu am împuşcat pe nimeni. Nici măcar nu am ţinut vreodată o armă în mână.

Dădu din nou din cap.

— Jur că vrea cineva să-mi însceneze totul. Cineva i-a împuşcat îmbrăcat cu cămaşa mea. Este... Dumnezeule, asta e o nebunie!

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi Rickard se trase uşor de guler.

— Apropo, ai zis... ai zis că era pe scaun... cămaşa.

— N-am zis că era pe scaun. Te-am întrebat dacă ţii minte să-ţi fi lăsat hainele pe scaun înainte de culcare. Pantalonii tăi erau acolo.

Dar cămaşa era în coşul cu rufe din baie. Plină de sânge.

— Nu poate să fie adevărat.

Rickard tăcu. Se uită în jos şi corpul îi tresări de câteva ori; în cele din urmă, ridică privirea spre Patrik.

— Nu mai spun nimic până nu vine avocatul.

Patrik se ridică dezamăgit. Pentru moment, conversaţia era încheiată.

— Rickard l-a omorât pe Rolf?

Cuvintele rostite de Vivian căzură ca nişte bolovani în liniştea care se aşternuse în living.

Elisabeth întoarse privirea spre ea. Ce voia să spună femeia asta?

— Nu, Rickard nu a omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter.

Nici pe băieţi. N-ar fi putut! N-ar putea! Nici să nu te gândeşti la aşa ceva...

Elisabeth se cufundă în canapea şi nu-şi putu opri lacrimile. Era un coşmar.

Henning ieşi din birou şi se uită împrejur.

— Ce se întâmplă? Staţi liniştiţi, vă rog. Jakobsson vine de la Stockholm, Elisabeth. E deja în maşină. Asta e doar... e doar o neînţelegere.

Elisabeth îl luă de mână şi el se aşeză pe canapea. Nu mai avea nicio putere.

— Dar dacă e adevărat...

Louise îşi drese vocea şi zise apoi cu furie în glas:

— Tu l-ai protejat întotdeauna, Elisabeth! Nu ştii cum e Rickard!

Nici tu nu ştii cum e, Henning! L-aţi răsfăţat. Este un răsfăţat cu nasul pe sus şi îl ura pe Peter!

Elisabeth se încordă. Cuvintele lui Louise erau parcă o lovitură de bici.

— Ce vrei să spui? Chiar crezi că Rickard şi-a omorât propriul frate şi nepoţii? Eşti şocată, înţeleg, dar, Dumnezeule, îl cunoşti pe Rickard! N-ar fi putut niciodată să-i omoare! Şi de ce să-l omoare pe Rolf? Ce motiv ar fi avut?

Îşi dădu seama indignată că i se piţigăiase vocea. Henning o luă în braţe, protector.

— Suntem toţi îndureraţi, i se adresă el lui Louise. Nu ne ajută cu nimic să ne întoarcem unul împotriva celuilalt. Rickard şi Peter mai aveau divergenţe, aşa cum au fraţii. Dar Rickard nu-l ura.

— Henning are dreptate, Louise, interveni pe neaşteptate Ole.

Elisabeth se uită la el; uitase că era aici.

— Îi ştiu pe Peter şi pe Rickard de când s-au născut, continuă el.

Erau diferiţi, dar erau ca planetele în sistemul solar. Nu se deranjau unul pe celălalt.

Susanne îl aprobă cu un gest din cap.

— Aşa e, Louise. Au fost total diferiţi încă de la început, dar nu s-au urât niciodată. Nu înţeleg cum poţi să te gândeşti la aşa ceva. E

groaznic pentru Henning şi Elisabeth.

Apoi se întoarse către Vivian.

— Şi Rickard nu avea niciun motiv să-l omoare pe Rolf. E doar o coincidenţă îngrozitoare că lucrurile astea s-au întâmplat în acelaşi timp. Moartea lui Rolf e sigur o spargere care nu a ieşit cum trebuie. Iar Peter şi băieţii... Da, nu ştiu. E treaba poliţiei. Dar nimeni de aici nu a avut vreo dorinţă sau vreun motiv să le facă rău. Şi asta e valabil şi pentru Rickard. Ştii şi tu, Louise. Eşti doar supărată şi şocată acum.

Susanne o privi pe Louise, care nu se uită la ea.

Vivian începu să plângă.

— Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să mai stau aici.

Vocea ei pluti lent prin cameră.

— Ne-au zis că putem pleca, zise Ole arătând spre poliţiştii care încă erau afară.

— Atunci vreau să iau o barcă până pe continent, zise Vivian.

— Mergem şi noi, anunţă Susanne. Luăm o cameră la

hotel câteva nopţi, în caz că poliţia mai are întrebări. Apoi plecăm la Stockholm. Asta, dacă n-aveţi nevoie de noi aici.

Elisabeth nu se uită la Susanne. Era evident că nu voia decât să plece de pe insulă. *Pleacă atunci!* ar fi vrut să urle la ea.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea. E Nancy aici. Şi Louise.

Suntem împreună. Şi nu putem face nimic altceva acum. Iar mâine vine avocatul nostru şi Rickard poate să se întoarcă acasă. Trebuie să-l aducem acasă. Şi pe el, şi pe Tilde. Trebuie să organizăm înmormântarea...

Elisabeth se miră singură de cât de distantă părea.

— O să rezolvăm totul, iubito. Împreună. Ne ajută Louise cu tot.

Henning o luă de mână. Ea încercă să ia putere de la el, dar mâna lui nu făcea decât s-o împovăreze.

— Bineînţeles că-l ura pe Peter.

Elisabeth se uită la Louise, care stătea pe canapea. Toţi cei din încăpere se întoarseră către ea, iar Louise îi privi în faţă. Apoi se aplecă şi scoase o tabletă din geantă, deschise o aplicaţie şi întoarse ecranul spre ei.

— Mesajele lui Peter vin şi pe tabletă. Adineauri am văzut ce i-a trimis Rickard. Azi-noapte.

Elisabeth nu putea să priceapă cuvintele de pe ecran, oricât se străduia. Louise se ridică.

— Vin şi eu pe continent. Deja mi-am anunţat părinţii că vin.

— Sper că nu te gândeşti...

Henning rămăsese cu privirile la tabletă.

— Sper că nu te gândeşti să le arăţi poliţiştilor?

— Deja le-am trimis, răspunse Louise scurt.

Se îndreptă spre hol, dar se opri în faţa lui Henning şi Elisabeth.

— V-am protejat destul şi am plătit pentru asta. Ajunge

acum.

Se uită la Vivian, Susanne şi Ole.

— Mergeţi? I-am trimis mesaj omului cu barca să fie gata în 15

minute.

Îşi luă geanta şi se îndreptă către ieşire.

Elisabeth era cuprinsă de durere şi nedumerire, dar nu putea să facă altceva decât să plângă în linişte.

Marţi

Patrik se trezi ţipând îngrozit. Se ridică de pe micul pat pliant aflat în camera de odihnă din secţia de poliţie şi aruncă pătura de pe el. Îl sufoca.

Văzu iar imaginile în faţa ochilor. Imagini care îl treziseră din somn. Imagini cu victimele de pe Skjälero. Sângele. Ochii ficşi care nu mai vedeau nimic. Dar în pat, în loc de Peter, Max şi William Bauer, erau Maja, Noel şi Anton. Era sângele lor. Ei erau cei care nu mai vedeau nimic.

Patrik se ridică din pat ca să scape de coşmar şi se duse în bucătărie să pună de cafea.

Era o senzaţie ciudată să fii singur în clădirea poliţiei. Îşi luă o cană cu cafea şi se aşeză afară, pe scările din faţa secţiei, la aer.

Ventilaţia din secţie nu era modernă, era de prin anii 1960 şi după o noapte petrecută acolo nu prea mai puteai să respiri. Şi, în plus, coşmarul nu voia să-i dea drumul din ghearele lui.

Traficul începuse să se mai înteţească, dar încă nu era oră de vârf. Era frig, însă Patrik avea o geacă destul de groasă şi luase şi o pătură din bucătărie, ca să se aşeze pe ea.

În afară de perioada petrecută la Academia de Poliţie, locuise toată viaţa în Tanumshede şi Fjällbacka. Uneori se gândea că ar fi trebuit să mai vadă şi alte locuri.

Bineînţeles că fusese în străinătate, în concediu, dar nu trăise nimic palpitant. Nu că ştia de ce i-ar fi trebuit aşa ceva. Erica şi copiii erau totul pentru el. Şi avea un serviciu unde trăia într-o lună cât alţii într-o viaţă. Şi bune, şi rele.

Ieri făcuse tot posibilul să-şi şteargă din minte imaginile cu băieţii morţi.

Făcuse tot posibilul să se concentreze doar pe ce avea de făcut, cu cine avea de vorbit şi ce întrebări să pună. Orice, numai să nu se gândească la Max şi William Bauer. Şi la tot sângele ăla.

Dar în timpul nopţii nu mai putuse să evite. Se trezise de nenumărate ori, transpirat şi cu imaginea băieţilor în faţa ochilor.

Mai fusese implicat în cazuri de crimă cu copii morţi şi de fiecare dată se întrebase: *Cum poţi să mai trăieşti apoi? Cum mergi mai departe?*

Un fost coleg de clasă trecu prin faţa secţiei, îl văzu pe Patrik şi îi făcu semn cu mâna. Asta îi plăcea la oraşele astea ca Tanumshede şi Fjällbacka. Toată lumea cunoştea pe toată lumea. Şi asta îţi dădea un fel de siguranţă. Întotdeauna era un vecin care a văzut ceva. Întotdeauna cineva recunoştea pe cineva. Toate convorbirile erau ceva de genul: *Băiatul lui Bengt i-a furat bicicleta vecinului.* Toţi se cunoşteau între ei.

Realitatea cruntă era că în general infractorul era o rudă de-a victimei. Patrik auzise că nouă din zece crime erau comise de cineva apropiat victimei. Pe Skjälero fuseseră doar familia Bauer şi prietenii lor. Totuşi, insula nu era o fortăreaţă, puteai să ajungi acolo cu o barcă şi să acostezi noaptea fără să te vadă nimeni.

Numai că-i era greu să găsească logica unui asemenea gest, iar statistica era tot de partea lui, de unde explicaţia logică ar fi fost că

Rickard şi-a împuşcat fratele şi nepoţii.

Poza trimisă de Louise, cu mesajul pe care Peter îl primise în noaptea crimei, era încă o piesă din puzzle. Urmau să-l audieze din nou pe Rickard când avea să ajungă şi avocatul lui şi îl vor întreba despre mesajul ăsta. Nu putea să aibă explicaţii pentru tot.

Aerul rece îi pătrunse prin geacă, făcându-l să tresară. Imaginile de coşmar de azi-noapte reveniră, iar el luă câteva guri de cafea caldă, încălzindu-şi mâinile pe cana fierbinte. Familia. Graniţa aceea firavă dintre ură şi dragoste. Disfuncţionalitate şi funcţionalitate. Sentimente care se puteau transforma foarte uşor.

Tragedia lui Henning şi Elisabeth era atât de mare, încât nu-şi putea închipui ce simţeau. Dintr-o lovitură, toată familia lor fusese distrusă. Sâmbătă făcuseră nunta de aur. Alături de fiii lor, nepoţi şi prieteni, au celebrat o viaţă lungă şi plină de succes, viaţa lor ca pereche şi ca familie. Două zile mai târziu, totul era bucăţi. Fiul cel mare mort, doi nepoţi morţi şi fiul cel mic arestat pentru crimă.

Nu era ceva obişnuit. Sigur a fost ceva care mocnise ani la rând, iar acum explodase şi produsese o catastrofă. Dar ce? Cum?

Poate nu vor şti niciodată. Multe secrete nu ieşeau niciodată la iveală. Şi după aproape 30 de ani încă se făceau speculaţii în legătură cu motivul pentru care îşi omorâseră părinţii fraţii Menendez. Fusese doar pură lăcomie şi indiferenţă faţă de doi părinţi care îşi iubeau copiii? Sau frustrare şi furie după mulţi ani de abuzuri, inclusiv de natură sexuală? Nimeni nu va afla niciodată. Poate că adevărul era undeva la mijloc.

Patrik văzuse sâmbătă ura lui Rickard faţă de Henning. Şi ura din mesajul către Peter, pe care i-l trimisese Louise. Avea oare şi Elisabeth vreo vină în toate acestea, pentru că nu reuşise să-l înveţe pe Rickard că nu poate să primească tot ceea ce vrea?

Frigul începu să-şi facă loc prin pătură şi Patrik se ridică de pe scară, într-o jumătate de oră veneau şi ceilalţi: îi chemase să rediscute cazul, în sala de conferinţe. La 11:00 venea avocatul lui Rickard, iar până atunci trebuiau să rezolve tot. Datele clare din dosar erau singurul drum către adevăr. Sau cât de aproape de adevăr puteau să ajungă.

— Mi-e greu să mă obişnuiesc.

Era dimineaţă devreme. Mette stătea lângă fereastră şi se uita la grădina încă scăldată în întuneric, iar Martin nu putea să se sature uitându-se la silueta ei cu burta rotundă. Se duse lângă ea la fereastră şi o luă în braţe, punându-i mâinile pe abdomen. Simţi câteva lovituri puternice care îi spuneau cât de activ este copilul.

Nu putu să-şi ascundă un zâmbet larg.

— Cu ce ţi-e greu să te obişnuieşti? întrebă el şi o sărută.

Mirosea frumos, a curat, a parfumul de pe raftul de sus din baie, al cărui nume nu şi-l amintea niciodată.

— Să trăiesc cu cineva care se duce la serviciu şi care ori este rănit, ori nu mai vine acasă niciodată.

— Of, Mette! oftă Martin şi o strânse în braţe. Ai văzut şi tu statisticile. Nu este ceva obişnuit ca poliţiştii să fie răniţi în timpul serviciului.

O întoarse cu faţa spre el.

— Ştiu. Dar statistica nu prea mă ajută acum. Numai gândul la bieţii băieţi... cel care a făcut aşa ceva sigur e un nebun şi treaba ta e să-l găseşti pe monstrul ăsta.

Martin scrâşni din dinţi când îl năpădiră amintirile de pe Skjälero. Imaginile de pe insulă îl însoţiseră tot timpul şi abia putuse să doarmă câteva ore. Mette avea dreptate. Numai un om fără sentimente putea împuşca doi copii mici şi pe tatăl lor în timp ce dormeau, lipsiţi de orice apărare.

— Nu pot să vorbesc despre asta, răspunse el

mângâind-o încă o dată pe burtă. Vreau să vorbim doar despre ce nume mai adăugăm pe listă pentru micuţul ăsta, ce fel de trandafiri o să plantăm pe alee şi dacă e cazul să renovăm baia mică acum sau să mai aşteptăm până creşte copilul.

— Ştii deja că o să renovăm acum baia mică, zâmbi Mette uitându-se la el cu subînţeles.

Avea dreptate. Niciunul dintre ei nu avea răbdare să aştepte. Ei trebuiau să facă tot acum, sau de preferat ieri.

Şi Dumnezeu ştia că avea suficiente proiecte pentru casa asta veche pe care Martin o moştenise în mod neaşteptat de la Dagmar, o martoră într-o anchetă mai veche. Norocul era că nici el, nici Mette nu aveau nimic împotrivă să bage bani şi timp în renovarea frumoasei case de la sfârşitul secolului. Mette chiar se îndrăgostise de ea, încă de prima dată când o invitase la cină acolo, iar ea rămase peste noapte la el.

Martin răsuflă uşurat şi-şi simţi corpul relaxându-se lângă Mette.

În casa asta fermecătoare locuiau copiii din căsătoriile lor precedente şi în curând avea să vină şi primul lor copil. Câteodată îi venea să se ciupească doar ca să înţeleagă ce noroc avusese; viaţa îi dăduse încă o şansă să fie fericit, fiind salvat din adâncurile întunecate în care se cufundase după moartea Piei.

— Hai, pleacă! Du-te la treabă. Nu asculta hormonii de gravidă.

Mă descurc eu.

Mette se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Eşti sigură?

— Sigură.

Martin o sărută încă o dată şi plecă spre maşină. Înainte să se urce la volan, mai aruncă o privire spre casă. Cadoul ăsta îi adusese mai mult decât sperase el vreodată.

Încercă să păstreze în suflet sentimentul de mulţumire şi fericire în drum spre secţia de poliţie din Tanumshede. Avea nevoie de sentimente pozitive pentru a putea face faţă împreună cu colegii lui la ceea ce avea să urmeze.

Erica rămăsese cu testul de sarcină în mână. Nu putuse să doarmă toată noaptea şi căutase pe Google programul farmaciei de pe Drottninggatan. Fusese acolo la prima oră ca să-l cumpere.

Se uitase la test aproape 20 de minute şi oricum îl întorcea, rezultatul era acelaşi: pe ecranul mic apărea un mic plus. Doamne Dumnezeule! Crezuse că era premenopauză, când ea de fapt era gravidă.

O cuprinse panica gândindu-se câte pahare de vin roşu băuse cu o seară înainte. Pe lângă cantitatea considerabilă pe care o consumase sâmbătă, la nunta de aur a lui Henning şi Elisabeth.

Singura alinare era că citise undeva că fătul e într-un fel de sac, sacul vitelin sau ceva de genul ăsta, unde e protejat în primul trimestru, aşa că nu ar trebui să fie afectat de consumul de alcool al mamei. Bine, asta putea să fie doar ceea ce spera ea.

Până la urmă, aruncă testul şi se spălă pe mâini cu apă şi săpun.

Faţa din oglindă avea semne evidente de lipsă de somn. Nu doar gândul la o eventuală sarcină o ţinuse trează. Vestea despre Peter şi băieţi o dăduse peste cap. Şi nu putea să nu se gândească la Louise.

O durea sufletul pentru ea, dar nu ştia cum să o ajute să iasă din întunericul în care sigur se afla acum.

Îi trimisese un mesaj înainte să se culce. Îl scrisese şi-l şterse de nenumărate ori până când se hotărâse să-l trimită. Nu ştia ce să-i scrie de fapt. Până la urmă, s-a mulţumit cu un mesaj scurt – *Sunt aici pentru orice ai nevoie* – şi o inimioară. Era un mesaj cam sărăcăcios şi

mult prea scurt.

Nu primise niciun răspuns, dar nici nu se aştepta să primească.

Era cam neîndemânatică şi parcă şi fără echilibru când începu să se îmbrace. Nu ştia dacă îşi închipuia sau chiar îi era greaţă şi se întrebă în câte săptămâni să fi fost acum. Era nesigură, pentru că în ultima perioadă avusese o menstruaţie neregulată.

Se aşează pe pat. Dacă era prea târziu ca să mai facă ceva? Asta, dacă nu voiau să-l păstreze. Puteau să mai aibă încă un copil?

Acum? Gemenii erau încă mici, dar parcă ea şi Patrik începuseră să vadă luminiţa de la capătul tunelului. Numai gândul că trebuie să înceapă iar cu scutece şi nopţi nedormite o panica. Ca să nu mai vorbim de o sarcină cu complicaţii. Anxietatea era atât de puternică, încât abia putea să respire.

Cel mai mult ar fi vrut să-l sune pe Patrik. Dar ştia că nu era momentul potrivit. Şi voia să-i spună când era lângă el, nu la telefon, aşa că trebuia să aştepte până se întorcea acasă.

Îşi luă geaca şi geanta şi ieşi din cameră. Nu o ajuta cu nimic să stea să-şi facă griji; oricum nu putea să facă nimic acum. Mai bine rezolva ce-şi planificase pentru ziua de azi.

Adresa era uşor de găsit. Făcu o plimbare, deşi era soare cu dinţi, dar se încălzi repede de la mers. Peste tot titluri care parcă ţipau la ea, *Masacrul de pe Skjälero,* scria *Expressen; Crimă în familie pe insulă,* scria *Aftonbladet.*

Erica se întreba ce face oare Patrik acum, cum se simte, cum fac faţă el şi colegii lui. Parcă suferea pentru toţi.

Stătea în faţa uşii de la intrarea în bloc şi îşi dădu seama că nu se gândise dinainte cum să intre. Şi nici măcar nu ştia exact despre care apartament era vorba. Ştia că e la etajul cinci, dar sigur erau mai multe apartamente la etajul

cinci.

Se apropie de geamul uşii mari şi grele de la intrare şi se uită înăuntru, unde se vedea un panou mare cu numele locatarilor de la fiecare etaj. Notă toate numele de la etajul cinci şi încercă să-i caute în lista de la interfon.

Sună de câteva ori la primul nume, dar nu răspunse nimeni.

Trecu la al doilea: Elofsson Â. După trei semnale, se auzi o voce gravă de bărbat.

Erica vorbi în interfon cât de clar putu.

— Bună, mă numesc Erica Falk şi aş vrea să vorbesc cu cineva care ştie ce apartament a ars în 1980.

O clipă se lăsă liniştea, apoi uşa se deschise.

Erica urcă cu liftul micuţ şi vechi până la etajul cinci. Apoi se uită la numele afişate pe uşi, până îl găsi pe Elofsson. Sună şi auzi imediat paşi grăbiţi de partea cealaltă a uşii.

Îi deschise un bărbat cam la 80 de ani, care se dădu deoparte ca să-i facă loc să intre. Era îmbrăcat frumos, cu cămaşă, pantaloni şi bretele şi avea păr alb frumos şi barbă.

— Intră, intră! Am pus de cafea, zise el intrând într-o bucătărie mică, dar foarte luminoasă.

Erica se uită curioasă în jur. Se întreba dacă ăsta fusese apartamentul Lolei, dar nu vedea niciun semn că ar fi fost renovat, atmosfera de la sfârşitul secolului era intactă, chiar dacă nu era tocmai în condiţii bune.

Se aşeză la masa din bucătărie şi aşteptă răbdătoare ca bărbatul să toarne cafeaua în cănile frumoase şi să le pună pe masă.

— Din păcate, nu am cu ce să te servesc. Am diabet, explică el ridicând din umeri.

— Nu e nicio problemă. Nici eu nu trebuie să mănânc dulciuri, zise Erica sorbind din cafea.

— Âke mă cheamă, continuă bărbatul şi se aşează greoi pe un scaun în faţa ei, după care o cercetă atent. De ce te interesează

Lola?

— Ai cunoscut-o? întrebă Erica, devenind curioasă.

Ceva în vocea bărbatului îi spunea că fuseseră apropiaţi.

— Da, am cunoscut-o. Dar spune-mi, de ce te interesează Lola?

Erica puse cana cu grijă pe farfurie.

— Un prieten bun mi-a povestit despre ea, despre moartea ei, şi mă interesează. Scriu cărţi. Despre crime.

— Cărţi din alea de senzaţie? se interesă Âke.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu cred că sunt de senzaţie. Totul a început cu pasiunea mea de a descoperi oamenii. Destinele lor. Şi cum este posibil să fie ucis cineva, încerc să evidenţiez persoanele din spatele titlurilor.

— La Lola nu a fost niciun titlu, comentă Âke părând mulţumit de răspunsul ei.

— Nu, şi mi se pare ciudat. Că s-a scris atât de puţin despre crimă.

Mai ales că... Lola a fost ce a fost.

— Lola a fost minunată, zise Âke cu ochii sclipind. Absolut minunată. Erica îşi scoase agenda din geantă.

— Pot să notez? întrebă ea şi primi un răspuns afirmativ. Eraţi apropiaţi?

— Nu, mai beam câte o cafea împreună. Eu şi iubita mea soţie eram ocupaţi cu copiii adolescenţi, unul dintre ei o luase şi pe căi greşite. Dar îmi plăcea să mai schimb o vorbă cu Lola, era ca o gură de aer proaspăt să vorbeşti cu cineva care nu avea aceeaşi viziune despre viaţă ca mine.

— Şi fetiţa ei?

— Micuţa Pytte. O dulceaţă de fetiţă. Era lumea ei. Şi Lola era lumea lui Pytte. A fost o tragedie. Dar nu a ars

doar apartamentul ei.

Erica se aplecă cu interes înspre el.

— Nu? Povesteşte-mi.

— A ars şi apartamentul babei ăleia nebune de Alm. Apoi a înnebunit şi mai tare şi n-a mai avut curaj să-l lase pe nepotul ei, Sigge, să vină să stea la ea.

— El câţi ani avea?

— Era cam de vârsta lui Pytte. Cred că aveau şase ani când a fost incendiul. Tocmai făcuseră o petrecere pentru ea. Toată gaşca.

— Care toată gaşca?

— Nu-i cunoşteam. Îi salutam când îi întâlneam în scara blocului sau în lift. De cele mai multe ori, seara târziu. Eu stăteam de multe ori şi aşteptam adolescenţi care nu veneau acasă, aşa că îi auzeam târziu noaptea.

— Ai auzit vreodată ceartă? Erau gălăgioşi?

— Nu, râsete şi muzică. Singura dată când am auzit ceartă a fost în ziua când a ars apartamentul. A fost gălăgie mare.

Erica se opri din scris. Ceartă în aceeaşi zi?

— Ai auzit detalii?

Âke clătină din cap. Se ridică să-i umple cana cu cafea, apoi se aşează din nou greoi.

— Pereţii sunt prea groşi. N-am auzit niciun cuvânt. Mi s-a părut că aud o voce de bărbat şi una de femeie. Dar au trecut mult prea mulţi ani de-atunci. Am povestit poliţiei, însă nici nu cred că au notat şi n-a părut nimeni interesat să afle ce s-a întâmplat. Erau alte vremuri.

Erica încuviinţă. Nu găsise niciun articol în ziare şi poliţiei nu-i păsase. Când începuse să caute detalii despre Lola, ştiuse că pe-atunci erau tot felul de prejudecăţi, dar parcă tot o durea.

— Ce daune au fost la apartament? De fapt, în ce apartament stătea?

— Cum ieşi de la mine, în stânga. A fost distrus total. E împărţit la fel ca atunci, dar în rest a fost complet refăcut.

Âke se uită la ea.

— Vrei să-l vezi? Am cheile.

— Cum se face că ai cheile?

— Ud florile familiei care stă aici când sunt plecaţi. Sunt în Dubai săptămâna asta. Vacanţa de toamnă.

— Sigur, aş vrea să văd, zise Erica ridicându-se.

Âke se ţinu de scaun şi se ridică anevoios.

— Să nu îmbătrâneşti. Dacă nu ai diabet, ai gută. În curând o să încep şi să uit.

— Dar alternativa e mai rea.

Âke zâmbi.

— Da. Până nu mai e. Vino, nu trebuie să te încalţi, mergem direct aşa.

Scoase o cheie dintr-un dulăpior de pe peretele de lângă uşă şi o luă la stânga când ieşi din apartament.

Pe uşă scria *Sanden,* şi Erica îşi dădu seama imediat că era o familie cu copii mici.

Holul era plin de pantofi mici şi mari, căciuli, trotinete, căşti de protecţie. Era cam ca la ea acasă în hol.

— E OK să intrăm? întrebă Erica uitându-se prin casă.

Era parcă prea intim să intri în casa cuiva fără să ştie.

— Sper că n-o să furi sau să spargi ceva, nu? Altfel, nu e nicio problemă că îţi arăt casa. Acum nu e apartamentul lor. Acum e al Lolei.

Âke arătă cu degetul în jur.

— Exact aşa era şi atunci. Bucătăria la stânga, un dormitor cu debara în dreapta şi sufrageria în faţă. Pytte avea un pat în living, dar Lola făcuse ca o cameră pentru fetiţă acolo, în colţ.

Âke arătă spre camera mare şi luminoasă.

Se făcu linişte. Acolo găsiseră corpul micuţ al lui Pytte. Erica simţi cum o cuprinde brusc greaţa, dar se abţinu cât

putu.

Âke îşi drese vocea şi continuă să-i arate apartamentul. Bătu într-unul din pereţi.

— Aici era o uşă către bucătărie. Şi camera fetelor nu exista.

Familia care stă acum aici a cumpărat şi garsoniera de alături şi au spart peretele ca să aibă mai mult spaţiu.

— Înţeleg ce ai vrut să spui când ai zis că au renovat total.

Erica se uită împrejur. Apartamentul era mai modern decât al lui Âke şi nu se mai vedea niciun detaliu de la sfârşitul secolului.

— L-au refăcut de la zero. Incendiul a distrus totul.

Erica se îndreptă către bucătărie. Îşi adusese aminte că în dosarul anchetei scria că Lola fusese găsită pe jos, în faţa aragazului.

Se aşeză în genunchi chiar în locul acela, dar bucătăria era atât de nouă, încât era greu să-şi imagineze scena.

Se ridică şi se duse în dormitor. Era luminos, aerisit şi cu ferestre mari.

Debaraua de alături era cât o cameră, şi nu ca un dulap cu uşi, aşa cum crezuse ea.

— Camera asta era ca... un butic.

Âke arătă spre dormitor şi debara.

— Lola îşi pusese amprenta aici. O mulţime de haine frumoase, pantofi cu toc, parfumuri şi bineînţeles perucile ei.

— Cred că era minunat.

Erica şi-ar fi dorit să vadă camera atunci, când stătea aici Lola. Şi-ar fi dorit să o cunoască.

— Ştii ceva despre viaţa ei de dinainte? Dinainte să fie *Lola*? Ţi-a povestit vreodată ceva?

Âke ezită.

— Pentru mine a fost doar Lola. Aşa a vrut ea. Dar...

Erica aşteptă tăcută.

— Vezi tu, e foarte ciudat. Ştiu că nu mai e şi că ar trebui să spun tot, pentru că ea e moartă, dar şi fetiţa ei e moartă, iar singurul lucru pe care pot să-l fac e să te ajut să scoţi la lumină adevărul.

Pentru că presupun că asta vrei. Adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu ele. Dar în acelaşi timp mi-e greu...

Âke îşi drese vocea şi până la urmă îşi luă avânt.

— A venit o femeie care i se adresa cu „Lars”. Nu o mai văzusem înainte şi n-am mai văzut-o nici după aceea. Dar Lola nu voia să o primească. Erau în hol, chiar în faţa uşii când am venit eu cu liftul.

Nu am vrut să ascult ce vorbesc, aşa că am intrat la mine şi am închis uşa. Dar şi fără să aud prea multe detalii mi-am dat seama că

Lola voia s-o facă să plece. Şi am auzit când femeia i-a spus Lars.

Şi... nu mi-a plăcut. Ştiam că ea vrea să fie Lola. Nu era Lars. Şi mi se pare foarte ciudat să vorbesc despre Lars.

Erica îl mângâie spontan pe Âke pe mână.

— Hai că devin sentimental! Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc din nou despre Lola. Şi de fetiţă. Nu le-am uitat niciodată. Mi-ar plăcea să apuc să aflu cine le-a ucis. Până mor sau până o să-mi pierd minţile.

— Nu pot să-ţi promit nimic. Dar o să fac tot posibilul. Şi eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Lola şi fetiţa ei.

Erica se mai uită o dată prin cameră. Şi o clipă i se păru că simte miros de parfum.

Henning puse cana cu ceai pe masă şi se uită la ecran. Elisabeth adormise în cele din urmă; reuşise să plângă abia după ce trecuse şocul. Plânsese isteric şi animalic, ca şi cum inima avea să i se frângă. Ceea ce nu era deloc departe de realitate.

Începuse după ce plecaseră Louise cu Vivian, Ole şi

Susanne şi o ţinuse aşa toată noaptea, iar el nu reuşise deloc să o consoleze.

Acum, dimineaţă, o convinsese să ia un somnifer. Era la fel de greu şi pentru el; nu putea să suporte şi durerea ei.

Sentimentele lui erau închise undeva; parcă avea un urlet înţepenit în suflet.

Cursorul pâlpâia pe ecran. Nu stătea la calculator pentru că ar fi putut să scrie ceva. Stătea acolo pentru că era un mediu familiar.

Un chin familiar. Stătuse aşa mii de ore până acum. Chinuit.

Simţind anxietatea prin toţi porii. Devenise într-un fel cămaşa lui de oţel şi, în timp, se obişnuise cu durerea.

Acum încerca să folosească acest chin familiar pentru a putea face faţă noului chin, cel care îi provoca o durere atât de mare, încât îi venea să-şi smulgă pielea de pe el. Dar pâlpâitul cursorului nu-i aducea nicio uşurare, ci doar anxietate. Nimic nu mai era important acum.

Henning o auzi pe Nancy în bucătărie. Lăsase uşa de la birou deschisă, ca să scape de senzaţia de claustrofobie. Nu înţelegea ce se întâmplă, parcă pereţii veneau din ce în ce mai aproape de el.

Se ridică şi se duse la fereastră. Erau singuri pe insulă, el, Elisabeth şi Nancy. Tilde voise să se întoarcă, îi sunase după interogatoriu, dar Elisabeth o refuzase. Îi spusese să stea la hotel şi că îi plătesc ei camera.

Totul se prăbuşea. Toată viaţa clădită împreună cu grijă. Poate era karma. Multe dintre alegerile lor au fost bune pentru ei, dar poate au plătit alţii. Poate chiar asta meritau.

Suna telefonul. Sunase permanent toată dimineaţa. Presa, prieteni care se întrebau cum se simt, sunase şi avocatul familiei.

Dar el respinse toate apelurile.

Se aşează din nou în faţa laptopului, în speranţa că va găsi linişte în pagina goală de pe ecran. Toate paginile astea goale. Putea să găsească vreun răspuns acolo? Pagini goale.

Închise laptopul şi luă telefonul ca să-l sune pe avocat. Mai avea un fiu. Doar atât mai avea.

Mustrările de conştiinţă erau insuportabile. Paula păşea chinuit spre camera de conferinţă, întrebându-se ce sancţiune va primi.

— Patrik?

Vocea ei păru jalnică; parcă nici nu era vocea ei.

Patrik scria ceva pe *whiteboard,* în timp ce Annika punea pe masă cafea şi o farfurie cu prăjituri.

— Da? răspunse el distrat, fără să se uite la ea.

— Putem să vorbim puţin în biroul meu?

— Bineînţeles, răspunse el punând markerul pe suportul de sub tablă.

Când intrară în birou, ea coborî ruşinată privirea. Nu putea să se uite în ochii lui Patrik.

— Te-ai întrebat ieri cum de a reuşit presa să vină atât de repede pe insulă?

— Da?

Vocea lui era aspră, iar ea se chinuia să ridice ochii pentru a-l privi. Când a ajuns acasă ieri, Johanna observase direct că e ceva în neregulă, iar ea îi promisese că o să discute cu Patrik la prima oră.

Dar era greu.

— E vina mea. Am avut un moment de rătăcire şi am făcut o prostie. Am negociat cu un jurnalist şi... şi am spus prea mult. Îmi cer scuze, nu o să se mai întâmple. Şi accept orice sancţiune.

I se gâtui vocea şi încercă să-şi ascundă lacrimile. Ultimele zile fuseseră mult prea grele.

— Calmează-te, calmează-te, povesteşte-mi liniştită,

zise Patrik punând o mână pe umărul ei.

Ea se abţinu cât putu să nu se arunce în braţele lui; n-ar fi fost potrivit.

— Ce informaţii ţi-a dat jurnalistul? întrebă el trăgând un scaun şi aşezându-se.

Paula se aşează în faţa laptopului şi apăsă pe taste de câteva ori.

Apoi întoarse ecranul către el.

— Ziarul *Aftonbladet* pregăteşte un articol consistent cu dezvăluiri despre Blanche. L-am primit azi-dimineaţă pe e-mail. Au o sursă care le dă tot felul de informaţii. Despre plăţi aiurea, e-mailuri dubioase, contracte dubioase. Tot.

— Crezi că sursa e Rolf? întrebă Patrik gânditor în timp ce citea.

— Îţi dai seama că ăsta ar fi un motiv să-l omoare!

— Şi care e legătura cu moartea lui Peter şi a băieţilor?

Părea de fapt că Patrik gândeşte cu voce tare. Dar Paula avea răspunsul.

— Se pare că Louise era responsabilă pentru tot ce însemna administraţia la Blanche. În articol se spune că ea a făcut plăţi unor persoane care trebuiau să-şi ţină gura, ea a făcut contractele de confidenţialitate şi aşa mai departe. Şi Louise ar fi trebuit să fie în dormitor în noaptea aia. Peter şi băieţii cred că au fost doar *collateral damage.*

Patrik îşi luă privirea de la ecran şi se uită la Paula.

— Deci cineva care are legătură cu Blanche avea un motiv să-i amuţească pe Rolf şi pe Louise? Sursa secretă a presei şi cel care avea informaţii nocive? Nu e chiar de necrezut. Dar cine? Şi ce legătură are Rickard? Avem dovezi că el i-a împuşcat pe Peter şi pe băieţi. A fost plătit? Sau are el interese proprii în Blanche?

Paula primi o notificare pe telefon. *Nu poate să fie adevărat,* se gândi ea când citi. Apoi bufni în râs. Era un râs isteric şi Patrik se uită îngrijorat la ea. Se opri din râs şi

începu să tuşească. Apoi îi arătă telefonul lui Patrik.

— Au publicat articolul. Deci mi-am vândut sufletul pentru o oră în plus cu un articol pe care toată lumea poate să-l citească acum...

— Nu o să te cert, răspunse Patrik calm. Ştiu că înţelegi. Toţi am făcut greşeli şi nu are sens să mai vorbim despre asta. Acum trebuie să vedem ce date avem, ce întrebări, ce speculaţii. Aşa că, adunarea peste cinci minute. Şi până atunci, relaxează-te. Totul e OK.

Paula simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi de bucurie. Când plecă Patrik, îi trimise un mesaj mamei ei. *Mă gândesc la tine. Vrei să-ţi aduc ceva diseară?*

Stockholm 1980

Lola se uita îngrijorată în oglindă, dar se părea că toate rănile se vindecaseră. La spital nu voise să se uite în oglindă.

Îşi luă fondul de ten şi începu să-l întindă pe faţă, un strat mai gros pe vânătăile încă vizibile. Nu putea să mai aştepte până treceau. Trebuia să lucreze ca să-şi poată plăti chiria.

— Te duci la muncă în seara asta?

Pytte se furişă în spatele ei, luând-o în braţe.

Lola se întoarse şi-şi îmbrăţişă fiica.

— Tata trebuie să lucreze. Dacă nu, nu avem mâncare.

— Nu mi-e foame. Nu trebuie să mănânc.

Pytte îşi vârî fruntea în pieptul ei. Lola îi luă capul şi o ţinu în aşa fel încât să o poată privi în ochi.

— A fost un accident. Nu am fost atentă când am traversat strada, am făcut o prostie. De acum înainte o să fac exact cum te-am învăţat şi pe tine. O să mă uit în stânga, apoi o să mă uit în dreapta şi după aia mă uit iar în stânga.

— Promiţi?

Pytte suspină. Lola o ţinu strâns în braţe şi răspunse

serioasă:

— Promit. Jur pe mama ta din cer! 0 să am grijă. Şi o să am grijă şi de tine.

Se auzi soneria şi tresăriră amândouă. Lola se strâmbă când se ridică de pe scaun; nu ştia cât o să mai aibă dureri. Şchiopătă uşor când se duse spre uşă şi realiză că va dura ceva timp până să poată purta din nou pantofi cu toc.

Când văzu cine e la uşă, dădu să o închidă direct. Dar până la urmă o deschise larg şi se retrase un pas.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zise sora ei. Nu că povesteşti tu ceva.

Se uita cu reproş la Lola.

— De ce să-ţi povestesc? întrebă Lola.

— Nu poţi să continui aşa, Lars, chiar nu înţelegi? E periculos.

Ţipa şi avea un ton aspru. Lola abia se abţinu să nu-şi pună mâinile la urechi. Ura să i se spună Lars. Ura numele ăsta. Era numele unei persoane moarte. Al unei persoane pe care el o îngropase de mult.

În spatele ei, Lola îl văzu pe vecinul lor Âke, care închidea uşa de la lift, uitându-se curios la ele.

— Intră! o invită Lola fără nicio tragere de inimă.

Chiar dacă nu voia să-şi aducă sora înăuntru, dar era mai bine decât să împărtăşească detaliile din viaţa ei cu alţii.

— Pare curat, comentă soră-sa intrând în casă.

Lola urâse toată viaţa stilul ăsta al surorii ei, care credea că toată lumea e a ei.

— De ce să nu fie curat?

Sora ei îşi aranjă rujul de pe buze.

— Asta e Julia?

— I se spune Pytte, răspunse Lola luând-o pe fiica ei în braţe.

— Unde a stat cât ai fost tu la spital? se interesă sora ei măsurând-o Pytte din cap până în picioare.

— La nişte prieteni, răspunse Lola scurt.

Îi venea să urle doar pentru că sora ei era acolo, în casa ei. Nu fusese invitată. Îşi pierduse dreptul de a fi în viaţa Lolei cu mult timp înainte, la fel ca restul familiei ei. Părinţii lor muriseră, dar încă simţea amarul judecăţii lor.

— Dar, Lars, cum să o laşi pe fiica ta să stea la prieteni în loc să mă suni pe mine? Câţi ani are acum? Cinci?

Tonul ei era la fel de aspru ca şi al părinţilor lor, iar Lola se strâmbă din nou la auzul numelui.

— Pe tata nu-l cheamă Lars, îl cheamă Lola, iar eu am aproape şase ani, răspunse Pytte încolăcindu-se de piciorul Lolei.

Lola o ciufuli. Doamne, cât o iubea pe copila asta!

— Nu înţeleg cum Direcţia pentru Protecţia Copilului permite... aşa ceva.

Sora ei se uită prin apartament. Se uită la covorul roşu din living, la bibelourile din colecţia Lisa Larson de pe pervazul ferestrei şi la perucile din dormitor.

Inima Lolei începu să bată mai tare. O speria gândul că alegerea ei ar putea să fie motivul pentru care Pytte nu mai avea voie să stea cu ea.

— Ne descurcăm, replică ea făcând un pas înapoi împreună cu Pytte.

— Până la urmă, tot o să păţeşti ceva, spuse sora ei parcă fără niciun sentiment în glas, în timp ce studia bucătăria. Mă rog. Ştii unde sunt dacă ai nevoie. Dar sper că înţelegi că nebunia asta trebuie să înceteze.

Se strâmbă când văzu unghiile de un roz aprins ale Lolei.

— E cazul să pleci, zise Lola.

— Da. Ştiu când nu sunt dorită.

Se îndreptă spre uşă, însă se întoarse brusc spre Pytte.

— Tatăl tău e încăpăţânat. Şi prost. Dar dacă vrei să mă suni vreodată, îţi las aici numărul de telefon.

Băgă o carte de vizită în ghiozdanul lui Pytte.

— Pleacă!

Când uşa se închise în urma ei, Lola se aşeză pe genunchi şi îşi îmbrăţişă fiica şoptindu-i:

— Nu o să ni se întâmple nimic. Niciodată. Suntem împreună. E tot ce avem nevoie.

Fetiţa o îmbrăţişă la fel de strâns. Erau ele două împotriva lumii.

Doar ele două.

Era plin de lume la Ritorno de pe Odengatan, dar Erica găsise un loc, într-un colţ, unde putea să stea cu laptopul ei. Îi plăcea cofetăria asta, care funcţiona de 60 de ani şi care, datorită decorului şi prăjiturilor, îi dădea întotdeauna senzaţia că timpul s-a oprit în loc.

Se îndreptă de spate discret şi îşi scoase agenda ca să se uite la lista cu ce avea de făcut cât era la Stockholm. Trecuse mult timp de la moartea Lolei. Între timp, lumea ori murise, ori se mutase. Şi cei care mai erau acolo probabil nu-şi aduceau aminte. Timpul era duşmanul unei anchete, ştia asta deja.

Primul lucru pe lista ei era să afle cum de Lola locuia singură cu fetiţa ei. Era ceva ieşit din comun ca mama lui Pytte să nu facă parte din viaţa lor şi probabil că era şi mai neobişnuit în anii 1980.

Erica avea CNP-ul lui Pytte şi putea să caute la evidenţa populaţiei şi pe pagina de internet Ratsit să vadă cine erau părinţii lui Pytte. Lars Berggren era trecut ca tată, asta ştia. Dar numele mamei era Monica Sohiberg, decedată pe 30 august 1974, data de naştere a lui Pytte.

Căută mai departe pe internet. Mama Monicăi era Birgitta Sohiberg şi era încă în viaţă. Locuia în Stockholm, slavă

Domnului. În Bagarmossen.

Dacă lua un taxi, ajungea destul de repede acum, când traficul nu era aglomerat. Erica luă telefonul şi se uită la numărul afişat pe ecran. Să sune mai întâi? Să o anunţe pentru ce se duce la ea? Băgă telefonul la loc în geantă şi îşi strânse lucrurile. Câteodată era mai bine să surprindă lumea.

Găsi repede un taxi şi făcu 20 de minute până în Bagarmossen.

Taxiul opri pe o stradă de lângă spitalul veterinar, iar Erica începu să caute scara cu pricina printre blocurile joase din anii 1950. Un bărbat mai în vârstă ieşi din bloc exact când se apropia ea, iar Erica se grăbi să intre în scară.

Găsi numele femeii la avizierul negru cu litere albe din dreapta uşii de la intrare şi constată că locuia la etajul doi. Urcă pe scări şi se opri câteva secunde gâfâind înainte să sune la uşă. Pe uşă era atârnat un tablou de bun-venit cu Isus, ca o icoană. Erica ţinu pumnii ca Birgitta să fie acasă şi răsuflă uşurată când auzi paşi îndreptându-se spre uşă.

O femeie în vârstă se uită la ea prin uşa crăpată, atât cât îi permitea lanţul.

— Nu vreau nimic. Orice ai vinde. Şi dacă eşti de la Martorii lui Iehova să ştii că Hristos e în inima mea de mult.

— Nu vând nimic, răspunse Erica încercând să nu zâmbească pentru că fusese confundată cu un Martor al lui Iehova. Mă numesc Erica Falk. Aş vrea să vă întreb despre fiica dumneavoastră.

— De Ingela? Ce vrei să întrebi de Ingela? se interesă femeia închizând uşa puţin.

— Nu, nu Ingela. Monica.

Birgitta rămase tăcută o clipă. Apoi închise uşa. Erica apucă să-şi blesteme obrăznicia, când auzi lanţul, iar uşa

se deschise larg.

— Hai!

Erica intră în hol după femeie. De peste tot o privea Isus.

Tablouri, bibelouri din porţelan şi ceramică. Cruci şi citate din Biblie atârnate din loc în loc.

— Mergem în living. Viktor face lecţiile în bucătărie.

— Viktor?

— Da, nepotul meu, răspunse Birgitta cu bucurie în ochi. Stă la mine de mulţi ani.

Birgitta arătă spre o canapea înflorată cu o măsuţă de sticlă lângă ea, iar Erica se aşeză. Nu mai fusese niciodată într-o casă atât de curată, în comparaţie cu asta, casa ei era ca o fabrică de droguri.

— Ce casă frumoasă ai! zise ea, fiind răsplătită cu un zâmbet.

— Mulţumesc, foarte drăguţ din partea ta. Da, îmi place să ţin curat. Birgitta se aşeză la celălalt capăt al canapelei.

— De ce întrebi despre Monica? Nu mai e printre noi de mulţi ani.

Erica îşi drese vocea. Întotdeauna avea emoţii când trebuia să-şi prezinte cazul. Nu ştia niciodată cum să facă să nu ofenseze pe cineva şi de-a lungul anilor fusese şi insultată, întâlnise şi oameni care făcuseră crize isterice, plângând.

— Eu scriu cărţi. Despre crime. Şi printr-o cunoştinţă am aflat de Lola şi fiica ei.

— Lola... zise Birgitta rar. De mult nu am mai auzit numele ăsta.

Erica se hotărî să fie directă.

— Din câte am înţeles, fiica dumneavoastră a fost mama fetiţei Lolei. Dar din datele de la evidenţa populaţiei reiese că a murit în ziua în care s-a născut fetiţa.

— Da, bietul suflet. Dumnezeu să o ierte!

Birgitta atinse o faţă de masă pe care era scris *De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu.*

— Citatul ăsta e din Evanghelia după Ioan. Tu l-ai primit pe Dumnezeu în inima ta?

— Eu... eu nu sunt aşa credincioasă.

— Crezi în ceva?

— Cred că mai am o credinţă din copilărie.

Relaţia Ericăi cu Biserica era cam complicată. În Fjällbacka şi în împrejurimi încă existau rămăşiţele unei religii care-i obliga pe oameni să trăiască permanent cu frică de furia lui Dumnezeu.

— E bine. E bună şi o credinţă din asta din copilărie.

Birgitta tăcu, apoi se uită pe fereastră.

— Vorbeam de Monica... spuse Erica, încercând s-o readucă la subiect.

Auzi zgomote din bucătărie şi presupuse că era nepotul care îşi făcea lecţiile. Era mirată doar că Birgitta avea un nepot atât de mic, dar putea să fie şi un strănepot, parcă era mai logic aşa.

— Monica a fost sălbatică de mică, începu Birgitta. Niciodată nu făcea ce i se spunea. Dimpotrivă. Bine, amândouă fetele au moştenit asta de la tatăl lor. Şi tot ce a fost distructiv au moştenit de la mine.

Erica se uită mirată la ea. Nu putea să o caracterizeze pe femeia din faţa ei, cu fusta bine călcată şi cămaşă cu guler înalt, ca fiind distructivă.

Birgitta parcă îi citi gândurile şi îi zâmbi.

— Nevoia asta de acum de a avea ordine şi curăţenie vine din haosul pe care l-am avut în tinereţe. Am fost într-o prăpastie până să-l găsesc pe Isus. Fetele mele au avut o copilărie groaznică. Tatăl lor a murit când erau mici, eu am rămas singură cu ele şi eram prea tânără, proastă şi sălbatică pentru responsabilitatea asta. N-ar fi trebuit să

rămână la mine.

Nu îşi luă privirea de la Erica.

— Fetele mele s-au cam crescut singure, una pe cealaltă, şi au văzut multe pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Monica era cea mare şi pe ea a căzut tot greul. A trebuit să aibă grijă de ea, dar şi de Ingela. Asta a fost. A început mai întâi cu băutura. Apoi cu drogurile. Apoi cu tot ce trebuia să facă pentru a-şi putea întreţine viciul. Spargeri. Prostituţie. Iar eu eram cu ale mele şi nu am putut să o ajut. Am încetat să mai beau la zece ani de la moartea ei. Şi atunci şi ea, şi fetiţa erau moarte.

Mâna îi tremură pe faţa de masă.

— Aţi întâlnit-o vreodată pe Lola? Sau pe nepoata dumneavoastră?

— Da, o dată. Lola a adus fata să mă cunoască. Într-un parc. Cred că fata avea vreun an atunci. Dar eu... eram atât de distrusă, încât a fost înţeleaptă şi nu mi-a mai adus-o.

— Ţi-a povestit ce s-a întâmplat? Cu Monica?

— A murit la naştere. S-a întâmplat ceva şi a sângerat până a murit.

— Ţi-a zis Lola de cât timp erau împreună?

— Nu, nu ştiu prea multe despre relaţia lor. Nici nu eram în stare să întreb atunci. Dar îmi aduc aminte că el... ea vreau să zic, a zis că erau suflete-pereche. Mi-a rămas în minte, mi s-a părut frumos.

Şi m-am resemnat cu gândul că Monica a apucat să-şi întâlnească sufletul-pereche până să plece la Dumnezeu.

Erica ezită puţin, dar era mult prea curioasă pentru a nu întreba.

— Dar care a fost... care a fost părerea ta despre Lola? Având în vedere faptul că...

Se uită la toate crucile şi bibelourile cu Isus şi parcă deja îi era ruşine că a întrebat aşa ceva. Dar Birgitta nu părea

că s-ar fi supărat.

— Când am întâlnit-o pe Lola, încă nu-L acceptasem pe Dumnezeul meu salvator. Şi oamenii din jurul meu nu erau cei mai buni. Aşa că nu puteam eu să o judec. Mă gândesc că vrei să ştii ce părere am avut despre... ea... după aceea. E o întrebare normală. Însă trebuie să înţelegi că Dumnezeul meu e un Dumnezeu iertător. Mi-a iertat toate păcatele. Şi au fost multe. Iar Dumnezeul din inima mea a creat toată lumea asta. Înseamnă că ne-a creat pe toţi exact aşa cum vrea el să fim. Toţi avem un loc.

Toţi avem un scop.

Erica zâmbi. Ce frumos îl vedea femeia asta pe Dumnezeu!

— Bunico?

Un bărbat cam la 30 de ani stătea în uşă, cu o carte de colorat cu litere în mână.

— Bunico, am scris *bananăl*

Zâmbi larg şi arătă spre carte. Birgitta aplaudă încântată.

— Viktor! Ce deştept eşti!

— Sunt foarte deştept, zise Viktor mulţumit şi se întoarse în bucătărie. Birgitta îl urmări cu privirea, după care se întoarse şi văzu că

Erica se uita la ea mirată.

— Viktor e băiatul Ingelei şi, cum vezi, are sindromul Down. Stă cu mine de mic, Ingela... Ingela nu a făcut faţă. Dar el e bucuria vieţii mele. El şi Isus.

— Câţi ani are? se interesă Erica curioasă.

— Are 33. Există persoane cu sindromul Down care pot merge la şcoală şi la serviciu ca toată lumea, dar nu şi Viktor, din păcate.

Are probleme prea mari. Poate ar trebui să stea la o clinică specializată, dar îşi doreşte mult să meargă la şcoală, aşa că îi predau eu acasă.

Zâmbi şi ridurile din jurul ochilor se adânciră.

— El e dovada că Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui. Nu există om mai iubitor ca Viktor. E creat ca noi toţi, ceilalţi.

Erica înghiţi în sec. O impresiona dragostea asta nemărginită a Birgittei pentru nepotul ei.

— Lola, da, reveni Birgitta la subiectul discuţiei lor. A fost un om bun, atât contează. În schimb, am fost puţin geloasă că avea picioare mai frumoase ca mine.

Erica izbucni în râs.

— Da, am văzut o poză şi era incredibil de frumoasă.

— Stai puţin!

Birgitta se ridică grăbită şi ieşi din cameră; lipsi atât de mult, că

Erica chiar începuse să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea. Se întoarse cu o cutie neagră exact în momentul în care Erica voia să se ridice de pe canapea.

— Ţi le împrumut dacă promiţi că mi le aduci înapoi, zise ea. Mi le-a trimis Lola, cu puţin timp înainte să plece la Dumnezeu, împreună cu Pytte. Cred că a fost ca un fel de invitaţie în viaţa lor.

Din păcate, nu a fost să fie.

Erica deschise capacul ţinându-şi respiraţia. Cutia era plină cu poze. Puţin îngălbenite şi rupte pe la colţuri. Poze cu Lola, Monica şi Pytte. Mâinile îi tremurau în timp ce se uita printre ele.

— Mulţumesc, promit să am mare grijă de ele, zise ea ridicându-se.

În drum spre ieşire, Erica se opri în uşa de la bucătărie. Viktor stătea la masă, foarte concentrat, cu limba în colţul gurii şi cu un creion în mână. Scria cu greu cuvântul *maimuţă* sub un desen cu o maimuţă. Apoi, cu un zâmbet larg, ridică spre ele cartea.

— Uite! Am scris *maimuţă.*

Birgitta îl sărută pe cap şi-l îmbrăţişă cu drag.

— Mulţumesc că am putut vorbi puţin despre Monica mea. Şi despre Lola. Sper să-l primeşti pe Dumnezeu în inima ta în viitor.

Erica zâmbi.

— Îl primesc oricând pe Dumnezeul pe care-l descrii tu.

Patrik era în faţa tablei albe, pregătit să înceapă şedinţa.

— Cum e cu Rickard? întrebă Mellberg dintr-un colţ al camerei.

— Da, cu asta mă gândeam să începem. E în arest, dar nu l-am mai putut audia de ieri. Aşteptăm să-i vină avocatul.

— N-a recunoscut nimic? se interesă Mellberg, întinzându-se după o prăjitură de pe farfuria pe care o pusese pe masă Annika.

Patrik clătină din cap.

— Neagă tot.

— Ţi se pare că spune adevărul? întrebă Paula.

Patrik ezită, încercând să-şi aducă aminte ce anume simţise aseară.

— Nu ştiu. E greu să mă pronunţ în legătură cu Rickard. Parcă nimic nu e autentic la el. Bine, mai e şi varianta că era atât de beat, încât nu-şi mai aminteşte nimic.

— Am luat probă de salivă de la el? întrebă Martin.

— Nu, din păcate, răspunse Patrik.

Arătă spre tabla pregătită înainte de şedinţă. În stânga erau numai poze din anchetă. Arătă spre una dintre ele, pe care o pusese acolo chiar înainte să înceapă şedinţa.

— Aseară am primit-o de la Louise, soţia lui Peter. Este un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter azi-noapte.

Citi cu voce tare.

— *Du-te dracului, dobitocule!*

— Scurt şi la obiect, remarcă Gosta sec. Numai eu cred că am rezolvat cazul? Chiar dacă nu am găsit arma, până

acum avem cămaşa cu sânge pe ea şi un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter în noaptea crimei, Mă rog, nu e o ameninţăre directă cu moartea, dar arată în orice caz că nu prea îl avea la inimă pe fratele său. La ce oră e trimis mesajul?

— 3:15, răspunse Patrik.

— Am primit vreo informaţie de la medicul legist în legătură cu ora morţii? continuă Gosta.

Patrik clătină din cap.

— Încă nu. Aşteptăm analizele şi rezultatele expertizei tehnice şi pe ale celei criminalistice. Şi încă le aşteptăm şi pe cele din ancheta morţii lui Rolf. Ştiu că Farideh stă pe capul celor de la LES. La cât de mediatizat e cazul ăsta, mă aştept să ne dea rezultatele destul de repede.

— E bine dacă e aşa, dar păcat că s-a ajuns la asta, comentă Gosta. Patrik nu l-a contrazis. Dar în momentul ăsta accepta că LES avea priorităţi în funcţie de cât de mediatizat era cazul.

Martin îşi îndreptă spatele.

— Ce credem despre Rickard? L-a omorât şi pe Rolf? E o teorie plauzibilă? Credibilă?

— Până acum nu avem nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf, răspunse Patrik. Nu avea niciun motiv şi nu avem până acum nici o altă dovadă care să-l incrimineze. Niciun martor din seara aceea nu l-a văzut la locul crimei. Bine, în altă ordine de idei, nu avem nimic care să indice clar nici că *nu* e Rickard.

Se uită la tablă. În partea stângă erau numai poze, în partea dreaptă nu era nimic.

— Aş vrea să fiu avocatul diavolului şi să ne uităm la rece la tot ce avem până acum. Fără să ne gândim direct că Rickard e vinovat.

Începem cu moartea lui Rolf şi apoi trecem la Peter şi băieţi.

Sunteţi liberi să speculaţi orice, nicio părere nu e aiurea, nicio idee nu e proastă, nimic nu e irelevant, totul trebuie menţionat.

Annika, notezi tu?

— Da. Notez şi înregistrez şi cu telefonul. Daţi-i drumul, scriu repede. Patrik se întoarse spre partea liberă a tablei şi luă un marker.

— Ştim că Rolf a murit în noaptea de sâmbătă spre duminică. Încă aşteptăm ora exactă de la medicul legist, dar era rece când a fost găsit, deci era mort de câteva ore bune.

Arată cu degetul spre o fotografie cu cadavrul lui Rolf.

— Din câte ştim, era la galerie să pregătească expoziţia pe care trebuia să o deschidă ieri, luni. Agăţase nişte suporturi în care pusese hârtiuţe cu titlul fotografiilor. În partea din spate a sălii erau şi fotografiile: 15 în total, în valoare de câteva milioane.

Cineva a venit la galerie în timpul nopţii şi l-a împuşcat în cap cu un pistol de cuie, care bănuim că se afla deja în incintă. Nicio amprentă pe pistol, cel mai probabil şterse, şi nici vreo posibilitate să obţinem ADN, dar tehnicienii au găsit nişte fibre textile prinse de el. Le-au luat să le analizeze. Din păcate, deocamdată nu ştim dacă erau deja acolo în momentul crimei sau dacă sunt de la Rolf ori poate de la criminal.

Patrik scria cuvinte pe care le sublinia în timp ce vorbea.

— Scrie *nepremeditat,* interveni Martin arătând spre tablă. Faptul că ucigaşul a folosit o armă care deja era la faţa locului arată că nu a fost o crimă planificată.

— De acord cu tine, spuse Patrik scriind cuvântul *nepremeditat* şi subliniindu-l.

Se întoarse din nou către colegii lui.

— Ne-am gândit să vorbim cu Vivian despre expoziţie şi să o rugăm să se uite cu atenţie la pozele pe care le-am

găsit la galerie, poate ne dă vreo informaţie. Martin, nu-i aşa că te-ai înţeles bine cu ea? Ai putea să te duci până la ea după şedinţă?

Martin făcu semn că e OK.

— Bine. Ia cu tine şi videoclipül ăla pe care l-am filmat eu. Din *Aftonbladet* mai avem nişte informaţii în legătură cu un eventual motiv. A avut careva dintre voi timp să citească articolul?

Încuviinţară toţi.

— Bun. Informaţia asta trebuie cercetată cu atenţie. Cineva de la Blanche se pare că a transmis nişte informaţii pe care conducerea le-ar fi vrut îngropate. Poate că sursa era Rolf şi atunci avem un motiv pentru crimă. Dar încă nu ştim dacă e aşa, deci trebuie să ne păstrăm mintea deschisă şi să nu ne blocăm la o singură teorie.

— Dacă face ca un cal şi arată ca un cal, atunci sigur e un cal, şi nu o zebră, comentă Mellberg plictisit, încrucişându-şi mâinile peste piept.

— Nu cred că aşa era proverbul... începu Martin, dar se opri după ce Annika îl privi ameninţător.

Niciodată nu aveai nimic de câştigat dacă te contraziceai cu Mellberg.

— În schimb...

Patrik lovi cu markerul în palmă ca să-şi sublinieze cuvintele.

— În schimb, e posibil ca motivul din spatele crimei să aibă legătură şi cu ce s-a întâmplat pe Skjälero. Louise e arătată cu degetul în articolul ăsta şi era foarte implicată în afacerile de la Blanche. Şi ar fi trebuit să fie şi ea în dormitor în noaptea aia.

— OK, dar ce motiv legat de Blanche să fi avut Rickard ca să-i omoare mai întâi pe Rolf şi apoi pe Louise? întrebă Gosta. Asta dacă mergem pe ipoteza că ea a fost cea vizată.

Se întinse şi luă o prăjitură.

— Cred că ar trebui să vedem ce legături avea Rickard cu Blanche, spuse Patrik. A fost implicat în vreun fel? Din câte am înţeles din primul articol din seria care urmează, e vorba de o grămadă de gunoaie care acum ies la suprafaţă. Agresiuni de natură sexuală.

Fete cărora le-a fost cumpărată tăcerea. Cazuri de dare de mită membrilor Academiei Suedeze pentru pariuri care erau făcute înainte de a se anunţa câştigătorii Premiului Nobel pentru Literatură. Bani care au dispărut din contabilitatea clubului Blanche. Şi lista e lungă.

— Doamne Isuse Hristoase! exclamă Gosta. Lumea bună. Oricum şi ei se cacă la fel ca noi ăştia, plebea.

Mellberg izbucni în râs.

— Bravo, Gosta! Bine zici, comentă el şi ridică în semn de OK degetul plin de grăsime şi cu resturi de prăjitură pe el.

— Deci eu nu înţeleg, interveni Martin. La cine se referă articolul din ziar?

Avea o adâncitură între ochi, aşa cum se întâmpla când era preocupat şi nu pricepea despre ce e vorba.

— Nu pot să spun că eu am priceput tot din încurcătura asta, răspunse Patrik. E ceva cu care trebuie să lucrăm ca să ne facem o idee clară. Dar, din câte am înţeles, în primul rând e acuzat Ole, că s-a folosit de poziţia sa pentru a folosi sexual fete tinere.

— Şi ceilalţi? Henning, Elisabeth şi Louise?

— L-au acoperit. S-au folosit de bani, putere, servicii, orice pentru a închide gura femeilor abuzate.

— Ce scârbos! exclamă Martin dezgustat.

Nimeni nu-l contrazise.

— Trebuie să verificăm şi dacă e posibil ca Rickard să fi fost plătit ca să comită crimele astea, continuă Patrik, notând pe tablă. Mai mulţi au zis că are nevoie disperată

de bani. Cu alte cuvinte, trebuie să îi scoatem extrasul de cont şi să vedem dacă are depuneri mai mari în ultima perioadă.

Patrik sublinie cuvintele *extrasul de cont al lui Rickard.*

— Dar, şi să mă scuzaţi dacă mă repet, nu vreau să ne concentrăm doar asupra lui Rickard. Pare parcă mult prea uşor; trebuie să căutăm şi alte variante. De exemplu, dacă e posibil să fi venit cineva în timpul nopţii pe insulă. Şi cred că trebuie să ne ocupăm şi de posibilitatea ca în realitate Louise să fi fost cea vizată.

Se uită la tablă şi apoi se întoarse către colegii săi.

— Când am vorbit cu Rickard pe insulă, a zis ceva care nu-mi iese din cap. Mi-a povestit că Peter începuse să cerceteze moartea fostei sale soţii, care a murit acum câţiva ani într-un accident. Rickard a spus că Peter angajase pe cineva să facă săpături. Asta e o chestie pe care aş vrea să o cercetăm.

Scrise *Soţia lui Peter, accident.*

— Mai are cineva ceva? Chiar, Martin, nu am vorbit despre interogatoriul cu Tilde de ieri. A spus ceva în legătură cu alibiul lui Rickard?

Martin dădu din cap.

— Nu, zice exact ce zice şi el. Că s-au dus la culcare împreună. Că amândoi au băut mult. Şi că au dormit toată noaptea şi s-au trezit dimineaţă, când a ţipat Louise în camera de lângă ei.

— Deci nimic care să-l incrimineze pe Rickard? întrebă Patrik.

Martin clătină din cap.

— Nu, dar ştim cum e cu un alibi de la cineva apropiat. Aşa că mărturia ei e îndoielnică. În cel mai bun caz.

— Da, ai dreptate. Ajunge pentru azi. Avem destule de făcut. Ţin legătura cu Farideh şi vă anunţ când vin rezultatele de la autopsie şi celelalte probe tehnice. Şi

trebuie să continuăm să căutăm arma.

O să vorbesc şi cu Louise despre Blanche. Am înţeles că stă la părinţii acum. Paula, vii cu mine?

Paula încuviinţă hotărâtă.

— Gosta, tu vezi ce e cu accidentul soţiei lui Peter. Martin, cum am zis, tu vorbeşti cu Vivian şi încerci să afli cât mai multe despre expoziţie. Annika, te uiţi pe extrasul de cont al lui Rickard când vine de la procuror. Şi Mellberg...

Patrik se uită la Bertil, care ridică mâinile.

— Eu am treabă multă... cu o asemenea anchetă, sunt multe treburi administrative de făcut.

Patrik răsuflă uşurat. Cel mai bine era ca Mellberg să stea în biroul lui şi să tragă un pui de somn.

— Atunci trecem la treabă, zise el uitându-se încă o dată la tablă.

Se simţi o clipă copleşit de amploarea anchetei, patru crime în două zile. Şi îşi dădea seama că timpul nu era de partea lor.

Era plăcut să fie în maşină singur pentru o clipă. Fără niciun coleg. Fără Tuva şi Mette, se gândi Martin cu o doză de ruşine.

Iubea viaţa de familie, dar câteodată îşi dorea să fie singur o clipă.

O luă pe drumul de coastă către Fjällbacka, prin Grebbestad. Era mai lung, dar era minunat să vezi coasta toamna. Vara era imposibil să mergi cu maşina prin satele astea mici, pentru că era plin de turişti care mergeau pe mijlocul drumului; era cât se poate de enervant.

Toamna şi primăvara era linişte. Parcă toată coasta se relaxa şi îşi arăta partea frumoasă. Era logic că satele astea nu puteau să trăiască fără turişti. Două luni pe vară întreţineau un an întreg tot satul. Dar, chiar şi aşa, cei care locuiau acolo permanent simţeau că parcă sunt invadaţi

de lăcuste care stricau tot în jurul lor.

Încetini când se apropie de Sălvik. O sunase deja pe Vivian şi o anunţase că e pe drum. Ea nu avea maşină, aşa că Martin putu să oprească pe locul de parcare de lângă casă.

Vivian deschise uşa în momentul în care îl văzu coborând din maşină.

— Intră! îl invită ea încet.

Părea obosită, iar coada împletită îi atârna ciufulită şi nepieptănată peste umărul stâng.

— Vai, cum arăt! Iartă-mă. Încă... încă nu am putut să pun lucrurile la punct.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Martin, încercă să-şi cureţe o pată de pe cămaşă.

— Îmi cer scuze că năvălesc aşa, se scuză el.

Întotdeauna era greu să interoghezi un om care tocmai a pierdut pe cineva drag, dar de obicei tocmai persoanele acestea voiau ca poliţia să- şi facă treaba şi să găsească vinovaţii.

— Să ne aşezăm pe terasă, îi propuse ea.

Trecură prin casă spre terasă, unde se aşezară în fotoliile de ratan.

— Avem câteva lucruri pe care vrem să le lămurim, începu Martin. În primul rând, vreau să ştiu dacă ţi-ai mai adus aminte de ceva de când am vorbit ultima dată. În legătură cu Rolf sau ceva de pe Skjälero.

Vivian clătină din cap.

— Nu. Dacă îmi aduceam aminte de ceva, vă contactam direct.

Nu pot să pricep, parcă e un coşmar. Peter şi copiii ăia mici...

— Facem tot ce putem. Dar care e senzaţia ta? Că are vreo legătură cu moartea lui Rolf sau e doar o coincidenţă groaznică?

Vivian oftă.

— Mi-e greu să cred că nu au legătură. Dar nu pot să spun în ce fel. Sau de ce. Toată lumea îl iubea pe Rolf. Aşa cum toată lumea îl iubea pe Peter. Rickard e altfel, dar Peter era drăguţ şi cald.

— Crezi că Rickard ar fi fost capabil să facă aşa ceva?

— Peter şi băieţii? Sau Rolf?

Martin nu-i răspunse, ci doar se uită la ea. Vivian îşi strânse mâinile între genunchi.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu am fost niciodată foarte apropiată de Rickard. Ştiu că lui Henning şi lui Elisabeth nu prea le-a convenit chestia asta. Dar e aşa ceva... lui Rickard nu i s-a spus niciodată *nu.*

Cel puţin de când îl cunosc eu. Şi Rolf mi-a povestit că aşa a fost mereu. Şi apropo, Rolf e naşul lui Rickard.

— Am auzit.

— Dar bineînţeles că nu a fost foarte implicat, a oftat Vivian. Cel puţin din câte ştiu eu. Poate era altfel când era mai mic Rickard, când Rolf era căsătorit cu Ester. Asta trebuie să o întrebi pe Elisabeth. Bine, dacă e ceva relevant. Dar în timpul căsniciei noastre nu prea au ţinut legătura. Se întâlneau prin intermediul lui Henning şi Elisabeth. Nu aveau altfel de relaţie.

Martin se uită la ea. Se uită la ochii ei obosiţi. Se gândi la cariera lui Rolf şi la cât de mult îl susţinuse Vivian.

Se făcu linişte. Jos, în golf, trestia se legăna în bătaia vântului, iar în apă pluteau alge mari. *Sigur au fost aduse la mal de furtună,* se gândi Martin. Se scutură puţin pentru a putea reveni la discuţia cu Vivian.

— Ai zis că tu nu te-ai implicat deloc în expoziţia lui Rolf din Fjällbacka. Spune-mi mai multe.

— Înainte eram foarte implicată şi lucram împreună, ca o echipă.

Rolf era cel creativ, artistic, iar eu eram cu partea

administrativă, partea practică. Cea plictisitoare, cum ar spune unii, dar mie chiar îmi plăcea. Mie mi-a făcut întotdeauna plăcere zona asta organizatorică şi de structură. Nu te lăsa păcălit de faptul că par cu capul în nori.

Îi zâmbi şi Martin îşi dădu seama din nou ce frumuseţe naturală avea. Nu făcuse nimic pentru a încerca să oprească timpul, nicio operaţie care să-i atenueze ridurile şi să-i facă faţa netedă. Laba gâştei de la ochi era dovada unei vieţi trăite, iar lui i se părea că era mult mai frumos decât tinereţea artificială care era acum la modă.

— Dar nu şi de data asta?

Vivian clătină din cap.

— Rolf s-a schimbat în ultimul an. Parcă era absent. Nu puteam să mă înţeleg cu el, nu-mi răspundea la întrebări, uita lucruri, venea târziu acasă, mă repezea câteodată aşa cum nu făcuse înainte. Aş zice că îl preocupa ceva. L-am şi întrebat de câteva ori. Se enerva şi ţipa la mine să-l las în pace. Aşa că l-am lăsat. Poate nu trebuia.

Poate acum n-ar fi fost...

Vocea i se stinse.

— Am făcut o filmare în galerie, zise Martin. Ai vrea să te uiţi la înregistrare?

Vivian acceptă tremurând.

Martin scoase telefonul mobil, în aşa fel încât să poată vedea amândoi. Părul lui Vivian îi atinse mâna în momentul în care dădu drumul la film.

Înregistrarea făcută de Patrik înfăţişa galeria luminoasă cu tavan înalt. Vivian tresări când văzu corpul lui Rolf pe podea, iar Martin o luă de mână. Îi văzură şi pe tehnicienii care lucrau în costumele lor albe şi apoi Patrik filmase pereţii pe care atârnau suporturile.

— Suporturile lui Rolf, zise Vivian. Le folosea ca să mute fotografiile până când simţea el că se potrivesc.

Înregistrarea continuă cu peretele din spate, unde erau frumos aranjate fotografiile, una lângă alta.

Vivian îl apucă pe Martin de mână.

— Nu m-a lăsat să le văd. Nu m-a lăsat să văd fotografiile pe care le alesese pentru expoziţie.

Îşi ţinu respiraţia uitându-se la ele.

— Lola! ţipă ea.

Martin opri înregistrarea.

— 0 cunoşti pe femeia din fotografie?

— Foarte bine. Chiar am vorbit cu Erica despre ea... soţia şefului tău e încântătoare.

Martin zâmbi. Vivian nu era prima persoană care credea că

Patrik e şef de secţie.

Vivian arătă spre telefonul mobil.

— Avem o copie a fotografiei acesteia acasă, în apartament. E o fotografie care îmi place foarte mult. *Nevinovăţie* se numeşte.

— Ce ştii despre Lola? întrebă Martin.

Vivian atinse poza Lolei de pe telefonul lui Martin.

— A fost o femeie transsexuală. A fost ucisă la începutul anilor 1980. Cu mult înainte să-l cunosc eu pe Rolf. A murit împreună cu fetiţa ei într-un mod groaznic.

— Au fost omorâte amândouă?

Simţea cum îi creşte tensiunea. Asta să fi fost legătura?

— Da, e un caz nerezolvat, aşa că am vorbit cu Erica despre el, să scrie o carte despre moartea Lolei. Cred că a plecat deja la Stockholm să afle mai multe.

Martin încuviinţă. Patrik îi spusese că Erica e la Stockholm ca să se documenteze pentru o carte.

— Poţi să-mi mai spui ceva despre fotografiile astea?

Martin porni înregistrarea din nou, iar Vivian suspină.

— Se pare că urma să fie o expoziţie despre Lola şi despre oamenii din jurul ei. Şi despre clubul Alexas, unde

lucra Lola. Se împrietenise cu ea acolo, era un club foarte popular pe vremea aceea în Stockholm. Mereu zicea despre ea că era cea mai înţeleaptă persoană pe care o întâlnise vreodată şi că sufletele lor se împrieteniseră după doar trei băuturi. A fost singura dată când l-am auzit pe Rolf vorbind despre suflet.

Vivian zâmbi.

— Deci nu s-au cunoscut prin intermediul meseriei lui Rolf, ca fotograf?

— Nu, nu, deşi ştiu că a făcut poze şi personalului şi oamenilor care veneau la Alexas. Printre care şi Lola. Dar prietenia lor nu s-a bazat pe fotografie. Rolf a zis odată că lui îi plăcea înţelepciunea ei, iar ei îi plăcea bunătatea lui. Ea nu avusese parte de multă bunătate în viaţa ei.

— Se pare că sunt 15 fotografii, zise Martin revenind la înregistrare.

— Da, cred că numărul se potriveşte cu numărul de suporturi de pe pereţi. Poţi să...?

Martin derulă înregistrarea înapoi. Numără suporturile de pe pereţi. 15.

— Stai! zise Vivian brusc, iar Martin tresări. Dă puţin înapoi.

Martin derulă din nou.

— Acolo! Vezi?

Martin se uită la ecranul telefonului. Pe o hârtie erau două titluri.

— Aşa făcea Rolf câteodată, când voia să pună două fotografii care aveau legătură între ele, explică Vivian încet.

Martin se uită mai bine.

— Se pare că titlul uneia e *Nevinovăţie.* Şi e portretul Lolei. Dar nu pot să văd...

— *Vinovăţie. Vinovăţie* se numeşte cealaltă fotografie.

— Ştii ce fotografie e asta?

Vivian clătină din cap.

— Nu, sunt sigură că nu e niciuna dintre fotografiile pe care le-am văzut în înregistrarea asta. Dar dacă erau 16 nume pe perete...

— Atunci lipseşte o fotografie. Crezi că putem afla despre care e vorba? Avem vreun negativ?

— Negativ? Nu se mai developează pozele aşa de ceva vreme.

Toate pozele sunt pe un hard-disk, la care nu am avut acces niciodată. Cel mai probabil e în studioul lui Rolf din Stockholm, dar plec acasă în câteva zile şi pot să mă uit.

Martin băgă telefonul mobil înapoi în buzunar.

— Mulţumesc, zise el ridicându-se. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea.

Afară vântul continua să biciuie trestiile. Şi ideea *vinovăţiei* atârna greu în aer.

— Intraţi, intraţi!

Mama Louisei Bauer, Lussan, le deschise uşa lui Patrik şi Paulei, cu o privire puţin stresată. Patrik se gândi că era îngrijorată să nu vadă vecinii că venise poliţia.

Casa în care stăteau Lussan şi Pierre era în apropierea vechiului hotel Badis, unde imobilele erau destul de apropiate unul de celălalt şi totul era la vedere, cu toate că majoritatea erau nelocuite în perioada asta a anului. Priveliştea către mare era foarte căutată de investitorii cu bani.

— Se zice că o să facă apartamente acolo, zise Lussan arătând către Badis.

Investiţia făcută într-un hotel cu spa cu câţiva ani înainte nu fusese profitabilă, iar acum clădirea era abandonată.

— Ar fi o investiţie bună, comentă Pierre.

Se apropie şi dădu mâna cu ei. Parcă era dintr-o reclamă la un conac englezesc, cu pantaloni bine călcaţi, cămaşă

albă şi vestă gri.

Nici Lussan nu era îmbrăcată de casă: avea un costum bleumarin şi perle strălucitoare la gât. Patrik îşi ascunse un zâmbet. El şi Erica nu stăteau îmbrăcaţi aşa prin casă.

Lussan îi făcu semn cu mâna.

— Nu avem timp să ne gândim la asta acum, Pierre, cu toată nenorocirea asta.

— Da, îmi pare rău... începu Paula, întreruptă de oftatul adânc al lui Lussan.

— Presa e într-adevăr groaznică. Nu înţeleg cum li se permite să scrie atâtea minciuni. Îi cunoaştem pe Henning şi pe Elisabeth de când s-a căsătorit Louise cu Peter şi sunt cei mai drepţi şi corecţi oameni pe care i-am întâlnit. Iar Susanne e o legendă literară, care nu s-ar preta la aşa ceva. În schimb, Ole ăla mi s-a părut mereu un om neplăcut, lipicios, aşa, care nu poate să-şi ţină mâinile în frâu.

La el mă aştept să fie aşa cum scrie presa. Dar bineînţeles că Louise nu a ştiut nimic. Ce îndrăzneală să susţină că a fost implicată în afaceri murdare! Suntem şocaţi, şi eu, şi Pierre. Nu am putut să dorm toată noaptea.

Lussan le făcu semn să se aşeze pe o canapea din faţa ferestrei care dădea spre golful din Fjällbacka.

Insula Valon era exact în faţa lor şi Patrik zări micile case albe de după copaci.

Se uită la Paula; ştia că se gândeau la acelaşi lucru. Cum era posibil ca scandalul ăsta din media despre Blanche să fie cel mai îngrijorător lucru pentru părinţii Louisei?

— Louise se odihneşte, dar mă duc să o chem, zise Pierre ducându-se spre hol.

Lussan oftă din nou adânc în timp ce se aşeza într-un colţ al canapelei. Patrik se uită în jur. Deci aşa trăiau cei cu bani. Totul era alb, alb, alb. Îşi închipui cum ar arăta pereţii

ăştia albi după o jumătate de oră cu gemenii. Copiii mici nu erau deloc compatibili cu o casă albă.

— E casa unor buni prieteni, care ne-au închiriat-o cât timp sunt ei în Spania, zise Lussan care parcă îi citise gândurile. Gugge şi Jojja sunt nişte oameni minunaţi. I-am cunoscut când am fost în Marbella la un eveniment de caritate şi s-a dovedit că au casă în Fjällbacka, cum s-ar zice a fost *meant to be...* Ştiau bineînţeles de Skjälero şi de familia Bauer, chiar se întâlniseră odată cu Louise la brutăria Zatterlinds.

Lumea e mică.

Lussan dădu din cap în aşa fel încât cerceii cu diamante străluciră intens. Sau asta bănuia Patrik, că erau diamante. Aveau o altă strălucire decât cerceii pe care îi cumpăra Erica de la Glitter.

— Aşa că, atunci când au auzit că venim aici pentru nunta de aur a lui Henning şi a lui Elisabeth, au insistat să stăm la ei în loc să stăm la hotel şi bineînţeles că nu am putut refuza. Casa asta e o adevărată perlă şi Jojja şi-a pus tot sufletul în restaurarea şi mobilarea ei.

— Vreţi cafea?

Vocea Louisei o reduse temporar la tăcere pe Lussan. Lui Patrik i se puse un nod în gât când îi văzu faţa devastată. Ştia că trebuie să se comporte profesionist, dar era greu să nu-şi dea seama că, dintr-o singură lovitură, Louise îşi pierduse întreaga familie.

— Da, mulţumim, răspunse el.

Lussan îi făcu agitată semn lui Pierre să se aşeze, în timp ce Louise plecă spre bucătăria deschisă şi puse de cafea într-un aparat mare şi lucios, care mai degrabă se potrivea într-o cafenea decât într-o casă de om.

Patrik primi o notificare pe telefon, îşi ceru scuze şi închise sonorul. Dar, înainte de a-l pune cu faţa în jos pe masa din marmură gri, citi mesajul de la Gosta. Îl ruga să o

întrebe pe Louise dacă ştie numele detectivului privat pe care îl angajase Peter pentru a investiga moartea lui Cecily.

— Lapte e în letieră, dacă vreţi, zise Louise punând o tavă în faţa lor. Apoi se aşează pe canapea, departe de mama ei.

— Tocmai le povesteam poliţiştilor cât de groaznic scriu ziarele despre tine, mai ales în situaţia de acum. Suntem scandalizaţi şi chiar l-am rugat pe avocatul familiei să vadă ce măsuri se pot lua, nu-i aşa, Pierre?

Pierre încuviinţă în timp ce lua o gură de cafea. Patrik văzu cum Louise strânse din dinţi zicând:

— Mamă, nu contează. Peter şi băieţii sunt morţi, asta e realitatea acum. Lasă-i să scrie despre ce vor.

— Tot mi se pare îngrozitor, bombăni Lussan întinzându-se după cana cu cafea.

— Cu ce pot să vă ajut? li se adresă Louise lui Patrik şi Paulei.

Îşi dădu părul negru peste cap. Avea cearcăne şi părea că nu dormise deloc de când o văzuse Patrik ultima dată.

— A recunoscut Rickard? adăugă ea parcă având fulgere în ochii ei de un albastru-închis.

— Nu putem să dezvăluim nimic din anchetă, răspunse Paula.

— Nu, bineînţeles, spuse Louise strângând din buze până se albiră. E doar... aşteptarea e grea.

Lussan se aplecă spre ea şi o mângâie pe mână, dar Louise se trase de lângă ea.

Patrik le privi pe amândouă. Nu se gândise până atunci cât de mult se asemănau fizic, deoarece aveau personalităţi total diferite.

Dar ochii şi părul erau la fel. Se gândi că, în tinereţe, Lussan sigur arăta ca Louise.

— Cum l-ai cunoscut pe Peter? întrebă Paula.

Louise zâmbi puţin.

— La Blanche. M-am angajat acolo cu vreun an înainte să moară fosta soţie a lui Peter, Cecily. La început doar ne salutam şi mai schimbam câteva cuvinte când trecea pe la club sau venea la vreun eveniment.

— Şi apoi? întrebă Patrik, sorbind din cafea.

Doamne, ce bună era! îşi aruncă privirea către aparatul enorm de cafea din bucătărie. Cât putea să coste aşa ceva? Vreo două salarii?

— Apoi a murit Cecily şi Peter a suferit foarte mult. Rămăsese singur cu doi copii. Într-o seară a venit să vorbească cu Henning despre ceva, dar Henning nu era acolo, aşa că a rămas şi a stat de vorbă cu mine. A fost o discuţie relaxată şi i-am fost un sprijin în durerea lui. Am fost un prieten când a avut nevoie de un prieten.

Şi apoi prietenia asta a devenit mai mult...

Louise nu mai putu continua. Încercă să-şi ascundă lacrimile şi până la urmă îşi puse palmele peste faţă.

— Erau o pereche aşa de frumoasă! zise Lussan mângâind-o pe Louise pe umăr. Ne-am bucurat foarte tare când am auzit ca Louise l-a cunoscut pe Peter Bauer. Ca părinte, te îngrijorezi când vezi că trec anii şi unicul tău copil e tot singur. Louise nu mai era chiar tânără şi nu poate avea nici copii, aşa că nu sunt mulţi cei care vor să aibă o relaţie cu ea...

— Lussan! o întrerupse Pierre nervos, uitându-se aspru la soţia lui.

Ea pufni şi tăcu.

Louise se şterse la ochi şi se uită la Pierre.

— E OK, tată. Mama are dreptate. Puteam să rămân fată bătrână şi faptul că nu pot să am copii a fost bineînţeles decisiv. Bărbaţii care îşi doreau o familie nu mă alegeau pe mine. Dar Peter şi cu mine...

Eram perfecţi unul pentru celălalt. Şi băieţii parcă erau

ai mei. Nu cred că aş fi putut să iubesc un copil biologic mai mult decât i-am iubit pe ei.

Se şterse la ochi cu mânca de la hanorac, dar lacrimile curgeau încontinuu. Spre deosebire de Lussan şi Pierre, ea era îmbrăcată în hanorac şi pantaloni de trening.

— Era incredibil cât de mult se potriveau, parcă erau aceeaşi persoană, confirmă Lussan.

— Da, era chiar parcă prea frumos să fie adevărat. El vorbea limba rusă după ce studiase doi ani la Moscova. Eu învăţasem limba rusă la universitate. El juca tenis, eu jucam tenis. Iubeam amândoi opera şi am descoperit că fuseserăm amândoi la aceleaşi spectacole de câte două ori şi am stat doar la câteva scaune distanţă unul de celălalt.

— Eraţi făcuţi unul pentru celălalt, spuse şi Pierre dând supărat din cap. E îngrozitor. Îngrozitor.

— Rickard a spus că Peter angajase un detectiv pentru a cerceta moartea lui Cecily. Ce ştii despre asta? întrebă Patrik.

Louise oftă şi se uită pe fereastră.

— În ultimul an, Peter a avut o idee fixă. Nu ştiu de ce.

— Dar a fost un accident, nu?

— Da, a fost tragic. Însă Peter începuse să aibă numai teorii ale conspiraţiei. Pretindea că a dat cineva peste ea intenţionat. Poliţia a investigat cazul şi a ajuns la concluzia că a fost un accident. Un ghinion. A fost la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Şi sigur că cel care a dat peste ea era beat.

— Şi de ce credea el că ar fi altceva la mijloc?

Louise dădu încet din cap.

— Nu ştiu. Băieţii erau într-o perioadă când întrebau mult despre mama lor. Poate din cauza asta. Şi poate că şi fiindcă Peter se simţea vinovat.

— Vinovat? De ce? întrebă Patrik încruntându-se.

Cafeaua din cană se terminase şi el se uită cu jind la

aparatul din bucătărie.

— *Survivor'sguilt* se numeşte în engleză. Nu ştiu expresia în suedeză, zise Louise. Cred că voia să facă ceva, orice, ca să nu se mai simtă neputincios în faţa băieţilor care simţeau lipsa mamei.

— Ştii cum îl cheamă pe detectiv? întrebă Patrik.

Gosta sigur se chinuise să găsească informaţia şi Patrik spera acum că Louise ştia. Dar ea clătină din cap.

— Nu, nu mi-a spus niciodată, ştia că nu sunt de acord. Aşa că nu vorbeam despre asta. Rickard nu ştie?

— Nu, nu ştie cum îl cheamă.

La naiba! Patrik se foi nervos în fotoliu. Poate puteau să găsească informaţia în telefonul lui Peter sau prin vreo tranzacţie bancară, dar era mult prea complicat.

Lussan se lumină la faţă. Arătă spre Pierre.

— Aţi vorbit despre asta! Când au venit Louise şi Peter la noi, în Skâne. Ştiu că v-am auzit vorbind. Nu a zis niciun nume?

Pierre se uită la ea gânditor.

— Ba da, a zis cum îl cheamă. Dar nu-mi amintesc.

Se strâmbă şi Lussan se uită urât la el.

— Gândeşte-te!

— Dacă tata nu-şi aduce aminte, atunci nu-şi aduce aminte, interveni Louise la fel de nervoasă ca Lussan.

Pierre pocni cu degetele şi se aşeză mai bine pe scaun.

— Reidar! Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar sunt sigur că îl chema Reidar, pentru că am glumit cu Peter şi l-am întrebat dacă l-a angajat pe Reidar din filmul *Rederiet.*

— Reidar, repetă Patrik mulţumit.

Era un nume neobişnuit. Şi sigur nu erau o grămadă de detectivi privaţi în Stockholm. Ar fi trebuit să-l găsească destul de uşor. Îi mai veni o idee, dar o lăsă la o parte deocamdată. Nu ştia dacă era o idee bună sau una

proastă.

— Putem să vorbim despre Blanche? întrebă el fără să se uite la Lussan.

Ce credea ea despre întrebarea asta era deja evident. Şi bineînţeles că pufni.

— Bineînţeles, răspunse Louise calmă.

— În presă au apărut multe informaţii acum, începu Patrik cu o oarecare ezitare.

— Prostii! pufni Lussan dând din cap aşa încât perlele de la gât făcură zgomot.

— Nu am citit, răspunse Louise încet. Dar îmi imaginez ce se scrie.

— Crezi că e vreo legătură cu crimele? întrebă Paula.

Se lăsă tăcerea o vreme.

— Nu ştiu. Poate.

— În ce sens crezi că ar putea avea legătură?

— Treburile se complicaseră. A început cu lucruri mărunte. Şi apoi problemele ne-au depăşit. Pe toţi.

Lussan se uită uimită la fata ei. Dădu să deschidă gura pentru a spune ceva, dar, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se răzgândi.

Louise continuă cu o voce stinsă.

— Totul are legătură. E greu de explicat. Dădeam dintr-una în alta.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre bucătărie.

— Ne mai trebuie cafea, spuse ea în timp ce-şi făcea de lucru pe lângă aparat.

Patrik bănui că îi trebuia o diversiune pentru a se putea gândi ce să spună şi decise că îi va acorda o pauză.

După o clipă, aveau toţi cafea în căni, iar Lussan îşi strângea buzele ca să se abţină să vorbească. Şi încă o dată pe Patrik îl izbi asemănarea cu Louise.

— Cred că au avut intenţii bune când au deschis Blanche, zise Louise. Trebuia să fie ceva select, cultural,

un loc de întâlnire pentru talentele noi, unde puteau să cunoască oameni consacraţi în domeniu. Şi într-o oarecare măsură aşa e şi acum. Dar cu timpul au intervenit dorinţele personale. Când am început eu să lucrez acolo, erau deja împământenite chestiile astea, dar mie mi-a trebuit ceva timp până să- mi dau seama. Şi, când am înţeles, era deja prea târziu. Îmi plăcea ce făceam. Îl cunoscusem pe Peter.

Devenisem parte a familiei. Aşa că am devenit şi o parte din soluţie.

— Soluţie? întrebă Paula.

— Da, mă pricep la curăţenie. E un talent al meu, zise Louise sec.

Şi e un talent care a fost de folos la Blanche.

— Cum adică te pricepi la curăţenie? interveni Patrik.

— Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le fac era să le plătesc suficient de mult pe femeile cu care Ole întrecea limita, ca să tacă.

— Louise! exclamă Lussan supărată, roşie ca focul la faţă. Părerea mea e să nu mai zici nimic până nu vorbeşti cu avocatul nostru.

Pierre, am dreptate, nu? Doar nu poate să stea aici şi... cum se zice? Zic ăia în filmele poliţiste... să se autoincrimineze.

— Mamă! ţipă Louise şi Lussan tresări.

Îşi strânse din nou buzele, iar Louise continuă cu o voce înăbuşită, resemnată.

— Eu m-am ocupat de plăţi, eu făceam contractele, le ademeneam pe fete, orice ca să acopăr oala.

— Şi ceilalţi ştiau? Ole, Susanne, Henning, Elisabeth şi Rolf?

— Da. Şi până la urmă a aflat şi Peter. De curând aflase ce se întâmplă. A avut nevoie într-o zi să folosească laptopul, iar folderul cu contractele făcute cu femeile

respective era deschis.

— Şi Rickard? Rickard unde era în toată povestea asta?

Louise ezită. Apoi trase aer în piept.

— Rickard şantaja clubul Blanche. Ca să nu-i spună lui Henning secretul.

— Ce secret? întrebă Patrik şi îşi ţinu respiraţia.

— Că tatăl lui era Rolf. Nu Henning.

Lussan scapă cana de cafea pe masa de marmură.

Pozele erau împrăştiate pe patul din camera din hotel, iar Erica le atingea cu grijă, pentru că erau foarte fragile şi ştia cât de importante erau pentru Birgitta. Parcă primise un dar. Un dar frumos şi unic.

Bineînţeles că o văzuse pe Lola în poza lui Rolf şi fusese ceva minunat şi intim, dar acum era parcă mai mult. Pozele astea erau ca o poveste. Instantanee dintr-o realitate în culori estompate. Un timp trecut care acum îşi arunca umbra în viitor.

Erica se uită cu grijă la ele. Lola cu Monica. Lola cu Pytte bebeluş. Lola în barul care trebuie să fi fost locul ei de muncă. 0

pază în aer liber unde două *drag queens* o îmbrăţişau pe Lola în faţa unui bar. Păreau fericite şi Erica trecu cu degetul peste feţele lor.

Era barul unde lucrase Lola. Numele se vedea în fundal: Alexas.

Erica notă numele în agenda ei şi îl sublinie.

Pusese deoparte fotografia care o fascinase cel mai mult. Şi se uită iar la ea. Era ceva special la fotografia asta. Emana dragoste, era altfel decât pozele cu Lola şi Monica. Perechea din poză nu se vedea bine, ca şi cum era în mişcare. Lola era cu un bărbat, iar ea părea că se simte în siguranţă în braţele lui. Avea faţa înspre camera de fotografiat şi se putea observa că era îndrăgostită şi fericită. Dar era imposibil să vadă cine era bărbatul, i se

zărea vag doar spatele.

Erica oftă şi puse fotografia pe pat. Îi trimise un mesaj Lenorei.

După un sfert de oră, primi şi răspunsul. Prin cunoştinţele Lenorei, primise numele şi adresa unei colege a Lolei de la clubul Alexas.

Stătea să plouă şi lumea mergea grăbit pe Kungsgatan. Adresa pe care o primise era la cinci minute distanţă. Începu să plouă exact în momentul în care ajunse şi intră repede în scară.

Apartamentul era deasupra unui restaurant thailandez şi se auzea prin pereţi murmurul clienţilor. Blocul era vechi şi îi trebuia o renovare totală. Şi curăţenia lăsa de dorit, iar Erica se strâmbă la mirosul de urină din scara blocului. I se întoarse stomacul pe dos şi înghiţi în sec. Acum măcar ştia de ce se simţea tot timpul rău. Dar aceste gânduri nu- şi aveau rostul.

La etajul unu, pe uşa din dreapta scria *Johan Hansson.* Deasupra era o etichetă lipită, scrisă cu litere roz, *Maggie Vinter Design.* Nu era nicio sonerie, iar Erica bătu încet la uşă. Nu sesiză nicio mişcare înăuntru şi bătu mai tare, iar într-un târziu auzi nişte paşi grăbiţi şi uşa se deschise. Privirea Ericăi se ridică încet. Cel care-i deschisese era înalt, avea aproape doi metri.

— Erica? Lenora m-a anunţat că vii. Dar bineînţeles că a omis să-mi spună cât de frumoasă eşti! Mai frumoasă ca în fotografie!

Fotografía aia din revista *Amelia* nu te-a avantajat, aia care te-a machiat ar trebui să fie dată afară.

— Eeee!

Erica se înroşi.

— Apropo, eu sunt Johan, zise el întinzând mâna cu unghii roz.

Când am auzit că o să mă viziteze o autoare cunoscută,

a trebuit să mă transform rapid în Maggie Vinter.

Johan avea o salopetă din mătase verde-smarald cu pantaloni largi şi curea la mijloc. Cădea frumos peste pieptul format dintr-un sutien cu mult burete, cu decolteu discret, iar Erica simţi brusc dorinţa de a-şi cumpăra şi ea o salopetă ca aia.

— Intră, intră, iubito!

Erica îl urmă curioasă. După ce avusese un şoc în scara blocului, aici parcă nimerise într-o cutie cu bomboane de ciocolată şi se simţea pur şi simplu fericită.

Era un apartament îmbietor, cu multă personalitate, şi peste tot erau materiale minunate şi cutii cu nasturi. Altfel, apartamentul era aerisit şi luminos, cu o tentă nordică, cu mobilă clasică valoroasă pe care o recunoscu imediat din căutările ei pe site-ul de licitaţii Bukowskis.

— Ce coşi? întrebă Erica fascinată de un material cu paiete roz.

— Haine de scenă. Eurovision. Tot felul de show-uri. Videoclipuri muzicale. Tot ce nu merge pe principiul *less is more.* La început, făceam doar pentru spectacolele mele, dar apoi s-a răspândit vestea despre creaţiile mele. Vrei ceva strălucitor, care să te scoată în evidenţă, atunci vii la Maggie Vinter Design.

— Minunat! exclamă Erica mângâind un şal cu pene.

Hainele ei erau negre, albe şi bej, dar asta nu o împiedica să fie îndrăgostită de roz şi de sclipici.

— Stai jos, iubito, stai jos!

Johan făcu semn către un fotoliu alb, de pe care luă o bucată de material verde fosforescent. Se aşeză în faţa ei şi îi întinse o cutie cu bomboane.

— Ciocolată neagră. O bucăţică pe zi ţine pofta de dulce departe şi nici nu se pune pe şolduri. După ce treci de 70 de ani, nu prea poţi să-ţi mai faci toate poftele, dacă vrei să-ţi păstrezi silueta.

O privi pe Erica din cap până în picioare.

— Totdeauna te îmbraci aşa groaznic? Fetiţo, ai o siluetă frumoasă pe care e păcat să o ascunzi în felul ăsta care nu te avantajează deloc.

Erica se uită la cum era îmbrăcată şi-şi dădu seama că nu poate să protesteze. Îşi luase cu ea lucruri comode, fără să ţină cont de aspectele estetice. Acum scosese din bagaj o pereche de pantaloni scămoşaţi negri, care, de fapt, fuseseră pantalonii ei de gravidă.

Nimic nu era mai comod decât pantaloni cu elastic, mai ales acum, când se îngrăşase puţin. Şi când îi împachetase nu ştiuse dacă se potrivesc sau nu. Nici bluza nu era într-o stare mai bună. Era o bluză de la H&M, dintr-un material sintetic, pe care o spălase de cam multe ori. Mai atârna câte o aţă pe ici, pe colo şi începuse să se răărească pe la mâneci.

Johan avea dreptate. Ar trebui să-şi cumpere haine noi. Încă mai avea haine cumpărate prin anii 1990. Iar Patrik era şi mai rău.

Avea un tricou de la turneul Scorpions *Wind ofChange,* pe care refuza să-l arunce, deşi era mâncat de molii.

— Cum ai cunoscut-o pe Lola? întrebă Erica ascunzându-şi mânecile destrămate sub masă.

Johan se lumină la faţă şi dură o clipă până să răspundă. Erica îl lăsă să se gândească; avea impresia că făcea o călătorie în timp. Şi asta era exact ce voia ea să facă.

— Am lucrat împreună de multe ori la barul de la clubul Alexas, zise Johan într-un final. Ne plăcea să lucrăm împreună şi de multe ori ne potriveam turele. Lola era cea mai bună colegă. Venea mereu la timp, îşi făcea treaba, nu dădea băutură la prieteni fără bani şi niciodată nu se îmbăta când era la lucru. La Alexas au mai fost cazuri de-astea de-a lungul timpului. Dar Lola a fost minunată.

Şi mai era şi veselă mereu. Cred că asta îmi amintesc

cel mai mult despre Lola. Dragostea ei de viaţă. Şi agendele ei albastre în care scria în fiecare zi.

— Agende albastre?

— Da, mereu avea la ea o agendă albastră în care scria în toate pauzele de la serviciu. A scris câteva agende din astea de-a lungul anilor în care am lucrat împreună.

— Ce scria?

Era prima dată când auzea despre aceste agende albastre.

— Lola visa să fie scriitoare, dar nu am citit niciodată ce a scris.

Nimeni nu a citit.

— Ştii cumva dacă a trimis ceva vreodată? La vreo editură?

Johan culese o scamă invizibilă de pe pantaloni. Luă apoi o bomboană de ciocolată şi muşcă din ea.

— Nu cred. Zicea că trebuie să termine tot.

— Şi n-ai idee despre ce scria?

Johan dădu din mâinile cu manichiură perfectă.

— 0 întrebam mereu. Chiar o mai şi tachinam cu scrisul ăsta permanent al ei. Dar ea doar zâmbea. Ca un sfinx.

— Vă întâlneaţi şi în timpul liber?

Râsetele mesenilor din restaurantul de dedesubt parcă intrau prin pereţi. Johan bătu nervos din picior şi râsetele se estompară imediat.

— Era linişte când aveam dedesubt magazinul cu accesorii de croitorie, zise el nervos uitându-se la Erica. Da, ne întâlneam destul de des şi în timpul liber, dar Lola avea gaşca ei. Erau nedespărţiţi.

— Rolf şi gaşca?

Johan încuviinţă.

— Era o gaşcă cu oameni care parcă nu se potriveau. Dar, din câte am înţeles de la Lola, îi apropia dragostea pentru literatură.

— Cum era pe vremea aia? Erau multe locuri unde puteai să te întâlneşti ca...

Erica ezită, neştiind ce cuvânt să folosească pentru a nu face vreo gafă. Nu avea cunoştinţe în domeniul ăsta şi nu voia să pară că e neîndemânatică şi plină de prejudecăţi.

Dar Johan zâmbi.

— Ca persoană LGBT? Sau vrei să spui doar transsexuali ca Lola?

Mă rog. E mare noroc că s-au mai schimbat lucrurile de atunci.

După tot ce i s-a întâmplat Lolei, am devenit activ în federaţia pentru persoanele LGBT şi chiar dacă eu sunt doar un bărbat homosexual căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie, am fost implicat şi în problemele transsexualilor, pentru Lola. Dar, ca să înţelegi ceva, ar trebui să încep dinainte de anii 1980.

— Te rog.

Îşi scoase agenda.

— Notează tu, fetiţo dragă, zise Johan, iar privirea îi deveni visătoare. Până prin anii 1960, persoanele transsexuale nu aveau cum să se întâlnească. Nu în mod oficial. Dar atunci a început o încercare de contact discretă prin publicaţiile pornografice. Una dintre ele se numea *Raff.*

Johan pufni în râs, pierdut prin amintiri.

— Am vorbit mult cu Lola despre asta când eram la serviciu şi nu era aglomerat. Una dintre pionierele comunităţii transsexuale suedeze, Eva-Lisa Bengtsson, a fost contactată prin intermediul publicaţiei de Erika Sjoman. Erika lucra pe mare şi dăduse peste un exemplar al revistei americane *Transvestia* şi s-au inspirat de acolo, cred. În orice caz, au pus un anunţ în ziarul *Piffi*n legătură cu crearea unui loc de întâlnire. Au primit mesaje de la persoane transsexuale din toată ţara şi asta a dus la

deschiderea primului club pentru persoane transsexuale din Suedia. I-au pus chiar numele Transvestia. A devenit un loc sigur pentru mulţi care înainte suferiseră în singurătate. Şi nu numai persoane transsexuale se întâlneau acolo, erau lesbiene, homosexuali, oameni cu diferite preferinţe senzuale şi fetişuri, multe *drag queens* ca mine... toţi care pe vremea aia se ascundeau.

— Cât timp a fost deschis Transvestia?

— Numai până în 1969.

— Şi Alexas când s-a deschis?

— Da, acolo voiam să ajung. A fost o binecuvântare când s-a deschis Alexas, pe la mijlocul anilor 1970, pentru că a devenit unul dintre cele mai importante locuri de întâlnire. Homosexuali, bisexuali, transsexuali, *drag queens,* toţi se întâlneau acolo. La fel cum făcuseră şi la Transvestia. Singura diferenţă era că nu era un loc doar pentru noi. La Alexas toţi erau bineveniţi. Toţi veneau acolo.

Erica se uită la el.

— Scuză-mi întrebarea prostească, dar care e diferenţa dintre o *drag queen* şi o femeie transsexuală?

Johan zâmbi din nou. Erica avea senzaţia că îi plăcea să fie ascultat cu interes.

— O *drag queen* e o persoană cis, adică un bărbat care e născut bărbat şi se consideră bărbat, dar căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie.

Ultima precizare o adăugase când văzuse faţa mirată a Ericăi.

— E ca un joc în care îţi exprimi identitatea sexuală. De multe ori, dar nu întotdeauna, se explorează limita feminităţii şi a masculinităţii.

— Eu am fost mereu înalt şi mare, dar întotdeauna m-a fascinat feminitatea. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar pe la mijlocul anilor 1970, când aveam vreo 20

de ani, am îndrăznit să mă aventurez în cluburile astea şi parcă ajunsesem acasă. Ca *drag queen* am putut să îmi manifest personalitatea. A fost un pas mare pentru mine.

Erica era impresionată de sinceritatea lui, de lipsa fricii în timp ce povestea. Dar bănuia că Johan avea multe cicatrici din copilărie.

— Putem să ne întoarcem la Alexas? întrebă ea.

— Bineînţeles. Am început să lucrez acolo prin 1977 şi Lola a venit la puţin timp după mine. Dar ne cunoşteam dinainte. 0

cunoşteam pe Monica şi aşa am întâlnit-o pe Lola.

— Cum era viaţa ei cu Monica? Şi te rog să-mi scuzi ignoranţa, dar Lola era privită ca heterosexuală sau ca lesbiană?

— Monica şi Lola nu au avut niciodată o relaţie, zise Johan râzând. Pe Lola nu o interesau femeile, nu era lesbiană.

— Păi, şi fetiţa? zise Erica confuză.

— Monica şi Lola au fost foarte apropiate. Au trăit ca o familie.

Dar ca două surori. Nu iubite. Pot să garantez că nu există nicio posibilitate ca fetiţa să fie a Lolei. Nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie. Era o femeie heterosexuală. O femeie, în toate felurile în afară de atributele fizice cu care era născută.

— Dar a crescut fata ca fiind a ei?

— Da. I-a promis Monicăi că o să aibă grijă de ea. Monica era prinsă în capcana drogurilor şi îşi vindea trupul ca să aibă bani de droguri. E imposibil să ştim cine a fost tatăl biologic al fetei. Nici Monica nu ştia. Dar ştiu că Lola a iubit-o pe Pytte ca şi cum ar fi fost a ei. Era totul pentru ea. Şi apare ca tată în certificatul de naştere. Aşa că Lola nu a avut niciodată vreo problemă juridică în legătură cu fata. Era a ei, chiar dacă nu biologic. Lola a zis odată că

Pytte îi spunea tată, pentru că voia s-o ţină minte ca mamă pe Monica.

— Ştii dacă Lola avea pe cineva?

Johan încuviinţă. Zgomotul din restaurant se făcu din nou auzit în apartament şi bătu iar din picior.

— Da, era un bărbat. Dar nu povestea despre el.

Erica se uită la el.

— Ştii ceva despre el?

— Nu. Era secretul ei. Dar era îndrăgostită. Avea o altă strălucire după ce se întâlneau.

Erica era îngândurată. Nu fusese interogat niciun bărbat în legătură cu moartea Lolei şi a lui Pytte. Era foarte interesant. Putea oare să fie vorba despre o poveste de dragoste încheiată prost?

Se pregăti să mai pună încă o întrebare delicată.

— Cum era cu tratamentul hormonal şi cu operaţiile în anii 1980?

Lola se gândise la aşa ceva?

— Da, se gândise. Şi în 1980 puteai să te operezi în Stockholm ca să faci trecerea asta la femeie. Înainte trebuia să mergi la Copenhaga sau la Casablanca. Dar operaţiile erau încă experimentale, ca şi tratamentul hormonal, iar efectele secundare erau groaznice. Ştiu că Lola începuse să ia nişte medicamente cu hormoni înainte să moară Monica, dar s-a oprit după ce a luat fata în grijă. Nu voia să rişte ca efectele secundare să o facă să se simtă atât de rău încât să nu poată avea grijă de copil. Aşa că, de dragul fetei, a purtat povara de a trăi într-un corp de bărbat. Dar avea de gând să continue tratamentul când mai creştea Pytte. Era visul ei.

Şi zicea că scrisul o ajută să fie împăcată cu alegerile pe care le făcuse în viaţă.

— Agendele albastre.

— Da, agendele albastre o ţineau în viaţă.

Erica luă o bomboană şi simţi cum se topeşte în gură. Trebui să mestece tot înainte de a-i adresa următoarea întrebare. Dedesubt, se auziră iar râsetele din restaurant.

— Era ceva obişnuit ca o persoană ca Lola să aibă prieteni care nu făceau parte din lumea asta?

— Da şi nu. Mulţi aveau vieţi duble. O viaţă cu noi, viaţa lor adevărată.

Pe lângă asta, aveau o viaţă socială normală, acceptată de societate. Mulţi aveau soţii şi copii. Sau soţi şi copii. Şi, în ochii lumii duceau o viaţă conservatoare. Neobişnuit era că Lola, fiind transsexuală, era acceptată în lumea oamenilor cis. Dar în gaşca ei erau oameni de cultură, presupun că asta e explicaţia.

Johan râse.

— Cum a cunoscut Lola gaşca asta? zise Erica.

Ezită, dar până la urmă mai luă o bomboană. Dacă tot nu putea să bea vin, măcar să mănânce ciocolată.

— Prin Rolf. S-au cunoscut la Alexas şi apoi el a prezentat-o prietenilor lui, pe baza pasiunii ei de a scrie. Şi apoi au fost de nedespărţit.

— Ai auzit că Rolf a murit?

— Da, am auzit din păcate. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştie nimeni. Eu... eu m-am gândit să aflu despre Lola şi Pytte şi ce li s-a întâmplat, dar mă gândesc şi la Rolf şi cine l-a omorât. Soţia lui, Vivian, mi-a povestit că urma să deschidă o expoziţie despre trecutul lui şi mi-a arătat o fotografie cu Lola.

Titlul era *Nevinovăţie.* Ştii ceva despre asta?

Johan clătină din cap.

— Nu, habar n-am. Au trecut mulţi ani de când nu m-am mai întâlnit cu Rolf. A dispărut de tot după moartea Lolei. Nu cred că l-am întâlnit de atunci. Sau nu. Mint. Depinde cum vrei să vezi lucrurile. E adevărat că nu m-am mai întâlnit cu Rolf, dar m-a căutat el acum câteva săptămâni,

însă atunci eram ocupat până peste cap cu costumele de scenă pentru noul spectacol de la Börsen al formaţiei Alcazar, aşa că n-am avut timp să vorbesc cu el. Şi nu l-am mai sunat înapoi.

— Nu ştii ce voia? N-a lăsat niciun mesaj?

— Nu.

Johan dădu din cap cu părere de rău, iar buclele negre ale perucii îi acoperiră faţa.

— Şi nu ai niciun indiciu cine ar fi putut fi bărbatul din viaţa Lolei?

— Nu, nimic concret. Am presupus că era căsătorit, dar Lola nu mi-a spus niciodată, am citit eu printre rânduri.

Erica îi adresă apoi întrebarea care nu-i dădea pace.

— Ar fi putut fi Rolf?

Johan ezită.

— Aş minţi dacă aş zice că nu m-am gândit şi eu.

Erica părăsi apartamentul sclipitor, simţind că bucăţile din puzzle încep să se aşeze la locul lor. Fusese intrigată de fotografia din dormitorul lui Rolf. Dar acum totul părea mult mai logic.

— Ce aţi rezolvat cu Louise? întrebă Gosta când se întâlni cu Patrik şi Paula pe holul din secţia de poliţie.

— Hai să stăm jos!

Patrik intră primul în bucătărie, iar Paula şi Gosta îl urmară.

Martin era deja acolo; stătea cu spatele lipit de perete şi cu picioarele pe scaunul de alături, dar şi le dădu jos ca să aibă loc toţi în bucătăria mică.

— Cafea? întrebă Gosta turnându-şi în cană.

Patrik şi Paula clătinară repede din cap.

— Nu cred că mai pot să beau cafeaua asta, după ce cafea am băut de dimineaţă, răspunse Patrik aşezându-se lângă Martin.

Îl bătu uşor pe picior.

— Cum se simte Mette? îi e dor să lucrezi din nou program normal?

— Da, e dificil pentru ea acum, duce tot greul cu Tuva şi cu Jon.

Dar ştie cum e şi deocamdată se pare că îi place viaţa asta de soţie de poliţist.

— Soţie? întrebă Paula cu subînţeles.

Martin se înroşi tot.

— Iubită de poliţist, na.

— Deci când...?

— Acum vorbim despre altceva, ripostă Martin făcându-se comod pe scaun. De exemplu, se pare că lipseşte o fotografie din expoziţie. Se numeşte *Vinovăţie.* Problema e că Rolf nu i-a povestit lui Vivian prea multe, aşa că ea nu ştie despre ce fotografie e vorba.

Ar putea fi o femeie transsexuală care se numea Lola şi despre care ştie mai multe soţia ta.

Se uită la Patrik, care înjură printre dinţi. Erica şi pasiunea ei pentru mistere. O să-i trimită un mesaj după şedinţă.

— Trebuie să cercetăm chestia asta, răspunse el, scărpinându-se în cap.

Oboseala îşi spunea cuvântul, iar spatele lui îi reaminti că patul de la secţie era bun ca să te odihneşti puţin, nu să dormi în el o noapte întreagă.

— Şi noi avem nişte informaţii interesante, anunţă Paula, îl privi pe Patrik înainte să arunce bomba.

— După spusele Louisei, Rickard şantaja clubul Blanche. Şi vorbim de bani mulţi.

Martin fluieră încet.

— Ca să-l protejeze pe Henning, adăugă Patrik.

— Să-l protejeze? De ce anume?

— De informaţia că nu e el tatăl lui Rickard.

Gosta se opri cu cana de cafea în dreptul gurii.

— Ce naiba vrei să zici? Henning nu e tatăl lui Rickard? Dar cine e?

Paula şi Patrik se uitară din nou unul la celălalt, iar el îi făcu semn să răspundă ea. Paula ridică din sprâncene şi zise:

— Rolf.

— Şi Rickard ştia? întrebă Gosta. Şi primea bani din casieria de la Blanche ca să nu-i spună lui Henning?

— Da, aşa ne-a explicat Louise.

Martin îşi drese vocea.

— Ce facem cu Rickard? Avocatul lui e aici de câteva ore. Îl mai interogăm?

— Nu, îl mai lăsăm să transpire puţin.

Patrik bătea cu degetele în masă.

— Sper să ne dea mâine Farideh măcar un raport preliminar, iar pe Rickard putem să-l reţinem 72 de ore. Vreau să avem cât mai multe informaţii până să vorbim iar cu el.

— Aţi aflat ceva despre detectivul particular? întrebă Gosta.

— Da. Părinţii Louisei au vorbit cu Peter despre asta la un moment dat şi şi-au adus aminte că îl cheamă Reidar. Deci nu cred că e greu să-l localizăm.

— Mă ocup imediat. Şi îl sun.

Gosta se ridică şi împinse scaunul sub masă, dar Patrik îl opri.

— Nu, aşteaptă puţin până să îl contactezi. Erica e la Stockholm.

Dacă faci rost de un număr de telefon şi o adresă, mă gândeam să o rog pe ea să stea de vorbă cu detectivul.

Gosta rămase pe loc mirat, apoi încuviinţă.

— Aşa facem, atunci. Fac eu rost de numărul de telefon şi de adresă.

— Eu o sun pe Farideh, continuă Patrik. Paula, caută mai

departe în legătură cu afacerile murdare de la Blanche, iar tu, Martin, încearcă să afli ceva despre fotografia care a dispărut. Sună pe la galerii, pe la cunoscători în arta fotografiei. Vezi dacă găseşti ceva pe internet, sigur sunt site-uri care vând poze. Şi vezi şi dacă vreunul dintre apropiaţii lui Rolf a auzit despre poza asta şi dacă ştie ce reprezintă. De exemplu, avea vreun asistent, pe cineva care îl ajuta?

Plecară de la masă. Patrik ezită când trecu pe lângă cafetieră.

Până la urmă, cafeaua era cafea. Îşi turnă într-o cană şi se duse în biroul lui. Avea să fie încă o seară lungă.

Stockholm 1980

— Şase ani! Faci şase ani sâmbătă!

Elisabeth o ciupi de obrăjor pe Pytte când trecu pe lângă ea.

Pytte roşi de fericire.

— Da, mai sunt doar trei zile! O să am o petrecere! Cu Sigge!

Elisabeth se opri.

— Cine e Sigge?

Lola scoase un inel perfect din fumul ţigării şi îi făcu cu ochiul.

— E prietenul lui Pytte.

— Ba nu! protestă Pytte bătând din picioare.

Rolf pufni în râs.

— Nu o mai necăji pe Pytte. Ea nu o să aibă niciodată un prieten. Unchiul Rolf a decis asta deja!

— Nu, eu nu o să am niciodată vreun prieten, zise Pytte tropăind nervoasă către dormitor.

— Doamne, face şase ani în curând! O adevărată domnişoară, comentă Susanne luându-l pe Ole de gât.

— În curând începe şcoala, anunţă Lola mândră. Abia aşteaptă. Să înveţe să citească, să socotească...

— Şi vrea sigur şi prieteni noi! adăugă Ester cu căldură, privind lung după Pytte.

— Da.

Lola nu ştia cum să-şi exprime sentimentele legate de începerea şcolii. Ceilalţi aveau vieţi... normale. N-ar înţelege niciodată.

Rolf se uită la ea pe după bretonul lui blond şi zise cu compasiune:

— Ţi-e frică de cum o s-o trateze dacă află că tatăl ei...

Lola simţi cum o inundă dragostea. El o înţelegea mai bine decât ceilalţi. O cunoştea. Dar nu asta definea relaţia lor. El o vedea.

Doar pe ea.

— Da. Mi-e tare frică.

Cuvintele ei căzură cu greutate la masa veche. Ţigara din mâna ei se terminase, o stinse în scrumiera în formă de urs-polar, unul dintre puţinele lucruri pe care le luase din casa părintească.

— 0 să se descurce, o asigură Ester. E puternică. E iubită.

Henning şi Elisabeth se uitară unul la celălalt, iar Lola îi văzu.

— Voi nu credeţi?

Elisabeth ezită, apoi răspunse:

— Nu e uşor pentru copii. Şi tu eşti singură. Eşti sigură că nu ar trebui... să te împaci cu familia ta?

Lola clătină din cap. Îşi mai aprinse o ţigară şi trase un fum lung, apoi îl suflă încet afară.

— A venit sora mea, îi anunţă ea.

— Serios? întrebă Rolf mirat.

Lola mai trase încă un fum.

— A fost aici. A judecat. A plecat.

— Dar i-ai dat vreo şansă? se interesă Elisabeth. Poate lucrurile s-au schimbat. Poate părinţii tăi...

— Au murit anul trecut, răspunse Lola agitând vinul roşu din pahar. Lumina lumânărilor dădea vinului culoarea rubinului.

— De ce n-ai zis nimic?

Ester puse o mână pe umărul Lolei şi era să se ardă cu ţigara ei.

— Pentru mine au murit în momentul când am ieşit din casa lor.

Nu eram binevenită. Nu eram... copilul lor.

— Dar sora ta? insistă Elisabeth. Chiar nu puteţi să vă împăcaţi?

Nu poate să înţeleagă? Sângele apă nu se face.

Rolf se uită aspru la Elisabeth, care amuţi. Ole îi privea cu un zâmbet distrat, iar o secundă păru că ar vrea să zică ceva, dar Susanne îi puse o mână pe braţ şi se făcu linişte în cameră.

Lola îi făcu semn lui Pytte, care ieşise din dormitor şi făcea piruete în faţa aragazului. Fetiţa se ghemui în braţele ei şi Lola o sărută pe creştet, apoi privi la toţi cei strânşi în bucătărie. Îşi ridică paharul.

— Pytte e familia mea şi peste trei zile punem de o petrecere nemaivăzută. Doar la asta vreau să mă gândesc acum.

— Noroc! zise Rolf înălţându-şi paharul, iar ceilalţi îl imitară.

Lola închise ochii şi-şi lipi obrazul de creştetul lui Pytte. Singura familie de care avea nevoie era aici, lângă ea.

Erica închise telefonul. Era chiar în holul hotelului Haymarket când o sunase Patrik, iar acum se întorsese din drum şi se îndrepta spre staţia de taxiuri din colţ.

Erau două maşini acolo. Se urcă în prima şi îi dădu şoferului adresa pe care o primise de la soţul ei. Se pare că Peter angajase un detectiv particular care să ancheteze moartea lui Cecily, iar acesta stătea în Ârsta. Se lăsă pe

spate şi închise ochii o clipă, dar se răzgândi imediat când simţi că i se face rău.

Se uită după ceva în care putea, în cel mai rău caz, să vomite, dar nu găsi nimic, prin urmare coborî geamul şi respiră adânc aerul venit prin deschizătură. Şoferul se uită îngrijorat la ea, probabil gândindu-se că va trebui să-i spele voma de pe bancheta din spate.

Ea încercă să-i zâmbească, dar el nu păru foarte liniştit.

Dacă expoziţia lui Rolf era despre Lola... Parcă starea de rău se mai estompa când se gândea la asta. Ar fi vrut să vadă expoziţia.

— Am ajuns, anunţă scurt şoferul când opri maşina.

Sigur acum se liniştise, pasagera nu vomitase în maşină.

Erica plăti cursa, coborî din maşină şi rămase pe loc, trăgând aer în piept ca să scape complet de starea de rău. Îşi puse o mână pe burtă, dar o dădu la o parte imediat. Nu, nu trebuia să se gândească la cauza stării de rău, pentru că altfel s-ar fi blocat în gânduri care acum nu o ajutau cu nimic. Mai întâi trebuia să-i spună lui Patrik. Şi apoi aveau să găsească împreună o soluţie.

Reidar Tiveus avea biroul în piaţa Ârsta. Erica nu mai fusese de mult prin locurile acestea, dar piaţa arăta exact aşa cum îşi aducea aminte.

Parcă timpul se oprise în piaţa Ârsta, totul era la fel deceniu după deceniu. Plăcuţe uzate, albite de soare. Firme care păreau adormite sau, în orice caz foarte, foarte obosite.

Biroul detectivului era chiar lângă o frizerie. La parter, cu geamuri mari, cu jaluzele trase pentru a opri lumina soarelui şi privirile curioşilor. Nu era nicio sonerie, aşa că Erica bătu în geamul uşii cu jaluzele gri uşor murdare. O plăcuţă pe care scria *Reidar Tiveus, detectiv privaţi* i arătă măcar că bătea la uşa potrivită.

Nu-i deschise nimeni, aşa că bătu din nou. După ce mai

aşteptă o clipă, puse mâna pe clanţă, iar uşa de deschise.

— Alo?

Erica intră şi se uită împrejur. Biroul arăta de parcă făcea parte dintr-un show televizat de *hoarding.* Peste tot erau dosare, teancuri de hârtii şi ziare.

Se deschise o uşă din spate, iar bărbatul care apăru îşi încheia pantalonii peste burta imensă, aranjându-şi cu grijă cămaşa.

— Scuză-mă, nu am auzit, o întâmpină el zâmbind.

Îi întinse mâna, iar Erica ezită puţin, gândindu-se de unde venea bărbatul. Dar strângerea de mână era caldă şi fermă.

— Stai jos, te rog. Fac loc pe un scaun aici, zise el înghesuindu-se printre teancuri către un scaun din faţa biroului supraaglomerat.

Reidar luă teancul de pe scaun şi îl puse pe jos. Din mormanul de hârtii se ridică praf şi Erica şterse discret scaunul înainte să se aşeze.

El împinse puţin biroul ca să poată intra şi se aşeză cu un oftat.

— N-ai zice că am făcut sport de performanţă în tinereţe, se plânse el cu un zâmbet care-i lumină ochii.

Erica nu ştia ce răspuns politicos să-i dea, aşa că doar îi zâmbi. Detectivul luă o poză înrămată de pe birou.

— Jocurile Olimpice de la Moscova din 1980. Era să iau bronzul, dar l-a înşfăcat Lars-Erik Skiold.

Dădu din cap cu părere de rău. În fotografie era Reidar, tânăr şi mult mai slab, într-un costum de lupte mulat pe corp.

— Impresionant!

Erica era cât se poate de sinceră, dar auzi singură cum exclamaţia ei era mai mult de politeţe. Asta pentru că ea nu era motivată să facă o plimbare dacă la final nu o aştepta o prăjitură, aşa că admira ideea de sportiv de

performanţă.

— Bănuiesc că nu ai venit aici să vorbim despre fosta mea carieră sportivă. Bănuieşti că soţul tău se culcă cu secretara? Vrei să te ajut să găseşti vreun frate sau o soră de care abia acum ai aflat? Vrei să afli dedesubturi despre partenerul de afaceri? Reidar îţi stă la dispoziţie.

Dădu din mâini cu un zâmbet şi mai larg.

Era imposibil să nu te îndrăgosteşti de Reidar Tiveus, detectiv particular.

— Ajut poliţia într-o anchetă. Peter Bauer şi băieţii lui au fost împuşcaţi mortal pe insula lor în apropiere de Fjällbacka. Şi unul dintre lucrurile pe care poliţia vrea să le cerceteze este zvonul că el te-ar fi angajat să investighezi moartea soţiei lui.

Reidar se uită la ea. Era palid şi zâmbetul îi dispăruse.

— Peter e mort? Şi băieţii?

Erica încuviinţă. Bănuise că detectivul nu era la curent cu noutăţile.

— Da, duminică noapte.

— La naiba! exclamă Reidar vizibil şocat. Dar, da, m-a angajat să văd ce a fost cu accidentul ăsta.

— Ştii de ce?

Praful o gâdila pe nări, dar se străduia să nu strănute.

— Mi-a spus că vrea să afle cine conducea maşina aia. Ceea ce mi se pare normal. Poliţia nu a găsit nimic, dar, bine, nici nu a căutat.

Sigur vinovatul e vreun beţiv, după spusele poliţistului de caz, asta ca să citez mot â mot, când am vrut să aflu ce ştia poliţia.

— Nu e nimic în anchetă care să indice cine ar putea fi? Şi au trecut mulţi ani de când a murit Cecily, ştii cumva de ce Peter s-a apucat să caute vinovatul acum?

Nu mai reuşi să se abţină şi strănută cu zgomot.

— Sănătate!

— Mulţumesc.

Erica se scărpină la nas.

— Habar n-am de ce m-a angajat acum, răspunse Reidar. Dar ştiu din experienţă că durează să te vindeci de durere. Durerea poate să te paralizeze. Poate că abia acum era pregătit să facă faţă şi să se ocupe de asta?

— Da, aşa e, încuviinţă Erica gânditoare. Era şi într-o relaţie nouă, o relaţie bună, care poate i-a dat puterea şi siguranţa că e în stare să facă faţă.

— Vezi? spuse Reidar dând din mâini. Dar, ca să-ţi răspund la prima întrebare, nu e nimic în anchetă care să indice un eventual vinovat. Însă folosesc cuvântul *anchetă* aşa, mai subţire. Pentru că nu s-a anchetat suficient. Nu a fost o prioritate.

— Şi tu cât ai apucat să cercetezi în ancheta ta?

— Peter m-a angajat doar cu câteva săptămâni în urmă. Şi îi spusesem deja că nu o să am mult timp în primele săptămâni, pentru că aveam o altă anchetă mare pe care trebuia să o termin.

De fapt, doar de câteva zile am început să mă interesez de moartea lui Cecily. Şi până acum rezultatul e slăbuţ.

— Nu poţi să-mi povesteşti puţin cum a murit? Nu ştiu foarte multe, deci poţi să pleci de la premisa că nu ştiu nimic.

Simţi iar o gâdilătură în nas şi încercă să se scarpine ca să nu strănute din nou, dar îşi dădu seama cât de ridicol trebuia să arate.

— Erau la ţară, pe insula Tyreso, în Brevik. În iulie, acum patru ani. Cecily alerga în fiecare zi, pe acelaşi traseu, la aceeaşi oră.

Pleca la 8:00 şi obişnuia să vină înapoi acasă la 9:00. În ziua aia, când s- a făcut 10:00, Peter a început să se îngrijoreze. Şi apoi l-a sunat poliţia...

Cecily fusese găsită în apropierea casei, cam la 20 de

minute de alergat în ritmul ei obişnuit. Niciun martor.

— N-a văzut nimeni nimic?

— Nu, cel puţin conform documentelor poliţiei. Dar nu cred că s-au străduit prea mult să găsească ceva. Nu prea era trafic la ora aia în iulie, după spusele lui Peter.

— Deci nimeni nu a văzut nimic şi şoferul a fugit de la faţa locului, conchise Erica îngândurată. Poţi să-mi arăţi o hartă cu locul unde a fost găsită?

Reidar păru abătut.

— Din păcate, n-am nicio hartă.

— Pe telefonul mobil, îi explică Erica, deschizând aplicaţia cu harta. Căută *Brevik, Tyresd* şi împinse telefonul spre el.

— Eu încă am un Nokia vechi. Trebuie să-mi arăţi cum funcţionează.

— OK, unde era casa lor? Era o casă permanentă sau casă de vacanţă?

— Casă de vacanţă, răspunse detectivul uitându-se cu ochii mijiţi la telefonul pe care i-l împinsese ea în faţă.

Îi trebui vreun minut să se orienteze şi apoi arătă un punct pe o fâşie de pământ.

— Acolo era casa. Şi acum să vedem pe unde alerga ea...

Arătă spre o margine a ecranului.

— Putem să vedem mai încolo?

— Da.

Erica mută harta de pe telefon în dreapta, iar Reidar arătă spre un drum şerpuit prin ceea ce părea a fi o pădure.

— Aici alerga. Şi aici...

Se aplecă spre telefon, urmărind drumul.

— Aici au găsit-o. Aici, în curbă. E pădure în partea asta şi în partea cealaltă e o râpă către apă. Sunt case acolo jos, dar nu se văd de copaci.

— E foarte periculos să alergi acolo, ştiu cum conduc unii pe drumuri de-astea înguste, remarcă Erica uitându-se la drumul întortocheat.

— Da, Peter mi-a zis că mereu stătea îngrijorat când alerga pe-acolo, chiar dacă ea insistase că e un traseu sigur. Chiar m-am uitat la statistica accidentelor în zonă şi fuseseră câteva înainte să monteze acolo un radar cu cameră, cam cu un an înainte să moară

Cecily.

— Radar cu cameră? zise Erica îndreptându-şi spatele. Unde e amplasat?

Reidar se aplecă spre telefon mijind din nou ochii. Arătă un punct la un kilometru de locul unde fusese găsită Cecily.

— Aici. Te păcăleşte, pentru că e pus exact într-o pantă unde limita de viteză se schimbă brusc de la 50 la 30 de kilometri pe oră.

Cred că mulţi care nu cunosc zona iau amenzi acolo.

Erica memoră locul pe care i-l arătase Reidar. Deja începuse să se gândească la ceva.

— Pot să fotografiez paginile din anchetă?

Reidar scoase cu o precizie stranie un dosar din mijlocul unor hârtii de pe birou.

— Misiunea mea s-a încheiat, din moment ce Peter mă angajase, aşa că ia ce ai nevoie.

Erica îi mulţumi din priviri şi fotografie cu grijă cele două pagini din dosarul poliţiei.

După ce îşi făcu loc atentă printre mormanele de hârtie, ieşi la aer curat şi respiră adânc. Nu o mai mânca nasul. Era timpul să meargă la hotel şi să-şi facă bagajul, ca să prindă trenul. Putea să-l sune pe Frank, sursa ei din poliţie, din taxi. Ceea ce voia să-l roage era dificil. Dar nu imposibil.

Cât a durat drumul spre Stockholm, Vivian încercă să-şi

imagineze cum se va simţi când va păşi în apartamentul de pe Soder. Apartamentul ei şi al lui Rolf. Acum era doar al ei. El nu avea să mai intre acolo, nu-l va mai auzi niciodată cântând sub duş vreo melodie de demult.

Dădu drumul genţii direct pe podeaua din hol. Lucrurile lui Rolf erau încă în casa pe care o închiriaseră, nu avusese putere să le împacheteze. Voia doar să ajungă acasă. O să rezolve cumva şi asta mai încolo.

Se aşeză pe canapea în living. Fără să ştie ce să facă. Ce faci când persoana iubită nu mai e?

Fusese singură mulţi ani înainte de Rolf. Ar trebui să ştie acum cum să trăiască fără el. Şi totuşi simţea că e imposibil.

Nu avuseseră o relaţie perfectă. Şi câteodată fusese geloasă pe relaţia pe care o avusese el cu Ester. Întotdeauna îi vorbea cu drag despre ea. Şi câteodată, când Henning, Elisabeth, Ole şi Susanne povesteau amintiri, amintiri cu Rolf şi Ester, îi veneau gânduri negre care o măcinau. Dar avusese ceva unic cu Rolf.

În timpul călătoriei cu trenul, Vivian citise toate articolele despre Blanche. Iar şi iar. Şi parcă-i auzea vocea lui Rolf printre rânduri. El trebuie să fi fost sursa ziarului *Aftonbladet,* dar nu înţelegea de ce. Nu înţelegea multe lucruri care se întâmplaseră în ultimul an, lucruri care nu se potriveau.

Unde dispărea când nu putea să dea de el? înainte, ştiau unul de celălalt. Nu ca să se controleze, ci pentru că le plăcea amândurora să facă parte din viaţa de zi cu zi a celuilalt. Dar asta dispăruse de la o zi la alta. Observase că Rolf a început să aibă secrete. Şi toate încercările ei de a-l face să-i spună ce se întâmplă fuseseră în zadar.

Parcă se închidea în el din ce în ce mai mult.

Şi apoi mai erau şi plicurile. Plicurile alea mari şi albe care tot veniseră în ultimele luni. Fără expeditor. Acum îi

părea rău că nu deschisese niciunul. Dar de obicei nu-şi deschideau corespondenţa unul altuia.

Vivian nu văzuse niciodată unde punea Rolf plicurile astea. Le-o fi aruncat? Poate că nu? Şi, în plus, poliţistul ăla tânăr şi simpatic o rugase să vadă dacă găseşte ceva în legătură cu fotografia care dispăruse. *Vinovăţie.* Deja îl sunase din tren pe asistentul lui Rolf, Rafael, dar nici el nu ştia nimic despre expoziţie. Studioul lui Rolf era la o aruncătură de băţ de apartamentul lor şi, dacă era să ascundă ceva important, acolo trebuia să caute.

Vivian se ridică. În sfârşit, ştia ce trebuie să facă.

Se lăsase deja întunericul peste Fjällbacka până să plece spre casă. Farurile luminau porţile garajului, iar Patrik zăbovi în maşină o clipă ca să-şi tragă sufletul şi să treacă de la muncă la starea de tată şi fiu. Erica trebuia să ajungă în vreo oră şi voia să aibă timp s-o conducă pe mama lui şi să facă şi ceva de mâncare. Oboseala îl dobora, dar refuza să se lase răpus. Ideea că Erica ajunge curând acasă făcea ca oboseala să se risipească puţin. Întotdeauna îi era dor de ea când nu erau împreună. Şi asta îi plăcea. Erau multe cupluri în jurul lui care abia suportau să fie în aceeaşi cameră şi ţineau viu proiectul *Familie* doar de dragul copiilor. El şi Erica juraseră că nu vor ajunge aşa niciodată şi de fapt nici nu se părea să existe vreun risc.

— Alo?

Patrik strigă din hol, scoţându-şi pantofii, şi îi răspunse ceva ce părea a fi o turmă de elefanţi. Toţi cei trei copii veniră alergând şi apoi se aruncară în braţele lui.

— Vai, vai ce primire!

Patrik îi îmbrăţişă şi pupă pe fiecare în parte, dar pe Maja o ţinu un pic mai mult în braţe. Ştia că are multă grijă de fraţii ei când el şi Erica nu erau acasă. Şi nu conta de câte ori îi spuneau că nu trebuie să facă asta. Aşa era ea.

— Bunica şi Gunnar au reparat mult, îl anunţă Anton

trăgându-l după el. Vino, vino să te uiţi!

— Au reparat? Mult?

Lui Patrik i se puse un nod în gât. Pe undeva, ştia că nu fusese o idee bună să doarmă la secţie şi să-i lase singuri acasă pe mama lui şi pe Meşterul Drege-Tot. Iar feţele bucuroase ale fiilor lui îl îngrijorau.

Mama lui bătu bucuroasă din palme când îl văzu. Ceea ce nu-l linişti deloc. Ce a mai făcut de data asta?

— Băieţi, băieţi nu stricaţi surpriza acum. Lăsaţi-l pe tata să vadă singur. Aşa, dragule. Închide ochii.

— Dar, mamă...

Patrik oftă, însă Noel şi Anton îl trăgeau de mâini şi îşi dădu seama că nu are scăpare.

— Închide ochii, tată, închide ochii! ţipau ei, iar el le făcu pe plac fără tragere de inimă.

Avea o presimţire neagră. Îi cunoştea mult prea bine pe mama lui şi pe soţul ei.

— Vino, vino! ţipau în continuare gemenii şi, cu ochii închişi, îi lăsă să-l conducă.

— Acum poţi să te uiţi! anunţă mama lui încântată.

Patrik se pregăti şi deschise ochii.

Dumnezeule! Erica o să fie furioasă.

Cursorul pâlpâia pe ecran. Era iar în faţa laptopului şi a paginii albe. Era singura lui mângâiere acum.

Dacă se uita pe geam, în partea dreaptă vedea casa de oaspeţi înconjurată de banda de delimitare a poliţiei, care flutura în vânt.

Puteau oare să intre acum? Puteau să se apuce de curăţenie? Cine putea să facă curat? Nancy? Ea îl ştia pe Peter de mic copil. Şi văzuse băieţii pe insulă de când se născuseră. Cum să o pună pe ea să facă curat? Să cureţe sângele băieţilor? Sângele lui Peter?

Henning îşi şterse lacrimile şi se întoarse către calculator şi cursorul care pâlpâia.

Ştia că toţi aşteaptă. Mai bine zis, aşteptaseră. Cum putea cineva să se aştepte acum la vreun text din partea lui? Toţi ar trebui să înţeleagă că nu putea să termine a zecea carte, ultima parte din decalogul său. Lucrurile se schimbaseră radical şi el nu trebuia să presteze. Nu mai trebuia să presteze. Şi premiul Nobel era oricum al lui şi fără să fie completă seria – atât de minunată era opera lui.

Nimeni nu putea să-i ia lucrul ăsta. Sau putea?

Henning se opri brusc. Puteau să-i ia premiul înapoi? Nu făcuseră anunţul încă. Şi până atunci nu era nimic sigur. Până atunci, puteau să fie influenţaţi de minciunile care se vehiculau.

Sau, mă rog, minciuni şi minciuni. O parte din ce se spunea era purul adevăr. Dar situaţia nu era chiar aşa, în alb şi negru, cum o prezentau ziarele. Articolele nu lăsau loc pentru nicio nuanţă de gri.

Au plătit fetele cu care se culcase Ole? Da. Nimeni nu putea nega. Dar nu era chiar aşa cum se spunea. Fetele şi femeile alea avuseseră şi ele interesul lor. Veniseră singure la Blanche, ca moliile atrase de lumină, în căutarea succesului, a faimei şi a atenţiei. Au vrut să fie în centrul evenimentelor culturale, cu oameni importanţi. Se folosiseră de feminitatea lor. Şi Ole era slab de înger.

El nu căzuse în mrejele sirenelor, ceea ce era o binecuvântare.

Dar Ole nu le putea face faţă, iar ele au profitat. Şi pentru asta plătea acum Blanche cu vârf şi îndesat. Judecata societăţii nu era corectă.

Henning îşi plângea soarta. Nu îşi permitea să mai piardă ceva.

Deja îi pierduse pe Peter şi pe băieţi şi poate şi pe Rickard. Dar ceea ce era sau mai bine zis ceea ce avea să devină, asta nu putea pierde.

Cu mâini tremurânde, îl sună pe secretarul general al

Academiei Suedeze.

— Bună ziua, sunt Henning. Da, mulţumesc. Da, e îngrozitor. Eu şi Elisabeth suntem devastaţi. Da, da, am citit şi eu. Nu-i aşa că este strigător la cer cum le învârt... Da, exact. Şi noi zicem la fel. Şi voiam doar să mă asigur că nu s-a schimbat nimic de când am vorbit acum câteva zile. Nu. Da, exact. Academia nu pleacă urechea la lucrurile astea lumeşti. Şi totul e bazat pe neînţelegeri, prejudecăţi şi chiar minciuni. Oportuniste. Da, ştii şi tu cât de fomiste sunt fetele în domeniul ăsta. Da, cu orice mijloace. Mă bucur să aud asta. Bineînţeles că nu se poate compara cu pierderea pe care am suferit-o. Dar e o mică bucurie în întunericul ăsta în care ne aflăm. Mulţumesc. Sunt recunoscător Academiei pentru sprijinul acordat. Da, o să-i transmit lui Elisabeth. Apreciem grija voastră. Mulţumesc.

Henning închise telefonul. Slavă Domnului că în Academie erau persoane cu scaun la cap. Persoane care puteau să facă diferenţa dintre mere şi pere. Premiul era în continuare al lui. Numele lui o să fie inscripţionat în sălile nemuririi. Şi nu mai trebuia să se uite în gol la cursorul de pe ecran.

Ezită. Apoi îi trimise un mesaj Louisei. Numai ea putea să înţeleagă importanţa veştii că premiul era garantat al lui.

Indiferent de situaţia în care se aflau acum. Ar fi trebuit să fie şi ea acum cu ei, acolo.

Avea nevoie de ajutorul ei pentru a rezolva problema cu Blanche şi ca s- o ajute pe Elisabeth cu pregătirile de înmormântare. Soţia lui era mult prea fragilă ca se descurce singură. Dar Louise era ancora lor. Şi familia avea nevoie de ea acum. Iar ea ar putea chiar să găsească vreo firmă pentru curăţenia din casa de oaspeţi.

— Merg şi eu mâine!

Bertil lovi cu pumnul în blatul de bucătărie ca să-şi sublinieze autoritatea. Ernst plecă îngrozit, refugiindu-se într-un colţ mai liniştit al apartamentului. În aceeaşi clipă se stinse şi felinarul de afară, iar camera se întunecă şi mai mult. Bertil tresări. Parcă era un semn rău. Se grăbi să aprindă veioza din fereastră şi apoi se uită la Rita.

Ea îi zâmbi, dar zâmbetul ei era aşa de palid şi forţat, încât pe Bertil îl duru inima.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură. Tu ai o anchetă de condus.

Săracii copii pe Skjälero...

— Poate să se ocupe Patrik. Ştim amândoi că Patrik e cel care conduce totul la secţie, şi asta face de ani întregi.

— Eu ştiu, dar nu am ştiut că ştii şi tu.

Bertil se uită la ea şi la zâmbetul ei şiret, pe care nu şi-l putea ascunde.

— Sunt leneş, nu prost, răspunse el aşezându-se pe un scaun în bucătărie.

— Încă un lucru care-mi place la tine.

O luă de mijloc când se apropie de el şi o trase în poala lui.

— Eşti sigur că ne ţine scaunul pe amândoi? întrebă ea luându-l de gât.

— Dacă nu ne ţine, mai sunt scaune la Ikea.

Închise ochii şi-şi lipi capul de al ei. Respiraţia lor se sincroniză, ca de fiecare dată.

— Nu ţi-e frică? începu el cu ochii încă închişi.

Rita îl strânse mai tare.

— Sunt îngrozitor de speriată. Nu mi-e frică numai de moarte, mi-e frică de starea de rău, de slăbiciune, de nesiguranţă şi, chiar dacă e egoist, chiar şi de faptul că o să-mi pierd părul. Ştiu că medicul a zis că unii aleg să se tundă, dar...

— O să fii la fel de frumoasă şi fără, o asigură Bertil

deschizând ochii ca să se uite la ea. Şi o să crească la loc.

— Da, ştiu. Chiar *sunt* egoistă dacă-mi fac griji pentru aşa ceva.

Dar e singurul lucru concret pe care-l ştiu şi pentru care pot să-mi fac griji. La ce nu ştiu nu vreau să mă gândesc.

— Nu o să mori.

Bertil nu mai putu să vorbească şi dădu din cap.

— Nu o să mori.

— N-avem de unde să ştim, răspunse ea calm. Poate e vremea să mă duc acum. Sau mai târziu. Nu putem să controlăm asta.

— Nu pot să trăiesc fără tine.

Îşi îndesă nasul în gâtul ei şi îi inspiră mirosul.

— O să te descurci dacă o să fie cazul, spuse ea strângându-l în braţe, aşa încât Bertil îi simţi pulsul crescând.

— Nu o să pot, reuşi el să îngaime, deşi pieptul îl durea îngrozitor.

— Ba da, o să poţi, iubitule.

— Nu tu trebuie să mă consolezi.

— În curând mă vei consola tu.

— Dacă nu sunt suficient de puternic?

De asta se temea. Ea îi cuprinse obrajii în palme şi, uitându-se în ochii lui, îi spuse liniştit:

— Eşti mai puternic decât crezi. Şi sunt recunoscătoare că te am alături de mine.

— N-o să pot, repetă el resemnat.

Lacrimile curgeau fără încetare.

— Ba da, o să poţi, îl linişti ea, legănându-l încet în braţe.

— Bună, iubitule!

Erica îl sărută pe Patrik pe obraz şi îşi scoase pantofii cu un oftat de uşurare.

Fusese foarte cald în tren şi mai avusese şi întârziere,

iar ei i se umflaseră picioarele.

— Ce bine că eşti acasă! zise Patrik, dar ceva din tonul lui îi dădu de gândit Ericăi.

— OK. Ce ai spart, ce ai cumpărat scump şi nefolositor sau cu cine te-ai culcat?

Patrik zâmbi forţat.

— 0 să te rogi să fi fost vreuna din variantele astea.

— Oh, nu!

Erica îşi agăţă geaca în cuier şi se uită la el cu mâinile în şold.

— Zi-mi.

Apoi se plesni peste gură.

— Au fost aici Kristina şi Meşterul Drege-Tot! izbucni ea. Ce au făcut?

— Cred că e mai simplu dacă îţi arăt.

Patrik se îndreptă spre bucătărie şi Erica îl urmă indecisă. Se opri brusc în uşă, cu gura căscată.

— Ce dracu' au făcut?

— Pot să-ţi spun că te obişnuieşti după o clipă, aşa că nu cred că e...

Erica se uită nervoasă la el, iar el amuţi. Nu-i venea să creadă.

— Arcadă? Şi roz-somon? Cine a fost designerul aici? Bărbie? Ah, nu, a fost mama ta.

Erica nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Dar au modificat frumos pe terasă, o asigură Patrik cu o voce disperată, făcând un gest cu mâna afară.

— Au ajuns şi acolo? Cum au avut timp pentru toate? Cum au putut? N- ar trebui să fie bătrâni şi obosiţi? în loc să avem doi pensionari osteniţi, care să facă ce vrem noi, ne-am ales cu doi Speedy Gonzales.

Vocea i se ascuţi, apoi simţi că nu mai are aer. Se aşează pe un scaun din bucătărie şi descoperi că aveau perne noi pe scaune.

— Galben? Galben?

Patrik ridică mâinile pentru a se apăra într-un fel.

— Putem să le schimbăm, spuse el fără vlagă. Şi uşile de la dulapuri putem să le vopsim la loc.

— Şi arcada?

— Îmi aduc aminte că am zis că vrem să dărâmăm peretele ăla când renovăm bucătăria.

Erica se uită la peretele cu arcadă şi realiză că Patrik avea dreptate. Dădu din cap.

— Dumnezeule, nu mai poţi să pleci câteva zile fără să-ţi transforme cineva casa într-o pizzerie din anii 1980.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-i supraveghez.

Patrik se simţea vinovat în timp ce punea pe masă câte o farfurie pentru fiecare.

— Sau ai mâncat în tren? Am încălzit lasagna pe care a făcut-o mama.

— Mi-e foarte foame, răspunse Erica adulmecând mirosul de caşcaval topit.

Puteai să zici orice despre Kristina, dar gătea bine.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, îl asigură Erica încercând să-şi maseze picioarele. Ai lucruri mai importante de rezolvat şi ai dreptate că putem să vopsim la loc şi chiar voiam să dărâmăm peretele ăla. Sunt lucruri lumeşti. Şi astea fiind zise, cum merge treaba?

Patrik puse în farfurii porţii mari de lasagna şi se aşeză în faţa ei.

— Vin?

Erica dădu din mână.

— Nu, nu în seara asta.

Patrik ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Începu să-i povestească tot ce se întâmplase de când plecase ea la Stockholm.

— Deci Rolf e tatăl lui Rickard? întrebă Erica făcând ochii mari în timp ce lua o îmbucătură mare de lasagna, iar apoi

se întinse disperată după paharul cu apă.

— Nu mi-am dat seama cât de fierbinte e.

Luă câteva guri de apă.

— Vrei să-ţi suflu în mâncare? se oferi Patrik amuzat, iar Erica îi scoase limba.

Îi simţise lipsa atât de mult, încât parcă o durea tot corpul.

Fusese singură atâţia ani şi chiar se împăcase cu ideea asta, dar acum nu-şi mai putea imagina viaţa fără Patrik.

Îşi aduse aminte că trebuia să stea de vorbă cu el, dar voia să mai amâne încă puţin momentul ăsta.

— Oare Henning ştie? se interesă ea suflând în mâncare.

Nu mai voia să facă aceeaşi greşeală încă o dată.

— Habar n-am.

Înlemni când auzi zgomote din camera de la etaj a copiilor, dar se relaxă din nou când încetară.

— Ce zvonuri erau pe la Blanche? întrebă el. Cred că toţi fierb.

Erica dădu din mână.

— S-a aflat despre Peter şi băieţi când eram eu acolo, dar încă nu se publicaseră şi articolele despre club. Aşa că mă gândesc că acum e haos.

— Doamne Dumnezeule, prin ce trebuie să treacă acum Henning şi Elisabeth! Moartea lui Peter şi a băieţilor. Moartea lui Rolf.

Rickard, principalul suspect. Şi acum munca lor de-o viaţă a devenit un scandal.

— Viaţa lor a fost distrusă în doar câteva zile.

Nu se gândise până acum, dar ăsta era adevărul. De la bucuria de sâmbătă, când fuseseră adulaţi atât la nivel personal, cât şi profesional, la coşmarul pe care-l trăiau acum. Cu viaţa făcută cioburi în jurul lor.

— Oare ce-o face cu premiul? întrebă Erica mestecând.

— Ce premiu?

— Se zvonea sâmbătă că Henning o să primească Premiul Nobel pentru Literatură. Mă întreb cum o să fie acum, după articolele din *Aftonbladet.* Nu cred că mai e atât de evident că îl va primi.

— Dar ce legătură are scandalul ăsta cu cărţile lui? Sunt lucruri diferite.

Erica puse paharul cu apă înapoi pe masă.

— Aşa ar trebui să fie într-o lume perfectă. Dar mi-e greu să cred că Academia Suedeză o să fie neutră. Şi Susanne trebuie să fie într-o situaţie proastă.

— Nu cred că lui Henning sau lui Elisabeth le pasă foarte mult de un premiu pentru literatură acum.

— Poate aşa e. Dar nu e orice premiu, cu ăsta devii o stea permanentă pe firmamentul literaturii.

— Chiar şi-aşa. Fiul şi nepoţii lor au fost împuşcaţi mortal.

Lucrurile astea lumeşti nu pot să conteze atât de mult în contextul ăsta. Şi apropo de copii morţi. Cum stai cu cercetările tale despre Lola şi fetiţa ei?

— Merge încet, dar fac progrese. Nu ţi se pare totuşi incredibil că ultima expoziţie a lui Rolf era despre ea?

Erica îi povesti despre întâlnirea cu vecinul Lolei, cu Birgitta şi cu Johan.

— Am şi toate documentele de la poliţie. Crezi că pot să-l rog pe Pedersen să se uite pe raportul autopsiei?

Patrik se strâmbă, uitându-se la ea cu părere de rău.

— Are destul de mult de făcut cu ce i-am trimis noi, pe lângă munca lui obişnuită.

— Bine, înţeleg, dar, dacă are puţin timp, ai putea să-l rogi?

— Da, dar nu-ţi promit nimic. O să vorbesc cu el mâine, să văd cât a rezolvat până acum şi, dacă găsesc o portiţă, îl întreb. Dar îţi spun de pe acum că nu cred că are timp, o avertiză el gesticulând.

— E tot ce-ţi cer, zise Erica.

— Ce ai făcut cu ce te-am rugat? Detectivul?

— Oh, ce figură! A fost bine. Am fotografiat paginile din ancheta poliţiei. Amândouă. Dar nu am nimic concret. Peter Bauer voia pur şi simplu să afle cine a dat peste soţia lui şi apoi a fugit de la faţa locului. Ceva normal.

Erica îi evită privirea. Poate exista posibilitatea să afle ceva care să-l bucure, dar asta mai putea să aştepte. Acum trebuia să-i spună altceva şi nu mai putea aştepta nicio clipă. Trebuia să smulgă plasturele de pe rană. Inspiră adânc şi zise:

— Sunt gravidă.

Patrik scăpă furculiţa în farfurie cu un zgomot puternic.

Miercuri

Fără să ştie de ce, Patrik aduna nişte hârtii de pe birou. Nu ştia cum să gestioneze vestea că Erica purta în pântece copilul lor.

Înainte se bucurase mai mult decât credea că e posibil. Dar acum aveau deja trei copii, iar viaţa era foarte intensă, însă în acelaşi timp parcă şi vedeau luminiţa de la capătul tunelului. În curând, anii cu copii mici se terminau.

Şi, în plus, nici el, nici Erica nu erau încântaţi de perioada de după naştere, pe care o compara cu un lagăr de concentrare, fără odihnă şi cu un stres enorm. Chiar mai puteau să facă faţă încă o dată?

Răsfoi din nou hârtiile de pe birou. Avea o groază de lucruri de făcut, dar, după o noapte nedormită, chinuit de gânduri, era atât de obosit încât nici nu putea să formuleze o propoziţie normală.

Însă trebuia. Rickard era încă în arest şi nu mai aveau mult timp până când procurorul trebuia să hotărască dacă îl reţine. Cu siguranţă că procurorul asta îşi dorea, dar Patrik voia să-l facă pe Rickard să recunoască crimele. Era ceva care nu se potrivea şi încă nu aveau nimic concret cu

care să-l incrimineze pentru moartea lui Rolf

— Bărbatul despre care ştiau acum că era tatăl lui.

Patrik oftă şi se hotărî să-şi urmeze propriul sfat, pe care îl dădea tuturor celor care simţeau că sunt depăşiţi de muncă şi nu mai fac faţă. Bunicul lui îl învăţase: *Cum mănânci un elefant? Bucată cu bucată.*

Avea impresia că are acum în faţa lui un elefant enorm. De mult nu se mai simţise atât de copleşit. Cazul... cazurile se contopeau.

Era mult prea complicat, îngrozitor şi improbabil ca să fie doar o coincidenţă. Şi, colac peste pupăză, mai era şi presa care suna la secţie neîncetat, terorizând-o pe Annika, în încercarea de a vorbi cu toţi poliţiştii aflaţi la serviciu, pentru ca apoi să umple ziarele cu titluri îngroşate şi negre despre oamenii implicaţi în cazurile astea.

Presa bâzâia constant, enervantă ca o muscă pe care o auzeai mereu, dar pe care nu puteai să o prinzi.

Luă o agendă, ca să se poată apuca să taie elefantul, la figurat vorbind.

Scrise grăbit lucrurile care considera că sunt prioritare şi se hotărî să înceapă cu trompa. Care în cazul ăsta era Pedersen, şeful

Institutul de Medicină Legală din Göteborg.

Pedersen răspunse imediat la telefon.

— Chiar mă gândeam să te sun.

Era o voce cunoscută, după atâţia ani în care colaboraseră. De mult nu mai schimbau fraze de politeţe şi trecură direct la subiect.

— Nu avem încă toate rezultatele, nu am terminat, continuă Pedersen. Dar am ceva cu care puteţi începe deja să lucraţi.

— Mulţumim, răspunse Patrik dându-şi seama că, fără să vrea, se înclină puţin.

Ştia cât de mult e de lucru la institut, dar înţelegea că pe masa de autopsie erau doi copii, ceea ce dădea cu siguranţă prioritate cazului. Sigur lucrau zi-lumină.

— Cum merge treaba în rest? întrebă Pedersen.

— Facem progrese. Am mai primit de la LES, prin Farideh, nişte rezultate parţiale. S-a zbătut mult. Ne-a fost de mare ajutor.

— Vezi, te obişnuieşti, remarcă Pedersen râzând.

— Da, aşa e. Şi cum am mai zis: se pare că e isteaţă.

— Este. Deja colaborez foarte bine cu ea. Trecem în revistă ceea ce avem până acum?

Patrik deschise agenda la o pagină nouă. Ştia că Pedersen îi va da un raport scris, dar notiţele îl ajutau să se concentreze şi să-şi structureze gândurile.

— Dacă începem cu Rolf. Da, cauza morţii e cunoscută, nu e nicio surpriză acolo. O împuşcătură cu un pistol de cuie în ceafă.

Probabil nici nu a fost conştient de ceea ce avea să se întâmple.

Asta măcar e bine, se gândi Patrik.

— OK. Altceva? Ai mai aflat ceva de la autopsie?

Pedersen ezită o clipă.

— Cel mai probabil mai avea doar câteva luni de trăit.

— Poftim?

Patrik se ridică de pe scaun.

— Cancer în stadiu avansat.

— Vai de mine! E posibil să nu fi ştiut?

— Nu, sigur a ştiut la cât de avansat era şi ţinând cont de locurile unde am găsit tumorile. Cred că a suferit mult. Şi sigur a fost la un control medical. Ar trebui să scrie în foaia de observaţie.

Patrik căzu pe gânduri. Ce legătură avea asta cu restul?

— Şi Peter şi băieţii?

— Au fost executaţi. Copiii au murit cel mai probabil în

somn.

Câte un glonţ în frunte, tras de aproape.

Vocea lui Pedersen era aspră.

— Peter s-a trezit sigur când au fost împuşcaţi băieţii, pentru că în el s-a tras de două ori, prima dată în mâna stângă şi apoi în cap.

Băiatul cel mare avea încă glonţul în cap. La cel mic, a trecut direct prin cap şi s-a oprit în tăblia patului. Iar la tată un glonţ era în corp, iar celălalt s-a înţepenit în zid.

— Oh, la naiba!

Îi venea să vomite. Se gândi la copilul din pântecele Ericăi, dar gândul se risipi imediat. Trebuia să se distanţeze pentru a putea lucra.

— În ce stare erau gloanţele?

— Am găsit urme frumoase. Dacă o să găsiţi pistolul, putem să le comparăm şi sigur se vor potrivi. Apropo, ce mai ştiţi de pistol?

Patrik deschise e-mailul. Venise în sfârşit şi raportul de expertiză privind arma crimei.

— Clasic. Dacă îţi zic Bond, tu ce zici?

— Walther PPK. Nu numai Bond. Chiar şi arma standard a poliţiei până prin anii 1980. Calibrul 7.65, gloanţe cu cămaşă metalică.

— Aşa e. Şi dacă gloanţele sunt într-o stare bună cum zici tu, poate reuşesc să găsesc ceva în registrele noastre.

Pedersen nu-i răspunse, i se părea ceva retoric.

— Auzi? îl interpelă Patrik repede înainte ca Pedersen să închidă telefonul. Aş vrea să te rog ceva. Sau, mai bine zis, Erica vrea să te roage ceva.

Pedersen râse sec.

— În mod normal, aş fi zis direct nu, fără să ştiu despre ce e vorba.

Deja nu ne mai vedem capul de muncă. Dar, dacă e vorba de Erica, aştept să-mi spui mai întâi despre ce e

vorba...

— Nu-i aşa că vrei să fii printre cei cărora le mulţumeşte în următoarea ei carte? rânji Patrik.

Era totuşi bine că schimbau subiectul. Cel de până acum fusese destul de dur.

— Bineînţeles. E singura mea şansă la nemurire, răspunse Pedersen. Aşa deci. Cu ce pot să o ajut pe soţia ta?

Patrik îi povesti pe scurt despre cazul Lolei.

— Asta e următoarea carte a Ericăi?

— Da, aşa se pare. A fost la Stockholm câteva zile ca să facă *research* şi a pus mâna pe dosarul vechi al anchetei. Este foarte subţire. Bănuiesc că e vorba de transfobie, dar, dacă e aşa, chiar e al naibii de rău, mai ales că Lola avea o fetiţă care a murit cu ea în incendiu.

— Nu mă mai miră mintea îngustă a oamenilor, spuse Pedersen abătut. Lasă-mă să ghicesc. Iubita ta soţie vrea să mă uit pe raportul autopsiei?

Patrik răspunse afirmativ, un pic ruşinat. Dar, în acelaşi timp, Pedersen era un adult care putea să zică şi *nu* dacă nu voia.

— Bineînţeles că o ajut. Poţi să mi-l trimiţi pe e-mail, să mă uit?

— Îl ai în zece minute, răspunse Patrik cu mulţumire în glas.

— Sun-o pe Farideh acum.

— Imediat.

Când închise telefonul, se uită la hieroglifele pe care le scrisese.

Apoi sublinie cu câteva linii groase cuvintele *Rolf pe moarte.* Nu trebuia neapărat să fie vreo legătură.

Dar ceva îi spunea că într-un fel era o piesă de puzzle care se potrivea. Trebuia doar să afle cum.

Stockholm 1980

— Când mă laşi să citesc?

Lola se uită urât la Rolf, în timp ce era cu ochii pe Pytte, care se dădea în leagăn la locul de joacă din Vasaparken.

— Mi-ai dat să-ţi citesc poeziile. De ce ar fi altceva acum?

Rolf îi făcu bucuros cu mâna lui Pytte şi ea îi răspunse.

— Şi, ca să ştii, şi mie, şi lui Ester ne-a făcut mare plăcere să o avem pe Pytte la noi. Chiar dacă n-au fost cele mai plăcute circumstanţe. Te rog să mai apelezi la noi dacă ai nevoie de ajutor, e oricând binevenită.

— Promit.

Lola îi făcu şi ea cu mâna lui Pytte şi îşi înfrână dorinţa de a alerga spre ea pentru a o opri să se dea atât de tare în leagăn.

Trebuia să o lase să zboare. Aşa îi promisese Monicăi.

— Nu ai destulă încredere în mine ca să mă laşi să citesc? continuă Rolf prefăcându-se supărat.

Lola îl luă de braţ. Soarele îi ardea pe faţă, iar pe spate i se prelingeau mici picături de transpiraţie. Îşi îndreptă faţa spre soare, lăsându-l să strălucească asupra ei. Iubea soarele, iubea culoarea pe care i-o dădea soarele. Vara stătea în fiecare zi pe balcon cu o tavă de aluminiu sub bărbie ca să se bronzeze mai repede. Soarele era bun pentru sănătate. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Nu există nimeni în care să am mai multă încredere ca în tine, Rolf, răspunse ea cu faţa încă spre soare. Ştii bine. Şi nicio părere nu contează mai mult decât a ta. Tocmai din cauza asta nu vreau să-mi vezi construcţia din bucăţi. Vreau să o vezi pe toată, când e gata.

Se uită la el bătând cu unghiile lungi şi roşii în coperta groasă a agendei albastre.

— În curând e gata. Povestea se apropie de sfârşit. Şi, dacă o să fie cum cred eu, o să fie splendidă, ciudată, specială, ceva cum nimeni nu a mai citit până acum.

— Sună minunat, spuse Rolf cu zâmbetul ăla cald care-i plăcea ei.

O să-i arăţi şi lui Elisabeth după aceea? Ştiu că s-a uitat la nişte texte mai scurte de-ale tale. Şi mai ştiu că ar vrea să publice ceva de-al tău. Chiar aş putea să spun că are fluturi în stomac la gândul că e posibil să publici ceva cu ea ca editor.

— Bineînţeles că m-am gândit să mă duc la Elisabeth. La cine altcineva? Aşa că, după tine, Elisabeth o să fie prima care o să citească. Dar până atunci cuvintele sunt doar ale mele.

Lola bătu din nou cu unghiile pe coperta albastră.

— Înţeleg, e despre familia ta. Nici cu a mea nu prea pot să mă laud. Ultima dată când l-am întâlnit pe tata, i-am spart dinţii din faţă.

Mă săturasem de atâta bătaie.

— Rănile mele sunt doar pe interior, zise Lola, nici soarele nu mă mai încălzea. Eram degerată. În mine nu a dat nimeni cu pumnul niciodată. Doar cu cuvinte. Sunt crescută într-un ger pe care tu nu poţi să ţi-l imaginezi. Totul trebuia să fie corect. Totul trebuia să fie frumos, lustruit. Eu am fost mereu ca o pasăre diferită şi am ştiut că nu sunt ce voia familia să creadă că sunt.

Imaginea asta reînvie o amintire.

— Am citit, când eram mică, o poveste despre două păsări care s-au trezit cu un ou în cuibul lor şi s-au hotărât să-l clocească ca şi cum ar fi fost al lor, continuă ea uitându-se la Rolf. Dar s-a dovedit că nu era un ou de pasăre, ci de aligator. Şi aligatorul a crescut atât de mult, încât într-o bună zi nu a mai avut loc în cuib. Aşa că părinţii săi păsări s-au hotărât să-l înveţe să zboare. Pentru că asta ştiau ei că trebuie să-şi înveţe copilul. L-au împins afară din cuib şi el a dat cât a putut din picioare. Dar în loc să zboare a căzut în apa de sub copac.

Şi aşa a găsit acolo o lume de care nici măcar nu ştiuse că-i era dor, dar despre care a ştiut din prima clipă că e lumea lui. În povestea asta, părinţii lui păsări sunt fericiţi pentru fiul lor aligator. Sunt fericiţi pentru că fiul pe care l-au crescut şi-a găsit lumea. Eu nu am avut un final atât de fericit.

Rolf o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău. Dar acum ne ai pe noi. Şi ne are şi Pytte.

Rolf se luminã la faţă când fetiţa veni în fugă spre ei.

— Tata-tata-tata! Mă laşi să cumpăr îngheţată de la chioşc?

— Hai! îţi dau o monedă de 5 să-ţi cumperi.

Rolf scoase portofelul şi îi dădu lui Pytte o monedă de 5, iar ea fugi cu paşi săltaţi spre chioşc. Lola ştia că Pytte va sta lângă chioşc o veşnicie până să se hotărască şi apoi o să ia, ca de obicei, o îngheţată cu gust de pere, pentru că îi plăceau şi gustul, şi surpriza care era în pachet.

— 0 răsfeţi.

— Cu cea mai mare plăcere, zise Rolf cu un zâmbet larg.

— Câteodată seamănă foarte mult cu bunica mea. Singura persoană care m-a iubit aşa cum eram. Pe Pytte am botezat-o după ea.

— Dar am crezut...

Rolf abia putu să-şi ascundă uimirea.

— Că nu e a mea, zâmbi Lola. Normal să crezi asta. Da. Prefer bărbaţii. Dar Monica... Am iubit-o, mai mult ca orice. Şi ea mă iubea şi-şi dorea să o iubesc şi eu la fel de mult. În acelaşi fel. Şi chiar mi-am dorit şi eu. Am vrut să-i dau iubirii ăsteia o şansă, dar...

Lola dădu din cap.

— Nu pot să mă schimb, sunt ceea ce sunt şi am putut să o iubesc doar în felul meu. Dar am creat-o pe Pytte. Nu mai există nici un alt candidat la titlul de tată, pentru că Monica nu era... nu era la muncă atunci. Şi am fost foarte

fericiţi că s-a întâmplat. Monica ar fi fost foarte mândră de Pytte acum.

Fetiţa se apropie de ei cu îngheţata ei cu gust de pere, care începuse deja să se topească, iar Lola îşi băgă agenda în geanta ei mare, ca să n-o păteze.

— Sor-mea zice că o vrea ea pe Pytte, continuă îngândurată. Ea şi soţul ei nu pot avea copii, iar pentru sora mea ăsta e un eşec. Dar în lumea ei perfectă Pytte ar fi doar un decor, nu ar fi văzută ca o persoană unică.

Lola tăcu când se apropie Pytte, pentru că nu voia să audă şi ea.

Deja terminase îngheţata; nu mai rămăsese decât băţul. Şi surpriza, o poză.

— Uite! E un arici!

Pytte îi arătă entuziasmată poza micuţă care acum era plină de îngheţată. Lola scoase un şerveţel din geantă, scuipă în el şi apoi începu să-şi cureţe fiica în jurul gurii.

— Ce scârbos! ţipă Pytte, dar Lola nu se lăsă până ce nu termină.

Luă băţul murdar între două degete şi i-l dădu lui Rolf.

— Aruncă-l tu.

O şterse pe Pytte la fel de bine şi pe mâini. Apoi curăţă şi poza cu arici.

— Pot să mă joc acum? întrebă fetiţa uitându-se cu jind la copiii care alergau prin parc.

— Bineînţeles!

— Vin toţi sâmbătă? întrebă Rolf.

— Da, voi şi Sigge.

— Da, chiar, prietenul ei.

— Ah, nu, mai trece apă pe sub pod până atunci...

Lola îşi întoarse din nou faţa spre soare.

— Mi-e milă de băiat. Numai Dumnezeu ştie unde e maică-sa, iar bunica lui nu-i face faţă. Vrea să scape de el.

— Ce noroc a avut Pytte cu tine ca tată!

Lola se aplecă şi-l pupă pe obraz.

— Şi eu am noroc că te am pe tine.

Râsul lui Pytte se auzea în depărtare, părând că zboară spre cerul albastru, liber şi sălbatic.

— Alo! strigă Anna. Bine ai venit acasă! Pot să comand o pizza Hawaii? Erica veni în hol furioasă ca o vijelie.

— Ştiai? întrebă ea parcă acuzând-o pe sora ei. Ai văzut ce fac şi n-ai zis nimic?

— Ba da! Am ajutat-o pe Kristina să aleagă nuanţa perfectă de roz- somon pentru dulapurile din bucătărie. Ea voia o nuanţă de teracotă, dar mie mi s-a părut că e mai frumos să fie o nuanţă de caisă...

— Deci, dacă nu aveai în braţe pe cea mai drăguţă nepoţică, acum luai bătaie! Dă-mi copilul şi bucură-te de opera ta, trădătoareo!

Anna i-o dădu pe Flisan. Când intră în bucătărie, începu să râdă isteric.

— Nu am apucat să văd când era totul gata. Doamne, Dumnezeule, mor! îşi şterse lacrimile, dar nu reuşi să se oprească din râs.

— Da, şi eu am murit. O surpriză minunată aseară. O călătorie în trecut, prin anii 1980. Oricum, sunt foarte recunoscătoare că nu mi-au pus şi vreun tapet-plasă.

— Să ştii că ne-am uitat la câteva modele...

— Taci tu! exclamă Erica, dându-i un ghiont uşor surorii ei care continua să râdă.

— De nu ştiu câţi ani tot vorbiţi să renovaţi bucătăria, m-am gândit că asta vă va impulsiona.

Erica pufni, o aşeză pe Flisan într-un scaun şi puse câte o cană de cafea pentru fiecare.

— De fapt, ai şi tu dreptate. Procesul de renovare s-a scurtat cu vreo doi ani, cam atât cred că ne mai trebuia până să ne apucăm de treabă. Acum nu mai avem de ales. Peretele ăsta trebuie să dispară.

Se uită la peretele cu arcadă şi o trecu un fior.

— Trebuia să te gândeşti de două ori înainte să le dai drumul ălora doi în casa voastră nesupravegheaţi, zise Anna.

Sora ei deschise unul dintre dulapurile de deasupra chiuvetei şi scoase nişte biscuiţi pentru Flisan.

— Acum m-am învăţat minte. Ceea ce înseamnă că data viitoare tu ai onoarea de a avea grijă de cei trei copii ai mei. E bine, nu?

Anna se cutremură şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Apropo, ce ai făcut la Stockholm? Ai descoperit ceva interesant? 0 să scrii o carte despre Lola?

Erica încuviinţă şi îi povesti pe scurt ce aflase şi cât de mult lăsa de dorit ancheta poliţiei.

— Nimănui nu i-a păsat să afle ce li s-a întâmplat de fapt Lolei şi fetiţei ei. Nimănui, atâţia ani. Prietenii, familia – şi-au văzut toţi de viaţă mai departe. Toţi: Rolf şi soţia lui, Henning şi Elisabeth, Ole şi Susanne. Asta până acum, când Rolf s-a hotărât să facă o expoziţie cu fotografiile lui cu Lola şi cu prietenii ei.

— Ai vorbit cu familia biologică a Lolei?

— N-am apucat. Ştiu că Lola a rupt legăturile cu ei cu mult timp înainte să se nască fetiţa. Dar cică ar fi apărut o soră cu puţin timp înainte să moară Lola. Sigur o să vreau să vorbesc şi cu ea, dacă mai trăieşte. Au trecut deja 40 de ani. Dar vreau mai întâi să mai am o *second opinion* despre raportul autopsiei.

— Au murit amândouă în incendiu?

Anna îi dădu lui Flisan încă un biscuit. Pe primul îl mâncase parţial, pentru că o parte o scuipase pe jos, sub masă.

— Da şi nu. Lola a fost împuşcată de două ori, iar cele două gloanţe au rămas în cap. Asta a şi fost cauza decesului ei. Dar Pytte avea fum în plămâni, la ea cauza

morţii a fost asfixierea. Au găsit fetiţa într-un cufăr, iar Lola era în bucătărie, în faţa aragazului.

Anna dădu din cap.

— Acum nu prea e momentul să pui întrebări celor care i-au fost aproape... Chiar dacă, de fapt, Vivian a fost cea care ţi-a povestit despre Lola.

— Nu, nu pot să mă apuc acum să-i sun pe Henning şi pe Elisabeth şi să le zic: *Bună*, *aş vrea să vorbesc cu voi despre Lola*. O să vorbesc cu ei mai târziu, după ce şi-au plâns necazul.

— Apropo, cum e Louise? întrebă Anna. Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nu ştiu cum să fac. Nu vreau să mă bag aşa în viaţa ei şi, în acelaşi timp, nici nu vreau să fiu prietena aia care nu dă niciun semn de viaţă.

— Dă-i un mesaj şi spune-i că îi eşti alături şi să te sune dacă vrea să vorbească. Şi apoi alege ea.

— Da, n-ar fi rău.

Nu trebuia să-i spună Annei că făcuse asta deja. Şi, oricum, nu era rău să mai trimită încă un mesaj.

Erica trase aer în piept.

— Sunt gravidă.

— Ce?

Anna ţipă şi Flisan se sperie atât de tare, încât începu să plângă.

— Nu, nu, iartă-mă, iubito! Uite, mai ia un biscuit.

Anna se uita şocată la Erica în timp ce Flisan se liniştea.

— Am crezut că sunt la menopauză şi, când colo, eu sunt gravidă, zise Erica cu un zâmbet sfios.

— Felicitări! Ce zice Patrik?

— Cred că şi el e şocat. I-am povestit aseară şi l-am auzit cum s-a foit toată noaptea.

De fapt şi Erica era parcă pe altă planetă, încă de dimineaţă.

— Şi ce faceţi?

— Chiar nu ştiu.

Erica se uită pierdută în jos.

— Simt că am cam terminat cu faza asta. Şi Patrik, la fel. Şi, în acelaşi timp, e o decizie foarte importantă, să...

— Numai voi doi puteţi hotărî dacă mai faceţi faţă încă o dată.

Anna puse mâna pe mâna surorii ei.

— Apoi mai e şi vârsta mea. Riscul...

— Asta puteţi să aflaţi la început.

— Vai, nu ştiu dacă am curaj să fac amniocenteza. Acul ăla... Şi mai e şi risc de avort dacă faci testul.

— Nu, nu, există o metodă mai modernă acum, nu mai ştiu cum se numeşte, dar oricum se începe doar cu analize de sânge. Şi pe astea poţi să le faci mai devreme decât amniocenteza.

Erica se uită la sora ei mai mică.

— 0 să sun la policlinică să văd. Totuşi nu ştiu dacă vreau...

— Vezi mai întâi asta. Şi apoi vă hotărâţi.

— Eşti înţeleaptă, zise Erica. Aproape că te-am iertat pentru arcadă.

— Mie mi se pare că ţi se potriveşte o arcadă în casă.

— Gura!

Erica simţi că se linişteşte. Totul o să fie bine. O avea pe Anna. Şi pe Patrik.

Farideh nu putea fi contactată la telefon; mesajul lăsat spunea că era la lucru. Patrik bătea neliniştit cu degetele în masă, pentru că avea nevoie să-i dea ea nişte bucăţi din puzzle ca să-şi poată continua treaba. Şi, în acelaşi timp, îl măcina şi ce-i spusese Pedersen despre Rolf. Într-un fel, simţea că Rolf era cheia ambelor cazuri. Şi, prin asta, şi Rickard.

Patrik ieşi pe coridor şi porni spre biroul lui Gosta. Uşa era deschisă, aşa că bătu în toc.

— Vrei să vii cu mine să vorbim puţin cu suspectul nostru?

— Bineînţeles. Dar avocatul lui nu e aici acum. Crezi că vrea să stea de vorbă cu noi fără el?

— Vedem.

Patrik se îndreptă primul spre celulele de arest, cu o faţă serioasă.

Spera ca perioada petrecută acolo de Rickard să-l fi îmblânzit puţin.

— Rickard? Aş vrea să te întreb câteva lucruri. Vrei să-ţi aştepţi avocatul?

Rickard se uită la Patrik. Părea dezarmat şi obosit, nu mai era nicio urmă din bărbatul ăla care nu voia să vorbească fără ca avocatul să fie prezent.

— Vreau doar să plec de aici. Orice. Întreabă-mă orice.

Nu mai avea nici tonul şi nici privirea aia superioară.

— Când luaţi decizia dacă plec de aici sau nu?

— Putem să te ţinem trei zile. Azi e a treia zi. După asta avem posibilitatea să te reţinem. Putem să te reţinem 14 zile şi apoi tribunalul poate să mai prelungească termenul. Nu te-a informat Jakobsson?

— Cu siguranţă, zise Rickard obosit. Doar că nu prea pot să mă concentrez, iar zilele parcă se contopesc. O să mă reţineţi atunci?

— Sunt multe dovezi împotriva ta, suficiente ca să putem să te reţinem. Dar, dacă o să cooperezi în anchetă, situaţia poate să se schimbe. Avem câteva semne de întrebare şi voiam să ştim dacă eşti dispus să le clarifici.

— Dă-i drumul, zise Rickard ridicându-se din patul din camera mică şi rece unde era ţinut.

Se îndreptară împreună către sala de interogatoriu şi, odată ajunşi, Patrik şi Gosta se aşezară pe aceeaşi parte, în faţa lui Rickard.

— Povesteşte-mi despre Rolf, îi ceru Patrik uitându-se

atent la el.

— Rolf? întrebă Rickard parcă fără să-i pese. Ce să vă zic despre el?

— Rolf a fost tatăl tău.

Rickard sări de pe scaun, privindu-i pe cei doi poliţişti.

— Cum naiba...?

— Am aflat şi că şantajai clubul Blanche.

Rickard tăcu şi coborî privirea. Apoi se uită cu tupeu la ei.

— Ce vreţi să vă zic? Am găsit o posibilitate şi am profitat.

— Dar de ce Blanche? Ce te-a făcut să crezi că-ţi vor cumpăra tăcerea?

— De dragul lui tata. Adică Henning. Nu ştie nimic. Şi ei i-au protejat întotdeauna şi pe el, şi pe mama.

— Deci Susanne şi Ole aprobau plăţile?

— Şi Louise. Nu se făcea nimic la club fără ştirea ei. Dar, da, doar sunt obişnuiţi să cumpere tăcerea oamenilor, aşa că de ce să nu profit şi eu? continuă el cu zâmbetul ăla cinic pe care Patrik îl ura.

— Cum ai aflat că Rolf e tatăl tău? întrebă Gosta.

— El mi-a povestit. A făcut un adevărat spectacol din toată chestia asta. M-a chemat la studioul lui din Stockholm şi mi-a arătat o groază de fotografii cu transsexuali, poze cu care voia să facă o expoziţie. Tot bolborosea că vrea să se împace cu trecutul. Şi apoi m-a întrebat dacă ştiu că sunt fiul lui.

— Bănuiai ceva? întrebă Patrik curios.

— Nu. Nu bănuiam nimic. Şi sunt sigur că nici tata nu ştie. N-ar fi putut să treacă peste aşa ceva.

— Şi din cauza asta Susanne şi Ole te plăteau, prin Blanche?

— Da. Pentru ei, Blanche e totul sau de fapt pentru Ole. Susanne e cu Academia. Dar, dacă e important pentru Ole,

e important şi pentru Susanne.

— Rolf voia să mai spună şi altcuiva în afară de tine?

— Nu cred. Nu cred că voia să-i facă probleme mamei. Parcă voia doar... nu ştiu... să nu-l mai împovăreze secretul ăsta. Poate avea vreo criză în legătură cu vârsta, ce ştiu eu. M-a pus să jur să nu-i spun mamei că ştiu.

Rickard se uită la unghiile lui şi îşi smulse o pieliţă. Parcă redevenea omul nonşalant acum, când nu mai era în celulă.

— Era pe moarte, spuse Patrik.

Gosta se uită uimit la el.

— Din câte am înţeles, mai avea doar câteva luni de trăit. Cancer.

— Vai de mine! exclamă Rickard ridicând din sprâncene. Da, poate asta e explicaţia.

— Cum crezi că ar fi reacţionat Henning dacă ar fi aflat că Rolf era tatăl tău biologic?

— Cred că ar fi fost furios. Henning e temperamental, nu mulţi ştiu asta. Mama a mers pe vârfuri toată căsnicia lor. Dacă nu e cum vrea tata...

Rickard dădu din cap, iar bretonul îi căzu peste ochi şi îl dădu la o parte cu mişcarea lui obişnuită.

— Deci dacă Rolf i-ar fi spus...?

Rickard se lovi cu pumnul în palmă, ca răspuns la întrebarea lui Patrik. Patrik nu vorbi, dar se uită la Gosta.

— Nu sunt vinovat, spuse Rickard obosit. Nu am omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter sau pe copii. Nu aş putea niciodată să fac aşa ceva. Şi de unde să fac rost de armă? Nu am avut niciodată o armă şi nici măcar nu ştiu de unde aş putea să fac rost. Şi eu... l-am iubit pe Peter. Şi pe băieţi. Iar Rolf nu mi-a greşit niciodată cu nimic. Nu aş fi avut niciun motiv să-l omor. Îmi convenea mai mult să trăiască, dacă ne gândim la banii de la Blanche.

Gesticulă în timp ce explica, dar acum mâinile îi căzură

obosite pe masă.

— Ai putea să-i şantajezi şi dacă Rolf e mort, continuă Patrik.

Informaţia e valabilă în continuare.

— Da, dar, dacă Rolf nu mai e, mai pierde din importanţă. E mai greu pentru tata să se înfurie pe un om mort decât pe unul în viaţă.

— Sau poate că Rolf a aflat că şantajezi clubul Blanche şi aţi avut vreo altercaţie? întrebă Patrik.

— Poate sunt un nenorocit, dar nu am omorât pe nimeni, întreab-o şi pe Tilde. Ştie că am fost în pat toată noaptea.

— Mărturia unei soţii în cazul ăsta cântăreşte mai puţin decât dovezile tehnice.

Patrik îşi trosni degetele. Un tic pe care îl dobândise în ultimul timp.

— Dovezile tehnice nu sunt corecte. Nu sunt vinovat.

— 0 să vedem, încheie Patrik ridicându-se, urmat de Gosta.

Pe drum înapoi spre celulă, Rickard părea la fel de dezarmat ca atunci când îl luaseră mai devreme de acolo. Ultima imagine înainte să închidă uşa a fost cu Rickard pe pat, uitându-se în gol.

Patrik şi Gosta se îndreptară în linişte înapoi spre birourile lor.

Doar paşii lor se auzeau.

— Ce crezi? întrebă Gosta într-un final.

Patrik ezită. Datele din anchetă parcă nu se potriveau cu intuiţia lui, cea care-l ajutase să facă faţă mulţi ani. Oftă adânc.

— Nu ştiu. O s-o sun pe Farideh şi vin după aceea cu un răspuns.

Intră în biroul lui şi luă telefonul. Îi trebuiau răspunsuri. Şi spera ca Farideh să i le dea.

Vivian se întinse şi se frecă la ochi. Scotocise ore întregi, dăduse tot studioul peste cap şi pierduse noţiunea timpului. Aţipise de câteva ori pe divan, dar cea mai mare parte a nopţii o petrecuse căutând.

Iar acum studioul arăta ca un câmp de luptă. Totul era smuls şi aruncat pe jos. Dar nu găsise nimic, nici în legătură cu plicul pe care îl primise Rolf, nici în legătură cu fotografia care dispăruse, *Vinovăţie.*

Bine, de fapt nu ştia ce caută. Nu ştia nici măcar cum arată fotografia asta, *Vinovăţie.* Găsise tot felul de chestii care aveau legătură cu expoziţia, gândurile lui Rolf în legătură cu ceea ce voia să spună despre Lola, dar fotografia *Vinovăţie* era menţionată într-un singur loc.

De ce îi ascunsese Rolf asta? Ce secrete mai avea? Secrete care poate au contribuit la moartea lui.

Vivian se uită descumpănită în jur. Ar fi putut să le ascundă în altă parte? în oraş erau nenumărate firme unde puteai să închiriezi spaţii de depozitare. Dar ştia şi cum era Rolf. Lui îi plăcea să-şi ţină lucrurile aproape. Nu ar fi avut încredere într-o firmă necunoscută.

Dacă a ascuns ceva, atunci trebuia să fie aici, în studioul lui.

Vivian se lăsă pe genunchi. Studioul era la parter, la o aruncătură de băţ de apartamentul lor, şi avea geamuri mari care lăsau să intre lumina soarelui. Ea îi găsise spaţiul ăsta şi ştiuse din prima clipă că se va îndrăgosti de el, mai ales de parchet. Scânduri late de lemn, care fuseseră tocite în timp şi căpătaseră o nuanţă gri-deschis. Scârţâiau când mergeai pe ele, lucru care devenise ca un *soundtrack* al şedinţelor foto pe care le avea Rolf aici. Chiar dacă el prefera să fotografieze la locul faptei, în natură, exact în situaţia dată, tot făcuse de-a lungul timpului nenumărate şedinţe foto şi aici. Vedete, oameni de stat, membri ai familiei regale şi alte persoane bogate

care îşi permiteau să plătească pentru o fotografie făcută de Rolf.

Vivian mângâie o bucată din parchetul gri şi privirea i se opri într-un colţ, departe. Miji ochii. Apoi se târî mai aproape. Şi mai aproape. Până când ajunse în colţ şi văzu exact ce observase de departe.

O scândură avea o altă nuanţă decât celelalte. Parcă era nouă.

Apăsă uşor pe ea. Se mişcă puţin, dar părea că e bătută în cuie.

Vivian se uită în jur să vadă dacă găseşte ceva cu care să o scoată şi zări un cuţit de bucătărie prin grămezile de pe jos. Îl băgă uşor printr-o crăpătură de lângă scândură. Spre surprinderea ei, se desprinse foarte uşor. Cuiele erau doar de formă, nu erau bătute în podea.

Sub scândură era o adâncitură care se întindea sub podea. Vivian miji ochii încercând să vadă, dar era mult prea întunecat. Aprinse lanterna de la telefon şi lumină sub podea. Văzu o ladă, cu mai multe dosare, dar era mult prea mare ca să o poată scoate. Era clar că la un moment dat fuseseră scoase mai multe scânduri ca să facă loc, după care fuseseră puse înapoi. Dar dosarele putea să le scoată, nu erau atât de multe.

Le aşeză în faţa ei în formă de evantai. Nu scria nimic pe ele, aşa că trebuia să le deschidă pe fiecare în parte pentru a vedea ce e în ele.

În dosarul de deasupra era plicul despre care îi povestise lui Martin. Recunoscu scrisul de pe el. Se părea că încă era plin. Şi conţinea exact ce credea ea: informaţii despre Blanche. Detalii despre toate dăţile când îl acoperise pe Ole, abuzurile lui asupra femeilor tinere. Bineînţeles.

Vivian începu să tremure când văzu că următorul dosar conţinea scrisori de dragoste. Scrisul era aproape

indescifrabil, dar îşi dădu seama imediat că erau scrisori de la Elisabeth pentru Rolf. De când era căsătorit cu Ester. Cuvintele o copleşeau: dor, pasiune, dragoste, disperare, tristeţe şi speranţă. Luaseră în considerare să fie împreună, dar reieşea din scrisorile lor că asta fusese imposibil.

Nu putuseră să lase totul în urmă, să-şi rănească partenerii, să-şi distrugă familiile.

Vivian îşi confirmă şi suspiciunea că Rickard era fiul lui Rolf. Nu îi spusese niciodată lui Rolf, dar când îi vedea în aceeaşi cameră era evident, cel puţin pentru ea. Chiar dacă nu părea să mai fi înţeles şi altcineva.

Ultima scrisoare era de adio, de la Elisabeth. Din 1978.

Hotărâseră să pună punct relaţiei, dar îşi promiseseră că vor face tot posibilul să rămână prieteni. Şi, după cum observase Vivian de-a lungul anilor, chiar reuşiseră.

Ultimele dosare conţineau negative. Îl deschise pe primul şi negativele se risipiră pe jos. Le luă unul câte unul şi se uită la ele în lumină. Erau din aceeaşi perioadă ca şi fotografiile de la ultima expoziţie. Lola la serviciu. Lola cu Pytte. Şi Lola cu prietenii acasă, în bucătărie. Susanne, Ole, Henning, Elisabeth şi Ester.

Rolf era în spatele camerei de fotografiat, mereu prezent, dar în acelaşi timp invizibil. Şi acum, când ştia, parcă vedea dragostea dintre Rolf şi Elisabeth. Îşi dădea seama din felul în care o fotografia, cum îi punea faţa în lumină în bucătăria Lolei. O parte din ea suferea pentru Rolf. Sigur nu-i fusese uşor să se sacrifice, să-şi sacrifice dragostea pentru ceea ce era corect. Şi în acelaşi timp o sfâşia gelozia. Nu simţise niciodată că fusese marea dragoste a lui Rolf. În comparaţie cu Ester. Şi mai ales acum, în comparaţie cu Elisabeth.

Ultimul dosar era uşor şi subţire. Vivian dădu la o parte elasticul cu care era prins şi îl deschise. În el era doar un

negativ. Şi o fotografie mică. Întoarse fotografia. Pe spatele ei scria *Vinovăţie.*

Vivian găsise o copie a fotografiei dispărute. Întrebarea era acum ce să facă cu ea. Dacă voia să facă ceva.

Patrik se repezi la telefon când văzu numele afişat pe ecran.

— Am avut de lucru, zise Farideh.

Patrik încercase toată ziua, fără succes, să dea de ea.

— Da, am auzit. Auzi, am vorbit cu Pedersen şi mi-a zis că ai să-mi dai nişte informaţii.

Farideh oftă uşor.

— Da şi nu. Am nişte rezultate preliminare, dar mai aştept şi altele. Îţi dau ce am până acum.

— OK, bagă!

Patrik regretă imediat cuvintele alese. Erau cât se poate de nepotrivite, dar Farideh parcă nici nu sesiză.

— În primul rând, fibrele din pistolul de cuie. Mătase. Neagră. Nu pot să zic mai mult despre ele, dar, dacă găseşti ceva, cred că LES

poate să compare fibrele cu materialul.

— OK, răspunse Patrik notând rapid câte ceva.

Era la fel ca şi cu Pedersen. Farideh o să-i trimită un raport scris, dar lui îi plăcea să noteze.

Închise ochii ca să-şi amintească cu ce era îmbrăcat Rickard în seara nunţii de aur. Smoching negru. De fapt, aproape toţi bărbaţii avuseseră smoching sau costum închis la culoare.

— Încerc să găsesc costumul lui Rickard din seara când a murit Rolf.

— Minunat, zise Farideh sec. Apoi avem cămaşa lui Rickard.

Sângele este de la victime. De la toate trei. Şi urmele coincid cu faptul că au fost împuşcaţi de la distanţă mică. Şi am luat şi probe de pe partea interioară a cămăşii, dar

n-am găsit decât ADN-ul lui Rickard.

— Deci toate indiciile arată spre Rickard. Că el ar fi purtat cămaşa în momentul crimei.

— Da.

— Vreo urmă de particule pe mâinile lui Rickard?

— Pe cămaşă, însă nu şi pe mâini. Dar poate a avut mănuşi. Nu e foarte logic, din moment ce nu l-a interesat cămaşa, dar, din câte am înţeles, era foarte beat. Oamenii fac lucruri şi mai ciudate la băutură. Alcoolul are logica lui.

Patrik ştia că Farideh are dreptate, dar parcă asta era încă o bucăţică din puzzle care nu se potrivea.

— Gloanţele? Pedersen a zis că erau în stare bună.

— Da, niciunul nu era foarte distrus. Sunt urme clare... şi sigur se poate face o analiză dacă vom găsi arma. Rezultatul analizei gloanţelor e în sistem acum pentru o eventuală comparare cu alte crime, dar cred că va dura vreo săptămână până să avem un răspuns.

— Am vorbit cu expertul nostru şi arma e un Walther PPK.

Calibru de 7.65, exact cum ai zis tu.

— Asta nu ne ajută foarte mult, zise Farideh, chiar dacă lui Patrik i se păru că era de fapt mulţumită. Una dintre cele mai obişnuite arme de pe piaţă. Dar, cum am mai zis, dacă găsim arma, putem să facem comparaţia.

— Nu-mi fac mari speranţe. Dacă eu aş fi fost autorul crimei, aş fi aruncat arma în mare. Am căutat cu scafandri, dar ştii cât de adâncă e apa acolo.

— Adâncă, întunecată şi mai nou mizerabilă. Ai dreptate. Dar ştii doar că speranţa moare ultima, nu-i aşa?

— Adevărat, răspunse Patrik uitându-se la notiţe.

Scrisese cuvântul *armă* cu litere mari şi-l subliniase.

— Altceva?

— Nu, din păcate. Asta e tot ce am acum. Nu ştiu dacă te ajută în momentul ăsta, dar poate mai târziu o să poţi

dezlega puzzle-ul şi vei găsi făptaşul. Rickard Bauer se pare că e candidatul perfect, nu?

— Cam aşa. Toate indiciile duc la el. Avea şi motivul, şi posibilitatea, iar probele tehnice par să-l incrimineze. Dar...

— Dar nu eşti mulţumit.

Patrik tăcu o clipă. Apoi zise:

— Nu, cred că aşa pot să descriu cel mai bine cum stă treaba. Nu sunt mulţumit.

— Bine, hai la treabă acum. Şi, dacă aflu ceva în legătură cu gloanţele, te sun imediat.

— Nici nu m-am gândit altfel.

Patrik închise telefonul. Cel mai concret lucru pe care putea să-l facă acum, la indicaţiile lui Farideh, era să confişte smochingul lui Rickard. Trebuia să plece din nou spre insulă. Îşi luă geaca de pe scaun şi ieşi din birou pentru a-l lua pe Gosta. Bărbatul ăsta era mereu ahtiat după o plimbare cu barca.

Erica mergea foarte încet în timp ce căuta numărul casei. Intră în curte şi-şi parcă Volvo-ul lângă un Bentley bleumarin care lucea în lumina soarelui. Deschise uşa cu grijă ca să nu atingă maşina cealaltă: cea mai mică zgârietură pe maşina aia sigur costa cât un salariu anual.

Louise deschise uşa. Erica fusese foarte surprinsă când prietena ei îi răspunsese aproape imediat la mesaj şi chiar o invitase la ea. Nu prea ştia de fapt la ce să se aştepte. Nu ştia deloc cum să reacţioneze când lumea suferea şi avea necazuri, iar acum era şi în situaţia neplăcută de a fi cu oameni din înalta societate. Părinţii lui Louise erau din înalta societate.

Erica îi întâlnise pe fugă la petrecerea nunţii de aur a lui Henning şi Elisabeth, dar îi vedea des în ziarul *Svensk Damtidning,* pe care îl primea săptămânal, fără să-l ceară, de la Kristina. Dacă nu erau la curse de cai, atunci erau la

inaugurări de galerii sau vreo nuntă regală. Dacă te luai după pozele din ziar, mama Louisei părea că are nenumărate pălării şic. Erica se întrebă dacă ea o fi având vreo pălărie şi îşi dădu seama că, în cel mai bun caz, are o pălărie de soare, aflată într-o stare deplorabilă, pe raftul de sus din şifonier.

— Intră! o invită Louise făcându-i semn.

Erica se uită împrejur. Totul era deschis la culoare şi de bun-gust, nici nu se compara cu bucătăria ei roz-somon.

— Vai, ce frumos! exclamă ea brusc, dar regretă imediat, dându-şi seama că era o replică foarte nepotrivită în situaţia dată.

— E foarte frumos, aprobă Louise monoton, îndreptându-se spre living.

— Vai, bună! ciripi mama Louisei grăbindu-se să o întâmpine pe Erica.

Chiar şi tatăl Louisei veni şi dădu mâna cu ea. Câteodată era bine să fii celebru. Oameni din toate păturile sociale erau încântaţi să o cunoască.

— Vrei cafea? întrebă Lussan făcându-i semn Ericăi să se aşeze pe canapea, în timp ce Pierre începu să se agite pe lângă aparatul imens de cafea.

— Cum te simţi? se interesă Erica uitându-se îngrijorată la prietena ei.

Louise nu răspunse. Pe Erica o durea inima să o vadă cum ajunsese. Parcă era... străvezie. Era cea mai bună descriere pentru Louise acum. Parcă nu se spălase pe cap de câteva zile, iar hainele atârnau pe ea, de parcă ar fi slăbit câteva kilograme bune.

— E greu, răspunse Louise într-un târziu. Nu ştiu ce să fac şi unde să mă duc. Peter şi băieţii au fost... casa mea.

— I-am spus că stăm cu ea cât are nevoie, interveni Lussan aranjându-şi perlele de la gât.

Erica era fascinată de oamenii care se îmbrăcau elegant

acasă fără niciun motiv. Hainele ei de casă parcă erau furate de la un om al străzii.

— Henning vrea să mă duc la ei, pe insulă, spuse Louise fără intonaţie.

Pierre puse câteva căni de cafea pe masă şi se aşeză şi el.

— Cred că mă duc peste câteva zile, continuă Louise.

— Ei cum se simt? întrebă Erica cu grijă.

Luă o gură de cafea şi abia se abţinu să nu geamă de plăcere. Clar nu era cafeaua ei de acasă.

— Am vorbit cu Henning, dar nu şi cu Elisabeth. Nu cred că e în stare să vorbească cu cineva. Dar Henning... da, presupun că e cam ca toţi bărbaţii din generaţia lui, tăcut, puternic, strânge din dinţi şi se concentrează pe ce are de făcut.

Lussan oftă.

— La început, eu şi Pierre am crezut că Henning şi Elisabeth sunt nevinovaţi, zise ea. Că nenorocitul ăla de Ole i-a păcălit. Dar, după articolele din ziar, nu cred ca e cazul să te mai amesteci cu oamenii ăştia. Ne faci de ruşine.

— Şi ei sunt familia mea, replică Louise încet, dar clar.

Lussan pufni, însă, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se întoarse spre Erica.

— A mai zis ceva soţul tău despre Rickard? Da, ştiu că poliţiştii nu au voie să vorbească despre cazuri acasă, unchiul lui Pierre a fost şeful poliţiei din Stockholm prin anii 1980, dar poate aici, la ţară, nu sunt chiar atât de stricţi? A recunoscut Rickard? Soţul tău a fost pe la noi cu o colegă. Drăguţă ea aşa, chiar dacă e foarte ciudat să vezi o femeie în uniformă de poliţist. Parcă nu e... normal. Noi nu suntem la fel de puternice ca bărbaţii, aşa ne-a făcut natura; dacă aş fi fost bărbat nu m-aş fi simţit în siguranţă cu o colegă lângă mine.

Pierre îşi drese vocea şi Lussan îşi pierdu ideea.

— Oh, scuze, voiam doar să ştiu dacă Patrik a zis ceva despre Rickard. Ar fi cel mai uman pentru noi să recunoască.

— Pentru noi, repetă Louise iritată, dar apoi tăcu.

— Da, şi noi suntem o parte din familia asta, replică Lussan.

Arătă cu degetul spre cana de cafea care se golise, uitându-se la Pierre, care se îndreptă din nou spre aparatul imens.

— Sigur el l-a omorât şi pe Rolf. Îngrozitor. Dar în America auzi mereu de criminali din ăştia în serie. Aici, în Suedia, slavă

Domnului, am fost păziţi de aşa ceva, aici au luat amploare asasinatele în găştile criminale. Ai impresia că se împuşcă la fiecare colţ de stradă. Doamne Dumnezeule, câteodată mă întreb unde locuim, în Rwanda?

— În Rwanda a fost război civil, nu asasinate în găşti criminale, ripostă Louise obosită.

Lussan se strâmbă la ea.

— Înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Socialiştii au distrus

Suedia. Şi Reinfeldt ăla cu *Deschideţi-vă inimile.* Acum vedem rezultatul. De multe ori i-am spus lui Pierre să ne mutăm din ţara asta, să plecăm în Spania.

— Statistica criminalităţii în Spania e mult mai proastă decât a Suediei, zise Louise întorcându-se spre Erica. Mama votează de foarte mulţi ani cu Prietenii Suediei. Dacă nu ţi-ai dat seama...

Louise ridică ironic o sprânceană.

Erica simţi brusc nevoia să se ridice, să se urce în maşină şi să plece acasă, la minunata ei bucătărie cu arcadă şi dulapuri roz-somon. Asta nu era casă. Era un congelator.

— Din păcate, şi la ţară sunt aceleaşi reguli ca la oraş, spuse ea.

Patrik nu are voie să vorbească despre serviciu acasă, aşa că nu ştiu nici eu mai mult decât voi.

Nu era chiar adevărat, dar n-avea chef să-i dezvăluie ceva lui Lussan.

— Atunci trebuie să întreb...

Vocea lui Lussan deveni jucăuşă când o luă de mâini. Erica se luptă cu impulsul de a se trage, dar reuşi să mascheze mişcarea prefăcându-se că vrea să îşi ia cana cu cafea.

— La ce caz lucrezi acum pentru noua ta carte? Sunt o mare admiratoare a cărţilor tale şi este o onoare să pot pune întrebări direct unei autoare renumite.

Louise îşi dădu ochii peste cap, iar Erica îi făcu cu ochiul pentru a-i da de înţeles că totul era în regulă. Era obişnuită deja cu întrebări de genul ăsta.

— Vivian mi-a dat ideea. Dar nu pot să garantez că voi scrie o carte, deocamdată fac *research* şi apoi orice e posibil. Dar în orice caz are legătură cu expoziţia pe care trebuia să o aibă Rolf în Fjällbacka. A făcut o serie de poze prin anii 1980 cu femei transsexuale din Stockholm. Şi una dintre ele i-a devenit prietenă foarte bună. Lola.

— Lola? întrebă Louise întorcând privirile spre ea.

Lussan pufni zgomotos.

— Vai, ăstora nu trebuie să le dăm multă atenţie, aşa că să nu mai vorbim despre asta, spuse ea, după care se ridică şi se îndreptă către bucătărie.

Pierre o urmă, iar Erica îi auzi cum şuşotesc unul cu celălalt.

Probabil că el îi făcea morală în legătură cu comportamentul ei. Nu crezuse că în vremurile astea moderne mai existau încă oameni cu viziuni atât de limitate. Chiar dacă Lussan vota cu Prietenii Suediei.

— Povesteşte-mi, o îndemnă Louise aplecându-se spre ea. Povesteşte-mi despre Lola.

Şi Erica îi spuse ce ştia. Despre incendiu, despre Pytte, despre oamenii cu care se întâlnise la Stockholm, cei care o cunoscuseră pe Lola.

— Şi expoziţia lui Rolf era despre Lola asta?

— Lola şi prietenii ei din lumea transsexualilor. Dar Lola a avut şi alţi prieteni, îi cunoşti şi tu. Prin Rolf i-a cunoscut şi pe Henning, Elisabeth, Susanne şi Ole. Şi pe Ester, prima soţie a lui Rolf. Cred că şi numele clubului lor e inspirat din cartea lui Christer Stromholm despre persoanele transsexuale din cartierul Pigalle din Paris, *Prietenii din Place Blanche.* Nu cred că exagerez dacă presupun că numele e, într-un fel, un elogiu adus Lolei. Din câte am înţeles, erau foarte apropiaţi.

— N-au spus niciodată nimic, zise Louise încet.

Se întoarse spre părinţii ei, care continuau să şuşotească în bucătărie.

— Alo, potoliţi-vă! Vă faceţi de râs în faţa Ericăi. Suntem în anii 2000 acum.

Se întoarse din nou către Erica.

— Mi se pare o idee excelentă şi aş citi cu plăcere mai multe despre Lola. Din câte povesteşti, pare că a fost o persoană despre care lumea trebuie să afle.

Louise parcă se mai înviorase şi Erica îi zâmbi.

— Da, aşa zic şi eu.

Erica o stima şi o plăcea deja pe Lola, doar din ce auzise despre ea. Iar sentimentul ăsta se accentua cu cât făcea mai mult *research.*

Se uită la ceas.

— Te rog să mă ierţi, dar trebuie să ajung în Tanumshede. Dacă vrei, pot să mă întorc mai târziu.

Se întinse peste masă şi o luă pe Louise de mână.

— Nu trebuie, îţi mulţumesc că ai venit acum. Dar aş

vrea să te rog ceva...

— Orice.

Louise ezită.

— 0 să mai stau câteva zile aici. Apoi plec înapoi pe insulă. Dar... poţi să mă duci tu? Parcă aveaţi o barcă, nu?

— Bineînţeles, răspunse Erica mirată.

Louise nu o mai rugase niciodată să o ducă undeva.

— Nu vreau să fiu singură. E... greu să revăd totul. Nu trebuie să stai mult pe insulă, dar m-aş simţi mai bine dacă ai fi cu mine.

Erica o mângâie pe mână.

— Bineînţeles. Mă anunţi când vrei şi te duc fără probleme. Dacă e vremea bună. Nu ştiu să conduc barca foarte bine, nu sunt expertă dacă e vreo furtună. Aşa că, dacă vrei să te duc, trebuie să nu bată vântul.

— Promit. Nu o să bată vântul.

Louise zâmbi şi se ridică de pe canapea în acelaşi timp cu Erica.

O conduse către uşă. Era palidă.

— Să îmi mai povesteşti despre Lola când mai ai timp. Şi aş vrea să văd şi pozele de la expoziţie. Trebuie să încep să mă gândesc la altceva.

— Vorbeşte cu Vivian, sigur te ajută. Şi, dacă e ceva, sună-mă. Vin imediat.

— Promit.

Louise o îmbrăţişă şi închise uşa.

— Nu înţeleg de ce nu vine Louise. Cică peste o săptămână...

Henning era nervos şi-şi ridică sprâncenele în timp ce mânca un *scone* cald pe care i-l pusese pe masă Nancy.

Ceasul era aproape ora 14:00, dar el era încă moleşit.

Ieri luaseră – şi el, şi Elisabeth – câte un somnifer şi parcă încă simţea efectele.

— Îi trebuie timp, las-o în pace, răspunse Elisabeth

încet.

Henning se uita la ea îngrijorat. Parcă devenea mai firavă pe zi ce trecea. Abia mânca, iar acum doar muta mâncarea în farfurie dintr-un loc în altul.

— Bineînţeles, dar are şi treabă de făcut. Şi noi avem nevoie de ajutorul ei cu înmormântarea. Ne trebuie un plan pentru presă, când se va anunţa că am luat Premiul Nobel şi apoi, bineînţeles, să ne pregătim pentru decernarea premiilor.

Elisabeth nu-i răspunse. Tot punea dulceaţă pe *scone,* dar fără să şi mănânce.

— N-ar trebui să mergem să-l vedem pe Rickard? întrebă ea într-un târziu.

Henning mestecă tot înainte să-i răspundă.

— Am vorbit cu avocatul. Jakobsson ne sfătuieşte să păstrăm distanţa. E mai bine dacă nu mai dăm presei şi alte subiecte despre care să scrie. Pentru că, dacă l-am vizita pe Rickard, sigur ar scrie ceva de rău.

— Este fiul nostru.

— E pe mâini bune. O să rezolve Jakobsson.

Elisabeth nu-i răspunse. Nancy intră cu cafea proaspătă şi o puse pe masă.

— Mai doriţi ceva?

— Nu, Nancy, mulţumim, răspunse Elisabeth.

Nancy o privi îngrijorată. Îi făcuse mâncarea ei preferată, dar ea nu mânca nimic.

— Trebuie să comand un frac, anunţă Henning întinzându-se după încă un *scone.*

Puse un strat gros de unt şi-l savură aşa cald, cu untul topit peste el.

— Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva acum?

Elisabeth se uită fix la el. Iar el se miră de atitudinea ei. Ea îl susţinuse întotdeauna. La orice succes al volumelor lui, la fiecare premiu literar, orice articol din ziarul *DN* şi

până la articole din *New York Times,* Elisabeth fusese lângă el şi-l aplaudase. Normal că suferea pentru Peter şi pentru băieţi. Şi chiar şi pentru Rolf. Dar putea să se gândească la două lucruri în acelaşi timp, nu? Doar asta definea un om civilizat.

— Cu siguranţă că Peter nu ar fi vrut ca un nebun să fure bucuria realizărilor mele, ale noastre, de-a lungul întregii cariere. Premiul Nobel pentru Literatură e încununarea unei munci de zeci de ani, a nenumăratelor ore de muncă. Niciodată nu mi-ar fi luat bucuria asta. Nici Rolf...

Henning îşi luă nervos tableta. Nu avea niciun chef să continue conversaţia cu Elisabeth dacă era în starea asta. Intră pe pagina online de la *Expressen.* Articolele despre Blanche deveneau pe zi ce trecea mai neinteresante şi asta parcă îi lua o piatră de pe inimă.

Memoria oamenilor era scurtă. În curând nu-şi vor mai aminti scandalul.

Când se uită la prima pagină din ziar, se blocă, fără să ştie exact cum să reacţioneze.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Elisabeth.

Henning întoarse tableta spre ea. Articolul era pe toată pagina.

Am aflat din surse sigure că Henning Bauer va primi Premiul Nobel pentru Literatură. Anunţul va fi făcut mâine. Este oare vrednic de acest premiu?

Henning înghiţi în sec.

— Cineva a vorbit cu presa.

— Nu e de bine, zise Elisabeth încet.

Henning se strâmbă.

— Nu, deloc.

Miercuri, o săptămână mai târziu

Erica şi Patrik stăteau la masa din bucătărie şi se uitau la ecranul laptopului. La un e-mail. Rezultatul analizelor

venise mai repede decât crezuseră. La doar o săptămână după ce Erica fusese la moaşa din Tanumshede.

Stăteau şi se uitau amândoi la e-mail.

— Nu vreau să-l deschid încă, să mâncăm mai întâi, zise Erica.

— Bine, tu hotărăşti.

Patrik dădu laptopul la o parte şi Erica deschise uşa cuptorului.

— Budinca de cartofi e gata. Pune tu masa şi aduc eu mâncarea.

— Tu vrei doar să primeşti laudele, că ai gătit tu budinca. Aşa faci mereu. Eu am gătit, mi-am dat şi sufletul şi tu îmi furi laudele.

— Credeam că suntem amândoi conştienţi că eu nu aş fi putut să gătesc aşa ceva.

Erica arătă cu mâna, zâmbind, spre tocăniţa de carne de vită cu sos de miere şi oţet balsamic care încă fierbea pe aragaz şi budinca de cartofi pe care tocmai o scosese din cuptor.

— Aşa e. Crezi că copiii sunt mulţumiţi?

Erica aruncă un ochi către living. Sigur că da. Gemenii stăteau cam aproape de televizor uitându-se la desene animate, iar Maja era pe canapea cu tableta. Era pasionată acum de *The Swedish Family,* un program despre viaţa de familie cu copiii Alma, Harry şi Laura. Asta însemna că povestea atât de mult despre ei, încât puteai să crezi că stă cu ei.

— Când începem cu renovarea bucătăriei?

Patrik arată spre arcadă în timp ce punea pe masă farfuriile şi tacâmurile pentru ei doi. Copiii mâncaseră deja, pentru că Patrik şi Erica voiau să mănânce liniştiţi, o cină de adulţi.

— Să ştii că deja am început să mă obişnuiesc, zise Erica râzând şi oprind aragazul. Acum fără glumă, poate la

primăvară? Pot să vorbesc cu Dan şi Anna.

Patrik aprobă ideea şi îi întinse farfuria. Începură să mănânce în linişte; era mâncarea lor preferată. Reţeta se numea *File de vită din grădina de condimente* şi devenise deja un fel de mâncare obişnuit la ei.

— Cum e cu ancheta? întrebă Erica printre înghiţituri.

Patrik ridică descurajat din umeri.

— Stăm pe loc. Dar procurorul crede că Rickard e făptaşul, aşa că mergem mai departe. Toţi sunt mulţumiţi, pentru că se pare că am găsit răspunsul.

— Dar tu nu eşti mulţumit.

Erica luă castronul cu salată şi îşi puse pe farfurie.

— Da, toţi în afară de mine. Şi, de fapt, nu am nimic concret.

Doar că nu am găsit nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf. Nu are niciun alibi şi, da, e posibil să fi avut un motiv. Dar aici subliniez cuvântul *posibil.* Oricum neagă că Rolf ştia de şantaj.

— Nu există nicio probă tehnică?

— Da şi nu. Gloanţele nu s-au potrivit până acum cu nimic din ce avem deja în baza de date şi poate să dureze o veşnicie până primim un rezultat de la LES. Fibrele pe care le-am găsit în pistolul de cuie nu corespund cu cele din costumul lui Rickard şi acum nu putem să adunăm toate costumele şi sacourile invitaţilor din seara aceea.

— De ce doar costume şi sacouri? se interesă Erica, mai punându-şi o porţie de budincă de cartofi în farfurie.

Îi era mereu foame acum, parcă nu se putea opri când începea să mănânce.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik lăsând tacâmurile pe masă.

— Păi, aţi găsit fibre negre, de mătase de bună calitate. De ce trebuie să fie un sacou? Câte sacouri se fac din mătase? Nu e mai probabil ca fibrele să fie de la o rochie?

Cine a purtat rochie neagră în seara aia?

— Ai dreptate. Habar n-am cu ce era îmbrăcată lumea. Mi-aş fi adus aminte dacă era cineva dezbrăcat la petrecere, dar haine...

Habar n-am.

— Deja aveţi nişte poze de la petrecere, le-aţi cerut ca să verificaţi alibiurile. Puteţi să vă uitaţi ce femei au avut rochii negre. Eu îmi aduc aminte de câteva care nu erau negre. Louise era în albastru, Susanne, în verde şi Elisabeth, în roşu. Deci poţi să începi prin a le elimina pe ele. Şi apoi te uiţi la pozele pe care le aveţi.

Patrik aprobă îngândurat, luând polonicul şi turnându-şi încă puţin sos în farfurie. Îi plăcea sosul ăsta; Ericăi, nu chiar la fel de mult.

— Vivian a mai zis ceva? Despre fotografia care a dispărut?

— Nu, parcă îmi evită apelurile. Nu ştiu ce i se întâmplă. Tu cum eşti cu cartea?

— Mă duc la Stockholm peste două săptămâni să mă întâlnesc cu cei de la editură. Până acum le place ce le-am trimis. Şi bineînţeles că vor să termin cartea cu dezvăluirea criminalului.

— Mi se pare imposibil după atâta vreme. Cazul ăsta e mai rece decât un *iceberg.*

— Am o idee. E cam exagerată, însă nu cred că e imposibil. Dar e la fel ca la tine, încă aştept. Totul durează foarte mult. Acum sper doar ca Frank să mă sune cu veşti bune.

— Apropo, ai văzut ultimele ştiri? Academia Suedeză a negat vehement că Henning Bauer ar fi fost pe lista laureaţilor.

— Da, am văzut. Mi-e milă de el. Ştiu că sunt lucruri lumeşti. A pierdut mult mai mult de-atât, dar cred că-l doare. A fost atât de aproape! în principiu, i se ia ceva ce

nu i s-a dat de fapt. Şi, din câte am înţeles, premiul ăsta ar fi contat foarte mult pentru el. Din mai multe motive. Din orgoliu, de exemplu.

— Înţeleg punctul de vedere al Academiei, zise Patrik mai punându-şi sos, în ciuda privirilor amuzate pe care i le arunca Erica. După tot ce s-a scris, era chiar imposibil. Pentru lumea întreagă, premiul ăsta pentru literatură e premiul Suediei. Cel care-l primeşte trebuie să fie vrednic de el.

— Da, mie oricum mi s-a părut că pute a nepotism încă de la început. Sunt atât de implicaţi unul în treburile celuilal —

Susanne, de exemplu, cam e cu fundul în două luntri. N-ar fi dat bine. Dar, din câte am auzit, cărţile lui sunt minunate.

— Nu le-ai citit?

— Nu, le am pe lista cu cărţi pe care trebuie să le citesc. Dar mereu aleg altceva, ceva uşor de citit.

— Despre ce sunt cărţile lui?

— Laudă femeia. Sunt nouă părţi. Se zice că e cel mai mare şi mai frumos omagiu adus femeii moderne. Se zicea că o să fie şi o a zecea parte, dar nu ştiu. Au trecut şapte ani de la ultimul volum şi Henning a fost mereu secretos în legătură cu o eventuală nouă carte.

Erica primi o notificare pe telefon.

— E Louise, mă roagă să o duc mâine pe insulă. Am vorbit despre asta când ne-am întâlnit.

— De ce tu? întrebă Patrik mirat.

— Şi eu m-am întrebat. Dar cred că nu vrea să fie singură, şi vrea să fie cu cineva în care are încredere. E prima dată când se întoarce pe insulă după... după ce s-a întâmplat.

— Da, mi se pare rezonabil. Auzi, hai să luăm taurul de coarne!

Patrik o luă pe Erica de mână şi o mângâie.

— Bine. Hai să ne uităm.

Patrik luă laptopul şi îl deschise.

Apusul din Fjällbacka era devastator de frumos. Linii portocalii, roz, roşii şi mov se împleteau pe cer în timp ce soarele apunea încet după insulele reci din arhipelag. Şi totuşi cel mai frumos apus era pe Skjälero. Nu exista ceva mai frumos.

În curând trebuia să se întoarcă acolo. Louise aproape îşi terminase treburile. Era ca un ritual, mereu fusese aşa. Cei mai mulţi nu erau capabili să vadă întregul, îşi trăiau viaţa din bucăţi.

Dar ea ştiuse mereu să facă tot puzzle-ul.

Răbdare. După asta se ghidase toată viaţa. Niciodată nu luase decizii pripite bazate pe impuls, slăbiciuni sau pe ceea ce îi convenea în momentul ăla. Ea înainta pas cu pas, având un ţel bine stabilit.

Se gândi la copilăria ei. De multe ori se simţise prizoniera lui Pierre şi Lussan. Reguli, cerinţe, aşteptări. Şi totuşi le-a dat ce şi-au dorit. A fost fiica pe care şi-o doriseră, deşi aveau atât de puţine lucruri în comun. Dar asta se terminase.

Nişte pescăruşi trecură în zbor pe lângă fereastră. Scandalagii, gălăgioşi şi veşnic înfometaţi. William iubise pescăruşii de pe insulă şi, spre disperarea lui Henning, le dădea de mâncare ori de câte ori avea ocazia. Le pusese şi nume. Nimeni nu înţelegea cum de ştia el care e care. William dădea doar din umeri zicând: *Sunt diferiţi.*

Louise avea impresia că toţi erau la fel. Şi câteodată avea impresia că şi oamenii erau la fel. Foarte puţine lucruri îi deosebeau. Erau meschini. Erau egoişti. Erau lacomi. Mereu în căutare de bani. Bani. Faimă. Putere. Sex. Oamenii erau mici.

Reduşi. Cu mici excepţii.

Nu avea milă de oameni. Toţi îşi aleseseră drumul, chiar dacă nu-şi dădeau seama de asta. Şi toate deciziile lor aveau consecinţe.

Chiar şi ale ei. Dar ea era puternică. Fusese obligată să fie puternică. Nimic nu era uşor pe lumea asta. Asta nu înţelegea lumea.

Pescăruşii trecură din nou în zbor pe lângă fereastră. Parcă râdeau de ea. Poate aveau dreptate? Poate era o persoană de care trebuia să râzi mereu? Lussan a râs de ea mereu. Niciodată nu se ridicase la aşteptările ei. Oricât de mult a încercat şi i-a urmat toate regulile.

Louise zâmbi în colţul gurii în timp ce pescăruşii se îndreptau spre port. De fapt, ea avea să râdă la urmă.

Stockholm 1980

— Uau! Un walkman! Mulţumesc!

Pytte se aruncă de gâtul lui Henning şi apoi de gâtul lui Elisabeth. După ce sări de fericire, se aşeză pe jos pentru a deschide pachetul care conţinea un walkman galben cu căşti.

— E prea mult, zise Lola, dar nu putu să nu zâmbească văzând bucuria lui Pytte.

Henning îi făcu cu ochiul şi o ciufuli pe Pytte.

— Suntem bogaţi. Sau, mai bine zis, soţia mea e bogată. Eu sunt doar un biet scriitor.

O înghionti uşor pe Elisabeth şi ea pufni. Pytte se repezi la următorul cadou, de la Ole şi Susanne, şi ţipă de bucurie.

— Cub Rubik! Vai, e atât de cool! Sigge, uită-te!

Pytte îi arătă cubul colorat lui Sigge, care stătea ruşinat la masa din bucătărie.

— O să bat recordul. O să învăţ să-l rezolv, promise Pytte întinzându-se după ultimul cadou de pe masă, cel de la Rolf şi Ester.

Era o felicitare, nu un pachet. Pytte se chinui să

citească. Îi luă ceva timp să descifreze literele.

— Tată, tată, tată, o să iau lecţii de călărie!

Se ridică de la masă şi îi îmbrăţişă cu patimă pe Ester şi pe Rolf.

Lola oftă.

— Cum să-mi organizez timpul ca să o duc?

— Asta e toată frumuseţea, răspunse Ester zâmbind obosită.

Fusese cam obosită în ultima vreme.

— 0 să ne ocupăm Rolf şi cu mine. O luăm de aici, o ducem la călărie lângă noi – în Enskede –, apoi luăm cina împreună şi o aducem acasă.

— Deci ăsta e planul nostru şmecher ca să putem petrece mai mult timp cu Pytte, zise Rolf.

— Previzibil. Dar bine gândit.

Rolf luă aparatul de fotografiat şi o imortaliză pe Pytte aşa cum stătea pe jos concentrată şi răsucea cubul Rubik. Apoi întoarse camera către

Lola, care imediat luă poziţie de fotografiat.

— Trebuie să mă anunţi înainte să-mi faci vreo fotografie. Fetele vor mereu să fie pregătite.

— Cele mai bune fotografii sunt cele în care subiectul nu e conştient că i se face o fotografie.

— Poate. Chiar ne-ai făcut câteva foarte frumoase mie şi fetelor, recunoscu Lola aruncându-i lui Rolf un pupic, după care bătu din palme. Acum avem tort! Pytte şi-a dorit tortul prinţesei, aşa că avem tortul prinţesei. Sigge, aduci tu linguriţe? Henning, ia tu farfuriile de sus din dulap.

Toţi erau adunaţi în jurul tortului şi Pytte roşi când Ole îi dădu o felie de tort care stătea în picioare, spunându-i că asta înseamnă că se va mărita în curând. Pytte culcă imediat felia de tort.

— Eu şi Sigge nu ne vom căsători. Dar vom sta împreună şi vom avea copii.

Sigge roşi.

— Foarte bine, Pytte, răspunse Ole făcând un *high-five* cu sărbătorita.

— De ce zici aşa? Şi voi sunteţi căsătoriţi, remarcă Elisabeth luând încă o felie de tort.

— E minunat să vezi că noua generaţie e mai deşteaptă.

Susanne îl lovi pe umăr.

— Hai, strângeţi-vă toţi, să pot să vă prind în fotografie!

Rolf ţinea aparatul de fotografiat şi îi dirija să se înghesuie unul într-altul.

— Ziceţi păsăricaaaa!

— PĂSĂRICAAAA!

Pytte izbucni în râs împreună cu Sigge. Lola încercă să ignore nodul din gât. Îşi pierduse o familie, dar acum avea alta.

Şi se simţea în sfârşit acasă.

Joi

Erica nu dormise toată noaptea. Probabil că nici Patrik. Până la ora 2:00 discutaseră fără să ajungă la o concluzie. Până la urmă se întinseseră pe pat, spate în spate, uitându-se fiecare la peretele din faţa lui.

Probabilitate crescută de anomalie. Recomandăm consult medical.

Erica avea frisoane numai gândindu-se la e-mailul ăsta. Era atât de obosită, încât parcă nici nu mai ştia cum o cheamă. Îl îmbrăţişase disperată pe Patrik înainte să plece la serviciu. Iar el era palid la faţă.

Barca lor, care îi fusese tare dragă tatălui Ericăi, era ancorată în port la Badholmen. Cei mai mulţi scoseseră bărcile la mal înainte de venirea iernii, dar Erica şi Patrik reuşeau mereu să fie ultimii.

Louise ajunsese deja şi o aştepta. Părea că tocmai făcuse duş, avea părul ud, prins într-un coc la spate, şi era nemachiată. Lângă ea era o sacoşă mică.

— Nu ai bagaj mult, zise Erica îmbrăţişând-o.

Simţi prin geaca de toamnă cât de mult slăbise Louise.

— Nu am nevoie de multe.

Louise ţinu de sfoara ancorei în timp ce Erica se urcă la bord.

— Mulţumesc că mă duci, spuse ea aruncându-şi sacoşa în barcă şi urcându-se şi ea.

Ţinu de parâma ancorei până ce Erica reuşi să pornească motorul, apoi îi dădu drumul şi împinse uşor, ca să poată ieşi din port.

— Nu bate vântul, remarcă Louise arătând spre orizont când părăseau portul, având Fjällbacka în spate.

— Parcă ai făcut comandă.

Erica reuşi să râdă, aşa cum stătea aplecată, cu cârma în mâna dreaptă.

— Am mai exersat puţin şi conduc parcă mai bine, dar tot mi se pare groaznic dacă sunt valuri mari.

— Chiar *este* îngrozitor, o aprobă Louise ridicându-şi faţa spre cer, cu ochii închişi.

Picături mici de apă sărată îi atinseră faţa.

— Ce zic părinţii tăi de faptul că mergi pe insulă acum?

— Nu sunt foarte încântaţi, răspunse Louise fără să se uite la Erica.

Mai ales acum, după ultimele articole. Voiau să mă duc cu ei în Skâne.

— Şi tu nu ai vrut?

— Doar ştii cum sunt.

Louise zâmbi în colţul gurii, dar Erica nu-i dădu niciun răspuns.

Prietena ei avea dreptate de fapt, probabil că ea ar fi înnebunit după o zi în aceeaşi casă cu Lussan.

— Cum e Henning?

Erica ridică vocea puţin pentru a se putea face auzită printre valurile mării.

— Nu prea bine, se pare. Şi-a dorit enorm să ia premiul Nobel.

— Cred că e îngrozitor să fii atât de aproape şi apoi să-ţi fie smuls din faţa ochilor.

— Da. Dezgustător.

Louise avea în continuare ochii închişi.

— Şi Elisabeth?

— Nu-i pasă ei de premiu. Băieţii erau lumea ei. Acum, că nu mai sunt... Vocea i se schimbă. Începu să tremure şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Elisabeth l-a susţinut întotdeauna pe Henning. Nu am înţeles niciodată de ce, pentru că el nu i-a fost la fel de loial. Şi el era un nimeni când a cunoscut-o pe Elisabeth. Un scriitor sărac, necunoscut, cu nuvele mediocre, în timp ce ea era fiica şi moştenitoarea uneia dintre cele mai importante şi bogate familii de editori din Suedia. Înţeleg ce a văzut el la ea, dar nu înţeleg ce a văzut ea la el. Mă rog, în afară de faptul că din ce am văzut în fotografii a fost un bărbat foarte frumos. Mă bucur... că măcar a avut parte de dragoste din altă parte.

— Te referi la Rolf?

Erica nu putu să-şi ascundă curiozitatea.

— Da, Rolf. Am citit scrisorile ei de dragoste către el. Le-a găsit Vivian săptămâna asta. A mai găsit şi un morman de fotografii cu Lola. M-a sunat să mă întrebe ce să facă cu ele. Nu a vrut să vorbească cu Elisabeth, a zis că e prea delicată situaţia. Am fost aşa de curioasă, că a făcut poze cu telefonul la câteva şi mi le-a trimis.

— A găsit şi fotografia care lipsea? zise Erica entuziasmată. De ce n-ai zis nimic?

— Nu-i treaba mea. Eu am sfătuit-o să anunţe poliţia. Ce a făcut ea nu ştiu.

— Nu a anunţat nimic. Pot să-i spun lui Patrik? Ai fotografiile şi scrisoarea să le văd?

— Da, bineînţeles. Poţi să-i spui lui Patrik că Vivian a găsit ce căuta el. A găsit şi plicurile anonime pe le-a primit Rolf, în care sunt dezvăluite toate secretele de la Blanche.

— Stai. Îl sun.

Nu reuşi. Semnalul era foarte slab pe mare. Erica înjură şi se apucă să scrie un mesaj, sperând că măcar ăsta se va trimite. Părea să fi reuşit. Puse telefonul la loc în buzunar.

— Şi Vivian ce a zis? Ştie cine a trimis plicurile alea? Şi ce reprezintă fotografia?

— Le luăm pe rând mai încolo, răspunse Louise arătând spre Skjälero, de care se apropiau cu viteză. Am ajuns.

Erica îşi scrâşni dinţii. Voia să afle. Acum. Dar mai ştia şi că degeaba insista dacă ea nu era pregătită să vorbească. Ştia şi că

Louise trebuia acum să-şi controleze sentimentele la întoarcerea pe insulă.

— La naiba! Dă înapoi! îi spuse Louise ridicându-se şi arătând cu degetul. E plasa de homari a lui William. Era atât de mândru de ea!

Nu vreau să rămână aici. Poate să dispară.

Erica întoarse spre plasa de homari. Louise o ridică şi o răsturnă în barcă.

— E ceva?

— Nu, e goală.

Louise împinse plasa sub scaune şi se aşeză din nou, privind către insulă.

Erica se uită la prietena ei. Nu putea să-şi imagineze ce simte acum, când revenea pe insulă. Dar nu mai era cale de întoarcere.

*

— Ai dormit prost?

Paula se uită îngrijorată la Patrik şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului lui.

— Da, a fost o noapte aiurea, răspunse el frecându-se la

ochi.

— E totul în regulă?

Paula se uită la el, dar Patrik îi făcu semn că nu e nimic. Nu voia să se gândească la e-mail, la lacrimile Ericăi, la îngrijorarea amândurora.

— Doar o noapte proastă, ştii şi tu cum e. Sigur e lună plină. Deci ce avem?

— Gosta şi Martin au plecat la o casă unde femeia de serviciu s-a plâns că miroase ceva urât. Una dintre casele de lângă Badis. Zice că miroase de parcă a murit cineva acolo. Sigur vreun şobolan care putrezeşte într-un colţ. Dar bine că se duc să vadă. Şi te-au căutat şi Pedersen, şi Farideh. Nu ai răspuns la telefon.

— Unul dintre bandiţii mei l-a scos de la încărcat ca să-şi pună el tableta în priză.

Patrik scoase telefonul şi îl puse la încărcat lângă uşă.

— Îmi dai telefonul tău până se încarcă?

Paula se conformă.

— Vrei să fii singur?

Patrik clătină din cap în timp ce forma numărul lui Farideh.

— Nu. Rămâi.

Paula îşi întoarse privirea către geam pentru a-i oferi un pic de intimitate. Patrik zâmbi şi apăsă pe ecranul telefonului.

— Bună, sunt Patrik. M-ai căutat?

— Da, am găsit ceva interesant. Ştii gloanţele pe care le-am trimis la analiză?

— Da, cele din cazul lui Peter şi al băieţilor?

— Exact. Cele care sunt de la un Walther PPK. Am găsit o corespondenţă în sistem.

— Glumeşti!

Patrik se ridică atât de brusc, încât zgârie parchetul cu scaunul, iar Paula tresări. Puse telefonul pe *speaker.*

— Colega mea, Paula, e aici şi ascultă şi ea. Ai zis că există o corespondenţă în sistem. Tot de la un caz de crimă?

— Da, urmele de pe ele sunt identice cu două gloanţe de la o crimă din 1980. Lars Berggren. Un transsexual care a fost găsit într-un apartament ars împreună cu...

— Fiica ei, continuă Patrik uitându-se la Paula, care se încruntă fără să înţeleagă.

— Da, de unde ştii? replică Farideh mirată.

— O chema Lola, iar fetiţei i se spunea Pytte. E o... e o legătură între Lola şi oamenii implicaţi în cazul meu.

— Nu poate să fie o coincidenţă, comentă Farideh sec.

Patrik îşi muşcă buzele.

— Ai mai găsit ceva în legătură cu arma?

— Nu, doar asta cu moartea lui Lars Berggren. Dar poate te ajută?

— Sigur. Nu ştiu acum în ce măsură, dar sigur o să mă ajute. M-a căutat şi Pedersen. Sunt foarte popular azi. Îl sun imediat, să văd ce vrea.

— Da. Sună-l şi ţinem legătura în cazul în care mai apare ceva. Tot încerc să identific fibrele pe care le-am găsit, dar provin de la un material care din păcate nu e unic. Şi nu s-au potrivit cu costumul lui Rickard.

— Nevasta mea deşteaptă a avut o idee. A zis că fibrele de mătase provin sigur de la o rochie. Trebuie să recunosc că eu mă blocasem pe ipoteza că provin de la un costum bărbătesc.

— Ştii ceva, nevasta ta deşteaptă are dreptate. Şi mi-a venit o idee.

Mă uit la ceva şi revin.

— Bine. Ne auzim. Şi mulţumesc.

Patrik închise telefonul şi se şterse gânditor la gură. Gândurile îi erau învolburate, dar parcă prindea ceva contur în subconştientul lui. Nu ştia cum, dar bucăţica asta

din puzzle avea o importanţă majoră.

Rickard era copil când fusese omorâtă Lola, aşa că nu putea să fie el criminalul. Bineînţeles că ar fi putut să găsească arma şi să o folosească acum, dar parcă nu era prea credibil. Şi mai erau şi alte ipoteze, mai credibile.

— Sună-l pe Pedersen până nu te pierzi în gânduri, îl îndemnă Paula.

Patrik se scutură şi căută numărul lui Pedersen, care-i răspunse imediat, după primul apel, şi trecu direct la subiect.

— Bine că ai sunat! M-am uitat la raportul ăla de autopsie pe care mi l- ai trimis din partea Ericăi. Cred că e ceva în neregulă.

— În neregulă?

Dădu şi de data asta pe *speaker* şi puse telefonul pe masă între el şi Paula.

— Da, ai zis că e vorba despre un transsexual. În raport ar fi trebuit să apară un bărbat şi fiica acestuia decedaţi.

— Da? zise Patrik simţind cum îl cuprinde îngrijorarea.

Nu înţelegea de ce Pedersen trage de timp.

— E o greşeală undeva. Aici scrie că e vorba despre un bărbat. Şi un băiat.

Patrik rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la telefon.

Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

*

— Ai grijă, alunecă, o avertiză Louise când coborî din barcă, arătând spre stâncile din faţă.

— Auzi, nu vorbeşti cu una de la oraş! replică Erica în timp ce lega barca la mal.

Louise ţinea sacoşa într-o mână şi plasa de homari în cealaltă, aşteptând-o pe Erica.

— Eşti bine? întrebă Erica grijulie când ajunse la ea.

— Supravieţuiesc eu, răspunse Louise, dar Erica văzu

cum îşi încleştează maxilarul.

Se îndreptară spre casă. Louise lăsă plasa de homari jos şi parcă ezită apoi cu mâna pe clanţă. Trase aer în piept şi intră în casă cu Erica după ea.

Henning le întâmpină în hol. Părul lui, care de obicei era frumos pieptănat, acum era răvăşit şi vesta de lână era încheiată strâmb.

Erica îşi dădu seama că, deşi era dimineaţă, era deja beat mort.

— Louise! Louise!

Henning se agăţă de gâtul ei, iar ea rămase o clipă împietrită, până să-l îmbrăţişeze şi ea.

— Unde e Elisabeth? întrebă ea cu căldură, uitându-se în jur.

— Se odihneşte. De la o vreme nu face altceva. Doar se odihneşte, se tângui Henning.

Se îndreptă apoi către living şi se duse direct spre bar.

— Whisky?

Le arătă o sticlă, dar amândouă clătinară din cap.

— Eu iau un păhărel, zise el turnându-şi paharul plin.

— Nancy, a venit Louise!

Nancy era în uşă, frecându-şi mâinile. Se uită la Louise, dar Erica văzu că ea priveşte intenţionat în altă parte.

Henning arătă cu degetul spre Louise şi Erica.

— Nu-i aşa că ţi-am zis că azi luăm prânzul devreme, când ajung ele? E gata?

Se întoarse din nou către ele.

— Am rugat-o pe Nancy să facă macrou prăjit cu cartofi şi sos de spanac. Îţi place, Louise, nu-i aşa?

Se clătină uşor pe picioare.

— Lui Peter îi plăcea, răspunse Louise.

— Atunci mâncăm macrou cu sos de spanac pentru că îi plăcea lui Peter, zise Henning dând din mâini şi vărsând puţin whisky.

— Aşezaţi-vă, mă duc să o chem pe Elisabeth. Mâncăm împreună.

Toţi. Nu înţeleg prostia asta modernă să mănânci în faţa televizorului sau să mănânci pe rând. Familia trebuie să mănânce la un loc. Familia şi prietenii. Şi azi avem oaspeţi de onoare.

Scriitori celebri. Cine ştie, poate într-o zi o să iei *tu* Premiul Nobel...

Aproape că-şi pierdu echilibrul când se aplecă în faţa Ericăi şi bineînţeles că mai vărsă nişte whisky pe jos.

Erica se ruşină şi-şi dori din tot sufletul ca în momentul ăla să nu fie acolo.

— Nu, nu cred.

— Niciodată să nu zici niciodată. Dacă îmi spunea mie cineva când eram tânăr şi abia reuşisem să public primul volum că într-o bună zi o să fiu atât de aproape de Premiul Nobel, i-aş fi zis că e imposibil.

Făcu nişte paşi împleticiţi.

— Aici erai, porumbiţa mea!

Henning arătă spre Elisabeth, care intrase în living fără să bage de seamă niciunul dintre ei.

— Datorită ei am primit... adică *era să primesc* premiul. Până la urmă l- a luat asiaticul ăla de care n-a auzit nici dracu', dar mă rog.

Am fost aproape! Când mi-am întâlnit porumbiţa, mi-a venit şi inspiraţia. Muza mea...

— Cât ai băut, Henning? întrebă Elisabeth strâmbându-se.

— Am băut cât am vrut. Exact cât am vrut. Pentru prima dată, fac ce vreau. Nu ce vrei tu sau ce vrea familia ta.

Îndreptă un deget spre Elisabeth, iar ea reacţionă imediat.

— Ce am vrut eu? Ce a vrut familia mea? Am trăit pe aceeaşi lume? Toată căsnicia noastră am făcut ce ai vrut

tu. Şi eu, şi copiii ne-am adaptat după tine. Cu totul! Marele scriitor. Marele om de cultură care era mai presus de lucrurile lumeşti cu care noi, ceilalţi, ne luptam zi de zi. Pe tine nu puteam să te deranjăm cu lucruri din astea. Nu, tu trebuia să scrii. Te-ai închis în tine, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, an după an! Ai stat în biroul tău în timp ce eu şi băieţii tânjeam după tine, după dragostea ta.

Henning mai luă câteva guri de whisky.

— Băieţii au fost bine, zise el dând din mână. Şi tu ai avut exact ce ai vrut. Ai putut să ieşi cu mine la petreceri fără să-ţi fie ruşine. Ba din contră, te-am ridicat în societate. În cercurile literare. Editorul de succes împreună cu scriitorul de succes. Un cuplu puternic.

— Hai să mâncăm acum. Poate te trezeşti.

Erica se uită la Louise. Era cam devreme pentru masa de prânz, dar în casa asta nimic nu era normal. Parcă erai pe front.

Merseră în sala de mese. Henning, care se aşezase în capul mesei, puse zgomotos paharul de whisky pe masă. Elisabeth se aşezase în celălalt capăt, iar Louise şi Erica, faţă în faţă. Erica simţea că era la masă cu părinţii ei care erau în pragul divorţului.

— Cum se simte Rickard? o întrebă Erica pe Elisabeth, ca să schimbe subiectul.

— Sincer, nu e bine deloc, răspunse Elisabeth înmuindu-se. E nevinovat. Şi tu ştii că e nevinovat, nu, Louise?

Vocea îi era stinsă. Louise tăcu o clipă înainte să se uite la Henning.

— Ştii că nu e al tău?

Erica tresări. Ce Dumnezeu făcea Louise? Nici Patrik nu voia să-i spună lui Henning. În orice caz nu încă, până nu ştia dacă era relevant pentru anchetă.

Bineînţeles că Henning ar fi aflat până la urmă, dar nu

acum.

Erica îşi întoarse disperată privirea spre Louise, care însă se uita în continuare la Henning.

— Bineînţeles că ştiu că nu e fiul meu biologic, răspunse Henning, cu ochii la pahar. Am ştiut tot timpul, nu sunt chiar atât de prost pe cât mă credeţi. Am observat privirile. Era chiar drăguţ, Elisabeth sigur a crezut că e dragoste.

Îl bufni râsul, iar Elisabeth trase aer în piept. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ai ştiut? Dar de ce...?

— De ce n-am zis nimic? Ştii... era amuzant. Jocul ăsta al vostru.

Micile voastre minciuni. Escapadele voastre. Eraţi ca nişte copii. Şi Rickard. Da, se potrivea în imaginea asta. În imaginea pe care voiam să o arătăm lumii. Eu, Elisabeth şi băieţii noştri. Nu am plătit un preţ prea mare că am crescut bastardul altcuiva. Dar oricum era evident că nu e al meu. Era slab.

— Neno...

Vocea lui Elisabeth era gâtuită. Apucă masa strâns cu mâinile.

— După tot ce am făcut pentru tine, reuşi ea să zică.

— Asta mi-ai reproşat tot timpul, replică Henning ridicând vocea.

M-ai constrâns mereu. Şi ai totuşi tupeul să-mi spui că *eu* am luat deciziile în casa asta.

Erica se uita când la Elisabeth, când la Henning. Nu înţelegea nimic. Dar Louise era foarte liniştită. Chiar zâmbea.

Erica nu ştia ce să facă. Îşi luă telefonul ca să vadă dacă Patrik îi răspunsese la mesaj şi ca să se distanţeze de iadul în care se afla.

Semnalul era groaznic pe insulă. Ori avea două liniuţe,

ori niciuna.

Nimic de la Patrik. În schimb avea un mesaj de la Frank.

Nu ştiu dacă asta voiai, dar am găsit trei chestii din perioada pe care mi- ai dat-o. Ţi-am trimis fotografiile pe e-mail.

Erica simţi cum inima i-o ia la galop. Se ridică ţinând telefonul în mână şi se scuză.

— Îmi pare rău, dar trebuie să verific un e-mail important. Mă întorc imediat.

Nimănui nu păru să-i pese. Se duse în altă cameră ca să poată citi mesajul în linişte. Semnalul era la fel de prost şi acolo, îşi dădu seama că ar fi trebuit să ceară parola de Wi-Fi. Încet, dar sigur, se încărcă şi mesajul cu fotografiile. Trei imagini, exact cum spusese Frank. Pe primele două nu le-a recunoscut. Dar la a treia îşi pierdu răsuflarea. Avu senzaţia că timpul s-a oprit în loc. Că totul în jurul ei s-a oprit. Tot ce ştiuse până atunci, tot ce crezuse se întoarse pe dos. Încercă să-l sune pe Patrik, dar nu reuşi. Enervată, îi scrise rapid un mesaj scurt şi redirecţionă e-mailul primit. Apoi băgă telefonul în buzunar şi încercă să se adune.

Reveni în sala de mese cu paşi grei.

— Patrik!

Paula veni alergând în biroul lui.

— Trebuie să mergem urgent la Martin şi Gosta. Ştii, unde ţi-am zis că s- au dus. Trebuie să mergem!

— La casa aia de lângă Badis unde mirosea urât?

— Îţi povestesc în maşină. Vino!

Patrik îşi luă geaca şi porni în grabă după ea. Ajuns lângă maşină, înjură şi fugi din nou înăuntru. Îşi luă telefonul şi se grăbi înapoi spre garaj. Paula îi povesti pe scurt ce aflase, iar Patrik parcă maşina îngrijorat lângă casa bine cunoscută de lângă Badis.

— La naiba! exclamă el oprind motorul.

— Nu am făcut legătura cu adresa. Voi aţi fost aici şi aţi vorbit cu ei, spuse Martin când îi întâmpină.

— Cum e?

Patrik ieşi din maşină şi se uită în sus la casa albă.

— Rău, mai rău decât poţi să-ţi imaginezi.

Patrik înjură din nou, în timp ce-l urma pe Martin către intrare.

Se opri în uşă.

— Farideh?

— În cinci minute. N-am intrat decât Gosta şi cu mine. Femeia de serviciu ne-a anunţat când a simţit mirosul şi nu a îndrăznit să intre.

— Bine, atunci îi aşteptăm, hotărî Patrik, încercând să rămână calm.

O parte din el voia să vadă imediat cu ce are de-a face, dar în acelaşi timp ştia cât de important era să nu contamineze locul crimei în vreun fel.

În timp ce aşteptau, luă telefonul şi îl deschise. Măcar era încărcat cam jumătate acum. Începură să curgă mesajele. Două erau de la Erica. Le citi repede şi fu cuprins de panică. Urmă instrucţiunile din mesajul al doilea şi deschise e-mailul. Pulsul îi crescu imediat ce văzu fotografia pe care i-o trimisese.

Chiar atunci ajunse şi Farideh cu tehnicienii ei, iar Patrik alergă spre ea.

— Pot să intru cu tine?

Farideh ezită puţin.

— Ia-ţi echipament de protecţie şi foloseşte-ţi bunul-simţ.

Arătă spre maşina în care avea echipamentul de protecţie. El şi tehnicienii îşi luară câte un set şi îi urmă apoi în casă. Mirosul îl lovi încă din hol.

— Dormitorul! strigă Martin de afară şi arătă spre stânga.

Se opriră brusc în uşa de la dormitor. Apoi Farideh începu să dea ordine cu o voce calmă. Patrik era paralizat.

— Dacă ai de gând să-mi stai în drum, mai bine pleci, îl apostrofă Farideh dându-l la o parte.

Se dădu câţiva paşi în spate, până la un perete. Rămase împietrit acolo în timp ce creierul lui încerca să proceseze ceea ce tocmai văzuse. Era o mare de sânge. Lussan şi Pierre erau în pat. Cineva le tăiase gâturile şi părea că fuseseră şi înjunghiaţi de nenumărate ori în piept şi în cap. Nu le văzuse niciunuia restul corpului, pentru că erau sub pătură.

Era sânge peste tot. Pe pat, pe pereţi, pe tavan. Era ceva de nedescris. Cine făcuse asta fusese mânat de o ură imensă şi de o dorinţă enormă de răzbunare.

Lui Patrik i se făcu rău. Încercă să-şi adune gândurile şi să le pună în ordine. Dar sângele i se întipărise în minte. Era ca un tablou de Jackson Pollock, unul dintre puţinii pictori de care auzise.

Şi mirosul. Doamne, Dumnezeule!

Lussan şi Pierre sigur erau acolo de cel puţin o săptămână. Asta, dacă era să te iei după miros. I se făcu rău din nou, dar nu numai din cauza mirosului sau din cauza a ceea ce văzuse. Nu, era din cauza teoriilor care îi invadaseră mintea ca nişte câini sălbatici şi care îl duceau doar spre un singur gând: *Erica era în pericol.*

Fără a putea să se abţină, se grăbi să iasă din casă. Îşi smulse echipamentul de protecţie în timp ce fugea spre maşină, ţipând cât putea de tare către colegii poliţişti de la faţa locului.

— Trebuie să plecăm! Acum!

Martin şi Gosta se uitară unul la celălalt, apoi îl urmară. Se urcară în maşina cu care veniseră, iar Paula era la volanul maşinii ei şi a lui Patrik.

— Conduc eu, zise Patrik transpirat tot.

Paula dădu din cap, băgă în marşarier şi acceleră puţin pe alee.

— Exclus, eşti prea agitat. Conduc eu. Unde mergem?

— Skjălero. Mergem pe Skjălero.

Erica nu-şi putea lua privirea de la Louise. Bănuia câtă furie trebuie să aibă în ea.

— Mai povesteşte şi cum ai scris *tu* cărţile, Henning, zise Louise cu vocea ridicată. Povesteşte despre orele în care ai stat în biroul tău şi ai creat cu greu fiecare propoziţie. În timp ce Elisabeth a avut grijă de lucrurile de zi cu zi cu care tu nu ai vrut să te murdăreşti.

Începu să râdă într-un fel ciudat, pe care Erica nu-l mai auzise.

— De unde ţi-au venit ideile? Inspiraţia? Zici că Elisabeth e muza ta. Chiar aşa să fie? Atunci de ce nu a mai apărut o a zecea carte, Henning? Doar nu poţi să zici acum că n-ai avut de gând niciodată să scrii şi a zecea carte? Doar e o serie de zece cărţi, nu?

— Sunt nouă cărţi, bălmăji Henning. Şi asta a fost intenţia mea dintotdeauna. Să fie nouă cărţi.

— Şi atunci de ce ai stat atâţia ani în faţa laptopului, uitându-te la cursorul de pe ecran? Poţi să explici?

Elisabeth se uită mirată la ea.

— Louise? Nu înţeleg...

— Nu, tu nu înţelegi pentru că tu eşti naivă. Henning e un monstru. E păcatul tău că i-ai luat apărarea atâţia ani. L-ai acoperit.

L-ai ridicat când nu merita să fie ridicat. E un om mic, Elisabeth, un om mic. Tu, care ai trăit cu el toţi anii ăştia, ar fi trebuit să ştii.

— Nu înţeleg de unde scoţi toate astea.

Elisabeth se uită la Erica, parcă în căutarea unei explicaţii, dar ea nu putu decât să dea din cap.

Louise se aplecă şi luă sacoşa pe care o avea jos, lângă

ea. Fără a schiţa nici un alt gest, scoase din sacoşă un pistol şi îl puse pe masă în faţa ei. Elisabeth trase aer în piept, în timp ce Henning nu părea că înţelege ce se întâmplă. Aşa că bombăni ceva şi îşi umplu din nou paharul cu whisky, după care se trânti la loc pe scaun.

Erica se uită la ei. La toţi trei. Nebunia asta trebuia să se termine acum.

— Cecily. Tu ai fost, nu? întrebă ea.

O privi atent pe Louise.

— Ce vrei să spui? Ce-i cu Cecily?

Elisabeth se uita când la Louise, când la Erica. În liniştea care se lăsase, se auzea doar vântul care lovea în ferestre şi bombănitul lui Henning în paharul cu whisky.

Louise zâmbi în timp ce mângâia pistolul.

— Da, eu am fost.

— Vă rog să-mi explicaţi în clipa asta despre ce vorbiţi! le ceru Elisabeth cu o voce aspră. Şi de ce ai un pistol?

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Louise.

— Tocmai am primit o poză de la prietenul meu poliţist din Stockholm. De o săptămână face săpături. Ai fost fotografiată de o cameră radar când ai plecat de la locul faptei.

Louise confirmă dând din cap.

— Îmi amintesc bliţul şi chiar m-am gândit că o să mă prindă.

Dar, spre norocul meu, poliţia n-a dat dovadă de cele mai bune aptitudini criminalistice în ancheta aia. S-au mulţumit să claseze dosarul ca fiind un accident de circulaţie, şi nu omor.

Erica se uita intens la femeia din faţa ei, atât de diferită de cea cu care mergea la plimbare. Nu-i văzuse niciodată adevărata faţă. Cel puţin până acum.

— De ce ai omorât-o pe Cecily?

Louise mângâia cu grijă pistolul în timp ce se gândea ce

să răspundă. Apoi ridică privirile spre Erica.

— Trebuia să ajung la Peter. Îl studiam de mulţi ani, dinainte să reuşesc să mă angajez la Blanche. Şi, când am început să lucrez, acolo a fost şansa mea să mă apropii şi mai mult de el. După un an, ştiam totul despre el. Ce-i plăcea, ce nu-i plăcea, la ce glume râdea, ce mâncare îi plăcea, cum prefera să bea martini-ul, dacă îi plăceau mai mult câinii sau pisicile, ce programe TV urmărea şi care era actorul lui favorit care îl juca pe Bond. Aveam tot ce îmi trebuia pentru a deveni soţia perfectă. Doar un detaliu îmi stătea în drum.

— Cecily.

— Da, era deja căsătorit. Dar asta se putea rezolva uşor şi durerea după ea l-a făcut şi mai vulnerabil. Şi când a avut nevoie de un umăr pe care să plângă, eu am fost acolo.

— Tu ai fost... Ce zice? Henning? Tu auzi?

Elisabeth se foi pe scaun. Erica nu putea să se uite la ea, pentru că, dacă îi vedea disperarea şi durerea, nu ar mai fi putut să continue conversaţia cu Louise.

Dar Louise continuă înainte să apuce ea să spună ceva. Parcă voia să scape de povara asta, pe care o purtase pe umeri ani întregi.

— Era previzibilă. La ţară, alerga pe acelaşi drum în fiecare dimineaţă. Nu a trebuit decât să aştept să fie singură, fără martori prin preajmă. Trei zile la rând am pândit lângă plaja Telegrafbacken. În primele două zile au trecut maşini exact în momentul nepotrivit. Dar în a treia zi nu a mai trecut niciuna. Aşa că am apăsat acceleraţia. Şi am lovit-o.

Vocea ei era rece, fără sentimente. Parcă vorbea de preţul litrului de lapte.

— Şi, când Peter a început să caute adevărul, l-ai omorât?

Elisabeth îşi trase răsuflarea zgomotos.

— Nu, nu, nu înţelegi, răspunse Louise. Nu din cauza asta l-am omorât. Planul meu a fost de la bun început să-i omor pe Peter şi pe băieţi.

Henning parcă se trezi brusc. Se uită la ea prin paharul de whisky, încercând să se concentreze.

— Elisabeth? A zis că l-a omorât pe Peter? Şi pe Max şi William?

— Da.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui Elisabeth. Dădu să se ridice, dar Louise ridică pistolul, îl îndreptă spre ea şi îi ordonă să rămână aşezată.

Elisabeth căzu la loc pe scaun, iar Erica încercă să se uite discret la telefon.

Louise o privi amuzată.

— E OK, poţi să te uiţi la telefon.

— Atunci o să mă uit.

Avea mai multe apeluri nepreluate şi mesaje de la Patrik. Îşi simţi pulsul bătând violent în urechi când le citi. Cum nimerise ea în coşmarul ăsta? Prin faţa ochilor îi trecură imagini cu Maja care îşi dădea ochii peste cap, Noel şi Anton care făceau dezastru în casă şi privirea lui Patrik când se apleca să o sărute. Îi venea să plângă.

Cu coada ochiului, văzu că Louise o urmăreşte.

— I-au găsit pe părinţii tăi, anunţă ea cu glas tremurat.

Louise încuviinţă.

— Da, am bănuit. Trebuia să vină femeia de serviciu. Dar vorbim despre asta mai încolo. Trebuie să luăm lucrurile în ordine.

Erica primi încă un mesaj. Se uită întrebătoare la Louise, care îi făcu semn că se poate uita la telefon din nou. Avea mâinile transpirate şi încercă de mai multe ori să deschidă mesajul. Într-un final reuşi şi îl citi.

Se strâmbă. Nu putea să fie adevărat.

— Ce e? întrebă Louise.

Elisabeth încercă din nou să se ridice de pe scaun, dar Louise ridică pistolul, fără să zică ceva, iar Elisabeth se aşeză din nou.

— L-am rugat pe Patrik să mă ajute cu raportul de autopsie al Lolei şi al lui Pytte. Să se uite un expert la el.

— Şi?

Lola o privea cu capul aplecat într-o parte.

— S-a produs o mare greşeală. Dacă a fost o greşeală...

— Da? Povesteşte publicului interesat de faţă.

Arătă cu pistolul spre Elisabeth şi Henning. Elisabeth înghiţi în sec.

— Cadavrul lui Pytte nu era de fetiţă. Era un băiat.

Se lăsă o linişte mormântală. Erica începea încetul cu încetul să înţeleagă care e adevărul.

— Avem musafiri, anunţă Louise cu o voce obraznică, arătând pe fereastră.

Erica îşi înăbuşi un suspin când văzu barca salvamarilor acostând şi pe Patrik, Gosta, Martin şi Paula coborând pe mal. În curând toată nebunia asta o să se termine.

— Ştii cine a omorât-o pe Lola? întrebă ea.

— Da, şi de asta eşti aici. Ca să poţi să-ţi scrii cartea şi să poţi povesti tot adevărul despre Lola. Henning? Cred că e cazul să ne spui cine a omorât-o pe Lola.

Henning părea obosit şi resemnat; le aruncă o privire înceţoşată.

— Eu, răspunse el. Eu am omorât-o pe Lola.

Stockholm 1980

— Nu e petrecere dacă nu se sparge ceva, remarcă Lola bucuroasă în timp ce mătura cioburile paharului de vin spart de Ole, în entuziasmul lui de a explica mai bine că romanul *Autiştii* de Stig Larsson aducea un suflu nou în literatură.

Dezbaterea fusese atât de aprinsă, încât Lola aşteptase

până se liniştiseră toţi ca să strângă cioburile.

— Mulţumesc pentru o după-amiază minunată! Ar fi frumos să rămân să te ajut să strângi, dar trebuia să fiu la birou de mult, anunţă Elisabeth, dând la o parte un scaun din faţa uşii de la bucătărie.

— Şi eu trebuie să mă apuc de scris, spuse Henning. Cine ştie, poate într-o bună zi o să scriu o capodoperă.

— O să scrii o capodoperă, îl asigură Lola. Sunt sigură.

— Mergem şi noi cu voi, spuse Ester împingându-l pe Rolf. Ai întâlnire la studio cu un client peste o jumătate de oră.

— Îmi vând sufletul pentru bani, comentă Rolf dramatic, dar până la urmă se ridică de la masă.

Înainte să plece, o îmbrăţişară toţi pe fericita sărbătoritică, care plecase din bucătărie de îndată ce adulţii începură să vorbească despre cărţi şi autori. Era acum în living, jucându-se cu Sigge. În apartament era linişte, iar Lola se întoarse în bucătărie. Mulţumită şi fericită. Ce petrecere reuşită!

Auzi soneria exact în momentul în care arunca la gunoi cioburile şi se grăbi să deschidă. Din prag îi zâmbea Rolf.

— Scuză-mă, iubito! zise el întinzându-i un plic. Ester m-a blestemat că am uitat să vă dau asta.

Lola luă plicul. Oare ce era?

— Deschide-l, o îndemnă Rolf zâmbind în continuare.

Lola începu să plângă când îl deschise.

— Dar, Rolf...

Înăuntru erau mai multe poze cu ea şi cu Pytte, făcute în ziua când fuseseră în parc. Pytte care se dădea în leagăn, ajungând aproape de cer. Lola cu faţa spre soare, cu ochii închişi. Lola cu Pytte în braţe. Fotografii cu ele zâmbind la cameră, fotografii când îşi zâmbeau una alteia şi în care Lola vedea dragostea dintre un părinte şi fetiţa ei. Dragostea dintre Pytte şi ea, tatăl ei.

— Nici nu ştiu ce să zic, spuse cu lacrimile şiroind pe obraji. Ce faci tu cu aparatul de fotografiat, Rolf, este atât de... Mulţumesc mult.

Îl îmbrăţişă.

— Nu ai pentru ce, răspunse Rolf cu vocea înduioşată. Trebuie să fug acum, altfel Ester o s-o ia razna.

— Îmbrăţişeaz-o din partea mea! Şi mulţumesc încă o dată! Pentru tot! Lola închise uşa şi îşi şterse lacrimile cu mâna.

— Ce proastă sunt! bombăni ea. Auzi, să mă apuce plânsul.

Abia intră în bucătărie că auzi din nou soneria.

— Ai uitat ceva? întrebă ea deschizând uşa.

Şi acolo era el. Bărbatul care era soarele ei. Bărbatul care era totul pentru ea.

— Bună! zise Henning. Nu cred că m-a văzut nimeni.

Nu ştia de ce venise înapoi. Conveniseră ceva, dar era mulţumită pentru fiecare clipă cu el.

Lola îl luă de mână. Când îl atingea, parcă avea mai multă energie, o făcea să vibreze.

— Dacă totte-ai întors, ajută-mă să fac curăţenie în bucătărie.

Lola spăla vasele conştientă de prezenţa lui. După ce a pus şi ultima cană în dulap, Henning se şterse pe mâini cu şervetul de bucătărie şi îl agăţă de mânerul de la aragaz.

Se duse apoi către Lola.

— Toată ziua am tânjit să te sărut.

Mâinile lui se furişară sub părul ei. O trase înspre el, iar ea se înmuie ca de fiecare dată când era în braţele lui.

— Nu putem să trimitem copiii undeva? şopti el apropiindu-şi buzele de buzele ei.

— Nu, nu pot. Le-am promis că le fac floricele şi că le citesc o poveste. Noi... altă dată...

— Dar nu pot să mă abţin, protestă Henning mângâind-o

prin chiloţi. Lola gemu.

— Curând... curând, îl asigură ea smulgându-se din braţele lui.

Acum o să încing uleiul pentru floricele, iar tu trebuie să mă ajuţi.

Ar fi păcat să ia foc tot apartamentul.

— Dar eu am luat foc, se plânse Henning.

Veni în spatele ei, o îmbrăţişă şi începu să o sărute pe gât.

— *Down, boy!* comandă Lola râzând şi smulgându-se din nou din braţele lui. Mai bine du-te la şifonierul meu şi adu cadoul meu pentru Pytte. E lângă cutia gri cu model militar. Un pachet mov.

Am zis că i-l dau după ce pleacă toţi.

— Bine, fie, bombăni Henning şi o sărută încă o dată pe gât.

Lola înlemni.

— Ce a fost asta? Parcă e cineva pe hol.

— Nu am auzit nimic.

— Mi s-a părut că... sau nu, sigur sunt doar Pytte cu Sigge.

— Bineînţeles. Mă duc să aduc pachetul.

Henning se duse în dormitor şi ea îl auzi cum căuta în şifonier.

— L-ai găsit?

Niciun răspuns. Se duse după el.

— Ce faci? N-ai niciun drept să te uiţi la aia.

Henning stătea pe pat cu cutia gri cu model militar în braţe şi citea dintr-o agendă albastră.

— E minunat ce scrii aici, zise el. De ce nu ne-ai arătat până acum? Textele astea sunt fantastice.

— Nu ţi-am dat permisiunea să le citeşti!

Lola încercă să-i smulgă agenda din mână, dar el o ţinea la piept şi o îndepărtă pe Lola râzând.

— Vai, dar ce sensibilă eşti, zise el. Şi de ce ai un pistol?

Henning arătă spre un pistol, un Walther PPK, înghesuit printre agendele albastre.

— A fost al tatălui meu, l-am luat când am plecat de acasă. El şi toată familia mea m-au învăţat că există persoane care-i urăsc pe cei ca mine şi am vrut să mă pot apăra. Pune totul înapoi în cutie acum!

Henning continuă să râdă. Luă tot teancul cu agende albastre şi îl flutură în faţa ei.

— Pe astea nu vrei să le citesc?

— Dă-mi-le, am zis!

Începu să plângă din nou, la fel ca atunci când îi dăduse Rolf fotografiile. Dar acum plângea de nervi şi de durere. Şi poate şi de groază. Asta era opera ei, munca ei. Şi nu voia să citească nimeni până nu termina. Nici măcar bărbatul pe care îl iubea.

Din bucătărie se auzi un sfârâit, iar Lola îşi dădu seama speriată că uitase cratiţa cu ulei pe aragaz. Alergă cu Henning după ea să o dea la o parte până nu lua foc. Mută cratiţa, dar nu opri aragazul.

Se întoarse apoi spre Henning care ţinea agendele albastre deasupra capului ei, tachinând-o şi râzând în continuare. Sări să le ia, dar el era cu mult mai înalt decât ea, aşa că nu avea nicio şansă să ajungă.

— Nu eşti deloc amuzant! zise Lola bătând din picior.

Îl prinse de mână pentru a putea să se întindă după agende. Dar nu reuşi. Agendele albastre erau de neatins.

— Fă-mi un sex oral şi ţi le dau.

— Potoleşte-te, copiii sunt în casă.

— Sunt sigur în living, în colţul lui Pytte, după draperie, nu văd.

Haide, Lola!

— Termină! Henning, termină!

Lola încercă din nou să ia agendele, dar el le ţinu şi mai

sus.

Frustrată, începu să-l bată cu pumnii în piept.

— Ce naiba faci?

Zâmbetul îi dispăru şi privirea i se întunecă. Ţinea agendele cu mâna stângă şi o împinse cu mâna dreaptă. Lola îşi pierdu o clipă echilibrul, dar apoi îşi luă avânt şi îl lovi şi mai tare în burtă. De data asta, atât de tare, încât Henning gemu de durere.

Se enervă şi-l mai lovi o dată. Cu putere. De data asta, Henning răsuci mâna dreaptă şi strânse pumnul. O lovi cu forţă în maxilar şi ea căzu pe spate.

Se lovi cu capul de marginea metalică a aragazului şi totul se întunecă.

— A fost un accident, se apără Henning cu vocea tremurând.

Erica îl privi uimită. De câteva săptămâni trăise destinul Lolei întrebându-se ce secrete ascundea... Dumnezeule!

Din uşă se auzi un strigăt înăbuşit şi toţi întoarseră privirea.

Nancy. Menajera ţinea mâinile întinse spre Louise, parcă implorând-o. Louise flutură pistolul indiferentă şi zise:

— Tu n-ai nimic de-a face cu asta. Eşti liberă să pleci. Dar spune-le poliţiştilor de afară că doar Patrik are voie să intre. Ceilalţi să rămână afară, altfel o împuşc pe Erica.

Erica înlemni. Când întâlni privirea întunecată a Louisei, nu putu să nu se gândească la prima lor întâlnire. La locul de joacă de pe continent. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar Maja şi William râdeau cum numai copiii pot, făcuseră concurs care se dă cel mai tare în leagăn.

Nancy ezită o clipă. Apoi făcu exact ce-i spusese Louise şi se duse spre uşa de la ieşire.

— N-am vrut să-i fac rău, zise Henning. Am glumit doar. Nu am vrut să o rănesc. Dar ea... s-a enervat foarte tare.

— Agendele alea erau totul pentru ea, replică Louise. De

fiecare dată când era liberă, scria. Şi mai avea puţin. Mai avea să termine doar ultima carte ca să fie seria completă. Nu voia s-o arate nimănui până nu era gata. Chiar nu ai putut să respecţi asta?

Vocea lui Louise se gâtui, iar Erica se convinse dintr-odată că bănuielile ei erau întemeiate.

— Tu eşti fiica Lolei, zise ea încet.

Henning şi Elisabeth se uitară miraţi la Erica, apoi la Louise, a cărei expresie se schimbă brusc.

— Da, eu sunt Pytte.

— Nu... nu poate să fie adevărat, suspină Elisabeth.

Uşa de la intrare se trânti, auziră paşi şi Patrik apăru în uşă.

— Nancy a zis că pot să intru.

Ericăi îi dădură lacrimile când văzu privirea disperată a lui Patrik.

Ar fi vrut să-i spună *Stai liniştit. Stai liniştit.*

— Da, intră, zise Louise. Nu-ţi face griji, că n-o împuşc pe Erica.

Am nevoie de ea, ca să povestească mai departe ce şi cum s-a întâmplat. Vreau să scrie cartea despre Lola. Dar atunci trebuie să ştie tot.

— Ea i-a omorât, îl anunţă Henning cu o voce sobră. Ea i-a omorât pe Peter, pe Max şi pe William.

— Aşa e? întrebă Patrik, iar Louise încuviinţă, după care îi făcu semn că poate să se aşeze lângă soţia lui.

Patrik o luă pe Erica de mână în momentul în care se aşeză pe scaun. Şi o strânse tare, tare.

— Presupun că nu ai fost atât de prost încât să vii aici cu vreun pistol, zise Louise.

— Presupui corect. Dar trebuie să te întreb, spuse el uitându-se la pistolul din mâna lui Louise, unde ai ascuns arma? Am căutat pe toată insula.

— Erica? Ţi-ai dat seama? i se adresă Louise.

Erica se încruntă. Pulsul i se domolise când îl văzuse pe Patrik, dar gândurile încă o bântuiau. De unde să ştie ea unde ascunsese Louise arma? Habar n-avea. Apoi îşi aminti de călătoria cu barca spre insulă.

— Plasa de homari. Ai pus pistolul în plasa de homari.

— Exact. Am vâslit în noaptea aceea şi am pus pistolul în plasă, iar acum, când am venit, am putut să-l recuperez uşor. După părerea mea, a fost un plan măreţ.

— Şi Rickard? întrebă Patrik. Sângele de pe cămaşa lui?

Louise pufni.

— Nu cred că e greu să-ţi dai seama. M-am asigurat că şi Rickard, şi Tilde o să înghită suficiente somnifere ca să adoarmă adânc.

Apoi m-am strecurat în camera lor, m-am îmbrăcat cu cămaşa lui Rickard peste o bluză cu mânecă lungă, ca să nu las nicio urmă, ADN sau altceva. Şi am avut cămaşa pe mine când am tras. Apoi am pus-o în coşul cu rufe murdare.

— Dar de ce? întrebă Elisabeth plângând.

Louise o privi cu milă.

— Nu am vrut niciodată să-ţi fac rău ţie, Elisabeth. Eşti doar o victimă în toată chestia asta, la fel de nevinovată ca Lola. Până şi Peter şi băieţii au fost victime nevinovate. Şi Cecily. Până la urmă şi Rickard, aşa nenorocit cum e el. Singurul care nu e o victimă e

Henning. Şi am vrut... *a trebuit* să-i fac ce mi-a făcut şi el mie. Am vrut să nu mai aibă nimic. Dar înainte de asta trebuia să ajung aproape de el.

— Şi de asta te-ai căsătorit cu Peter, zise Erica.

— A fost biletul meu de intrare în familia asta. Şi a fost chiar mai uşor decât am crezut. Un bărbat vrea să-şi oglindească imaginea în partener, aşa că am devenit imaginea în oglindă a lui Peter. Şi, odată ce a dispărut Cecily din viaţa lui, a fost foarte uşor. Apoi m-am făcut

indispensabilă pentru Henning. Am devenit mâna lui dreaptă, fiica pe care nu a avut-o niciodată. Şi nu ai bănuit nimic, niciodată, nu-i aşa, Henning? Atât ţi-ai dorit să ai pe cineva care să-ţi urmeze ordinele, care făcea în aşa fel încât viaţa ta putea să continue fără griji, iar tu să-ţi poţi hrăni orgoliul cu laude şi complimente.

Louise dădu cu nonşalanţă din mâna cu care ţinea pistolul.

Elisabeth suspină, iar Erica îl strânse mai tare de mână pe Patrik.

— Eşti atât de talentat, Henning! Eşti un gigant al literaturii, Henning!

Ai un talent dumnezeiesc, Henning!

Se imită pe ea însăşi, cu o voce batjocoritoare. Henning stătea cu capul plecat şi cu ochii aţintiţi în blatul mesei.

Louise continuă, dar acum cu vocea sobră pe care o avusese de când scosese pistolul din sacoşă.

— Doar eu am ştiut ce impostor şi ce mincinos eşti. Nu numai un criminal, dar şi un hoţ. Cineva care nu numai că a furat viaţa cuiva, i-a furat şi opera. Şi, Elisabeth, tu nu ai bănuit nimic niciodată. Nu-i aşa? Dumnezeule, tu ar fi trebuit să ştii că nu are niciun pic de talent!

— Despre ce vorbeşte, Henning? zise Elisabeth dezorientată.

— Da, despre ce vorbesc? Henning, le spui tu sau le spun eu?

— Du-te dracului! replică Henning încet, evitându-i privirea.

Louise le zâmbi malefic tuturor celor din jurul mesei.

— Înţeleg că vrei să le spun eu povestea asta. Atunci să vă povestesc ce s-a întâmplat în ziua aia. Ziua când am împlinit şase ani. După petrecere, toată gaşca a plecat din apartamentul nostru.

Dar tu te-ai întors, nu-i aşa, Henning? Pentru că voiai să

fii cu tata.

Credeaţi că eu nu ştiu. Dar copiii văd tot. Nu am vrut să audă Sigge ce faceţi, aşa că i-am zis să se ascundă în cufăr. El a crezut că e un joc, aşa că s-a băgat înăuntru şi a închis capacul. Iar eu am băgat un băţ prin încuietoare ca să nu poată să deschidă când vrea el, ci numai când voiam eu să iasă. Apoi am tras draperia din jurul patului meu şi m-am ascuns acolo. Noul meu walkman era în ghiozdan, aşa că l-am scos şi am ascultat muzică la maximum, ca să nu fiu nevoită să aud ce se întâmplă. Dar după o vreme a explodat ceva şi a început să miroasă a ars din bucătărie. M-am speriat şi m-am dus în fugă cu ghiozdanul în braţe. A fost oribil.

Aragazul ardea, cu flăcări înalte, până în tavan, şi tata era nemişcat pe jos. Era sânge peste tot şi avea ochii deschişi. Am ţipat şi am tot ţipat, dar nu s-a trezit. Am încercat să o trag în hol, dar era mult prea grea. M- am lovit şi de pistolul lui tata, care era în hol. Mă usturau ochii de la fum, devenise din ce în ce mai greu să respir.

Am înţeles atunci că trebuie să ies de acolo. Am pus pistolul în ghiozdan şi am fugit pe scări cât de repede am putut, ca să cer ajutor. Dar nu m-a văzut nimeni sau n-a vrut să mă vadă, chiar dacă plângeam şi ţipam cât de tare puteam. Oricum, cineva a sunat la pompieri, pentru că am văzut maşinile venind cu sirenele aprinse şi oprindu-se lângă blocul nostru. Şi m-am gândit că o să-l ajute pe tata. Dar nu a fost aşa. Pe ferestrele apartamentului ieşeau flăcări şi fum. Stăteam tremurând la o scară de peste drum, cu ghiozdanul în braţe, şi am văzut cum ieşeau pompierii din bloc şi dădeau din cap. Eram doar un copil, dar am înţeles.

— Şi unde ai dispărut? întrebă Patrik.

— Sora lui tata, Lussan, îmi dăduse o carte de vizită când a venit la noi şi s-a certat cu tata. Mi-a dat cartea de

vizită şi a zis că pot să o sun dacă am vreo problemă. Era în ghiozdanul meu, acolo unde aveam toate lucrurile importante. Am sunat-o de la un telefon public. A zis să mă duc după colţ să o aştept şi a venit şi m-a luat de acolo cu maşina ei cea mare. Apoi a rezolvat ea totul. Nu ştiaţi că dacă ai bani şi relaţii poţi să rezolvi absolut orice? Şi mai ales atunci. În 1980. Nu mai eram Pytte. Şi nici măcar Julia. Eram Louise. Fiica adoptivă a lui Lussan şi Pierre. Unchiul lui Pierre era şeful poliţiei din Stockholm pe vremea aia, aşa că a tras nişte sfori, iar eu am avut brusc o nouă identitate. Nu ştiu detaliile sau nu le- am ştiut până nu am obligat-o pe Lussan să mi le spună, înainte... înainte să moară.

— Am văzut ce i-ai făcut. Ai fost extrem de furioasă, spuse Patrik încet.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Lussan? întrebă Elisabeth cu voce gâtuită.

Louise se uită calmă la ea.

— Lussan şi Pierre sunt morţi. I-am omorât.

— Dumnezeule! exclamă Henning.

De când Louise dezvăluise că el o omorâse pe Lola rămăsese împietrit şi absent. Erica se întreba dacă înţelege cu adevărat ce se întâmpla. Acum Henning luă o gură mare de whisky.

— Lussan şi Pierre au mituit-o pe bunica lui Sigge să nu spună că de fapt Sigge era cel care murise în incendiu. Abia după câteva săptămâni l-a dat dispărut şi nimeni nu a făcut legătura cu incendiul. L- au mituit şi pe medicul legist. Bani. Relaţii. Putere.

Nimeni, niciodată, nu a pus la îndoială identitatea mea. Şi nu am vorbit niciodată despre Lola. Era total interzis. Făcuse de ruşine toată familia. Chiar şi după moarte. De-aia îi părăsise Lola şi nu se mai uitase înapoi. Dar eu nu puteam să plec. Unde să mă duc? Nu aveam pe nimeni

altcineva.

— 0 aveai pe bunica ta, răspunse Erica.

O clipă, i se făcu milă de Louise, dar îi trecu repede când îi văzu privirea rece.

— Aveam şase ani, spuse Louise cu vocea asta nouă, înfricoşătoare, care pusese stăpânire pe ea. Nu ştiam nici cum o cheamă, nici unde stă. Nu aveam nicio posibilitate să o găsesc.

Eram prizoniera lui Lussan. Şi a fost dezgustător. *Ea* era dezgustătoare, viaţa lor era dezgustătoare. Dar am învăţat tot ce aveam nevoie să ştiu ca să fiu soţia perfectă pentru Peter. Şi veneam dintr-o familie bună, rădăcini sănătoase, perfectă pentru a fi lăsată să intru în familia Bauer. Lussan a fost enorm de fericită de ce *partidă* am făcut. Proasta aia nu a înţeles nimic. Şi până la urmă a primit ce a meritat.

Louise se uită la Henning cu ochii mijiţi.

— La fel ca tine, Henning Bauer. Eşti un om rău, perfid, un narcisist care şi-a construit viaţa pe o minciună. Erai un neica-nimeni când ai întâlnit-o pe Elisabeth, un scriitor fără pic de talent, cu ambiţii mai mari decât talentul, care a luat numele de familie al celebrei sale soţii. Ai ştiut din prima ce ai în mână când ai citit opera lui tata. Şi ai vrut să fie a ta.

Ridică pistolul şi-l îndreptă spre Henning.

— Şi acum ai primit şi tu ce meritai. Ţi-am luat totul. Ţi-am luat fiii, reputaţia, premiul. Nu mai ai nimic.

Henning ridică privirea şi încercă să stea în picioare.

— Curva dracului... înjură el printre dinţi.

Louise începu să râdă.

— Acum îţi cade masca şi-ţi arăţi adevărata faţă. Ţi-am împuşcat fiul şi nepoţii cu acelaşi pistol cu care mi-ai omorât tu tatăl. Ce simbolistică!

Ca într-o tragedie greacă, aşa cum aţi numi-o voi la Blanche.

— Ce vrei să spui? întrebă Henning clătinându-se în capul mesei unde rămăsese. Am împins-o şi s-a lovit la cap.

— Dar nu de asta a murit Lola, interveni Patrik, iar Erica tresări.

Îi veni în minte raportul anchetei, oare de ce nu se gândise la asta? Lola a murit împuşcată de două ori. Cu acelaşi pistol cu care fuseseră omorâţi Peter şi băieţii.

— Lola a fost împuşcată? Nu, nu.

Henning căzu din nou pe scaun.

— Eu nu am împuşcat-o pe Lola, şopti el.

Şi, pentru prima dată de când ajunseseră pe insulă, indiferenţa înfricoşătoare a lui Louise se risipi.

— Dacă nu Henning e cel care l-a împuşcat pe tata, atunci cine a fost?

Privi disperată în jur, cu ochii atât de mari, încât parcă mai aveau puţin şi îi ieşeau din orbite.

Nimeni nu zise nimic.

Într-un final, Elisabeth îşi drese vocea. Avea pe faţă pete mari şi roşii, dar era într-un fel sfidătoare. Şi a început să povestească.

Stockholm 1980

Elisabeth se furişase înapoi în apartamentul Lolei. Stătea în hol, ezitând puţin şi aplecându-se peste gecile care atârnau în cuier. Nu prea ştia ce face de fapt, dar incertitudinea o măcina de prea mult timp, aşa că trebuia să afle. Scuza lui Henning că trebuie să scrie o adusese la disperare. Ştia că n-avea de scris azi. Îl urmărise pe ascuns şi, cu durere în suflet, îl văzuse întorcându-se la Lola.

Îi auzi în bucătărie şi se furişă într-acolo. Şi văzu ceea ce o bântuise. Soţul ei săruta pe altcineva… un bărbat.

Pentru că aşa era. N-avea decât să spună toată lumea că Lola e femeie, dar Elisabeth ştia că, din punct de vedere biologic, nu era.

Simţi cum i se face rău şi încercă să-şi şteargă lacrimile. O altă femeie în viaţa lui ar fi fost o catastrofă, dar un bărbat era mai mult decât ea putea să ducă. Ţinea la Lola la fel de mult ca şi ceilalţi, dar asta fusese înainte... înainte să se fi culcat cu soţul ei.

Pe Elisabeth o cuprinse un frison când se gândi la corpurile lor, goale, în pat, la Henning care o mângâia pe Lola. Trădarea, umilinţa, asta nu putea să o înţeleagă. Ura o făcu să tremure.

Dezamăgirea. Faţă de amândoi. Lola, despre care crezuse că-i e prietenă. Şi Henning. Bărbatul ei. Iubitul ei.

Se furişă încet în apartament, uitându-se cu grijă împrejur, până îşi făcu curaj să intre în living. Acolo razele soarelui desenau modele pe covorul mare şi roşu şi pe cufărul de lângă zid. Nu o zări pe Pytte, dar draperia din jurul patului ei era trasă şi auzi zgomote de acolo. Perfect. Fetiţa era cu treaba ei.

Rămase nemişcată o clipă îndelungată. Din cauza furiei, nu putea să gândească clar şi raţional. Oare de ce era încă acolo? A vrut să ştie şi acum ştia. Misiunea era îndeplinită. Şi totuşi se duse către uşa de la bucătărie, uitându-se prin crăpătură. Henning o ţinea pe Lola în braţe, se giugiuleau şi se sărutau. El o mângâia şi ea se gudura ca o pisică fericită. Lui Elisabeth îi venea să urle şi să se repeadă asupra lor, să-i facă să sufere la fel mult cum o făcuseră şi ei pe ea să sufere, dar un zgomot o făcu să se dea înapoi. După care nu se mai auzi nimic. Lola îi spuse ceva lui Henning şi după aceea se făcu linişte. Mai aşteptă o clipă, apoi îşi făcu din nou curaj să se uite în bucătărie. Nu mai era nimeni.

Însă auzi voci supărate. A lui Henning. Şi a Lolei. Henning veni în grabă. Ţinea ceva deasupra capului, ceva pe care Lola încerca să i-l ia. Elisabeth îl auzi rugând-o pe Lola să-i facă sex oral, iar furia o cuprinse în ghearele ei.

Dintr-odată, Lola îl lovea pe Henning. O serie de pumni în piept.

Henning îi dădu un pumn direct în maxilar. Şi ea căzu cu braţele deschise, pe spate, lovindu-se zgomotos cu capul de aragaz.

Tăcerea care urmă apoi era cumplită.

Lola era pe jos, lipsită de viaţă, şi lui Elisabeth îi trecu prin faţa ochilor toată viaţa. Henning la închisoare. Cei doi copii ai lor care vor creşte fără tată. Numele familiei ei târât în mocirlă. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Henning nu era puternic. Dar ea era.

Se furişă înapoi în hol, pe lângă bucătărie, spre uşa de la intrare, o deschise şi o închise apoi zgomotos. După aceea intră în bucătărie.

— Şedinţa s-a anulat, aşa că m-am întors să o ajut pe Lola să strângă... Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Henning stătea nemişcat ca o statuie lângă corpul Lolei. Era cenuşiu la faţă.

— A... a căzut, răspunse el aproape plângând.

În jurul ei erau împrăştiate pe jos agendele albastre.

— M-am... m-am răzgândit şi eu şi m-am întors. Ne... ne-am certat pe jurnalele ei. Le-am citit şi am văzut că scrisese despre mine... fantezii despre mine. Fantezii care ar putea fi interpretate greşit.

Elisabeth se întrebă în momentul ăla dacă Henning poate să-i observe ura.

— Ia jurnalele şi dispari. Distruge-le. Mă ocup eu.

— Dar...

— Fă ce-ţi spun, îi ceru Elisabeth hotărâtă. Pleacă de-aici. Şi distruge jurnalele.

Henning încuviinţă. Strânse în grabă agendele de pe jos şi ieşi în fugă din apartament. Elisabeth se uită împrejur. Trebuia să distrugă toate urmele. Nu putea să lase nimic care l-ar fi incriminat pe Henning.

Pe aragaz era o cratiţă cu ulei. Unul dintre ochiurile aragazului ardea în continuare, iar ea se întinse să ia cratiţa, dar ţipă tare când o apucă o mână de gleznă.

— Henning...

Lola se foi şi se ridică ţinându-se de cap.

— Unde e? M-a lovit.

— A plecat, răspunse Elisabeth cu jumătate de gură.

Oare ce avea să facă acum?

Lola se ridică greoi. Se duse şchiopătând în dormitor, către o cutie de pe pat. O cutie gri, foarte mare. Elisabeth se luă după ea.

Se uită curioasă când Lola deschise capacul cutiei, în care se afla un pistol.

— Le-a furat.

— Ce a furat? întrebă Elisabeth.

O copleşi furia. Nu ştia cum să-i facă faţă, nu ştia cum să facă faţă sentimentelor pe care le avea. Dragostea pentru Lola.

Amestecată cu ura faţă de ea.

— Agendele mele, răspunse Lola printre dinţi. Îmi pare rău Elisabeth, dar o să-l denunţ la poliţie.

Lola se întoarse şchiopătând în bucătărie.

Elisabeth se uită din nou la cutie, la pistol. Nu putea să gândească. Totul era în ceaţă. Luă pistolul cu mâna dreaptă şi se duse în bucătărie. Lola avea telefonul în mână şi forma un număr.

Fără a ezita nicio clipă, Elisabeth ridică pistolul şi trase. De două ori.

Lola o privi mirată. Apoi căzu. Elisabeth şterse pistolul cu fusta şi îl puse lângă Lola. Apoi turnă uleiul din cratiţă peste blatul de la bucătărie, aragaz şi peste focul de la aragaz.

Auzi cum flăcările se întind când ieşi din apartament. Îşi continuă drumul cu paşi grăbiţi. Apoi se opri brusc. Pytte!

După care îşi continuă drumul. Nu mai avea ce să facă. Zarurile fuseseră aruncate.

— Toţi anii ăştia m-ai lăsat să cred că eu am omorât-o pe Lola.

Henning era roşu la faţă şi pe frunte îi străluceau broboane de sudoare. Elisabeth se făcu mică.

— Nu... nu am putut. M-ai fi părăsit. Şi eu nu aş fi putut să stau la închisoare. A fost mai bine să crezi asta. Şi am avut noroc. Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni n-a vrut să cerceteze şi să elucideze uciderea uneia din alea.

— *Uneia din alea,* mârâi Louise printre dinţi. Tata nu a fost *una din alea.* Şi eu, care am crezut tot timpul că a omorât-o Henning!

Se lăsă pe scaun. Apoi ridică pistolul, îndreptându-l spre Elisabeth.

— Pe tine ar fi trebuit să te urăsc toţi anii ăştia. Sau pe amândoi.

Mă bucur că ţi-am ucis fiul şi nepoţii, Elisabeth. Înţelegi?

Elisabeth îşi duse mâinile la faţă, fără să zică nimic. Patrik o strânse pe Erica de mână şi apoi o întrebă pe Louise:

— Dar Rolf? De ce l-ai omorât?

Lăsă pistolul jos şi se uită nedumerită la el.

— Nu l-am omorât eu pe Rolf.

— Atunci cine...? întrebă Patrik confuz.

— Eu i-am omorât pe Peter şi pe băieţi pentru că îi iubea Henning. Şi pe Cecily, ca să pot să intru în familia asta. Dar Rolf?

N-aveam niciun motiv să-l omor.

Louise se ridică de pe scaun şi se duse în spatele lui Elisabeth, care plângea înfundat.

— Tata l-a iubit pe Henning. Şi Henning a trădat-o pe Lola. Dar nu el a omorât-o. Ci *tu.*

Louise puse pistolul la tâmpla lui Elisabeth, o prinse cu

mâna stângă de gât şi îi şopti la ureche:

— De ce a trebuit să-l omori pe tata? Ca să-l protejezi pe Henning?

Nici măcar nu-l iubeai. Tu l-ai iubit pe Rolf. Ţi-am citit scrisorile de dragoste. Şi nici Henning nu te-a iubit. Ai făcut-o pentru reputaţia ta, Elisabeth? Pentru numele tău? Nu trebuia să se afle că soţul tău s-a culcat cu *una din aia.* Un *freak,* aşa l-a numit Lussan pe tata.

Înainte să o omor. Să-ţi numeşti propriul frate un *freak!*

Louise apăsă şi mai tare pistolul în tâmpla lui Elisabeth, care suspină.

— Nu a fost niciun noroc că nu a investigat nimeni. Lussan şi Pierre s-au folosit de relaţiile lor. Unchiul lui Pierre, şeful poliţiei, nu a vrut să se investigheze. Şi atunci nu s-a investigat. Nimănui nu i-a păsat de tata. Nimănui.

Învârti pistolul pe tâmpla lui Elisabeth, care avea şiroaie de lacrimi pe obraji.

— Înţelegi că Henning te-a păcălit şi pe tine? Agendele pe care le-a luat cu el nu erau jurnale. Sunt cărţile pe care le-a publicat apoi cu semnătura lui. Nu Henning ar fi trebuit să ia Premiul Nobel pentru Literatură, Lola trebuia.

— De ce ai aşteptat atât timp? întrebă Erica, lipită de Patrik, ca să-i simtă căldura corpului; avea nevoie de siguranţa asta.

— Am aşteptat o viaţă întreagă. Timpul nu înseamnă nimic.

Singurul lucru care a contat pentru mine a fost tata. Şi doar mie mi-a păsat de Lola. Am crezut că Henning a omorât-o. Dar ca răzbunarea asta să conteze, trebuia ca el să piardă cât mai mult.

Când am aflat că o să ia premiul ăla după care a tânjit toată viaţa, am ştiut că a venit momentul. Era gata, după toţi anii în care m-am pregătit. Am vrut să piardă totul. Familia. Blanche. Faima.

— Tu i-ai dat lui Rolf informaţiile? Despre Blanche?

— Da, răspunse Louise. Începuse să pună întrebări despre Blanche şi mi-am dat seama că bănuia ceva. Aşa că i-am dat tot ce a avut nevoie. Era momentul potrivit.

— Ştii de ce începuse să se intereseze?

— Nu. Poate se săturase de toate căcaturile.

— Era pe moarte.

Elisabeth suspină, iar Louise bătu cu pistolul de câteva ori în tâmpla ei. Patrik continuă:

— Rolf mai avea doar câteva luni de trăit. Cred că voia să se împace cu trecutul. Şi cred că expoziţia făcea parte din chestia asta.

Aşa că a mai existat cineva căruia i-a păsat de tatăl tău. Nu uita cum se numeau fotografiile. *Nevinovăţie* şi *Vinovăţie.* Vivian mi-a trimis fotografia care dispăruse, am primit-o când eram în drum spre insulă.

Ai primit-o şi tu, nu-i aşa?

Louise confirmă din cap.

— Pot să scot telefonul? Să le arăt lui Henning şi Elisabeth?

— De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică?

Elisabeth se îndreptă brusc de spate şi încercă să se elibereze din strânsoarea Louisei.

— Taci din gură!

Louise apăsă din nou pistolul în tâmpla ei. Apoi îi ordonă lui Patrik:

— Arată-le!

Patrik căută fotografia în telefon. I-o arătă mai întâi Ericăi şi apoi lui Henning.

Dar privirea lui Henning parcă era îngheţată şi i se zbătea colţul gurii. Apoi tot corpul începu să-i tremure. Îşi dădu ochii peste cap.

Până să-şi dea seama ceilalţi ce se întâmplă, căzu pe podea.

Spasmele deveneau din ce în ce mai puternice, iar la gură se forma spumă.

— Henning!

Elisabeth urlă ca un animal rănit.

Patrik se aruncă spre Henning şi ţipă apoi către Louise.

— Trebuie să-l ajutăm!

Louise se holbă la Henning, îi dădu drumul lui Elisabeth şi lăsă pistolul în jos.

Elisabeth reacţionă rapid. Smulse pistolul şi o împuşcă în piept.

Louise făcu ochii mari. Rămase în picioare o clipă, apoi se clătină şi căzu.

— Erica! Cheamă ajutoare! ţipă Patrik la ea, făcând-o să se trezească din şoc.

Erica fugi din sala de mese, departe de sânge şi de ţipete. Paula, Martin şi Gosta erau în curte, lângă casă, şi îi rugă să cheme ajutoare şi apoi să intre ca să-l ajute pe Patrik. Când rămase singură, îşi dădu seama că plângea. Îi luă destul de mult timp până ce putu să se liniştească şi să-şi adune puterile ca să se poată întoarce şi ea.

Se opri în uşă şi rămase fără suflare când văzu scena din faţa ei.

Henning pe jos, acolo unde căzuse, cu trupul cuprins de spasme.

Martin îl ţinea de cap ca să-l ajute să respire. Patrik era pe partea cealaltă a mesei, în genunchi, lângă Louise, presându-i pieptul cu putere. Cu toate acestea, balta de sânge de sub ea creştea tot mai mult.

— Elicopterul e pe drum, anunţă Gosta, ajunge în câteva minute.

— Sper să vină la timp, zise Patrik resemnat.

Paula luase pistolul din mâna lui Elisabeth, care acum stătea nemişcată, puţin mai departe, uitându-se la soţul ei.

— Toţi anii ăştia am avut grijă de tot, şopti ea. De copii,

de casă, de carieră. În timp ce el a stat în biroul lui şi a scris. El era vedeta.

Geniul. El a primit aplauzele şi laudele. Eu şi copiii am trăit în umbra lui, tot timpul. Şi totul a fost o minciună.

— Şi tu ai minţit, replică Erica neputând să se abţină. L-ai lăsat să creadă că el a omorât-o pe Lola.

Elisabeth părea neobişnuit de calmă.

— E adevărat. Dar nu-i aşa că asta de fapt amplifică minciuna lui?

Că a furat munca şi laudele care i se cuveneau altcuiva, unei persoane pe care o avea de fapt pe conştiinţă? E un om slab. Văd asta acum şi ar fi trebuit să văd mai devreme. Sau poate am ştiut mereu. Henning a fost mereu atras de lucruri care strălucesc.

Numele meu a fost sigur ceva irezistibil.

Pe pantalonii lui Henning apăru o pată umedă în momentul în care îşi pierdu controlul asupra vezicii urinare. Elisabeth fu cuprinsă de scârbă. Se duse către măsuţa unde aveau băuturile şi-şi turnă un pahar mare cu whisky.

Afară se auzi un elicopter care se apropia de Skjălero.

Patrik se uita pe geam către mare, pe veranda de acasă.

Priveliştea era superbă, dar el nu o vedea. Era încă îngrijorat de ceea ce s-ar fi putut petrece. Întâmplările din ultima vreme îi dovediseră încă o dată că viaţa e fragilă. Ar fi putut să o piardă pe Erica, acolo, pe insula familiei Bauer.

Erica era totul pentru el, viaţa lui. Da, şi copiii erau, dar el şi Erica erau baza. Din dragostea lor crescuse familia asta. Era pierdut fără ea. Şi Louise ar fi putut să i-o ia.

— Mâncăm în jumătate de oră.

Vocea Ericăi îl făcu să tresară, dar ea îi puse liniştită mâinile pe umeri. Fără a se gândi, îşi puse şi el mâinile peste ale ei. Parcă pentru a lua puţină căldură de la ea.

Erica se aşează apoi pe fotoliul de ratan de lângă el.

— Mi-a fost foarte frică, spuse el.

— Şi mie.

Erica luă o pătură şi şi-o puse peste picioare.

— Şi acum parcă nu mai pot să scap de ea, continuă el.

Şi ei îi era frig, chiar dacă se învelise. Îl privi cu drag.

— Am mai trecut prin asta, răspunse ea zâmbind. O să treacă.

Până la urmă. Într-o bună zi, nu o să te mai îngrijorezi pentru nimic altceva decât cum să facem să scăpăm de arcada asta de pizzerie.

Patrik o luă de mână.

— Sper că ai dreptate. Dar tot mi se pare că e din ce în ce mai rău, odată cu trecerea anilor.

— Ai auzit ceva de la spital?

— Au operat-o pe Louise. Nu se ştie încă. Henning trăieşte, dar nu se ştie cât de mult i-a fost afectat creierul.

— La naiba!

Erica oftă şi-şi trase picioarele sub ea pe fotoliu.

— Să trăieşti cu o minciună atâta vreme.

— Te gândeşti acum la Louise sau la Henning?

— La amândoi, de fapt. Louise, care şi-a dedicat toată viaţa pentru a se transforma şi a deveni ce era nevoie ca să poată intra în familia Bauer. Şi

Henning, care a primit bucuros laudele pentru o creaţie care nu era a lui.

— Ziarele au început deja să se intereseze de chestia asta, zise Patrik sumbru. O să fie în culmea fericirii când vor afla toate detaliile.

— Nu mai citi toate mizeriile.

— Ce o să faci cu cartea? Despre Lola?

Erica trase aer în piept şi se uită la mare.

— Mi se pare că acum, după tot ce s-a întâmplat, e şi mai important să-i spun povestea. Am vorbit mai devreme

cu Vivian.

Mă lasă să folosesc fotografiile lui Rolf în carte. Şi vrea să facă ea expoziţia, în memoria lui, dar a promis că mă lasă să lansez eu cartea mai întâi.

— Fotografiile sunt superbe.

— Lola a fost superbă.

Au rămas în linişte amândoi, privind cerul parcă în flăcări. În curând, soarele avea să dispară în mare; în perioada asta a anului se întuneca mult mai devreme.

Erica îl strânse de mână.

— Vrei să vorbim despre elefantul din cameră?

— Vrei să zici despre chifla din cuptor?

Încercase să facă o glumă, dar nu-i reuşi, pentru că Erica nu schiţă niciun zâmbet. Doar încuviinţă. El se apropie şi o mângâie pe obraz. Avea dreptate. Era un subiect pe care nu mai puteau să-l amâne.

Stockholm 1980

— La naiba!

— Ce e? întrebă Ester surprinsă de ieşirea bruscă a lui Rolf.

— Mi-am uitat fularul la Lola.

— Îl iei data viitoare. Deja te-ai întors din drum o dată.

— Nu, nu, e ăla albastru şi ştii cum e Lola. O să-i placă şi atunci o să dispară în gaura aia neagră care e şifonierul ei.

— Bine, dar grăbeşte-te, să nu întârzii. Clientului nu-i place să aştepte.

— Clientul, bombăni Rolf.

Ura să muncească doar pentru a avea un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. Era de-a dreptul prostituţie. De data asta trebuia să le facă poze unora de la bursa de valori. Oameni serioşi, cu costume la două rânduri, care voiau să transmită lumii cât de mulţi bani şi putere au ei. Efectiv dezgustător.

Urcă treptele două câte două şi se opri în faţa uşii

pentru a-şi trage răsuflarea; condiţia lui fizică lăsa de dorit. Apăsă încet pe clanţă. Nu voia ca Lola să ştie că s-a întors. Când începea să vorbească, nu mai termina...

Fularul era în cuier, pe hol, iar el îl lipi o clipă de obraz. Nu putea să-i spună soţiei lui de ce era atât de important să-l recupereze, dar probabil că ea bănuia – îşi dădea seama după comportamentul ei din ultima perioadă.

Rolf îl primise de la Elisabeth. Câteodată i se părea că încă poate să-i simtă mirosul impregnat în fular. Mirosea a dragoste şi a durere, într-o combinaţie care-i frângea inima. Îi lipsea enorm. Dar măcar era bine că nu întrerupseseră de tot legăturile. Dragostea nu se putea clădi pe trădare şi pe minciuni. O iubea pe Ester, iar Elisabeth îl iubea pe Henning. Nu aşa cum se iubeau ei, dar, dacă ar fi divorţat, ar fi provocat nişte răni care nu s-ar fi vindecat niciodată. Şi n-ar fi avut cum să fie fericiţi împreună. Nu poţi să-ţi clădeşti fericirea pe nefericirea altcuiva.

Uneori, când nu observa nimeni, Elisabeth îi arunca câte o privire plină de dragoste care îl ameţea de tot. Şi Rickard îi amintea mereu de dragostea lor. A ştiut că e al lui de prima dată când îl văzuse. Dar Henning nu ar fi putut să facă faţă adevărului. Aşa că

Rolf ascunsese secretul foarte bine, la fel de bine cum ascunsese scrisorile de dragoste de la ea. Rolf făcu câţiva paşi pe hol cu fularul în mână şi auzi un zgomot din bucătărie. Se uită prin crăpătura uşii. Şi se blocă. Apoi ridică uşor camera de fotografiat şi făcu câteva poze. Inima îi bătea cu putere în piept. Henning. Şi Lola.

Elisabeth ar fi distrusă dacă ar afla. Dacă ştia că tot sacrificiul lor era pentru o minciună. Se întrebă dacă era supărat. Dar nu. Nu putea să fie supărat, pentru că ceea ce tocmai fotografiase era dragoste pură. La fel ca a lui şi a lui Elisabeth. Faţa Lolei strălucea în mâinile lui Henning.

Buzele ei se deschiseră cu dor când o sărută el. De parcă nu erau decât ei pe lumea asta. Nu putea să simtă furie în faţa dragostei. Dragostea era dragoste. În orice formă. Lăsă încet camera de fotografiat în jos şi ieşi din apartament.

Secretul Lolei şi al lui Henning era în siguranţă. El nu avea să-l dezvăluie.

Două săptămâni mai târziu

Aveau programarea făcută. În urma rezultatului analizelor, Erica şi Patrik căzuseră de acord, cu multă durere şi după multe discuţii, că asta era cea mai bună decizie. Nu mai aveau putere şi nici timp pentru încă un copil. Şi mai ales pentru un copil despre care ştiau deja că se va naşte cu dizabilităţi.

Însă Erica era şocată de cât de afectată era de hotărârea asta.

Când trenul intră în gara centrală din Stockholm, îşi dădu seama că tot drumul nu făcuse altceva decât să se uite pe geam la peisaj.

Prima oprire în capitală era la o întâlnire cu editura. Taxiul se opri în faţa porţilor impunătoare de pe Sveavägen, iar ea rămase o vreme în faţa lor cu mica geantă de voiaj în mână. Povestea Lolei luase o întorsătură neaşteptată. Ceea ce crezuse la început că o să scrie se transformase acum în ceva cu totul şi cu totul neaşteptat.

Dar încă nu ştia cum să pună problema. Cazul era prescris, deoarece Lola şi Sigge fuseseră omorâţi înainte de 1985. Nu avea să fie condamnat nimeni pentru crime.

Presa nu aflase încă despre această parte a poveştii, dar chipul Louisei era pe prima pagină a tuturor ziarelor. Supravieţuise şi recunoscuse că îi omorâse pe Cecily, pe Peter, pe Max şi William —

şi chiar şi pe Rolf, deşi iniţial negase.

Numele Lolei nu apărea deocamdată nicăieri. Dar

situaţia se va schimba când va publica ea cartea. Şi nu ştia cum să facă. Dar exista o persoană cu care trebuia să vorbească înainte să ia o decizie.

După întâlnirea de la editură, merse pe jos spre a doua întâlnire.

Editorul ei fusese îngrijorat şi neînţelegător cu privire la îndoielile ei referitoare la carte, dar ea nu-i dăduse nicio explicaţie. Era ceva între ea şi Elisabeth.

Erica ezită puţin înainte să sune la uşă. Apartamentul era pe Strandvägen, în acelaşi bloc cu firma Svenskt Tenn, şi toată scara arăta câţi bani sunt acolo.

Simţi cum o cuprinde nesiguranţa imediat ce Elisabeth deschise uşa. Nu-şi făcuse niciun plan. Nu ştia ce să-i zică sau ce să o întrebe. Elisabeth era la fel de senină şi de liniştită ca la cina de la nunta de aur, îmbrăcată cu haine scumpe şi elegante. Fiecare fir de păr stătea perfect. Parcă nu se întâmplase nimic în sala de mese de pe Skjälero.

— Intră! o invită ea arătând cu mâna cu o manichiură perfectă către un living imens.

Erica se abţinu cât putu să nu se arate uluită. Ăsta nu era un apartament, era un etaj întreg. Era enorm şi fiecare detaliu era perfect. Şi bineînţeles că nicăieri nu era nicio arcadă de pizzerie.

— Cafea? Ceai? Ceva mai tare?

— Cafea, mulţumesc.

Elisabeth făcu semn discret unei femei pe care Erica nu o observase iniţial. Nancy.

Erica o salută surprinsă.

— Henning! Avem musafiri!

Elisabeth vorbea tare şi clar în timp ce se îndrepta către nişte canapele albe. Erica îşi ţinu respiraţia. Era şocată să-l vadă pe Henning. Nu-l mai văzuse de când era pe jos în sala de mese de pe insulă, cuprins de convulsii.

— Aude şi înţelege tot ce zicem, dar mişcările sunt

limitate, pentru că e paralizat în mare parte, îi explică Elisabeth încet. Nu mai poate să vorbească. Dar, cum am mai zis, e lucid.

Elisabeth se aplecă peste scaunul cu rotile şi şterse cu o batistă puţină salivă din colţul gurii lui Henning. Apoi îşi aranjă fusta cu grijă şi se aşeză pe canapea.

— Mulţumesc că mă primeşti, *că mă primiţi,* zise Erica exact când Nancy îi întindea o cană cu cafea.

Menajera pusese pe masă o tavă plină cu bunătăţi.

— Biscuiţi?

Elisabeth făcu semn spre farfuria cu biscuiţi italieneşti cu migdale.

— Nu, mulţumesc, răspunse Erica dregându-şi vocea. Eu tocmai am avut o întâlnire la editură...

Se uită la Henning, neştiind cum să se exprime de faţă cu el. De fapt, se aşteptase să vorbească doar cu Elisabeth, iar acum nu ştia dacă are curaj să spună ceva sau dacă voia de fapt să spună ceva.

— Nu te feri de Henning. Poţi să vorbeşti deschis, zise Elisabeth de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu mai avem secrete unul faţă de celălalt, nu-i aşa, iubitule?

— Da, deci trebuie să vorbim despre cartea mea, continuă Erica, uitându-se când la Henning, când la Elisabeth.

Parcă se afla într-un coşmar bizar.

— Editura mă susţine să scriu şi să termin cartea cu datele pe care le am acum. Dar nu ştiu...

— Louise ce zice?

Elisabeth părea că discută afaceri.

— Louise vrea să scriu despre povestea Lolei. Aşa cum e. Cu tot ce s-a întâmplat.

— Foarte bine atunci, răspunse Elisabeth dând din mâini.

— Dar...

Erica se bâlbâi.

— O să te afecteze. Pe tine. Nu o să conteşti cartea?

— Nu, zise Elisabeth luând o gură de cafea.

Erica se uită perplexă la ea. Apoi piesele din puzzle se aşezară, una după alta.

— M-a măcinat ceva, de când eram în sala de mese cu Louise. Dar nu am putut să-mi dau seama ce anume. Ai zis ceva, ceva de genul: *De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică?* De unde ştiai ce reprezintă? Asta, dacă nu cumva ai văzut-o în galeria lui Rolf în noaptea aceea...

Elisabeth zâmbi şi întinse mâna să ia un biscuit. Apoi se întoarse şi arată spre peretele din spatele Ericăi.

— Nu-i aşa că e superbă? Pot să spun cu mâna pe inimă că e una dintre cele mai bune fotografii ale lui Rolf. Nu-i aşa, Henning?

Erica se întoarse şi se uită în direcţia în care arătase Elisabeth.

Fotografia intitulată *Vinovăţie* era agăţată pe perete într-un format imens.

— Am cumpărat-o de la Vivian. Am cumpărat şi negativul. Aşa îşi va permite să păstreze apartamentul. Mi-a rămas recunoscătoare.

Erica îşi întoarse privirea către Henning. I se zbătea ochiul stâng şi parcă încerca să spună ceva, dar singurul lucru care se auzi era un geamăt lung.

— Nu am ştiut că Rolf era pe moarte. Aşa că nu am înţeles de ce vrea să distrugă totul. Pentru toată lumea.

— Te-ai dus la galerie, în timpul petrecerii?

— Da. Eram puţin ameţită şi nervoasă pe el pentru că nu venise la petrecere. Devenise un moş morocănos şi eu... cred că voiam să-l cert. Sau, nu ştiu, poate a fost ca de obicei, doar o scuză ca să mă pot vedea cu el.

— Încă îl iubeai?

— Întotdeauna l-am iubit pe Rolf, răspunse Elisabeth

clar şi tare, uitându-se la Henning. Dar am crezut că ne-am sacrificat dragostea pentru ceva mai presus de noi. Am crezut că mi-am sacrificat dragostea pentru un bărbat măreţ, că Henning avea să lase ceva trainic posterităţii. Şi, în vanitatea mea, am vrut să fiu o parte din istoria asta.

Şi ce a scris Henning, ce am crezut eu că a scris... a fost atât de... frumos, perfect, plin de dragoste. Nici un alt autor nu a mai întruchipat femeia atât de bine.

După care pufni şi se scutură de parcă voia să scape de ceva lipicios de pe ea.

— Henning zicea mereu că eu sunt muza lui. Cum aş fi putut să-i iau aşa ceva?

Îl mângâie pe mână şi apoi se uită din nou la fotografie.

— Când am văzut fotografia în galerie în seara aia, l-am implorat pe Rolf să nu o expună.

— Nu ai vrut să se afle despre relaţia lui Henning cu Lola.

Elisabeth clătină din cap.

— Ar fi fost o ruşine. Şi un scandal. Dar nu din cauza asta. Uită-te la fotografie. Ce vezi? Uită-te în spatele lui Henning şi al Lolei.

Erica se uită la fotografie din nou. Nu înţelegea ce vrea să spună

Elisabeth. Apoi îşi luă privirea de la sărut, de la Henning şi de la Lola. Se uită în planul îndepărtat. Numai în formatul ăsta mare puteai să vezi, să-ţi dai seama.

— Eşti şi tu în fotografia asta.

— Da, Rolf a văzut sigur când a mărit poza. Nici Louise nu a văzut când a primit copia de la Vivian. Dar, dacă Henning ar fi văzut poza mărită la expoziţie, şi-ar fi dat seama că l-am minţit. Şi-ar fi dat seama că de fapt fusesem în apartament cu mult înainte şi că îi văzusem. Ar fi înţeles. Şi nu puteam permite.

— Aşa că l-ai împuşcat pe Rolf cu pistolul de cuie, ca să

nu expună fotografia. Dar tu ai avut o rochie roşie. Şi în pistol au găsit fibre negre. Elisabeth zâmbi din nou.

— Ai trecut cu vederea că seara târziu m-am schimbat cu o creaţie minunată a lui Oscar de la Renta. Neagră.

— Dar atunci de ce zice Louise că ea l-a omorât pe Rolf?

Elisabeth se duse în spatele scaunului cu rotile. Îşi puse mâinile în jurul lui Henning şi îl mângâie pe piept.

— Am făcut un mic contract, Louise şi cu mine. Uciderea Lolei şi a copilului s-au prescris. Nu contează ce scrie în cartea ta. O să neg pur şi simplu. E cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Dar pentru moartea lui Rolf aş fi condamnată la închisoare. Şi nu aş rezista. Dar cu ruşinea pot să mă împac. Aşa că ea spune că l-a omorât pe Rolf, iar eu nu o să te opresc să publici adevărul despre Lola. Şi o să mă ocup personal ca toate cele nouă cărţi să fie publicate din nou cu numele real al autorului. Nu-i aşa că e frumos, Henning? în sfârşit, Lola o să aibă numele pe copertă.

Vorbea încet la urechea lui. Iar el scotea nişte sunete guturale, indescifrabile.

Erica se uita la ei – era o scenă grotescă. Parcă era într-un film de groază.

— Ca să fie lucrurile clare. Vrei să spui că pot să scriu *tot, tot* adevărul despre Lola în cartea mea. Adică şi despre voi, cei de lângă ea?

Elisabeth îşi mângâie soţul pe chelie.

— Da. Nu o să te opresc să scrii adevărul. De ce să fac asta? Nu mai am nimic. Totul s-a dus. Peter. Nepoţii. Rickard e... Rickard.

Blanche se va închide. Conducerea de la editura Bauer vrea să ies la pensie. Vor *să mă bucur de amurgul vieţii,* aşa s-au exprimat. Dar ştii că şi asta e o libertate. Să nu mai ai ce pierde. Şi noi ne avem unul pe celălalt, Henning. Nu-i aşa, iubitule? Ne avem unul pe celălalt. Eu sunt muza

ta. Până ce moartea ne va despărţi.

Henning mormăi din nou ceva indescifrabil. Ericăi i se păru că vede disperare în ochii lui, dar era greu de spus, pentru că singurele mişcări ale feţei lui erau doar nişte tresăriri necontrolate.

Pe de o parte, îi era milă de el. O să fie gol şi expus lumii întregi.

Dar apoi se gândi la Lola şi îi trecu mila. Lola îi considerase familia ei, iar ei o dezamăgiseră. Erica putea acum să povestească lumii despre Lola.

Când ieşi din bloc, se uită încă o dată spre ferestrele imense de la etaj. Aia nu mai era o casă. Era o puşcărie.

Închis. Era scris pe o hârtie pusă pe mijlocul uşii vopsite în negru. Rickard Bauer apăsă uşor pe clanţă înainte să scoată o cheie din buzunar şi să descuie uşa. Se uită împrejur înainte să intre. Nu pentru că îl interesa dacă îl vede cineva, dar era mai bine să nu fie văzut. Şi de fapt nu voia să ştie nimeni unde e.

Era ciudat să fie în incinta clubului Blanche când era închis.

Fusese acolo doar când era plin de lume, de viaţă şi de mişcare.

Acum era părăsit şi în lumina nemiloasă părea chiar ponosit. Se vedeau toate crăpăturile din ziduri şi mizeria de pe jos. Dar în momentul ăsta nu i se potrivea nici un alt loc mai bine ca ăsta. În ultimele săptămâni, el şi familia lui fuseseră în lumina reflectoarelor, care le dezvăluiseră păcatele. Acum nu mai aveau nimic de ascuns. Nimic de pierdut.

Tilde era acasă, în apartamentul lor. Nici nu ştia că el e la Stockholm. Îl sunase de nenumărate ori, dar nu se sinchisise să-i răspundă. Viaţa alături de ea se terminase. Ea era o parte din ceea ce fusese el. Dar acum era altul.

Rickard intră în biroul mobilat spartan, pe care Ole şi

Henning îl împărţiseră cu Louise, şi se uită în jur. Era neatins. Parcă cei care lucraseră acolo plecaseră lăsând totul în urmă, ceea ce de fapt era adevărat. Şi nimeni nu se va mai întoarce acolo. Blanche nu avea să se mai deschidă niciodată. Nimeni nu mai avea să lucreze vreodată în biroul ăsta, pentru că trecutul îi ajunsese din urmă şi le scosese la lumină toate secretele.

Adună pernele de pe canapeaua din camera de lângă birou şi le puse ca

0 saltea pe jos, într-un colţ. Avea şi o pernă şi o pătură să se învelească. Se lăsă încet în jos şi se întinse pe-o parte. Era incredibil de obosit, dar de fiecare dată când închidea ochii îi vedea pe Peter şi pe băieţi. Îi vedea vii. Îi vedea morţi. Şi nu ştia care dintre imaginile astea e mai groaznică.

Era greu să poarte pe umeri o viaţă pierdută. Timpul petrecut în închisoare îl făcuse, pentru prima dată în viaţa lui, să se analizeze, să-şi analizeze viaţa. Şi ce descoperise îl ruşinase cumplit. Fără ceasurile scumpe, fără maşinile rapide şi vacanţele spectaculoase nu era nimic. Nu ştia nimic, nu avea nimic al lui, pentru că i se dăduse totul pe tavă, toată viaţa. Şi la vremea aceea nici măcar nu-şi dăduse seama de valoarea acestor lucruri.

În închisoare realizase că nu îi era dor de serile cu prietenii în Ibiza, nu-

1 era dor de pantofii lui lucraţi manual în Italia, de serile când lua cina la restaurante scumpe sau când făcea cumpărături cu Tilde. Nici nu se gândea la ele. Îi era dor în schimb de momentele petrecute cu Max şi

William, îi era dor să vadă faţa luminoasă a lui Peter când îşi privea băieţii, de plimbările cu barca spre insula Skjälero, când soarele şi apa mării îi inundau faţa sau când adormea în ţipetele pescăruşilor. Îi era dor de un milion de lucruri care nu aveau de-a face cu banii şi cu

extravaganţa.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să se pună singur pe picioare. Dar ceea ce era groaznic şi îl speria era că ştia ce *nu* vrea, dar nu ştia ce vrea. Era un bărbat în floarea vârstei care nu ştia de fapt cine e şi care nici nu mai avea pe nimeni în jur care să-l ajute să descopere. Totul era distrus.

Singurul lucru pe care îl ştia acum era că ar fi dat orice pentru încă un moment cu Peter şi nepoţii lui. Încă un moment pe o stâncă pescuind crabi cu plasa. Să audă râsetele vesele ale lui William şi Max când trăgeau plasa încet din apă, plină de crabi mici. Ar fi putut să dea o împărăţie pentru un astfel de moment.

Bărbaţii din familia Bauer nu aveau voie să plângă, dar în seara asta Rickard adormi plângând.

— Bertil! strigă Rita din baie.

Bertil aruncă lingura de lemn cu care amestecase în tocăniţa de pe foc şi fugi la ea, cu Ernst după el.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi rău? Te doare ceva? întrebă el uitându-se la ea panicat.

Ea întinse o mână către el. Era plină de păr.

— A început, zise ea încercând să-şi înăbuşe plânsul.

Bertil o trase spre el şi o îmbrăţişă, în timp ce ea, tremurând la pieptul lui, vărsă primele lacrimi de când primise diagnosticul.

— Plângi, descarcă-te, o îndemnă el mângâind-o pe spate.

Bluza lui Bertil se udase până la poale de la lacrimile ei. Rita îi dădu drumul din îmbrăţişare şi se şterse la ochi cu mâneca de la bluză.

— Iartă-mă! zise ea suspinând.

Bertil se uită la femeia pe care o iubea atât de mult şi sufletul i se umplu de atâta dragoste, încât teama îi dispăru.

— Nu ai de ce să-mi ceri iertare. Şi nu trebuie să te prefaci că nu ţi-e frică. Ştiu că vrei să pari puternică, dar nu e nevoie faţă de mine.

— Ai dreptate, ştiu. Dar e foarte greu. Şi uită-te la părul meu...

Începu să plângă din nou, iar el o şterse pe obraji. Apoi deschise dulapul din baie, luă aparatul de ras şi se aşeză în spatele ei în faţa oglinzii.

— Doar ştii că mereu am fost de părere că Demi Moore în *GI Jane* e cea mai sexy persoană de pe pământ.

— Nu cred că mi-ai spus niciodată, replică Rita râzând printre lacrimi.

— Bineînţeles că ţi-am zis, de foarte multe ori. Vezi, nu mă asculţi când vorbesc.

Rita dădu din cap şi-şi şterse încă o dată obrajii.

— Aşa că părerea mea este să-i faci pe plac bătrânului Bertil şi să-i dai puţin de GI Jane, continuă el. Ştii că într-o relaţie trebuie şi să dai, şi să iei. Şi câteodată e şi rândul tău să-mi dai ceva. Vreau doar să te avertizez că e foarte probabil să fiu excitat toată ziua, dar, asta e, nu ai ce face...

— Bertil!

Rita îl lovi uşor peste umăr, dar începu să râdă apoi şi se opri din plâns. Se uită în oglindă. Avea o chelie în partea stângă lângă tâmplă.

— O să cadă tot, într-un fel sau altul, zise ea. Mai bine hai să ne apucăm de treabă şi să rezolvăm problema.

Bertil începu să o radă pe cap cu grijă. Din creştet spre spate şi tot aşa, peste tot. Părul începu să cadă pe jos. Buza de jos a Ritei tremura, dar nu mai vărsă nicio lacrimă.

Sărută capul chel al soţiei sale şi o îmbrăţişă îndelung. Apoi luă din nou aparatul şi începu să se radă şi el pe cap.

— Bertil, ce faci?

— Crezi că o să fii singura sexy din familia asta?

— Eşti nebun, comentă ea, zâmbind totuşi în timp ce el îşi vedea de treabă.

În cele din urmă, rămase şi el fără păr pe cap. Îşi apropie obrazul de al ei şi zise:

— Doi oameni al naibii de sexy.

Rita îl privi îndelung, apoi se întoarse, îi luă capul în mâini şi îl sărută apăsat pe gură.

— Te iubesc, Bertil Mellerg. Să nu uiţi niciodată.

Apoi o sărută şi el. Nu avea cum să uite nimic din ceea ce avea legătură cu Rita.

Ultima oprire a Ericăi era la Birgitta. După ce-şi luase rămas-bun de la Henning şi Elisabeth, fusese la fostul vecin al Lolei, Âke, şi apoi se întâlnise şi cu Johan Hansson în atelierul lui plin de culoare şi deplânsese împreună cu el destinul Lolei. Dar vizita la Birgitta era cea mai importantă.

Erica nu ştia dacă doamna în vârstă urmărea ştirile şi se gândise să o sune în prealabil, ca să o pregătească. Dar până la urmă se hotărî că e mai bine să-i povestească faţă în faţă.

Isus o privea din toate colţurile casei în momentul în care păşi în apartamentul Birgittei, ţinând strâns la piept cutia cu fotografii pe care le primise cu împrumut. Le scanase cu grijă pe toate.

— Nu ştiu dacă ai auzit. Te uiţi la ştiri? întrebă Erica prudentă.

Birgitta clătină din cap.

— Nu, nu am nevoie să citesc altceva decât Biblia. Sunt atâtea nenorociri la ştiri, că îmi face rău să aud mereu de război, de foamete, de crime.

— Atunci nu ştii? continuă Erica emoţionată în timp ce îşi ştergea mâinile de pantaloni.

Îi era teamă să spună ceva ce Birgitta ar fi putut considera un miracol.

— Am aflat ce s-a întâmplat cu Lola. Şi cu Pytte.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Birgitta ducându-şi mâinile la piept. Cred că trebuie să mă aşez înainte să începi să-mi povesteşti.

Stai doar să mă uit la Viktor, să văd dacă e bine. Învaţă cifrele acum. E foarte inteligent.

Birgitta dispăru în bucătărie, dar se întoarse imediat.

— E bine, zi-mi.

— E o poveste lungă. Şi o să ţi-o spun pe toată. Dar, înainte de asta, vreau să-ţi zic un lucru important. Copilul Monicăi, fetiţa ei, nepoata ta, trăieşte.

Birgitta suspină.

— Nu, nu te cred. Nu se poate...

Erica o prinse de mână şi îi povesti tot. Şi în timp ce povestea, lacrimile Birgittei curgeau fără încetare.

— Draga de ea! Draga, draga de ea! Ce greu i-o fi fost! Bine, asta nu-i scuză crimele de acum. Pentru astea o să dea socoteală în faţa Domnului, dar chiar şi aşa.

— Şi mie mi-e milă de Louise. Era doar un copil când a pierdut totul. Cred că s-ar bucura enorm dacă i-ai da un semn de viaţă.

Poate ai vrea să o vizitezi? Ştiu că ceea ce a făcut e împotriva tuturor principiilor tale...

— Eu cred în iertare mai presus decât orice, răspunse Birgitta încet. Dacă Isus l-a putut ierta pe Iuda pentru că l-a trădat şi l-a vândut pe 30 de arginţi, atunci pot şi eu să-i iert din toată inima păcatele fetiţei Monicăi.

Erica o mângâie pe mână şi se lăsă liniştea. O linişte care parcă vindeca într-un fel. Nu-şi dădu seama cât timp stătuseră acolo în tăcere, fiecare cu gândurile ei, dar în cele din urmă se întoarse către Birgitta şi o întrebă:

— Pot să-l ajut pe Viktor puţin? Cu matematica?

— Da, bineînţeles, răspunse femeia în vârstă ştergându-şi lacrimile de pe obraji. A vorbit despre tine zile şir după

ce ne-ai vizitat ultima dată. O să se bucure mult.

— Mulţumesc, spuse Erica ducându-se în bucătărie.

Viktor se lumină la faţă imediat ce o văzu.

— Bună! Nu-mi aduc aminte cum te cheamă!

— Mă cheamă Erica. Pot să mă aşez? Poate poţi să mă înveţi şi pe mine puţină matematică? Nu am fost niciodată bună la matematică.

— Eu sunt foarte bun la matematică, spuse Viktor încântat, trăgând scaunul de lângă el pentru Erica. Acesta e un opt. Poţi să-l faci în două feluri. Ori două cercuri unul peste altul, ori, dacă vrei, poţi să-l faci şi fără să ridici creionul. Uite.

Îi demonstră mândru cum se face un opt, iar Erica îl lăudă.

— Dacă ai doi de patru şi aduni, atunci ai opt! zise el apoi.

— Vai, dar ce bine socoteşti!

— Ştiu, spuse Viktor colorând cifra patru cu un creion mov. Eu ştiu să fac multe. Ştiu cifrele, ştiu literele şi am învăţat să şi înot.

— Minunat!

— Îmi place de tine, zise Viktor luând-o în braţe.

Erica simţi cum căldura îmbrăţişării lui îi învăluie tot corpul şi parcă tot ce fusese greu până atunci, tot răul cu care se luptase se risipea acum. Brusc, parcă tot ce fusese complicat în viaţa ei devenise foarte, foarte simplu. Pentru că patru cu patru făceau opt.

Şi unu cu unu. Făceau trei.

Cuvântul autoarei şi mulţumiri Ca de obicei, sunt mulţi cei cărora aş vrea să le mulţumesc. În primul rând, vreau să-i mulţumesc soţului meu, Simon, care m-a susţinut mereu. Apoi întregii familii care mă sprijină întotdeauna, lucru pentru care sunt veşnic recunoscătoare. Editorului meu, John Häggblom, cu care e o plăcere să lucrez şi

acelaşi lucru e valabil şi pentru întreaga echipă de la Forum, în special Pia- Maria Falk şi Clara Lundstrom. Lena Sandfridsson şi Rebecka Cronsten, care au citit şi au corectat cu atenţie. Şi un mulţumesc imens agenţiei mele, Nordin Agency.

O mare parte din munca mea se bazează pe documentare şi pe cercetarea detaliilor şi am fost ajutată enorm pentru a putea scrie lucrurile într-un mod corect. Cu detaliile din Fjällbacka am fost ajutată de Anders şi Annika Torevi. Cu detaliile criminalistice, de Kelda Staag,

M. Se., tehnician criminalist la Poliţia Regională

Stockholm, care m-a ajutat să mă lupt cu termenii tehnici pentru a-i putea introduce corect în contextul unui roman poliţist. Apoi a fost foarte important pentru mine să pot să înţeleg şi să scriu corect despre istoria transsexualilor şi lumea lor, iar aici m-a ajutat Sam Hultin.

Eleonora Von Essen şi Lena Läckberg Ivarson au citit manuscrisul şi miau oferit un feedback nepreţuit.

Sunt mulţi în jurul meu care îmi dau bucuria, inspiraţia şi motivaţia de a scrie. Nu pot să-i menţionez pe toţi, dar vreau neapărat să-l menţionez pe Henrik Fexeus.

Întotdeauna e greu să scrii cuvinte sau expresii în dialect. În ceea ce priveşte Skjälero, am ales să pornesc de la originea norvegiană a expresiei din Bohuslän, adică *skjeller*[1].

Dar în unele cazuri eşti obligat, ca autor, în ciuda unei documentări detaliate, să te mai abaţi de la adevăr. Pentru binele poveştii. Toate greşelile sunt numai ale mele.

Camilla Läckberg

CUPRINS

- Sâmbătă

[1] În limba norvegiană cuvântul *skjeller* înseamnă a certa (pe cineva).

- Stockholm 1980
- Duminică
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Luni
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Marţi
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Miercuri
- Stockholm 1980
- Miercuri, o săptămână mai târziu
- Stockholm 1980
- Joi
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Două săptămâni mai târziu
- Cuvântul autoarei şi mulţumiri